SANDRA

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

BROWN

Dovada perfectă

Romantic Suspense

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare. În anul 2007 a fost premiată de Romance Writers of America, iar în 2008 a fost numită „maestru al suspansului" de către International Thriller Writers Association.

Charleston, Carolina de Sud... un oraș plictisitor în aparență, care ascunde însă povești tulburătoare și secrete greu de imaginat.

Când afaceristul Lute Pettijohn, unul dintre cei mai cunoscuți oameni din oraș, este omorât în hotelul pe care-l deținea, poliția nu duce lipsă de suspecți. Pettijohn avusese mulți dușmani. În aceeași după-amiază în care are loc crima, procurorul Hammond Cross întâlnește întâmplător o femeie misterioasă, care refuză să-și dezvăluie numele. După ce își petrece noaptea cu ea în cabana lui, femeia dispare. Ulterior, este identificată, devenind unul dintre principalii suspecți de crimă: Alex Ladd, psiholog respectat. Cazul îi este încredințat chiar lui Hammond, iar acesta se trezește prins într-o dilemă etică – să mărturisească sau nu că alibiul femeii misterioase este chiar el?

„Un labirint de emoții puternice și personaje surprinzătoare."
Publishers Weekly

Alma

Află mai multe pe
www.litera.ro

ISBN 978-606-686-780-1

The Alibi
Sandra Brown
Copyright © 1999 Sandra Brown

Prezenta ediţie este publicată prin înţelegere cu Bantam Books, un imprint al Random House, o divizie a Random House LLC.

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dovada perfectă
Sandra Brown
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, SANDRA
Dovada perfectă / Sandra Brown. trad.: Olga Popescu. -
Bucureşti: Litera, 2014

I. Popescu, Olga (trad.)

SANDRA BROWN

Dovada perfectă

Traducere din limba engleză
Olga Popescu

SÂMBĂTĂ

Prolog

Un țipăt sfâșie liniștea de pe coridorul hotelului, întreruptă doar de torsul aparatului de aer condiționat.

Cu numai câteva secunde în urmă, camerista, care nici nu apucase să intre bine în apartament, țâșni imediat pe ușă afară poticnindu-se, începu să țipe după ajutor și să bată cu disperare în ușile celorlalte camere, plângând în hohote. Știa că, mai târziu, directorul avea să-i reproșeze reacția isterică, dar în momentul acela chiar nu se putea stăpâni.

Din nefericire, aproape nimeni nu se afla în cameră la acea oră a după-amiezii. Majoritatea turiștilor ieșiseră pentru a se bucura de frumusețile unice ale districtului istoric Charleston. În cele din urmă, femeia reuși să-l trezească pe unul dintre oaspeții hotelului, un bărbat din Michigan, care, neobișnuit cu toropeala de afară, se întorsese în camera lui pentru a trage un pui de somn.

Deși trezit brusc și încă năuc de somn, el stabili pe dată că panica în care intrase camerista nu se putea datora decât unei catastrofe majore. Înainte de a găsi vreun înțeles în cuvintele bolborosite de aceasta, el dădu telefon la recepție și alertă personalul hotelului cu privire la o situație de urgență ivită la ultimul etaj.

La solicitarea conducerii hotelului răspunseră cu promptitudine doi polițiști din Charleston, care cuprindeau în traseul lor de patrulare și recent inauguratul complex Charles Towne Plaza. Un gardian foarte agitat îi conduse la penthouse, în care camerista intrase ca să pregătească paturile, dar constatase că nu mai era nevoie, deoarece ocupantul zăcea întins pe jos. Era mort.

Ofițerul de poliție îngenunche lângă cadavru.

– Dumnezeule... pare a fi...

– Chiar el e, spuse partenerul lui, la fel de stupefiat. Chestia asta o să facă multe valuri. Stai să vezi...

scoase de adolescenţii gălăgioşi în momentul în care scaunele lor ajungeau în cel mai înalt punct al roţii Ferris, plânsetele bebeluşilor obosiţi, clopoţeii, fluierele, strigătele şi râsetele tipice unei serbări câmpeneşti.

Nu avusese de gând să participe la acel bâlci. Deşi organizatorii probabil că se preocupaseră să-i facă ceva publicitate în ziarul local şi la televiziune, Hammond aflase de el cu totul întâmplător, cu vreo jumătate de oră înainte de a intra în Charleston. Nu avea niciodată să afle ce îl determinase să se oprească. Nu se număra printre amatorii de serbări câmpeneşti. Părinţii lui nu-l duseseră niciodată la vreuna, evitând orice gen de distracţii publice. Lumea care se strângea, de obicei, în astfel de ocazii nu era pe placul lor.

În mod normal, Hammond ar fi ocolit bâlciul. Nu pentru că era un snob, ci fiindcă, muncind prea mult, devenise foarte selectiv când venea vorba de programarea timpului liber. O partidă de golf, două ore de pescuit, un film, o cină liniştită într-un local elegant, da, dar o serbare câmpenească? În mod sigur, aşa ceva n-avea să ocupe primul loc pe lista preferinţelor lui.

Totuşi, în această după-amiază se simţise atras de aglomeraţie şi de gălăgie. Dacă s-ar fi izolat, n-ar fi făcut altceva decât să se gândească la problemele pe care le avea. Ar fi fost năpădit de gânduri negre, şi cine avea nevoie de aşa ceva tocmai acum, într-unul din ultimele weekenduri de vară?

Aşadar, atunci când fusese obligat să încetinească din cauza blocajului de pe şosea, se hotărâse să meargă pe urmele automobilelor şi camionetelor care înaintau, centimetru cu centimetru, spre parcarea improvizată – în realitate, o simplă păşune, transformată în loc de parcare de un fermier cu iniţiativă.

După ce-i plătise doi dolari tânărului care strângea banii cuveniţi fermierului, avusese suficient noroc să găsească un loc de parcare umbros, aflat sub un copac. Înainte de a coborî, îşi dăduse jos haina şi cravata şi îşi suflecase mânecile cămăşii. Făcând cu grijă un adevărat slalom printre grămezile de balegă, se gândi că în loc de pantalonii eleganţi şi pantofi nu i-ar fi stricat o pereche de jeanşi şi nişte cizme. Oricum, începea deja să simtă cum dispoziţia i se schimbă în bine. Nimeni de prin zonă nu-l cunoştea. Dacă nu voia să vorbească, nu era obligat s-o facă. Nu era nevoit să participe la nici o întâlnire şi nu trebuia să dea

telefoane pentru a răspunde mesajelor lăsate. Aici, nu era om de afaceri şi nici colegul sau fiul cuiva. Drept urmare, simţi că toată tensiunea nervoasă şi povara responsabilităţilor de dinainte dispare. Sentimentul de libertate i se păru ameţitor.

Terenul alocat organizării bâlciului fusese împrejmuit cu o funie din plastic, de care atârnau o mulţime de steguleţe multicolore, nemişcate în aerul fierbinte. Atmosfera densă era încărcată de aromele tari ale mâncărurilor. De la distanţă, muzica nu suna chiar atât de rău. Hammond se bucură că-i venise ideea să se oprească acolo. Avusese nevoie de această... izolare.

Pentru că, în ciuda mulţimii de oameni care se scurgea ca un şuvoi pe lângă poarta turnantă, el se simţea izolat în adevăratul sens al cuvântului. Prefera să se lase absorbit de această masă gălăgioasă decât să petreacă o seară solitară în căbănuţa lui, aşa cum plănuise când pornise spre Charleston.

Orchestra interpretase două cântece de când îşi făcuse apariţia şatena; aceasta se aşezase în faţa lui, exact în capătul opus al pavilionului. Hammond continuase s-o privească, făcând tot felul de presupuneri în privinţa ei. Cea mai plauzibilă era că femeia aştepta pe cineva – probabil că pe soţul ei şi, normal, pe copiii lor. Hammond se gândi că părea mai tânără decât el. Să fi avut vreo treizeci de ani şi un pic. Cam de vârsta membrelor grupurilor de *carpool*[1]. Sau a mamelor de puşti aparţinând organizaţiilor de cercetaşi. Sau a reprezentantelor asociaţiilor părinţi-profesori. Sau a casnicelor pe care nu le preocupă decât vaccinurile antidifteric şi antitetanos, tratamentele de corectare ale danturilor neregulate şi spălarea impecabilă a rufelor, pentru ca albul să fie cât mai alb, iar culorile cât mai vii. Toate cunoştinţele pe care le deţinea Hammond despre acest gen de femei proveneau din reclamele de televiziune, dar, oricum, putea susţine că şatena din faţa lui făcea parte din tabloul social general pe care şi-l conturase în minte.

Numai că era cam prea... prea... bătătoare la ochi.

Nu părea a fi o tânără mamă bucuroasă de scurtul răgaz oferit de soţul ei, care se dusese singur cu copiii la carusel. Îi lipsea aerul

[1] Asociaţie locală de automobilism care se angajează, prin rotaţie, să-i ducă pe ceilalţi membri cu maşina într-un anumit loc; de exemplu, mamele care îi duc pe rând la şcoală pe toţi copiii femeilor din asociaţie.

distant, competent, al soţiilor cunoscuţilor lui – soţii care erau membre ale unor organizaţii locale, care îşi dădeau întâlniri prin restaurante pentru a mânca cine ştie ce tip de salată de cruditãţi şi organizau petreceri pentru asociaţii bărbaţilor lor, care jucau golf sau tenis la club o dată sau de două ori pe săptămână, în pauza pe care o aveau între ora de gimnastică aerobică şi cercul de studiere a Bibliei.

Oricum, nu avea corpul unei femei care născuse doi sau trei copii, ci o siluetă atletică. Picioarele ce îi ieşeau la iveală de sub fusta scurtă pe care o purta erau musculoase, zvelte, bronzate. Nişte picioare frumoase... Ba nu, *grozave*! Era încălţată cu nişte sandale cu tocuri joase, iar bluza fără mâneci cu care era îmbrăcată avea un guler răsfrânt. Îşi dăduse jos vesta tricotată, asortată la culoare, legată lejer la gât cu un şnuruleţ trecut pe sub gulerul bluzei. Ţinuta şic fusese o alegere isteaţă, făcând-o să iasă în evidenţă printre celelalte femei care purtau, în mare parte, pantaloni scurţi şi pantofi sport din pânză.

În poşeta pe care şi-o aşezase pe masă n-ar fi încăput decât o legătură de chei, o batistuţă şi, eventual, un ruj. O asemenea poşetă n-ar fi fost niciodată suficient de încăpătoare pentru o tânără mamă obligată să care după ea o sticlă cu apă, un pachet de batiste de hârtie, nişte gustări sănătoase şi suficiente alte provizii necesare pentru a supravieţui timp de câteva zile în sălbăticie, în situaţii de urgenţă.

Hammond avea o minte analitică. Deducţia logică era punctul lui forte. Astfel, cu o acurateţe de care nu se îndoia, trase concluzia că era puţin probabil ca femeia aceea să fie mamă.

Asta nu însemna că nu era măritată sau că nu era implicată într-o relaţie cu un anumit bărbat, pe care-l aştepta să sosească dintr-o clipă într-alta. La fel de bine putea să fie o femeie devotată carierei sale. Dacă era o reprezentantă de seamă, influentă, a afaceriştilor locali? Ori o antreprenoare plină de succes. Ori o directoare extrem de inteligentă. Ori o agentă de bursă. Ori o funcţionară bancară...

Sorbind din berea care începuse să se încălzească din cauza arşiţei de afară, Hammond continuă s-o studieze pe străină cu mult interes.

Brusc, își dădu seama că femeia reacționă, țintuindu-l la rândul ei cu privirea. Fără să vrea, el tresări, probabil din cauza jenei de a fi fost surprins holbându-se la ea. Cu toate acestea, continuă s-o privească. În ciuda dansatorilor care treceau printre ei, blocându-le intermitent contactul vizual, amândoi susținură cu îndrăzneală privirea celuilalt, preț de câteva secunde.

Femeia își întoarse prima capul în altă parte, cu o mișcare bruscă, de parcă i-ar fi fost rușine de faptul că îl ochise tocmai pe el din toată mulțimea aceea. Hammond, în schimb, enervat că acest scurt contact vizual îl determinase să reacționeze într-un mod imatur, se ridică de pe scaun, eliberând masa în favoarea a două cupluri care se învârteau de ceva vreme prin preajmă, în căutare de locuri libere. Încet, el se strecură prin mulțime, alegând o traiectorie nu tocmai directă pentru a ajunge la barul amenajat chiar în ziua deschiderii bâlciului, pentru dansatorii însetați.

Barul părea a fi unul dintre locurile preferate de participanți. Mai multe rânduri de oameni stăteau în picioare în fața tejghelei lungi, aproape călare unul peste altul. Majoritatea dintre ei erau militari aparținând diferitelor baze din zonă. Chiar dacă nu purtau uniformă, îi puteai identifica ușor după părul tuns scurt. Toți beau, trăgeau cu coada ochiului la fete, își evaluau șansele de reușită, făceau pariuri, încercând să ghicească cine vor fi norocoșii care se vor alege cu o parteneră.

Barmanii se străduiau să servească berea cât mai repede, însă nu mai făceau față solicitărilor. Hammond încercă de câteva ori să atragă atenția unuia dintre ei, dar, fiindcă nu reuși, renunță. Băuse deja o bere, așa că pe a doua o putea comanda mai târziu, când aglomerația va mai scădea.

Simțindu-se mai sigur pe el acum, că nu mai stătea singur la masă, aruncă o privire spre locul unde se afla șatena. Buna dispoziție îl părăsi imediat. Cele trei scaune libere de la masa ei erau acum ocupate de trei bărbați. Umerii largi ai unuia dintre ei acopereau chipul femeii, astfel încât Hammond nu putea s-o vadă. Cei trei nu purtau uniformă, dar, judecând după tunsoarea lor sobră și după aroganță, păreau a fi marinari.

Se simți dezamăgit, dar deloc surprins. La cum arăta femeia aceea, era puțin probabil că avea să-și petreacă singură o seară de sâmbătă. Mai mult ca sigur că păstrase distanța tocmai pentru

că aşteptase să sosească momentul întâlnirii stabilite cu cei trei bărbaţi.

Oricum, şi dacă nu şi-ar fi stabilit nici o întâlnire, tot n-ar fi fost lipsită prea multă vreme de companie. O tipă ca ea nu putea rămâne singură. Militarii necăsătoriţi, care dispuneau doar de o permisie de două zile, în weekend, erau, din punctul de vedere al instinctelor, asemenea unor rechini. Părăseau unitatea militară având în minte un singur scop: să-şi găsească o parteneră de sex pentru noaptea respectivă. Or şatena le-ar fi atras atenţia chiar fără să facă vreun efort.

Evident, în ceea ce-l privea, Hammond nu se gândise s-o agaţe. La vârsta lui nu mai era cazul să se ţină de astfel de prostii. Nu s-ar fi coborât la mentalitatea unui golan, şi, în plus, nici n-ar fi fost corect, nu-i aşa? Nu era legat de nici o femeie, dar nici *ne*legat nu se putea spune că era.

Pe nepusă masă, şatena se ridică de pe scaun, îşi luă vesta, îşi atârnă de umăr cureaua poşetei şi se întoarse, hotărâtă să plece. Instantaneu, cei trei bărbaţi care stătuseră la masă împreună cu ea săriră în picioare, înghesuind-o între ei. Unul, al cărui chip părea a fi cioplit în piatră, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi îşi înclină capul spre faţa ei. Hammond îi urmări mişcarea buzelor şi observă că vorbele rostite de acesta stârniră hohote de râs zgomotoase din partea camarazilor lui.

Şatena însă nu le consideră defel amuzante. Capul ei se întoarse brusc în direcţia opusă celei în care se afla bărbatul care îi vorbise. Hammond avu impresia că femeia căuta o cale de evadare din situaţia stânjenitoare în care se afla, fără să provoace o scenă. Ea îl apucă pe militar de mână, pentru a-i îndepărta braţul de pe umerii ei, iar apoi, aruncându-i un zâmbet crispat, îi spuse ceva. O clipă mai târziu, încercă din nou să se îndepărteze.

Pentru a nu ceda în faţa sexului slab şi, probabil, ca să nu se facă de râs în faţa amicilor săi, cel respins cu atâta dispreţ porni pe urmele ei. Hammond reacţionă în momentul în care marinarul o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

Mai târziu, nu avea să-şi amintească felul în care traversase ringul de dans, dar bănuia că îmbrâncise perechile care se legănau în acele momente pe ritmurile lente ale unui blues, deoarece, peste câteva secunde, se trezi flancat de doi dintre cei trei marinari

musculoşi şi, împingându-l într-o parte pe cel insistent, se auzi spunând, spre surprinderea lui:

– Îmi pare rău, dragă. Am dat nas în nas cu Norm Blanchard. Doar ştii cât poate trăncăni pungaşul ăla. Auzi? Orchestra a început să cânte melodia noastră preferată.

Apoi, luând-o de talie pe şatenă, o trase spre ringul de dans.

***

– Ai înţeles care sunt ordinele?

– Da, domnule detectiv. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Am sigilat toate uşile.

– Nici o persoană nu face excepţie.

– Da, domnule.

După ce fu sigur că ordinele i-au fost înţelese, detectivul Rory Smilow îl salută cu o înclinare a capului pe ofiţerul îmbrăcat în uniformă şi intră în hotelul Charles Towne Plaza. Scara de pe hol se bucurase de aprecieri în mai multe reviste de design, în care se afirmase că reprezenta un adevărat succes arhitectonic. Mai mult decât atât, scara devenise un simbol pentru proaspăt inauguratul complex, constituind oarecum „amprenta lui personală", trăsătura fundamentală a clădirii. Dorind parcă să amintească de ospitalitatea sudiştilor, arhitectul proiectase două şiruri de trepte largi care porneau din holul de la parter, separându-se încă de la bază, şi urcau ca nişte braţe ce păreau că îmbrăţişează frumosul candelabru din cristal, pentru a se contopi apoi treptat cu galeria aflată cu doisprezece metri mai sus.

Atât în hol, cât şi în galeria considerată, mai degrabă, nivelul doi al holului, mişuna o puzderie de lume: poliţişti, oaspeţi ai hotelului, angajaţi. Aflaseră deja cu toţii că la etajul cinci se comisese, după toate aparenţele, o crimă. Nici un alt eveniment n-ar fi putut crea o asemenea atmosferă expectativă, îşi zise Smilow în timp ce privea în jur la turiştii transpiraţi, arşi de soare, cu aparatele de fotografiat atârnate de gât. Aceştia puneau întrebări oricărei persoane cu autoritate, vorbeau între ei, emiteau o serie întreagă de ipoteze referitoare la identitatea victimei şi la mobilul crimei.

Costumul croit impecabil şi cămaşa franţuzească de calitate îl făceau pe Smilow să iasă în evidenţă; în ciuda căldurii îngrozitoare de afară, veşmintele lui păreau impecabile. Într-un moment

de enervare, un subaltern de-al lui întrebase, în şoaptă, dacă Smilow transpiră vreodată. „Nu, să fiu al naibii", îi răspunsese un alt poliţist. „Doar se ştie că extratereştrii nu au glande sudoripare."

Smilow se îndreptă cu hotărâre spre şirul de lifturi. Probabil că poliţistul cu care discutase la intrare îi anunţase sosirea, deoarece într-unul dintre lifturi se afla deja un ofiţer, care ţinea uşa deschisă, aşteptându-l să urce. Smilow păşi înăuntru fără a-i mulţumi pentru amabilitate.

– O văcsuire, domnule Smilow?

Smilow întoarse capul spre omul care i se adresase.

– Oh, da, Smitty. Mulţumesc.

Lustragiul Smitty, căruia lumea nu-i cunoştea decât prenumele, avea, pentru clienţii săi, trei scaune, amplasate într-o nişă din holul hotelului. O vreme, omul fusese o adevărată „anexă" a unui alt hotel, tot din centrul oraşului. Nu de mult însă, hotărâse să se mute la Charles Towne Plaza. Toată clientela îl urmase. Primea bacşişuri grase chiar şi de la turişti, deoarece informaţiile oferite de el erau mai preţioase decât cele pe care le putea furniza personalul hotelului. Ştia absolut totul despre Charleston, îţi putea spune ce să faci, unde să mergi şi încotro să te îndrepţi pentru a găsi ceea ce cauţi.

Rory Smilow era unul dintre clienţii obişnuiţi ai lui Smitty. În mod normal, s-ar fi oprit pentru a schimba cu el câteva vorbe de duh, dar acum, grăbindu-se, nu voia sub nici o formă să fie reţinut.

– Ne vedem mai târziu, Smitty, îi spuse exact înainte ca uşile liftului să se închidă.

Urcă până la ultimul etaj al clădirii fără să discute cu poliţistul îmbrăcat în uniformă care ţinuse liftul în aşteptare pentru el. Nu obişnuia să întreţină relaţii amicale cu colegii lui. Nici măcar cu ofiţerii care îi erau egali în grad, ca să nu mai vorbim de cei de rang inferior. Se lansa numai în conversaţii legate de cazurile la care lucra. Acei angajaţi ai departamentului care îndrăzniseră să abordeze subiecte din categoria „bârfelor" sau a „pălăvrăgelilor" descoperiseră foarte repede că încercările lor erau zadarnice. Comportamentul lui Smilow îi descurajase total. Până şi aspectul lui, extrem de spilcuit, te descumpănea, ţinându-te la distanţă ca un gard din sârmă ghimpată.

Când ajunseră la etajul al cincilea, imediat ce uşile liftului se deschiseră, Smilow simţi că intră în stare de alertă. Aşa i se întâmpla de fiecare dată. Investigase nenumărate crime. Unele dintre ele, total neinteresante, fuseseră comise de nişte amatori în domeniu, însă altele se dovediseră de un sadism ieşit din comun. De asemenea, unele puteau fi uitate cu uşurinţă, investigarea lor urmând o cale bătătorită, în timp ce altele aveau să-i rămână întipărite în memorie toată viaţa, fie din cauza imaginaţiei de care dăduse dovadă asasinul, fie din cauza împrejurărilor ciudate în care fusese descoperit cadavrul, fie din cauza ciudatei metode de execuţie, a tipului de armă folosit, a vârstei sau a situaţiei materiale a victimei.

Indiferent de crimă, când venea pentru prima dată la faţa locului, adrenalina începea să-i pompeze în vene. Nu îi era ruşine însă de asta. Se născuse să practice această meserie şi îşi iubea munca.

Când coborî din lift, conversaţia dintre detectivii de pe coridor, toţi îmbrăcaţi în haine civile, se stinse. Respectuoşi – sau temători – ei îi făcură loc să treacă. Smilow se îndreptă spre uşa deschisă a apartamentului unde murise un bărbat, în cursul zilei respective.

Memoră numărul înscris pe uşă, apoi îşi aruncă o privire înăuntru. Constată cu satisfacţie că în apartament se aflau toţi cei şapte ofiţeri de la Secţia de cercetare a locului crimei şi că se puseseră deja pe treabă, fiecare ştiind cu exactitate ce avea de făcut. Mulţumit de meticulozitatea lor, se întoarse la cei trei detectivi trimişi de Divizia de investigaţie criminalistică. Unul dintre ei se grăbi să-şi stingă ţigara într-o scrumieră cu picior de pe coridor. Smilow îl ţintui cu o privire fixă, glacială.

– Sper că nisipul ăla nu conţine vreo probă crucială, Collins.

Detectivul îşi vârî mâinile în buzunare, ca un copil prins că nu s-a spălat pe mâini după ce a folosit toaleta.

– Ascultaţi-mă, spuse Smilow, adresându-se întregului grup. Nu ridica niciodată vocea, pentru că nu avea nevoie s-o facă. N-o să accept nici un fel de greşeală. Dacă, din neglijenţă, contaminaţi scena crimei, dacă încălcaţi cât de puţin procedura regulamentară, dacă omiteţi vreo probă, oricât de nesemnificativă, sau o compromiteţi, vinovatul se va alege cu fundul tăbăcit zdravăn. Eu i-l voi tăbăci. Personal.

Urmă o pauză, timp în care Smilow se uită cu atenţie la fiecare detectiv în parte. Apoi, adăugă:

– Bine, hai să ne apucăm de treabă.

Intrând în apartament, fiecare își puse o pereche de mănuși din plastic. Toți aveau sarcini precise, de care se apucară imediat, păşind cu grijă, fără să atingă altceva în afară de obiectele pe care era strict necesar să le cerceteze.

Smilow se apropie de cei doi ofițeri care ajunseseră primii la locul faptei. Fără nici un preambul, îi întrebă:

– Ați pus mâna pe cadavru?

– Nu, domnule.

– Dar altceva ați atins?

– Nu, domnule.

– Nici clanța?

– Ușa era deschisă când am sosit aici. Camerista care l-a descoperit a lăsat-o deschisă. E posibil ca tipul de la paza hotelului s-o fi atins. L-am întrebat, dar deşi a răspuns că nu... Lăsându-şi fraza neterminată, ofițerul ridică din umeri.

– Telefonul? întrebă Smilow.

– Nu, domnule. Mi-am folosit celularul. Dar revin la tipul de la pază. El s-ar putea să-l fi utilizat înainte de venirea noastră.

– Până acum cu cine ați discutat?

– Doar cu el.

– Şi ce v-a spus?

– Că o cameristă a descoperit cadavrul, răspunse ofițerul arătând spre corpul neînsuflețit, exact în poziția asta: cu fața în jos. Are două răni provocate prin împuşcare, în spate, sub omoplatul stâng.

– Ați interogat-o pe femeie?

– Am încercat, dar este atât de şocată încât n-am putut obține prea multe informații de la ea. În plus, este străină. Nu ştiu din ce țară provine, adăugă el după o scurtă pauză, văzându-l pe Smilow că ridică întrebător din sprânceană. Nu-mi pot da seama după accent. Repetă la nesfârşit cuvintele „om mort", hohotind fără încetare, cu nasul în batistă. S-a speriat rău.

– Ai încercat să vezi dacă mai are puls?

Ofițerul care vorbise până atunci îi aruncă o privire scurtă partenerului său, care interveni pentru prima oară în discuție:

– Da. Ca să mă asigur că este mort.

– Deci l-ați *atins*.

– Păi... da, dar numai pentru a ne asigura că a murit.

– Să înţeleg că nu mai avea puls, aşa-i?

– Puls? Poliţistul clătină din cap. Nu. Era mort. Fără nici un dubiu.

Până în clipa aceea, Smilow ignorase complet cadavrul. Abia acum se îndreptă spre el.

– Aţi primit vreo veste de la medicul legist?

– E pe drum.

Răspunsul se înregistra în mintea lui Smilow, în vreme ce examina cu atenţie cadavrul. Trebuia să-l vadă cu ochii lui înainte să dea crezare raportului primit de la poliţie, potrivit căruia victima era nimeni altul decât Lute Pettijohn, una dintre personalităţile locale. Pettijohn fusese, printre altele, şeful consiliului de conducere al companiei de construcţii care transformase fostul depozit de bumbac, abandonat de proprietarii lui, în extraordinarul complex Charles Towne Plaza.

Mai fusese, totodată, şi cumnatul lui Rory Smilow.

Capitolul 2

– Îţi mulţumesc, spuse şatena.

Hammond îi răspunse:

– Cu plăcere.

– Situaţia începuse să devină cam încordată.

– Mă bucur că strategia mea a funcţionat. Altfel, o încurcam rău de tot cu indivizii ăia musculoşi.

– Îţi admir curajul.

– Sau prostia. Mi-ar fi putut trage o bătaie de mama focului.

Auzindu-l, femeia zâmbi, ceea ce-l făcu pe Hammond să se felicite încă o dată pentru că dăduse ascultare impulsului cavaleresc, dar idiot, de a merge să o salveze. Se simţise atras de ea din momentul în care o zărise de pe cealaltă latură a ringului de dans, printre perechile de dansatori, dar imaginea aceea nu se compara cu ce vedea acum în faţa lui. Pentru a-i evita privirile insistente, femeia se uită peste umărul lui, spre un punct nedefinit. Când era tensionată, devenea distantă.

– Ce-i cu prietenul tău?

– Prietenul meu?

– Domnul Blanchard. Norm Blanchard parcă, nu?

– Oh, spuse Hammond râzând pe înfundate. N-am auzit niciodată de el.

– L-ai inventat?

– Da. Habar n-am de unde mi-a venit în minte numele ăsta.

– Foarte ingenios.

– Trebuia să spun ceva plauzibil. Ceva din care să se tragă concluzia că am fi împreună. Că ne cunoaştem bine. Că se justifică măcar invitaţia la dans.

– Era suficient să te apropii de mine şi să mă inviţi la dans.

– Da, însă nu mai era aşa de interesant. Şi, oricum, exista riscul să fiu refuzat.

– Mda. Îţi mulţumesc încă o dată.

– Atunci, din nou „cu plăcere". Hammond o roti pe ringul de dans, în jurul unui alt cuplu. Eşti de prin părţile locului?

– Da, dar nu m-am născut aici.

– Ai accent de sudistă.

– Am crescut în Tennessee, spuse ea. Lângă Nashville.

– Frumoasă zonă.

– Da.

– Întreaga regiune este minunată.

– Îhî.

– Şi muzica de acolo este bună.

„Inteligentă conversaţie, Cross", se gândi Hammond. „Sclipitoare."

Şatena nu se sinchisi să-l mai onoreze cu vreo replică după ultima afirmaţie neinspirată pe care o făcuse. Hammond nu o putea condamna. Dacă avea de gând să continue conversaţia în acelaşi stil, partenera lui de dans îl va părăsi înainte de terminarea melodiei. După ce evitară un cuplu care făcea o piruetă complicată, el îi puse, pe un ton indiferent, cea mai absurdă întrebare posibilă:

– Vii des pe aici?

Crezând că glumeşte, deoarece bâlciul nu era deschis permanent, femeia îi aruncă un zâmbet ca şi cum l-ar fi întrebat dacă era idiot.

– N-am mai fost la un bâlci de când eram adolescentă.

– Nici eu. Îmi amintesc că pe la cincisprezece ani am fost la unul împreună cu nişte amici. Singurul nostru scop era să căutăm nişte bere.

– Şi aţi găsit?

– Nu.

– Ăla a fost ultimul tău bâlci?

– Nu. Am mai fost la unul, împreună cu o prietenă. Am dus-o în Casa Groazei cu gândul că, speriindu-se, avea să se lipească de mine.

– Şi? Ţi-ai atins scopul?

– Am avut la fel de mult noroc ca atunci când m-am dus după bere. Numai Dumnezeu mi-e martor cât de mult m-am străduit

să mi-l ating. Întotdeauna am umblat după fete care... Simţind-o pe şatenă că se crispează, Hammond lăsă fraza neterminată.

– Care nu cedează uşor, nu-i aşa?

Cei trei marinari stăteau la marginea ringului de dans, fiecare cu câte o bere în mână, aruncându-le priviri furioase.

– Păi, dacă ar ceda uşor, securitatea noastră naţională ar avea de suferit. Adresându-le tinerilor marinari un zâmbet satisfăcut, Hammond o strânse mai tare de talie pe partenera lui de dans şi trecu în pas de vals pe lângă ei.

– Nu trebuie să te simţi obligat să mă protejezi, îi spuse ea. Eram în stare să mă descurc şi singură.

– Sunt sigur. O femeie atrăgătoare ca tine trebuie să stăpânească arta de a scăpa de admiratorii nedoriţi, iar tu eşti o doamnă. Am sesizat că ai vrut să eviţi un scandal public.

Şatena îşi ridică privirea spre Hammond.

– Ce spirit de observaţie ai!

– Mă rog, din moment ce lucrurile au luat această întorsătură, să zicem mersi şi să ne bucurăm de acest dans. N-am dreptate?

– Presupun că da.

Faptul că şatena acceptase să danseze în continuare cu Hammond nu însemna că devenise mai relaxată. Hammond simţea că ei îi venea să arunce priviri fugare peste umăr. Era curios ce avea de gând să facă partenera lui în momentul terminării melodiei. Se aştepta să-i dea papucii, şi nu mai conta dacă o făcea într-un mod politicos. Elegant ori brutal, mesajul era, în esenţă, acelaşi. Din fericire, orchestra cânta o baladă tristă, siropoasă. Vocea interpretului era firavă, nelucrată, dar Hammond ştia versurile. Din punctul lui de vedere, cu cât dura mai mult cântecul, cu atât mai bine.

Şatena era perechea ideală de dans. Creştetul capului îi ajungea până la nivelul bărbiei lui. În clipa în care o înlănţuise cu braţele, el avusese grijă să nu depăşească graniţa imaginară stabilită de ea, cu toate că atingerile accidentale dintre ei i se păreau de-a dreptul chinuitoare. Deocamdată, îl mulţumea simplul fapt că o putea cuprinde cu braţul pe după talia subţire, că mâna ei – fără verighetă – i se odihnea pe umăr şi că picioarele li se mişcau uşor, în acelaşi ritm lent.

Din când în când, coapsele li se atingeau, pentru o fracţiune de secundă. Fiecare contact de acest gen îi dezlănţuia poftele carnale,

pe care însă şi le ţinea perfect sub control, cel puţin pentru moment. Gulerul răsfrânt al partenerei lui îi permitea să aibă de sus o perspectivă destul de bună asupra promisiunilor care se ascundeau sub bluza ei, dar avea suficient bun-simţ încât să nu se holbeze în acea direcţie. Asta nu însemna însă că imaginaţia nu i-o luase deja razna, agitându-i mintea, de parcă ar fi fost o muscă înnebunită de căldură, care ricoşa dintr-un perete într-altul al cutiei lui craniene.

– Au plecat.

Glasul femeii îl scoase pe Hammond din starea de reverie în care se cufundase. În clipa în care înţelese ce i se spusese, privi în jur. Într-adevăr, marinarii dispăruseră. Şi melodia se terminase. Muzicanţii tocmai îşi aranjau instrumentele, în timp ce şeful lor le cerea celor prezenţi să „rămână pe locuri", deoarece, după o scurtă pauză, orchestra va reîncepe să cânte. Cuplurile de dansatori de pe ring se îndreptară fie spre mese, fie spre bar.

Şatena îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Dându-şi seama că braţul lui rămăsese în continuare încolăcit în jurul taliei ei, Hammond nu avu încotro şi se văzu nevoit să-i dea drumul. Ea făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

– Păi... să mai îndrăznească cineva să spună că nu există cavalerism pe lumea asta.

Pe chipul lui Hammond apăru un zâmbet larg.

– O exista, dar dacă revine moda uciderii dragonilor, nu conta pe mine.

– Îţi sunt recunoascătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îţi mulţumesc pentru dans. Hammond îi strânse mâna, apoi femeia îi întoarse spatele, îndepărtându-se. Ăăă... bângui Hammond, repezindu-se după ea, prin mulţime.

Când ajunseră la marginea pavilionului, el sări jos de pe platformă şi îi întinse mâna, pentru a o ajuta să coboare. Gestul lui politicos era absolut inutil, deoarece podeaua pavilionului nu se afla, faţă de sol, la o înălţime mai mare de patruzeci şi cinci de centimetri. După ce şatena coborî, el o urmă, mergând în acelaşi pas cu ea.

– Îmi permiţi să-ţi ofer o bere?

– Nu, mulţumesc.

– Porumbul miroase tare bine.

Femeia zâmbi, însă refuză şi această ofertă, printr-o clătinare fermă a capului.

– Nici măcar un tur cu roata Ferris?

Fără a-şi încetini paşii, ea îi aruncă o privire jignită.

– De ce nu-mi propui, mai degrabă, să intru în Casa Groazei?

– Nu vreau să-mi forţez norocul, spuse Hammond, zâmbind cu gura până la urechi, deoarece i se păru că frumoasa lui tovarăşă e pe punctul de a ceda, dar optimismul său nu dură prea mult.

– Îţi mulţumesc, însă, sincer, trebuie să plec.

– Abia ai venit.

Oprindu-se brusc din mers, femeia se întoarse spre el şi îşi lăsă capul pe spate, ţintuindu-l cu o privire pătrunzătoare. Razele soarelui, aflat acum aproape de linia orizontului, se reflectau în irisurile ei verzi. Pleoapele îi coborâră puţin, protejându-i ochii cu gene lungi, mult mai închise la culoare decât părul. „Minunaţi ochi", îşi spuse Hammond. „Îndrăzneţi, sinceri, sexy." În momentul acela, de exemplu, îl fixau fără să clipească, sfredelindu-l fără nici o reţinere, ca şi când l-ar fi întrebat de unde ştia când venise ea.

– Te-am remarcat din clipa în care ai intrat în pavilion, mărturisi el.

Femeia îl mai privi câteva clipe, după care îşi lăsă capul în jos, cu sfială. Oamenii se agitau în jurul lor, într-un du-te-vino continuu. Un grup de băieţei trecu în fugă pe lângă ei la o distanţă de numai câţiva centimetri, învăluindu-i într-un nor de praf înecăcios. O fetiţă, care abia învăţase să facă primii paşi, scoase un ţipăt în momentul în care balonul pe care îl ţinuse până atunci în mână scăpase din pumnul ei minuscul, ridicându-se spre vârfurile copacilor. Două adolescente tatuate, care se dăduseră în spectacol aprinzându-şi cu nonşalanţă ţigările, mergeau agale şi debitau tot felul de vulgarităţi, în gura mare, pentru a fi auzite.

Hammond şi însoţitoarea lui nu reacţionară. Haosul de la bâlci nu părea să-i afecteze pe cei doi, cufundaţi acum în tăcere.

– Am avut impresia că şi tu m-ai observat.

În ciuda forfotei din jur, femeia prinse din zbor cuvintele rostite de Hammond pe un ton şoptit. Ea nu-l privi, dar el îi sesiză surâsul, urmat de un chicotit, ca şi cum i-ar fi fost jenă să recunoască.

– Deci m-ai observat?

În loc de răspuns, ea ridică din umeri, de parcă ar fi dorit să-i dea de înțeles că, de data aceasta, era dispusă să-i facă o mică concesie, recunoscând că-l remarcase.

– Bine, zise Hammond suspinând exagerat de tare, pentru a sublinia faptul că se simțea ușurat, în cazul ăsta, nu văd de ce să ne mulțumim doar cu un dans. Nu că dansul nostru n-ar fi fost nemaipomenit... Chiar a fost. De ani de zile nu m-am mai simțit atât de bine pe ringul de dans...

Ridicându-și capul, șatena îi aruncă o privire sfioasă.

– Hmm, spuse Hammond. Sunt lipsit de tact, corect?

– Cât se poate de corect.

Hammond zâmbi din nou, dezvelindu-și toți dinții. Nu-i venea să creadă că flirta iarăși, după o pauză de douăzeci de ani. Mai ales cu o femeie atât de ispititoare!

– Ia zi, ce părere ai avea dacă ți-aș spune că în seara asta sunt liber ca pasărea cerului? N-am mai fost așa neprogramat de...

– Neprogramat? Ce cuvânt e ăsta?

– Este cuvântul care se potrivește stilului meu de viață. Mă rog, ideea este că, în cazul în care nu ți-ai făcut vreun plan pentru cină...

Șatena scutură din cap, dându-i de înțeles că nu-și făcuse nici un plan.

– Atunci, de ce să nu ne bucurăm împreună de bâlci, până la capăt?

***

Studiind ochii lipsiți de viață ai lui Lute Pettijohn, Rory Smilow întrebă:

– Care este cauza morții?

Medicul legist, un bărbat calm, cu constituție firavă, față expresivă și voce blajină, câștigase respectul detectivului Smilow.

Dr. John Madison era un sudist negru care ajunsese să ocupe o poziție înaltă și să se bucure de autoritate într-un orășel sudic, unde legea se respecta cu strășnicie. Smilow aprecia orice individ care reușea să realizeze niște performanțe la nivel personal într-un mediu ostil.

Meticulos, Madison studie cadavrul în poziția în care fusese găsit, adică întors cu fața în jos. Pe podea se schiță cu cretă conturul

trupului, apoi se făcură fotografii, din unghiuri diferite. Anchetatorul cercetă mâinile victimei, uitându-se în special sub unghii. Testă rigiditatea încheieturilor, după care, cu ajutorul unei pensete, luă o particulă nedefinită de pe mâneca hainei mortului, pe care o puse cu grijă într-o pungă de plastic.

Abia când termină cercetarea inițială ceru ajutor pentru a întoarce cadavrul cu fața în sus, și avură parte de prima surpriză: Pettijohn avea la tâmplă o rană urâtă.

– Crezi că l-a lovit asasinul? întrebă Smilow, lăsându-se pe vine pentru a privi îndeaproape rana. Sau a fost mai întâi împușcat, iar rana a căpătat-o în urma căderii?

Rearanjându-și ochelarii pe nas, Madison spuse jenat:

– Dacă îți vine greu să vorbim acum, putem discuta mai târziu despre detaliile astea.

– Te referi la faptul că sunt afectat din cauză că a fost cumnatul meu? Când Madison îi răspunse printr-o înclinare aprobatoare a capului, Smilow spuse: știu să separ viața mea privată de cea profesională. Zi-mi ce gândești, John. Nu mă menaja, evitând să-mi dezvălui detaliile neplăcute.

– Bineînțeles, va trebui să examinez rana cu mai multă atenție, spuse Madison fără a mai face comentarii referitoare la relația dintre victimă și detectiv, dar deocamdată bănuiesc că rana de la cap a fost produsă înainte de moarte. Este a naibii de urâtă. O astfel de lovitură poate cauza traumatisme craniene serioase, oricare dintre ele, cu consecințe fatale.

– Dar nu ești convins că asta ar fi cauza.

– Așa e, Rory, nu sunt convins. După cum se prezintă rana, nu pare să fi fost atât de traumatizantă. Umflătura este exterioară, ceea ce indică, de obicei, faptul că interiorul este intact sau aproape intact. Cu toate că uneori am parte de surprize mari.

Smilow aprecia atitudinea medicului legist. Acesta nu voia să emită nici o teorie clară înainte de autopsie.

– Deci, în momentul de față, putem afirma cu o oarecare certitudine că a murit din cauza gloanțelor?

Madison dădu afirmativ din cap.

– Asta este, însă, doar o ipoteză, preciză el. Am impresia că a căzut înainte de a muri, dezechilibrându-se fie din cauza unei îmbrânceli, fie în urma unei lovituri.

– Cu cât timp înainte de a muri?

– Asta va fi mai greu de apreciat.

– Hmm.

Smilow aruncă o privire rapidă în jur. Un covor. O sofa. Niște fotolii... Numai obiecte moi, cu excepția blatului din sticlă al mesei scunde de lângă sofa. Cu pași legănați, detectivul se îndreptă spre respectiva masă și, odată ajuns acolo, se aplecă până când privirea îi ajunse la nivelul suprafeței acesteia. Pe masă fuseseră găsite un pahar și o sticlă, scoasă din minibarul apartamentului. Ambele se aflau deja în pungi de plastic sigilate.

Din acel unghi, Smilow văzu mai multe urme circulare, lăsate de paharul umed al lui Pettijohn, care nu-l pusese pe un suport corespunzător, ci direct pe masă. Privirile detectivului se plimbară încet de-a lungul suprafeței din sticlă, studiind-o cu atenție, centimetru cu centimetru. Specialistul care se ocupa de luarea amprentelor descoperise pe marginea mesei urma completă a unei mâini.

Ridicându-se în picioare, Smilow încercă să reconstituie, în gând, evenimentele. Merse cu spatele până în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, după care înaintă în direcția mesei.

– Să presupunem că Lute tocmai voia să-și ia paharul cu băutură de pe masă, gândi cu voce tare, fără a se adresa cuiva, moment în care a căzut cu fața înainte.

– Pur și simplu? întrebă unul dintre detectivi. Smilow era considerat un om de temut, antipatic, dar nici un angajat al Diviziei de investigație criminalistică nu îndrăznea să afirme că n-ar ști cum să reconstituie o crimă. Toți cei aflați în încăpere se întrerupseră din treabă, pentru a-l asculta cu atenție.

– Nu neapărat, răspunse Smilow, gânditor. Se poate să fi fost împins din spate, să-și fi pierdut echilibrul și să fi căzut.

Atent să nu atingă nimic – în special cadavrul –, el mimă căderea.

– A încercat să atenueze impactul sprijinindu-se de masă, dar probabil că s-a lovit cu tâmpla de podea atât de tare, încât și-a pierdut cunoștința.

Odată formulată această ipoteză, Smilow se uită la Madison. Îl privea întrebător, cu sprâncenele ridicate.

– Posibil, răspunse medicul legist.

– Nu greșim dacă presupunem că, în cel mai bun caz, lovitura l-a năucit, nu? Dacă scenariul este corect, ar fi trebuit să aterizeze chiar aici.

Smilow îşi desfăcu larg braţele, pentru a da de înţeles că, în urma dezechilibrării, s-ar fi întins pe podea exact în locul în care era trasat conturul cadavrului.

– Apoi, cel care l-a împins i-a tras două gloanţe în spate, spuse unul dintre detectivi.

– Da, în mod sigur a fost împuşcat în timp ce zăcea pe podea, sublinie Smilow, după care se uită la Madison, aşteptând să-i fie confirmată teoria.

– Aşa se pare, spuse medicul legist.

Detectivul Mike Collins fluieră încet.

– Doamne, cât sânge rece! Auzi, să împuşti un om pe la spate, când este deja prăbuşit. Individul era furios rău de tot.

– Lute ajunsese celebru pentru felul în care reuşea să-i scoată din sărite pe oameni, spuse Smilow. Totul este să reuşim să eliminăm suspecţii până când ajungem la unul singur.

– Era cineva cunoscut.

Smillow îi aruncă o privire scurtă detectivului care făcuse comentariul, încurajându-l să-şi continue ideea.

Detectivul zise:

– Nu sunt semne care să indice că uşa de la intrare a fost forţată. Broasca este intactă. Nu s-a folosit nici o rangă. Deci, există două posibilităţi: fie agresorul avea cheia de la apartament, fie uşa i-a fost deschisă chiar de Pettijohn.

– Cheia apartamentului a fost găsită în buzunarul lui Pettijohn, raportă unul dintre ofiţeri. Jaful nu a reprezentat mobilul crimei decât dacă planurile asasinului au fost dejucate. Victima avea portofelul asupra ei, în buzunarul din faţă al hainei, şi era intact. Nu lipsea nimic din el.

– Bine, se pare aşadar că am căpătat unele indicii, spuse Smilow, dar mai avem multă treabă. Ne lipsesc arma şi suspectul. Hotelul e plin de oameni, de angajaţi şi de turişti. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Haideţi să începem interogatoriile. Strângeţi-i pe toţi.

În timp ce Smilow se îndrepta cu paşi mari spre uşă, unul dintre detectivi mormăi:

– Este aproape ora cinei. N-o să le placă chestia asta.

Smilow replică scurt:

– Nu-mi pasă. Şi, într-adevăr, nimeni dintre cei care mai lucraseră cu el nu se îndoia de spusele lui. Ce-i cu camerele de luat

vederi? întrebă apoi, având în vedere că Charles Towne Plaza era considerat un concept artistic perfect. Unde sunt casetele cu înregistrările?

– Se pare că există o oarecare confuzie în acest sens.

Smilow se întoarse spre detectivul care fusese trimis mai devreme să verifice sistemul de securitate al hotelului.

– Ce fel de confuzie?

– Păi... confuzie. Zăpăceală generală. Caseta este, temporar... nedisponibilă.

– Adică lipseşte?

– Nu cred că s-ar merge atât de departe.

Smilow trase o înjurătură printre dinţi.

– Tipul care se ocupă de ea ne-a promis că o vom primi în curând. Dar, ştiţi cum e... Detectivul ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să adauge cu dispreţ: „Pe civilii ăştia nu te poţi baza".

– Anunţă-mă când o primiţi. Vreau s-o văd cât mai repede posibil. După aceea, Smilow se adresă întregului grup de poliţişti: Se va face mare tam-tam din cauza crimei ăsteia. Cu excepţia mea, nimeni nu va vorbi cu reprezentanţii mass-mediei. Ţineţi-vă gura închisă, aţi înţeles? Urmele criminalului se răcesc pe minut ce trece, aşa că la treabă.

Detectivii se împrăştiară ca să-i interogheze pe turişti şi pe angajaţii hotelului. Oamenii aveau din start o repulsie faţă de interogatorii, deoarece se simţeau implicit acuzaţi, astfel că sarcina poliţiştilor urma să fie una neplăcută şi obositoare. În plus, ştiau din experienţă că Smilow avea să-i supravegheze neîncetat, ca un şef exigent şi nemilos ce era.

După plecarea subordonaţilor săi, el se întoarse la dr. Madison.

– Îţi poţi termina treaba repede?

– În două zile.

– Adică luni?

– Asta ar însemna să am weekendul total compromis.

– La fel ca al meu, spuse Smilow, fără să-şi ceară scuze. Vreau toxicologia şi toate celelalte.

– Mereu vrei totul, spuse Madison, cu un zâmbet prietenos pe chip. O să fac tot posibilul.

– Întotdeauna eşti meticulos.

După ridicarea cadavrului, Smilow vorbi cu unul dintre tehnicienii secției de cercetare a locului crimei.

– Cum stă treaba?

– Avem avantajul că hotelul este nou. Nu sunt multe amprente, așa că majoritatea îi aparțin lui Pettijohn.

– Sau asasinului.

– Nu mi-aș face mari speranțe, spuse tehnicianul, încruntându-se. N-am mai întâlnit niciodată un loc atât de „curat".

Când apartamentul se goli, Smilow făcu un tur al acestuia, pentru a verifica personal totul. Deschise fiecare sertar, se uită în dulap și în seiful din perete, ridică salteaua, se aplecă pentru a arunca o privire sub pat, cercetă dulăpiorul de medicamente din baie și rezervorul closetului, căutând un cât de mic indiciu pe care Lute Pettijohn să-l fi lăsat în urmă și care să-l ajute să descopere identitatea criminalului.

Nu găsi însă decât o Biblie și o carte de telefoane. Nimic care să-i aparțină lui Lute, nici agendă, nici facturi, nici bilețele cu notițe scrise de mână sau ambalaje de la mâncare, absolut nimic.

Smilow observă că din minibar lipseau două sticle de whisky, dar un singur pahar fusese folosit, asta în cazul în care asasinul nu ar fi fost suficient de inteligent încât să-și ia paharul cu el, la plecare. Totuși, după discuția cu administratorul hotelului, detectivul află că, în apartamente, numărul standard de pahare puse la dispoziția clienților era patru, în minibar rămânând trei pahare curate.

Apartamentul lui Lute era anormal de curat pentru un loc în care se comisese o crimă. Excepție făcea pata de sânge de pe covorul din living.

– Domnule detectiv?

Smilow, care se uita gânditor la covorul îmbibat de sânge, își ridică privirea.

Ofițerul din pragul ușii își îndreptă degetul mare al mâinii drepte spre coridor.

– Doamna a insistat să intre.

– Doamna?

– Eu. O femeie se strecură pe lângă polițist, de parcă prezența acestuia era total lipsită de importanță, dezlipi de pe tocul ușii banda adezivă care fusese pusă de tehnicienii secției de cercetare și păși înăuntru. Ochii ei negri se rotiră cu rapiditate, studiind

dintr-o privire întreaga încăpere. Când zări pata întunecată de sânge, pufni zgomotos, dezamăgită şi, în acelaşi timp, dezgustată.

– Madison a luat deja cadavrul? Fir-ar să fie!

Smilow îşi privi ceasul şi spuse:

– Felicitări, Steffi! Ţi-ai depăşit recordul de viteză.

Capitolul 3

– Am crezut că e posibil să-ţi aştepţi soţul şi copiii.

– Când?

– Când ai intrat în pavilion.

– Ah!

Şatena nu muşcă momeala pe care i-o întinsese Hammond, ci continuă să-şi mănânce liniştită batonul de îngheţată. Numai după ce termină de curăţat complet beţişorul din lemn, vorbi din nou:

– Ăsta-i modul tău de a mă întreba dacă sunt măritată?

Hammond făcu o figură îndurerată.

– Of, şi eu care mă gândeam că sunt atât de subtil...!

– Mulţumesc pentru îngheţata de ciocolată.

– Asta-i modul tău de a evita răspunsurile?

Râzând, se apropiară de o scară cu trepte neregulate din lemn, care cobora spre debarcader. Platforma pătrată, cu latura de vreo nouă metri, se afla la o înălţime de aproximativ un metru faţă de nivelul apei. Valurile se loveau de stâlpii care susţineau scândurile uzate şi apa clipocea încetişor. Pe margine, de jur-împrejur, se afla un şir de bănci din lemn, ale căror spătare înlocuiau bara de protecţie. Hammond luă din mâna şatenei beţişorul şi ambalajul, pentru a le arunca, împreună cu resturile îngheţatei lui, într-un coş de gunoi. Apoi îi făcu semn spre una dintre bănci.

La fiecare colţ al debarcaderului exista câte un stâlp de iluminat, care arunca o lumină parcă prea slabă, discretă. În schimb, între stâlpi, erau agăţate şiruri de beculeţe multicolore, asemănătoare celor de pe tavanul pavilionului. Datorită lor, debarcaderul acela comun, insipid şi extrem de rustic, se transformase într-un colţişor romantic, pentru îndrăgostiţi.

Adierea plăcută de vânt era suficient de puternică pentru a ține la distanță țânțarii. Din vegetația abundentă de pe malul râului se auzea orăcăitul broaștelor. Greierii țârâiau de pe crengile lăsate, pline de mușchi, ale stejarilor umbroși veșnic verzi.

– E frumos aici, spuse Hammond.

– Hmm. Mă mir că suntem singurii care am descoperit locul ăsta.

– L-am rezervat special pentru noi.

Șatena râse. În ultimele două ore, se amuzaseră copios și atunci când gustaseră din mâncărurile bogate în calorii ale nenumăraților vânzători, și când rătăciseră printre tarabele lor. Admiraseră borcanele cu piersici și cu fasole verde, conservate de gospodine, în casă, se documentaseră cu privire la ultimele invenții în domeniul echipamentelor de gimnastică, testaseră moliciunea scaunelor capitonate ale tractoarelor moderne. Marcând un punct la un joc de baseball, Hammond câștigase un ursuleț din pluș, pe care i-l dăduse noii sale prietene. Aceasta refuzase să vadă cum îi stătea cu perucă, deși vânzătoarea fusese extrem de insistentă.

Se dăduseră și în roata Ferris. Când scaunele lor se opriseră în punctul cel mai înalt al roții, balansându-se periculos de tare, Hammond avusese impresia că plutește în nori. Nu-și amintea să mai fi fost atât de fericit de când...

Mă rog, nu-și amintea să mai fi fost atât de fericit. Parcă se eliberase de tot ceea ce-l ținuise până atunci la pământ – asociați, muncă, obligații. Timp de câteva minute, roata îi oferise ocazia să plutească liber prin aer, să rămână suspendat deasupra terenului pe care era organizat bâlciul. Și se bucurase de această desprindere de sol, de lipsa grijilor cotidiene care, în ultima vreme, nu-i mai dădeau pace, de compania femeii pe care o cunoscuse cu mai puțin de două ore în urmă.

Acum, la debarcader, se întoarse brusc spre ea și o întrebă:

– *Ești* măritată?

Ea râse, după care scuturâ din cap și își coborî privirea.

– De data asta, ai fost și mai subtil.

– Subtilitatea nu mă caracterizează.

– Nu, nu sunt măritată. Tu ești însurat?

– Nu. Apoi, după o pauză: Uau! Mă bucur că am lămurit chestia asta.

Ridicându-şi capul, ea îi aruncă o privire piezişă. Zâmbea.

– Şi eu mă bucur.

Treptat, surâsul le pieri amândurora de pe buze. Se priviră lung, întâi câteva secunde, apoi câteva minute, calmi în aparenţă, dar măcinaţi de emoţii în interior.

Pentru Hammond, acestea au fost unele dintre momentele acelea unice, de care nu poţi avea parte în viaţă decât dacă eşti norocos. O asemenea scenă nu putea fi regizată şi jucată nici de cei mai talentaţi actori. Poate că doar poeţii şi compozitorii reuşiseră într-o oarecare măsură să descrie în operele lor magia întâlnirii dintre două suflete, dar nici ei n-o făcuseră perfect. Hammond realiza abia acum că toţi poeţii şi compozitorii, în ciuda străduaniilor lor, suferiseră un eşec deplorabil. Cum poate descrie un om, oricare ar fi el, clipa în care se produc legăturile, când totul fuzionează, devenind un întreg?

Cum poate descrie un om limpezirea aceea bruscă a minţii, pe care o simţi atunci când îţi dai seama că viaţa ta începe abia în momentul acela, că tot ce ţi s-a întâmplat înainte nu înseamnă nimic în comparaţie cu ce ţi se întâmplă acum, că trecutul tău nu va mai avea nici o legătură cu viitorul? Hammond nu mai dorea să ştie decât ce se petrece acum, aici, în clipa aceasta.

Nu se mai simţise niciodată astfel.

Nimeni nu se mai simţise, niciodată, în felul acela.

Avea senzaţia că se mai leagănă în scaunul roţii Ferris şi că nu vrea să se dea jos.

Exact în momentul în care el o întrebă dacă vrea să danseze, ea spuse:

– Sincer, acum trebuie să plec.

– Să pleci?

– Să dansăm?

Vorbiseră din nou în acelaşi timp. La al treilea schimb de cuvinte însă, Hammond reuşi să i-o ia înainte:

– Haide, dansează cu mine încă o dată. La primul dans, n-am fost în formă. Nu mi-a făcut plăcere să fiu urmărit, pas cu pas, de Marina Militară.

Femeia își întoarse capul, fixând cu privirea parcarea improvizată care se afla pe latura opusă a terenului unde se organizase bâlciul.

Hammond nu dorea să fie prea insistent. Probabil că orice încercare de a o convinge să rămână avea s-o pună pe fugă. Dar nici nu putea s-o lase să plece. Nu încă.

– Te rog, vrei?

Cu o expresie indecisă întipărită pe chip, ea îl privi din nou, aruncându-i apoi un zâmbet abia schițat.

– Bine. Un singur dans.

Se ridicară amândoi în picioare. Ea porni spre treptele din lemn, dar Hammond o prinse de mână și o răsuci cu fața spre el.

– Ce se întâmplă? De ce îți este teamă să stai aici?

Ea inspiră adânc, apoi expiră sacadat.

– Nu, nu mi-e teamă. Totu-i în regulă... presupun.

De când părăsiseră ringul de dans, Hammond o atinsese doar câte o fracțiune de secundă, pentru a o ghida printre grupurile compacte de oameni. Și atunci numai cu vârfurile degetelor. De asemenea, îi dăduse mâna ca s-o ajute să urce și să coboare din roata Ferris. Pe scaunele roții, stătuseră cu coatele și coapsele aproape lipite, însă rezistase tentației de a o atinge, nevrând s-o sperie.

Odată reveniți pe ringul de dans, o trase spre el cu delicatețe, dar ferm în același timp. Apoi, cuprinzându-i talia, o apropie mai mult de el. Mult mai mult decât la primul dans. Ea ezită, însă nu încercă să se îndepărteze, ci își sprijini brațul pe umărul lui. Hammond avu senzația că mâna care se odihnea la baza gâtului său va lăsa acolo o amprentă veșnică.

Orchestra, care muncise destul în acea zi, se retrăsese. Acum, muzica era asigurată de un DJ, pe ale cărui benzi erau înregistrate piese ale unor cântăreți extrem de diferiți: de la Credence Clearwater la Barbara Streisand. Fiind târziu și ținând cont că dansatorii își cam pierduseră din energie, se puneau melodii mai lente.

Lui Hammond îi era cunoscut cântecul care răsuna în pavilion în momentul venirii lor, dar nu putea să spună cum se numea. Nici numele cântărețului nu-i era familiar, însă n-avea nici o importanță. Melodia era lentă, plăcută, romantică. Inițial, încercă să-și determine picioarele să execute pașii pe care îi învățase în tinerețe, când fusese târât cu forța de mama lui printre dansatorii

de cotilion, dar, cu cât o ţinea mai mult în braţe pe această femeie, cu atât îi era mai dificil să se concentreze la altceva.

Primul cântec luă sfârşit. Deşi partenera lui acceptase să vină acolo pentru un singur dans, nu-şi pierdură ritmul atunci când începu următoarea melodie. De fapt, între ele nu exista nici o pauză, aşa că ei nu sesizaseră că era vorba de o nouă melodie. Se priveau şi se gândeau unul la altul, rupţi complet de tot ce se întâmpla în jur.

Hammond îi luă palma mâinii de care o ţinea şi o lipi de pieptul lui, acoperind-o apoi cu mâna. Ea îşi sprijini capul de el. Fruntea îi ajungea la nivelul claviculei lui. Hammond îşi lăsă obrazul dezmierdat de părul ei. Dorinţa care pusese stăpânire pe amândoi era perfect exprimată de sunetul gâtuit care scăpă printre buzele femeii. De fapt, nu fusese un sunet, ci mai degrabă o simplă vibraţie a coardelor vocale, pe care Hammond mai mult o simţi decât o auzi.

Picioarele li se mişcau într-un ritm din ce în ce mai lent. În cele din urmă, se opriră şi rămaseră nemişcaţi. Numai şuviţele ei de păr, bătute de vânt, îi atingeau din când în când faţa. Căldura emanată de zonele în care trupurile lor se atingeau părea a-i suda unul de altul. Hammond îşi lăsă capul în jos, pregătindu-se pentru sărutul pe care îl considera inevitabil.

– Trebuie să plec, spuse deodată femeia, smulgându-se din braţele lui pentru a se întoarce spre banca pe care îşi lăsase poşeta şi vesta.

Hammond era prea uluit pentru a putea reacţiona. O privi încremenit cum îşi lua lucrurile, pentru ca apoi, trecând pe lângă el, să-i spună în grabă:

– Mulţumesc pentru tot. A fost minunat. Sincer.

– Stai o clipă.

Femeia evită mâna care se întinse după ea şi se repezi spre scară, împiedicându-se o dată din cauza grabei.

– De ce tocmai acum?

– Nu pot... nu pot face chestia asta.

Îi aruncase vorbele peste umăr, în timp ce se îndrepta cu paşi iuţi spre parcare. Alesese s-o ia pe lângă funia cu steguleţe pentru a evita pavilionul, drumul şi micile grupuri de oameni, adunate în jurul tarabelor. Unii comercianţi părăsiseră deja târgul. Cei care se ocupaseră de expoziţie îşi demontau standurile şi îşi împachetau

obiectele de artă sau meşteşugăreşti pe care le expuseseră. O mulţime de familii, încărcate cu suvenire şi premii câştigate la diferite concursuri, se îndreptau spre camionetele lor. Oamenii nu mai erau nici la fel de veseli, nici la fel de zgomotoşi ca în cursul după-amiezei, iar muzica din pavilion nu mai părea romantică, ci mai degrabă jalnică. Hammond o ajunse din urmă pe şatenă.

– Nu înţeleg.

– Ce este de neînţeles? Ţi-am spus că trebuie să plec. Despre asta e vorba.

– Nu te cred. Dorind cu disperare s-o reţină, Hammond o prinse de braţ.

Ea se opri, trase de câteva ori adânc aer în piept, apoi se întoarse cu faţa la el, fără a-l privi în ochi.

– M-am simţit minunat, îi spuse cu o voce neutră, ca şi când ar fi învăţat replica dintr-o carte, dar seara s-a terminat, iar eu trebuie să plec.

– Totuşi...

– Nu-ţi datorez nici un fel de explicaţie. Nu-ţi datorez nimic. Îi aruncă o privire fugară, după care făcu un pas înapoi. Te rog, adăugă ea, nu încerca să mă mai opreşti.

Hammond îi eliberă braţul, se retrase şi îşi ridică ambele mâini în aer, de parcă s-ar fi predat.

– La revedere, o mai auzi spunând înainte de a o vedea întorcându-se pentru a străbate terenul accidentat care o despărţea de parcarea improvizată.

***

Stefanie Mundell îi aruncă lui Smilow cheile de la maşina ei marca Acura.

– Condu tu, ca să mă pot schimba.

Părăsiseră hotelul pe ieşirea dinspre East Bay Street, iar acum înaintau cu paşi vioi pe trotuarul plin nu doar de obişnuiţii plimbăreţi de sâmbătă seara, ci şi de curioşii atraşi în zona noului complex de maşinile cu girofaruri ale reprezentanţilor legii, parcate de-a lungul străzii.

Se deplasară prin mulţime fără a atrage atenţia vreunui gură-cască, deoarece aspectul lor nu sugera că aveai de-a face cu nişte „oficialităţi". În continuare costumul lui Smilow nu avea nici o cută,

manşetele cămăşii franţuzeşti fiind imaculate. În ciuda agitaţiei care se crease din cauza asasinării lui Pettijohn, din porii lui nu ieşise nici o picătură de sudoare.

De asemenea, nimeni n-ar fi bănuit că în persoana lui Steffi se ascundea una dintre avocatele consultante ale municipalităţii. Purta o pereche de pantaloni scurţi, sport, şi o bustieră, ambele umede din cauza transpiraţiei pe care nici măcar sistemul de aer condiţionat al hotelului nu reuşise s-o zvânte. Sfârcurile întărite şi picioarele ei zvelte, musculoase atraseră atenţia câtorva trecători de sex masculin, dar Steffi nu le observă privirile admirative, fiind preocupată să-l îndrume pe Smilow spre maşina parcată ilegal, într-o zonă unde automobilele erau ridicate de maşinile poliţiei.

Smilow apăsă pe butonul portierei şoferului, dar nu ocoli maşina pentru a-i deschide şi lui Stefanie uşa. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost luat peste picior şi, oricum, portierele se deschideau doar prin simpla apăsare a butoanelor. Nu aveau broaşte. Se urcară amândoi în maşină: ea pe bancheta din spate, el, la volan. În timp ce aştepta, cu motorul pornit, să intre în trafic, Steffi îl întrebă:

– Era adevărat? Mă refer la ceea ce le spuneai poliţiştilor când am ieşit.

– La care parte anume te referi?

– Aha, deci parţial le-ai vândut gogoşi?

– Nu şi atunci când am afirmat că, deocamdată, ne lipseşte mobilul crimei, arma şi suspectul. Smilow le spusese poliţiştilor să-şi ţină gura atunci când vor începe să apară reporterii curioşi, care îi vor asalta cu o mulţime de întrebări. Deja programase pentru ora unsprezece o conferinţă de presă. Stabilind-o la acea oră, se asigurase că programele locale de radio şi televiziune vor transmite la ultima ediţie a ştirilor informaţii despre crima care avusese loc la hotel, şi astfel, apariţia lui pe micile ecrane nu va trece neobservată.

Neavând răbdare să se târască în interminabilul şir de maşini de pe artera principală, trase brusc de volan, luând-o pe o bandă îngustă şi alegându-se cu un claxonat furios din partea şoferului a cărui maşină se deplasa în sens contrar.

Dând dovadă de aceeaşi nerăbdare ca Smilow, Stefanie îşi trase bustiera peste cap.

– Bine, Smilow, acum, că suntem doar noi doi, vorbeşte! Eu sunt în spate, ca să ştii.

– Am observat, spuse Smilow, aruncându-i o privire scurtă prin oglinda retrovizoare.

Fără să se jeneze, ea se şterse la subsuori cu un prosop mic, pe care îl scosese dintr-o geantă sport.

– Doi părinţi, nouă copii, o singură baie. În casa noastră, dacă erai timid sau ruşinos, rămâneai murdar şi constipat.

Pentru cineva care-şi renega obârşia muncitorească, Steffi făcea frecvente referiri la familia ei, mai ales pentru a se disculpa atunci când avea un comportament grosolan.

– Bine, hai, grăbeşte-te şi îmbracă-te odată, spuse Smilow. Ajungem în câteva minute. De fapt, să ştii că nici nu-i nevoie să fii prezentă. Mă pot descurca şi singur.

– *Vreau* să fiu prezentă.

– În regulă, dar să ştii că m-aş bucura să nu fiu arestat pe drum. Lasă-te cât mai jos, ca să nu te vadă nimeni în halul ăsta.

– Vai, Rory, eşti ca o mironosiţă, spuse Steffi facând-o pe cocheta.

– Iar tu eşti ca un vampir. Cum naiba ai simţit atât de repede mirosul de sânge?

– Alergam. Când am trecut pe lângă hotel şi am văzut atâtea maşini ale poliţiei, am oprit ca să-l întreb pe unul dintre poliţişti ce s-a întâmplat.

– Înseamnă că s-a dus pe apa sâmbetei ordinul meu de a-şi ţine gura.

– În primul rând, ştiu să fiu convingătoare şi, în afară de asta, omul m-a recunoscut. Când mi-a spus despre ce este vorba, nu mi-a venit să cred.

– Nici mie.

Steffi îşi puse un sutien, apoi îşi scoase pantalonii sport şi cotrobăi prin geantă după o pereche de chiloţi.

– Nu mai schimba subiectul discuţiei, spuse. Ce aţi descoperit?

– N-am văzut până acum o scenă a crimei mai curată decât asta.

– Serios? întrebă Steffi, aparent dezamăgită.

– Criminalul, oricine ar fi el, este un expert.

– L-a împuşcat în spate, în timp ce zăcea pe podea, cu faţa în jos, nu?

– Exact.

– Hmm.

Smilow îi mai aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Steffi tocmai își încheia nasturii rochiei fără mâneci pe care și-o pusese, dar părea să se gândească la cu totul altceva. Privea în gol, iar Smilow aproape că-i vedea rotițele inteligentului ei creier învârtindu-se.

În ciuda faptului că lucra la Biroul regional de avocatură abia de doi ani și ceva, Stefanie Mundell făcuse o impresie deosebită, dar nu întotdeauna bună. Unii o considerau ticăloasă, așa cum și era, uneori. Avea o limbă ascuțită, pe care nu se sfia s-o folosească. Niciodată nu bătea în retragere, în cazul unei controverse, calitate datorită căreia ajunsese o avocată pledantă excelentă și o adevărată pacoste pentru avocații apărării, fără a o face însă iubită de colegi.

În schimb, cel puțin la o jumătate dintre bărbați, ba chiar și la unele dintre femeile cu care lucra în interiorul ori în afara sediului de poliție și al tribunalului li se aprinseseră călcâiele după ea. După orele de serviciu, la un pahar de băutură, se debitau scenarii fanteziste dintre cele mai crude, în care ea juca rolul principal. Normal, dacă Steffi se afla prin preajmă, lumea se abținea să facă astfel de comentarii. Nimeni nu voia să fie acuzat de hărțuire sexuală tocmai de ea.

Chiar dacă era conștientă de pasiunile pe care le stârnea, se prefăcea că nu-și dădea seama. Nu din cauza faptului că ar fi deranjat-o sau ar fi făcut-o să se simtă rușinată de obscenitățile pe care le spuneau bărbații despre ea. Un comportament atât de juvenil, absurd, trivial ar fi determinat-o să afirme că nu merită să-și consume inutil timpul și energia.

Rory o observă pe ascuns, în oglindă, cum își prindea catarama unei cureluțe subțiri din piele în jurul taliei, trecându-și apoi degetele prin păr, pentru a și-l aranja. Rory nu se simțea atras fizic de ea. Când o privea cum lucrează, nu simțea în el o dorință carnală aprigă, nebună, ci doar un profund respect pentru inteligența ei vie și pentru ambiția care o impulsiona. Aceste două calități îi aminteau de el însuși.

– Ăsta a fost un „hmm" foarte grăitor, Steffi. La ce te gândești?

– La faptul că asasinul trebuie să fi fost extrem de furios.

– Şi unul dintre detectivii mei a făcut o observaţie asemănătoare. A fost o crimă făcută cu sânge rece. Medicul legist crede că este posibil ca Lute să-şi fi pierdut cunoştinţa înainte să fi fost ucis. Oricum, este clar că nu prezenta nici *un* fel de ameninţare pentru agresor. Pur şi simplu, asasinul a venit acolo special ca să-l omoare.

– Dacă ai face o listă cu toţi oamenii care voiau să-l vadă pe Lute mort...

– Nu avem atâta hârtie şi cerneală.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Steffi zâmbi.

– Corect. Deci, suspectezi pe cineva?

– Deocamdată, nu.

– Eşti sigur sau nu vrei să spui?

– Steffi, ştii că nu intru în biroul vostru înainte de a deţine toate informaţiile necesare.

– Nu vreau decât să-mi promiţi că...

– Fără promisiuni.

– Promite-mi că prima ghiulea va ajunge la mine.

– N-am chef de jocuri de cuvinte.

– Ştii foarte bine la ce mă refer, spuse Steffi, enervată.

– Mason va da cazul cui va dori el, îi atrase atenţia Smilow, referindu-se la Monroe Mason, avocatul şef al municipalităţii. Ţie îţi revine sarcina să te zbaţi ca să-l obţii.

Urmărind-o în oglindă şi văzându-i văpăile din priviri, îşi dădu seama că obţinerea dosarului va deveni, pentru ea, o prioritate. În dreptul curbei, opri maşina.

– Am ajuns, spuse el.

Coborâră în faţa reşedinţei impresionante a lui Lute Pettijohn. Exteriorul ei grandios se încadra perfect în peisajul prestigiosului ansamblu rezidenţial South Battery, în care era amplasată, însă nu avea o arhitectură unitară. Stilul georgian, original, căpătase amprentele celui federal, născut după Revoluţia Americană. Urmaseră şi alte „îmbunătăţiri", materializate prin adăugarea unor coloane greceşti, în mare vogă după război. Ulterior, impozanta construcţie fusese modernizată prin adăugarea de ornamente viu colorate, stridente chiar, caracteristice perioadei victoriene. Acest gen de cârpăceală era tipic districtului istoric al oraşului, dar – culmea ironiei – tocmai datorită lui, Charleston-ul avea un aer pitoresc.

Vila, cu parter şi două etaje, avea balcoane adânci, grupate două câte două, decorate cu coloane maiestuoase şi arcade graţioase. Cupola se desfăşura ca o coroană deasupra acoperişului cu fronton. După ce rezistase timp de două secole tuturor războaielor, crizelor economice şi vânturilor năprasnice, această clădire avusese de îndurat ultimul asalt: cel al lui Lute Pettijohn.

Restaurarea făcută de el, foarte bine documentată, durase ani de zile. Primul arhitect care condusese lucrările demisionase, fiindcă suferise o cădere nervoasă. Al doilea făcuse infarct, iar cardiologul care se ocupase de el îl forţase să renunţe la proiect. Al treilea definitivase lucrările de restaurare, dar ambiţia aceasta îi distrusese căsnicia.

Lute aruncase cu banii pentru ca locuinţa lui să fie cea mai renumită din Charleston, începând de la poarta elaborată din fier forjat, cu felinare străvechi, până la balamalele uşilor, realizate după modelul original.

Da, Lute *reuşise* să-şi atingă ţelul. Era proprietarul celei mai controversate clădiri din Charleston, chiar dacă restaurarea ei nu se număra printre cele mai admirate lucrări.

Pentru a i se aproba propunerea de transformare a vechiului depozit năruit într-un complex, care acum se numea Charles Towne Plaza, Lute se luptase cu Societatea de conservare din Charleston, cu Fundaţia istorică Charleston şi cu Comisia de analiză arhitectonică. Aceste organizaţii, care fuseseră înfiinţate pentru protejarea obiectivelor unice din oraş, împreună cu cei de la controlul dezvoltării zonale şi de la limitarea expansiunii comerciale îi refuzaseră iniţial propunerea. Lute nu primise aprobările necesare decât în momentul în care toţi se convinseseră că zidurile exterioare originale ale clădirii, făcute din cărămidă, nu vor fi prea puternic afectate. Nu voiseră nici măcar să fie camuflate binemeritatele lor „cicatrice" şi îi impuseseră să nu le „desfigureze" cu marchize sau cu alte adaosuri moderniste.

Societăţile de conservare emiseseră aceleaşi pretenţii şi în cazul renovării casei sale, deşi liderii lor se arătaseră încântaţi de faptul că întreaga proprietate, care se aflase într-o stare deplorabilă până la acea dată, fusese cumpărată de un om care avea posibilitatea s-o restaureze, aşa cum merita.

Pettijohn se supusese condiţiilor impuse, fiindcă nu avusese încotro, dar ceea ce rezultase la final lăsa de dorit. Toată lumea era de acord că vila renovată de el, în special interiorul, reprezenta o mostră de vulgaritate din partea unui om care dispunea mai mult de resurse financiare decât de simţ estetic. În schimb, în unanimitate, localnicii căzuseră de acord că grădina vilei nu avea rivală în oraş.

Apăsând pe butonul interfonului de la poartă, Smilow observă cât de bine era îngrijită grădina din faţa casei, cât de viguroasă era vegetaţia.

Steffi îl privi.

– Ce-ai să-i spui? îl întrebă.

Aşteptând să-i răspundă cineva din casă, Smilow zise pe un ton meditativ:

– Felicitări.

Capitolul 4

Dar Rory Smilow nu era chiar atât de crud şi de cinic.

Când Davee Pettijohn se uită de sus, din capul scării curbe, în foaierul de la parter, detectivul stătea cu mâinile încleştate la spate şi cu privirile aţintite fie la pantofii lui bine lustruiţi, fie la dalele podelei, importate din Italia. În orice caz, părea total absorbit de zona din jurul picioarelor lui.

Davee nu-l mai văzuse pe fostul cumnat al soţului ei de la recepţia organizată în onoarea poliţiei locale. În acea seară, Smilow primise un premiu. După ceremonie, Lute îl căutase ca să-l felicite. Smilow dăduse mâna cu el doar din obligaţie. Se purtase întotdeauna civilizat, însă Davee bănuia că, în loc să dea mâna cu soţul ei, detectivul ar fi preferat să-i sară la gât şi să-l sfâşie cu dinţii.

Acum, Rory Smilow părea la fel de rigid şi de stăpân pe sine ca în seara aceea. Şi îmbrăcămintea, şi poziţia corpului, şi figura se potriveau cu cele ale unui militar sever. Spre creştetul capului, părul începuse să i se rărească, dar lucrul acesta nu se observa decât de sus, din locul în care stătea Davee.

Pe femeia care-l însoţea pe Smilow n-o cunoştea. Davee obişnuia să măsoare din cap până în picioare orice femeie cu care intra în contact, aşa că şi-ar fi amintit-o, dacă ar mai fi văzut-o.

În timp ce Smilow stătea cu privirile aţintite în jos, însoţitoarea lui părea extrem de curioasă. Ochii ei erau într-o mişcare continuă, vrând parcă să înregistreze cu exactitate toate obiectele din imensul hol de la intrare. Nu-i scăpase nici măcar unul dintre produsele importate din Europa. Avea o privire ageră, ca o pasăre de pradă. Davee simţi antipatie faţă de ea de la prima vedere.

Doar o nenorocire îl putea aduce pe Smilow în casa lui Lute, însă Davee încercă să alunge gândul cât de mult timp putu. După

ce-şi goli paharul, ea îl puse cu grijă pe o consolă, având grijă să nu provoace zdrăngănitul cuburilor de gheaţă din el. Abia după aceea se hotărî să-şi facă simţită prezenţa.

– Ai vrut să mă vezi?

Urmând direcţia din care se auzise vocea, cei doi musafiri se întoarseră simultan. O zăriră sus, la galerie. Davee aşteptă ca ochii lor să o localizeze, după care începu să coboare treptele. Deşi desculţă şi cam neglijent îmbrăcată, cobora ca o prinţesă, lăsându-şi mâna să alunece încet de-a lungul balustradei, de parcă era îmbrăcată într-o rochie de bal şi avea la picioarele ei o mulţime de adoratori umili, gata să-i prezinte omagiile. Davee provenea dintr-o familie situată în ierarhia societăţii charlestoniene, iar principiul ei de bază era *noblesse oblige*. Nu uita niciodată să-l aplice şi avea grijă ca nici cei din jurul ei să nu uite.

– Bună ziua, doamnă Pettijohn.

– Nu trebuie să fim atât de oficiali, nu-i aşa, Rory? Davee se opri la o lungime de braţ de Smilow şi, înclinându-şi capul într-o parte, îi zâmbi. La urma urmei, suntem rude.

Apoi îi întinse mâna. Spre deosebire de a lui Smilow, care era uscată şi caldă, mâna ei era cam umedă şi extrem de rece. Davee se întrebă dacă Smilow va ghici că paharul cu votcă era de vină.

După ce-i eliberă mâna, Smilow arătă spre femeia cu care venise.

– Ea este Stefanie Mundell.

– Steffi, spuse femeia, oferindu-i cu agresivitate mâna gazdei sale.

Era o femeie minionă, cu păr negru, tuns scurt, şi ochi la fel de negri. Ochi nesăţioşi. Ochi devoratori. Nu purta ciorapi, deşi era încălţată cu pantofi cu toc înalt. Asta reprezenta pentru Davee o încălcare a etichetei mult mai strigătoare la cer decât cea comisă de ea, care apăruse desculţă.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Davee strânse mâna lui Stefanie Mundell, dar i-o eliberă cât putu de repede. Aţi venit să-mi vindeţi bilete pentru Balul Poliţiştilor?

– Putem sta de vorbă într-un loc mai retras?

Mascându-şi agitaţia în spatele unui surâs luminos, Davee spuse:

– Desigur, după care îi conduse într-o cameră de zi, destinată primirilor oficiale. Menajera, care le deschisese uşa şi o anunţase pe Davee că are musafiri, se învârti prin încăpere pentru a aprinde toate lămpile. Îţi mulţumesc, Sarah, spuse Davee. Femeia, mare

şi neagră ca un şifonier din mahon, dădu din cap, dispărând apoi pe o uşă laterală. Să vă pregătesc o băutură?

– Nu, mulţumesc, răspunse Smilow.

Steffi Mundell o refuză şi ea, făcând însă un comentariu:

– Ce încăpere frumoasă! Culorile sunt minunate.

– Serios? Davee se uită în jur, de parcă ar fi văzut camera pentru prima oară. De fapt, încăperea asta figurează pe ultimul loc în topul preferinţelor mele, deşi panorama pe care o oferă asupra ansamblului istoric South Battery este drăguţă. Soţul meu a insistat ca pereţii să aibă această culoare. Se numeşte terracotta şi cică ar aminti de vilele de pe Riviera Italiană. În schimb eu, când o văd, mă gândesc la tricourile fotbaliştilor. Uitându-se direct în ochii lui Stefanie, cu un zâmbet dulce întipărit pe faţă, Davee adăugă: mama a susţinut întotdeauna că portocaliul este o culoare demnă de oamenii comuni şi necioplţi.

De furie, Steffi se congestionă la faţă.

– Unde aţi fost în după-amiaza aceasta, doamnă Pettijohn? întrebă ea.

– Să fiu a naibii dacă asta-i treaba ta, îi replică Davee fără să clipească.

– Doamnelor, vă rog. Smilow îi aruncă avocatei o privire severă, prin care o avertiza să tacă din gură.

– Ce se întâmplă, Rory? întrebă Davee. Ce căutaţi aici?

El îi vorbi pe un ton rece, calm şi respectuos:

– Propun să luăm loc.

Davee îl privi timp de câteva secunde, apoi, aruncându-i musafirei sale o privire ucigătoare, le indică cu un gest nervos sofaua care se afla cel mai aproape de ei. Ea se aşeză pe unul dintre fotoliile de lângă sofa.

Smilow o preveni că nu veniseră să-i facă o vizită de curtoazie.

– Mi-a teamă că am o veste proastă.

Davee îl privi fix, aşteptând s-o audă.

– Astăzi, după-amiază târziu, Lute a fost găsit mort, în penthouse-ul hotelului Charles Towne Plaza. Se pare că a fost ucis.

Davee avu grijă să-şi controleze perfect mimica. Nu se cuvenea să-ţi expui emoţiile în public. Efectiv, nu se cuvenea. Stăpânirea perfectă a trăirilor sufleteşti este un adevărat talent, pe care îl dobândeşti în mod natural atunci când ai un tată afemeiat şi o mamă

beţivă. Şi, mai ales, atunci când toate rudele tale, deşi cunosc motivul pentru care mama ta se îmbată, neagă că ar exista o problemă. De ce pretind aşa ceva? Pentru că în familia lor nu poate exista o astfel de problemă.

Maxine şi Clive Burton formaseră un cuplu perfect. Amândoi proveniseră din elita Charleston-ului. Amândoi fuseseră frumoşi. Amândoi urmaseră şcoli particulare, destinate odraslelor oamenilor de vază. Nunta lor ajunsese să fie un standard la care se raportau toţi ceilalţi locuitori ai oraşului, chiar şi în ziua de astăzi. Alcătuiseră, din toate punctele de vedere, o pereche minunată.

Toate cele trei fiice ale lor primiseră nume de băieţi, fie pentru că Maxine fusese beată de fiecare dată când se dusese la maternitate să nască, fie deoarece gândurile îi rătăceau atât de departe, încât uita în permanenţă care era sexul nou-născutului. Sau pentru că voia să-l scoată din sărite pe încăpăţânatul Clive, care, dorindu-şi cu ardoare un băiat, o acuza că nu este în stare să facă decât fete. Ce conta că lui îi lipseau cromozomii Y?

Ca atare, micuţele Clancy, Jerri şi Davee crescuseră în sânul unei familii cu probleme mari, care erau ascunse, ca murdăria, sub covoarele lor persane atât de valoroase. Fetele învăţaseră de timpuriu să-şi controleze reacţiile, în orice fel de situaţie, oricât de dificilă. Era felul lor de a se proteja. Atmosfera de acasă variase în funcţie de toanele capricioşilor lor părinţi. Accesele de furie ale acestora se finalizau deseori cu bătăi, astfel încât surorile purtau serioase cicatrice sufleteşti.

Ale lui Clancy dispăruseră pe neaşteptate, în urma morţii sale premature, la vârsta de numai treizeci de ani. Moartea îi fusese provocată de un cancer cervical, despre care cei mai răutăcioşi bârfitori spuneau că s-ar fi declanşat în urma numeroaselor boli venerice pe care le contactase.

Jerri o luase în direcţia opusă, devenind, în primul an de colegiu, membră a unei grupări creştine fundamentaliste. Ca atare, renunţase la orice plăcere, în favoarea unei vieţi de privaţiune şi abstinenţă. Evita în special alcoolul şi tentaţiile sexuale. Trăia în Dakota de Sud, într-o rezervaţie de indieni, unde cultiva rădăcinoase şi răspândea învăţăturile creştine.

Davee, cea mai tânără dintre ele, rămăsese în Charleston, sfidând bârfele şi ruşinea, chiar şi după moartea lui Clive, survenită

în urma unui infarct făcut în patul ultimei sale amante, în timpul programului de serviciu. Mai exact, între şedinţa de consiliu, care avusese loc dimineaţa, şi ceaiul de după-amiază. Şi asta se întâmplase după ce soţia lui, Maxine, fusese internată într-un sanatoriu particular. Deşi diagnosticată cu Alzheimer, toată lumea ştia că avea creierul îmbibat cu votcă.

Davee, care părea, la prima vedere, moale şi maleabilă ca o cârpă, era, în realitate, dură ca fierul. Suficient de dură pentru a îndura cu stoicism neplăcuta lor întrevedere. Putea supravieţui oricărei catastrofe. O dovedise.

– Bine, spuse ea, ridicându-se în picioare. Chiar dacă voi aţi refuzat să beţi, cred că eu am nevoie de un pahar.

Pe măsuţa cu rotile pe care stăteau băuturile, Davee aruncă nişte cuburi de gheaţă într-un pahar cilindric, fără picior, apoi turnă peste ele votcă. Dintr-o singură înghiţitură, bău aproape jumătate din conţinut şi se întoarse la musafirii ei abia după ce-şi reumplu paharul.

– Cine a fost femeia?

– Pardon?

– Haide, Rory, n-am de gând să mă amăgesc. Dacă Lute a fost împuşcat în apartamentul pe care îl deţinea în acel hotel, construit dintr-un simplu capriciu, trebuie să se fi distrat cu vreo prietenă. Bănuiesc că a fost omorât fie de ea, fie de bărbatul ei gelos.

– Cine a spus că ar fi fost împuşcat? întrebă Steffi Mundell.

– Poftim?

– Smilow n-a afirmat că soţul dumneavoastră a fost împuşcat. A spus doar că a fost ucis.

Davee mai luă o înghiţitură de votcă.

– Am presupus că a fost împuşcat. Nu-i cea mai normală supoziţie, în epoca în care trăim?

– Să fi fost doar o supoziţie?

Davee îşi desfăcu larg braţele, stropind covorul cu câteva picături de votcă.

– Dar tu cine naiba eşti?

Steffi se ridică în picioare.

– Reprezint Biroul districtual de avocatură, sau, după cum este cunoscut în Carolina de Sud, Biroul regional de avocatură.

– Ştiu cum este cunoscut în Carolina de Sud, îi replică Davee, maimuţărindu-se.

– Voi deschide dosarul de urmărire penală a suspectului care v-a ucis soţul. De aceea am dorit cu tot dinadinsul să vin aici, împreună cu Smilow.

– Ah, am înţeles. Ai vrut să vezi ce reacţie voi avea atunci când voi primi vestea.

– Exact. Şi mă văd nevoită să spun că n-aţi fost prea surprinsă. De aceea, să revenim la întrebarea iniţială: Unde aţi fost în după-amiaza aceasta? Şi să nu-mi mai ziceţi că nu-i treaba mea, doamnă Pettijohn! Cred că acum înţelegeţi că este în foarte mare măsură treaba mea.

Davee, stăpânindu-şi furia, duse calmă paharul la gură şi-şi îngădui un răgaz înainte de a răspunde:

– Vrei să ştii dacă am un alibi, nu-i aşa?

– N-am venit ca să te supunem unui interogatoriu, Davee, spuse Smilow.

– Nu mă deranjează, Rory. N-am nimic de ascuns. Mă gândeam numai că dă dovadă de lipsă de sensibilitate... Urmă o pauză, în care Davee o mai măsură o dată pe Steffi din cap până în picioare. ... Din moment ce vine în casa mea ca să mă insulte şi să mă asalteze cu tot felul de întrebări insinuante, la numai câteva secunde după ce am fost informată că soţul meu a fost ucis.

– Fie că vă place, fie că nu, asta mi-e slujba, doamnă Pettijohn.

– Păi, să ştii că nu-mi place. Davee rostise aceste cuvinte fluturând o mână spre Steffi, ca şi când ar fi concediat-o, după care se întoarse spre Smilow, spunând: Îţi răspund bucuroasă la întrebări. Ce vrei să ştii?

– Unde ai fost azi după-amiază, între ora cinci şi şase.

– Aici.

– Singură?

– Da.

– Există vreo persoană care poate depune mărturie că ai stat aici?

Davee se duse spre o masă aflată într-un colţ al încăperii. Odată ajunsă acolo, apăsă pe un buton al telefonului. Prin difuzor se auzi vocea menajerei.

– Da, doamnă?

– Sarah, te rog, vrei să vii până aici? Îţi mulţumesc.

Aşteptară toţi trei în tăcere. Fixând-o pe avocată cu o privire rece, dispreţuitoare, Davee începu să se joace cu superbul şirag de perle pe care îl purta la gât. Tatăl ei, pe care îl adorase şi-l urâse în acelaşi timp, i-l făcuse cadou în adolescenţă, cu ocazia debutului ei în societate. Medicul ei terapeut îi spusese că, datorită atitudinii infidele a tatălui său, atât faţă de soţia lui, cât şi faţă de fiicele lui, acele perle erau un simbol al neîncrederii pe care o avea ea în oameni. Davee însă nu ştia dacă afirmaţia medicului fusese corectă. Poate că, pur şi simplu, acel şirag îi plăcea. Cert este că îl purta permanent, indiferent de ţinuta pe care şi-o alegea. Îl purta chiar şi acum, când era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou alb din bumbac, peste măsură de mare.

Davee o „moştenise" pe menajeră de la mama ei. Sarah locuia în casa lor şi se afla în serviciul familiei încă dinainte de naşterea lui Clancy, asistând în tot acest timp la neplăcerile de care avuseseră parte. Când intră în încăpere, femeia le aruncă celor doi musafiri o privire ostilă.

Davee făcu prezentările ca la carte.

– Doamna Sarah Birch. Dânsul este detectivul Smilow, iar dânsa este o persoană de la Biroul regional de avocatură. Au venit să-mi spună că domnul Pettijohn a fost ucis în această după-amiază.

Reacţia menajerei a fost la fel de puţin vizibilă ca cea a lui Davee.

Davee continuă:

– Le-am zis că astăzi, între ora cinci şi şase după-amiaza, m-am aflat aici, în casă. Nu-i aşa că poţi să-mi confirmi spusele?

Steffi era cât pe ce să explodeze.

– Nu poţi... izbucni ea.

– Steffi!

– Dar ne-a compromis interogatoriul, ţipă avocata la Smilow.

Davee îl privi cu nevinovăţie.

– Rory, parcă mi-ai spus că nu sunt supusă nici unui interogatoriu.

Detectivul îi aruncă o privire glacială, dar i se adresă politicos menajerei:

– Doamnă Birch, doamna Pettijohn a fost acasă între orele respective?

– Da, domnule. A stat în camera ei. S-a odihnit aproape toată ziua.

– Oh, Doamne, bombăni Steffi în şoaptă.

Ignorând-o, Smilow îi mulţumi menajerei. Apropiindu-se de Davee, Sarah Birch îi cuprinse mâinile între palmele sale.

– Îmi pare rău, spuse.

– Îţi mulţumesc, Sarah.

– Te simţi bine, fetiţo?

– Perfect.

– Vrei să-ţi aduc ceva?

– În clipa asta, nu.

– Când vei dori, să mă anunţi.

Davee îi zâmbi, şi Sarah îi mângâie cu afecţiune părul blond, cam răvăşit, după care se întoarse şi ieşi din cameră. Davee îşi termină băutura, aruncându-i o privire victorioasă lui Stefanie, pe deasupra buzei paharului. Când lăsă paharul jos, o întrebă:

– Mulţumită?

Steffi, care fierbea de mânie, nu catadicsi să-i răspundă. Pornind din nou spre măsuţa cu rotile, Davee se interesă:

– Unde este... unde a fost dus soţul meu?

– La medicul legist. I se va face autopsia.

– Deci va trebui să mai amân organizarea funeraliilor...

– Până ce va fi terminată autopsia, încheie Smilow fraza în locul ei.

Davee îşi mai turnă votcă, după care se întoarse cu faţa la ei şi vorbi din nou:

– Cum a murit?

– A fost împuşcat pe la spate. Două gloanţe. Credem că a murit instantaneu şi e posibil să-şi fi pierdut cunoştinţa înainte de a se trage asupra lui.

– Era în pat?

Bineînţeles că Smilow ştia cum murise tatăl ei. Toată lumea din Charleston era la curent cu detaliile scandalului declanşat atunci. Davee aprecie faptul că detectivul îi răspunse abordând o expresie îndurerată şi, totodată, jenată.

– Lute a fost găsit pe podeaua livingului, complet îmbrăcat. Patul era neatins. Nici o urmă c-ar fi avut parte de o întâlnire romantică.

– Mda, în sfârşit o schimbare de scenariu, spuse Davee, după care goli paharul dintr-o înghiţitură.

– Când l-ai văzut ultima oară pe Lute?

– Aseară? Azi-dimineaţă? Nu-mi mai amintesc. Azi-dimineaţă, cred. Ignorând oftatul sceptic al lui Stefanie, Davee rămase cu privirile aţintite asupra lui Smilow. Câteodată treceau zile întregi fără să ne vedem.

– Nu dormeaţi împreună? o întrebă Steffi.

Davee se întoarse spre ea.

– Din ce oraş din nord provii?

– De ce?

– Pentru că eşti, evident, foarte prost crescută şi absolut necivilizată.

Smilow interveni din nou:

– Vom investiga viaţa intimă a lui Pettijohn doar dacă vom fi nevoiţi, Steffi. În momentul de faţă, nu este necesar. Apoi, întorcându-se spre Davee, o întrebă: Ştii ce program îşi făcuse Lute pe ziua de azi?

– Nu am fost niciodată la curent cu programul lui.

– Nu ţi-a dat de înţeles că ar avea vreo întâlnire?

– Mi-e greu să spun. Davee se aplecă să pună paharul gol pe măsuţa de cafea şi, după ce îşi îndreptă spatele, adoptă o atitudine ţanţoşă. Mă suspectaţi?

– În clipa aceasta, toţi locuitorii Charleston-ului sunt consideraţi suspecţi.

Davee îi susţinu privirile cu îndrăzneală.

– Există destui oameni care aveau motive serioase să-l omoare pe Lute.

Privirea ei pătrunzătoare îl făcu pe detectiv să se uite în altă direcţie.

Steffi Mundell făcu un pas înainte, de parcă ar fi vrut să-i amintească gazdei sale că se mai afla în încăpere şi că era o persoană importantă, care trebuia luată în considerare.

– Îmi cer scuze dacă am fost prea dură cu dumneavoastră, doamnă Pettijohn. Aici, avocata făcu o pauză, însă se părea că Davee nu era dispusă s-o ierte pentru încălcările regulilor nescrise de comportament. Se vedea asta, după expresia impasibilă a feţei. Soţul dumneavoastră a fost un bărbat important, continuă Steffi.

Afacerile lui n-au dus numai la creşterea veniturilor oraşului nostru, ci şi ale întregii ţări. Implicarea în problemele municipalităţii...

– Unde vrei să ajungi?

Deşi îi displăcu faptul că fusese întreruptă, Steffi se încăpăţână să continue:

– Această crimă va avea un impact serios asupra întregii noastre comunităţi, şi nu numai. De aceea, biroul meu va acorda prioritate acestui dosar, până când vinovatul va fi prins, judecat şi condamnat. Vreau să vă garantez, personal, că justiţia îşi va face datoria prompt şi eficace.

Davee zâmbi. Făcu chiar efortul să-i adreseze cel mai drăguţ, cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Doamnă Mundell, nu dau doi bani pe garanţia dumneavoastră. În plus, vreau să vă dau o veste neplăcută. Nu vă veţi ocupa de cazul soţului meu. Nu suport mărfurile ieftine.

Îşi însoţi această ultimă afirmaţie de o privire profund disprepuitoare, aruncată spre rochia lui Stefanie.

Apoi, întorcându-se spre Smilow, hotărî care va fi „planul de bătaie".

– Vreau să folosim artileria grea. Sarcina îţi revine ţie, Rory. Dacă nu, mă voi ocupa eu, văduva lui Lute Pettijohn.

Capitolul 5

– Să vină la mine o sută de verzişori. Bărbatul izbi cu palma în pâsla verde, murdară, aruncându-i lui Bobby Trimble un rânjet nesuferit, însoţit de un damf de bere. Bobby se înfioră de scârbă.

Îşi scoase portofelul din buzunarul din spate al pantalonilor şi luă două bancnote de cincizeci de dolari, pe care i le întinse idiotului ăla nenorocit, un sărăntoc din sud-est cum nu mai văzuse niciodată. Da, era cu siguranţă un „crănţănitor de porumb", după cum li se spunea albilor de acolo.

– Bun joc, zise laconic.

Bărbatul îşi îndesă bancnotele în buzunar şi îşi frecă palmele una de alta, entuziasmat.

– Eşti gata să le amestecăm din nou?

– Nu acum.

– Te-ai supărat? Haide, nu fi supărăcios... îl rugă bărbatul cu o voce dulceagă.

– Nu sunt supărăcios, spuse Bobby pe un ton vădit enervat. Poate că voi juca mai târziu.

– La dublu sau la zero?

– Mai târziu. Făcând cu ochiul, Bobby îşi întinse degetul arătător spre burdihanul tovarăşului său de parcă ar fi avut în mână un pistol şi se prefăcu că trage. Apoi, se îndepărtă cu paşi lenţi, luându-şi paharul de băutură cu el.

De fapt, i-ar fi plăcut să încerce să-şi recupereze banii, dar partea tristă a lucrurilor era că rămăsese lefter. Ultima dată când jucase, se ridicase de la masă după mai multe partide succesive, în care pierduse câteva sute de dolari. Până când nu-şi rezolva problema fondurilor, nu-şi mai putea permite să joace, şi nici să se bucure de celelalte plăceri ale vieţii.

Acea ultimă sută de dolari fusese, în bună măsură, cauza enervării lui. Nu putea face nimic cu ea. Poate doar să ia puţină cocaină. Sau o pastilă, două. Mă rog...

Bine că mai avea cartea de credit falsă. Cu ea îşi putea acoperi cheltuielile de zi cu zi, dar pentru alte nevoi îi trebuiau bani lichizi, nu tocmai uşor de procurat. Nu era imposibil, doar dificil. Iar Bobby voia doar lucruri uşoare şi plăcute. „În curând...", îşi spuse în sinea lui, zâmbind spre paharul pe care-l ţinea în mână. Când investiţia lui avea să dea rezultate, viaţa lui se va schimba în bine.

Zâmbetul larg i se şterse însă repede de pe buze. Un nor de nesiguranţă plutea pe cerul însoritului viitor pe care îşi închipuia că-l va avea. Din nefericire, succesul strategiei sale generatoare de bani depindea de partenera lui, de a cărei bună-credinţă începuse să se îndoiască. Neîncrederea îi ardea măruntaiele exact ca whisky-ul ieftin pe care îl băuse în acea seară. De fiecare dată când venea vorba de plan, era tentat să renunţe la partenera lui, având în vedere că nu se mai putea baza pe ea.

Bobby se aşeză pe unul dintre scaunele de la capătul barului şi îşi mai comandă un rând de whisky. Vinilinul maro de pe scaun avusese cândva aspectul poros al pielii. Acum însă, după ce suportase dosurile atâtor beţivani înrăiţi, devenise uzat şi soios.

Dacă n-ar fi fost nevoit să treacă neobservat, n-ar fi frecventat o tavernă atât de mizerabilă. De multă vreme nu mai intrase în astfel de localuri. Se întorsese exact acolo de unde plecase; în loc să urce, coborâse. Or pe el nu-l interesau decât urcuşurile. Era un fel de perpetuum mobile, care nu făcea altceva decât să urce. Ăsta era Bobby Trimble.

Bobby devenise un alt om. Îşi făurise o nouă imagine, la care nu avea de gând să renunţe. Nimeni nu poate hotărî în ce mediu să se nască, dar dacă nu-i plăcea acest mediu, dacă instinctul îi spunea că poate ţinti mai sus, n-avea decât să se descotorosească de vechea imagine pentru a-şi crea una nouă. Exact aşa cum procedase şi el.

Datorită aerului de orăşean, pe care îl dobândise cu oarecare eforturi, obţinuse slujba aceea comodă din Miami. Proprietara clubului de noapte avusese nevoie de un individ cu talentele lui, pentru a juca rolul de amfitrion şi de prezentator. Arăta bine şi, în afară de asta, ştia să le atragă pe femei cu vorba lui mieroasă.

Acceptase imediat jobul, ca un rățoi care se repede la baltă. Cifra de afaceri a localului crescuse semnificativ. Nu după multă vreme, Cock'n'Bull devenise unul dintre cele mai frecventate cluburi de noapte din Miami, un oraș faimos tocmai datorită spectacolelor neconvenționale, interactive din cluburile de noapte.

Seară de seară, localul fusese plin-ochi de femei din categoria celor care știu să se distreze. Bobby îi cultivase și apoi îi sporise reputația de local obscen pentru a concura cu alte cluburi de distracție pentru femei.

Angajații de la Cock'n'Bull nu se jenaseră de spectacolele lor lipsite de scrupule. Ele le atrăseseră pe *femeile*, nu pe doamnele, cărora nu le era teamă să-și facă de cap. În majoritatea nopților, dansatorii ajungeau să facă striptease complet. Bobby, deși îmbrăcat în smoching, le spunea clientelor, de pe scenă, numai cuvinte care să le atâțe în așa hal încât să-și piardă capul. Instigările lui verbale fuseseră mai eficiente decât mișcările pelvisurilor dansatorilor. Clientele se dăduseră în vânt după textele lui murdare.

Într-o noapte însă, o admiratoare de-a lui prea exaltată urcase pe scenă lângă unul dintre dansatori, căzuse în genunchi și se apucase să-i desfacă șlițul. Mulțimea din sală era în extaz. Le plăcea la nebunie.

Nu și reprezentantelor brigăzii de moravuri, aflate acolo sub acoperire.

Ele chemaseră pe furiș întăriri și, înainte ca lumea să-și dea seama ce se întâmplă, localul fusese împânzit de polițiști. Bobby reușise să se strecoare afară, pe ușa din spate, nu înainte de a se autoservi cu toți banii din seif.

Din cauza hipodroamelor, care îl atrăgeau ca un magnet, și a seriei de ghinioane de care avusese parte în ultima vreme, îi rămăsese dator unui cămătar, care n-ar fi fost în stare să priceapă de ce închiderea clubului implica micșorarea temporară a veniturilor lui și amânarea zilei de scadență. Dacă s-ar fi dus la el să-i spună că își va achita datoria în curând, n-ar fi rezolvat nimic. Cuvântul „curând" nu făcea parte din vocabularul cămătarului.

Prin urmare, căutat de proprietara clubului, de polițiști și de cămătar, fugise din Statul Fericirii, cu buzunarele smochingului burdușite cu aproape o mie de dolari, își vopsise Mercedes-ul în altă culoare și îi schimbase numerele de înmatriculare. Un timp,

călătorise liniştit de-a lungul coastei, spre nord, ducând un trai îndestulător datorită banilor furaţi.

Dar viaţa aceea nu durase o veşnicie. Trebuise să se apuce iarăşi de treabă, făcând unicul lucru pe care-l ştia. Se dăduse drept client al unor hoteluri de lux, îşi pierduse vremea pe lângă piscine, unde îşi exersa farmecele pe femeile singure. Banii pe care îi furase de la acestea erau, din punctul lui de vedere, un schimb corect pentru fericirea pe care le-o asigurase în pat.

Apoi, într-o seară, în timp ce, bând şampanie, încerca s-o vrăjească pe o divorţată încăpăţânată, recunoscu în celălalt capăt al restaurantului pe cineva din Miami. Pretinzând că vrea să meargă la toaletă, se scuzase, se întorsese la hotelul lui, îşi aruncase grăbit toate lucrurile în Mercedes şi părăsise oraşul acela afurisit.

Se dăduse la fund timp de câteva săptămâni, evitând până şi zonele extrem de aglomerate. Rezerva de bani i se diminuase treptat. Când se uitase în oglindă, constatase că, în ciuda imaginii pe care şi-o şlefuise bine între timp, îl vedea pe Bobby cel de altădată. Manierele şi aerele lui nu-l făcuseră să dispară pe neînsemnatul şi impertinentul „ademenitor de cliente". Această lipsă de încredere în propriile forţe se manifesta în special atunci când era falit. Într-o seară, simţindu-se disperat şi uşor înspăimântat, intrase într-un bar pentru a se îmbăta, şi sfârşi prin a se lua la bătaie cu un alt client, alegându-se cu o rană.

Un lucru mai bun nici că i se putuse întâmpla. Altercaţia fusese observată de persoana potrivită. Datorită ei o luase pe drumul pe care se afla acum. Şi capătul lui începea să se întrevadă. Dacă planul pe care îl pusese la cale avea să se desfăşoare aşa cum trebuie, existau toate şansele să facă avere. Averea care i se cuvenea actualului Bobby Trimble. Odată ce va intra în posesia ei, nu va mai exista cale de întoarcere la ratatul de altădată.

Totuşi – şi subliniez cuvântul „totuşi" – succesul lui depindea de partenera lui. Iar de la femei nu se putea aştepta la prea mult.

După ce-şi goli paharul, Bobby îi făcu semn barmanului.

– Umple-mi-l.

Dar barmanul era concentrat asupra emisiunii de la televizor. Imaginea era neclară, dar chiar şi din locul în care se afla, Bobby distinse pe ecran un individ spre care erau îndreptate o mulţime de microfoane. Nu-l cunoştea. Mai mult ca sigur că era o secătură

incapabilă să zâmbească. Părea extrem de preocupat, exact ca agenţii gălăgioşi de la asistenţă socială care dăduseră târcoale locuinţei lui, pe vremea când era copil, punând tot felul de întrebări despre familia lor şi vârându-şi nasul în problemele lor personale.

Tipul de la televizor era un individ cu sânge rece, indiferent la puzderia de reporteri, gata să se calce în picioare pentru a ajunge cât mai aproape de el. Bobby îl auzi spunând:

– Cadavrul a fost descoperit la sfârşitul acestei după-amiezi, la ora şase şi câteva minute. A fost identificat imediat.

– Aţi făcut...

– Ce ne puteţi spune despre armă?

– Aveţi vreun suspect?

– Domnule Smilow, ne puteţi informa dacă...

Pierzându-şi interesul, Bobby spuse pe un ton ridicat:

– Vreau încă un rând.

– Da, da, am auzit, bombăni barmanul.

– Servirea de aici ar trebui să sufere o oarecare îmbunătăţire...

Cuvintele i se stinseră pe buze în clipa în care obiectivul camerei de filmat se mută de la tipul cu ochi reci la o figură care îi era foarte familiară lui Bobby. Lute Pettijohn. Văzându-l, ciuli urechile, pentru a nu-i scăpa nici un cuvânt.

– Nu sunt semne de forţare a uşii apartamentului domnului Pettijohn. Jaful nu face parte din lista mobilurilor posibile. În clipa aceasta, nu avem nici un suspect.

Odată cu această declaraţie, reportajul luă sfârşit şi pe ecran apăru crainica ştirilor de la ora unsprezece.

Bobby îşi recăpătă încrederea în sine şi, cu un zâmbet larg, care îi lungi gura până la urechi, îşi ridică paharul spre partenera sa, în chip de salut. Evident, aceasta venise aici la cererea lui.

***

– Asta-i tot ce vă pot spune în acest moment. Smilow se întoarse cu spatele la microfoane, dar se trezi încolţit de altele. Scuzaţi-mă, spuse făcându-şi loc prin mulţimea de reporteri, ignorând întrebările strigate de ei şi continuă să-şi croiască drum printre reporteri, până când aceştia nu mai avură nici o îndoială că nu vor mai obţine nimic de la el şi se împrăştiară.

Smilow lăsă impresia că îi displăcea atenţia acordată de mass-media, însă, în realitate, savura genul acesta de conferinţe de presă

transmise în direct. Şi asta nu din cauza reflectoarelor şi a camerelor de filmat, deşi ştia că avea darul să-i intimideze pe cei care-l filmau, şi nici de dragul publicităţii şi atenţiei care i se acorda. Slujba lui era sigură şi nu avea nevoie de aplauzele publicului pentru a şi-o păstra. Ceea ce-i plăcea era senzaţia de putere pe care ţi-o dădea faptul că erai filmat şi citat de toată lumea.

Totuşi, când se apropie de echipa lui de detectivi, adunată în holul hotelului, lângă recepţie, mormăi:

– Mă bucur că am scăpat. Ia ziceţi, ce noutăţi mai aveţi?

– Absolut nici una.

Rezumatul extrem de concis al activităţii lor, făcut de Mike Collins, fu aprobat de ceilalţi detectivi printr-o înclinare a capului.

Smilow avusese grijă să se întoarcă de la vila familiei Pettijohn exact în momentul începerii difuzării ştirilor de seară. Adică la ora unsprezece. După cum prevăzuse, găsise în holul complexului Charles Towne Plaza o mulţime de reprezentanţi ai televiziunilor locale, plus câţiva reporteri, veniţi chiar şi din localităţi destul de îndepărtate, precum Savannah sau Charlotte. Toţi asiguraseră transmisia în direct a conferinţei în cadrul căreia el divulgase, pentru reporteri şi telespectatori, puţinele informaţii de primă mână pe care le deţinea. Nu intrase în detalii din simplul motiv că nu dispunea de aşa ceva. Se întâmpla, poate în premieră, să evite să-şi dezvolte istorisirea, lucru deloc indicat pentru bunul mers al anchetei.

În ceea ce priveşte obţinerea de informaţii, era la fel de nerăbdător ca reporterii. Din acest motiv activitatea echipei lui, exprimată atât de succint de Collins, îl luă prin surprindere.

– Cum adică „absolut nici una"?

– Uite aşa. Mike Collins era un veteran. Smilow nu reuşea să-l intimideze prea tare, motiv pentru care juca întotdeauna rolul de purtător de cuvânt al celorlalţi. Era un rol pe care îl obţinuse printr-o înţelegere tacită cu colegii lui. Până acum n-am obţinut nimic. Noi...

– Nu se poate.

Ochii adânciţi ai lui Collins erau puternic încercănaţi, dovadă a oboselii de care avusese parte în acea seară. Întorcându-se spre Steffi Mundell, cea care îl întrerupsese, numai că nu o devoră din priviri, după care, ignorând-o, continuă să-i dea raportul lui Smilow.

– După cum spuneam, i-am convocat pe toţi. Atât oaspeţii hotelului, cât şi angajaţii se află încă în sala mare de bal. Ştii, iniţial, au părut încântaţi să ne ajute. Li se părea palpitant. La fel ca într-un film. Dar interesul le-a pierit imediat. Elementul de noutate a dispărut. Ne-au dat exact aceleaşi răspunsuri, de mai multe ori la rând. Acum, au devenit neprietenoşi. N-am prea scos nimic de la ei. Nu ştiu decât să se plângă că nu-i lăsăm să plece.

– Îmi vine greu să cred că...

– Apropo, cine te-a invitat aici? Collins o săgetă din nou cu privirea pe Steffi, atunci când aceasta îl întrerupsese din nou.

– Îmi vine greu să cred că, din atâţia oameni, nu s-a găsit nici unul care să fi văzut ceva, spuse ea, neluându-l în seamă.

Smilow ridică o mână, pentru a opri cearta iminentă dintre detectivul lui descurajat şi realista avocată, care obişnuia să spună lucrurilor pe nume.

– Bine, bine, potoliţi-vă. Cu toţii suntem obosiţi. Steffi, nu văd de ce ai mai rămâne pe aici. Vei fi anunţată imediat ce vom intra în posesia unor date suplimentare.

– Slabă şansă. Încrucişându-şi braţele la piept, Steffi îi aruncă lui Collins o privire trufaşă. Rămân.

Fără nici o tragere de inimă, Smilow le dădu oamenilor săi aprobarea de a-i lăsa pe turişti să se întoarcă în camerele lor. Apoi îi adună pe detectivi într-o sală de şedinţe de la mezanin şi comandă o pizza pentru fiecare. În timp ce-şi devorau porţiile, el trecu în revistă puţinele informaţii pe care le obţinuseră după epuizantele ore de interogatoriu.

– Pettijohn a făcut un masaj la centrul spa al hotelului? întrebă, plimbându-şi privirea pe notiţe.

– Da, răspunse unul dintre detectivi, după care făcu o pauză pentru a înghiţi imensa bucată de pizza pe care o avea în gură. Imediat ce a ajuns aici.

L-ai interogat pe maseur?

Detectivul dădu din cap, aprobator.

Cică Pettijohn i-ar fi cerut un masaj complet, de nouăzeci de minute. A făcut duş la vestiar. De aceea baia din apartamentul lui era uscată.

Tipul ţi s-a părut suspect?

– N-aş zice, mormăi detectivul, din nou cu gura plină. A fost adus de la un centru specializat din California. Abia a sosit în Charleston. L-a întâlnit pe Pettijohn pentru prima dată.

Smilow studie foile pe care fuseseră notate în grabă rezultatele interogatoriilor cu turiştii înregistraţi la recepţie. Nimic nu-i atrase atenţia. Toţi afirmaseră că nu se întâlniseră niciodată cu Lute Pettijohn. Doar câţiva îl cunoşteau datorită mediatizării de care avusese parte cu câteva luni în urmă, când fusese inaugurat complexul Charles Towne Plaza.

Majoritatea erau oameni obişnuiţi, veniţi în vacanţă cu familiile. Trei cupluri se aflau în luna de miere. Alte câteva perechi susţinuseră că ar fi şi ei în luna de miere, cu toate că se vedea clar că erau amanţi, veniţi să petreacă un weekend păcătos într-un oraş romantic. Aceştia din urmă se arătaseră nervoşi atunci când li se puseseră întrebări, dar nu din cauza faptului că ar fi fost vinovaţi de crimă, ci de un simplu adulter.

La etajul al treilea al hotelului, cu excepţia a trei camere, toate celelalte erau ocupate de un grup de profesoare din Florida. Două apartamente erau ticsite cu membrii unei echipe de baschet, care, terminând liceul în primăvară, veniseră aici să mai petreacă o dată împreună, înainte de a se risipi prin campusurile universitare. Singura lor „crimă" consta în faptul că se ţineau de beţii, deşi erau minori. Şi mai făcuseră ceva. Spre consternarea colegilor lui, unul dintre ei îi predase ofiţerului care îl interogase un pliculeţ cu marijuana, în valoare de cinci dolari.

Toţi erau de părere că dacă Lute Pettijohn n-ar fi fost omorât în după-amiaza anterioară, ar fi avut parte de o sâmbătă obişnuită de vară.

– Lungă, fierbinte şi „lipicioasă", remarcă unul dintre detectivi, căscând lung.

– Vorbeşti despre ziua de azi sau despre ce am eu în pantaloni? întrebă altul, în glumă.

– Ia-o cum vrei.

– Ce mai ştiţi de caseta aia video? se interesă Smilow, punând punct glumelor. Toţi detectivii zâmbiră cu subînţeles. Ce e?

– Vreţi s-o vedeţi? îl întrebă Collins.

– E ceva de văzut?

După încă o hlizeală, Collins îi sugeră lui Smilow s-o vizioneze. O invită chiar şi pe Steffi să le ţină companie.

– S-ar putea să învăţaţi ceva din ea, îi spuse.

Smilow şi Steffi îi urmară pe detectivi până în celălalt capăt al holului larg de la mezanin, unde se găsea o sală mai mică de conferinţe. Înăuntru, exista un aparat video pornit deja. Doar caseta trebuia introdusă. Imaginea apărea pe un monitor color.

Collins introduse caseta.

– Mai întâi, tipul care a urmărit camerele de luat vederi ieri după-amiază mi-a zis că această casetă, provenită de la parter, a fost rătăcită.

Smilow ştia din experienţă că majoritatea camerelor de supraveghere erau cu expunere prelungită, aparatele de înregistrare la care se aflau conectate permiţând o întârziere a derulării filmului. Perioada de timp scursă între modificarea cadrelor putea varia, în funcţie de dorinţa utilizatorului, între cinci şi zece secunde. Acesta era motivul pentru care mişcările păreau sacadate. În mod firesc, benzile funcţionau mai multe zile la rând, iar în momentul în care ajungeau la capăt, erau rulate în sens invers, până la cadrul iniţial, pentru a fi refolosite, dacă se considera că nu sunt necesare.

– Dar de ce a fost scoasă din aparat? Nu sunt, în general, lăsate în aparat şi reciclate, excepţie făcând cazul în care se consideră necesar să fie văzute?

– La început, şi eu am crezut că mă minte, spuse Collins. De aceea, m-am ţinut după el. În cele din urmă, mi-a dat-o pe asta. Sunteţi gata?

Când Smilow dădu din cap, Collins apăsă pe butonul aparatului video. Chiar dacă n-ai fi văzut imaginea, după sunet ţi-ai fi dat imediat seama că ai de-a face cu un film porno. O mulţime de suspine şi gemete înfocate constituiau fondul sonor al unor scene obscene, în care o pereche făcea sex.

– Scena asta durează cam cincisprezece minute, spuse Collins. După ea, apar două tipe care se excită reciproc, într-o cadă. Apoi, urmează scena aceea în care aţi fost surprins dominând-o pe...

– Gata, am înţeles, se burzului Smilow. Închide-l. Ignorând protestele şi fluierăturile bărbaţilor din sală, el adăugă: Îmi pare rău, Steffi.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Neînsemnata glumă pe care a făcut-o detectivul Collins pe seama mea îmi susţine teoria conform căreia cuvintele „bărbat matur" sunt într-o totală contradicţie.

Izbucniră toţi în râs, cu excepţia lui Collins, care îşi drese zgomotos glasul, dezarmat complet de această replică.

– Uitaţi care este hiba, le spuse el. Pettijohn s-a lăudat că hotelul lui are cel mai sofisticat sistem de securitate, dar astea n-au fost decât vorbe în vânt. Camerele de luat vederi de la etajele turiştilor sunt moarte. Simple cutii goale.

– Ce? exclamă Steffi.

– Singura cameră care funcţionează în acest complex este cea de la contabilitate. Pe Lute Pettijohn l-a interesat un singur lucru: să nu fie furat. Presupun că nu i-a păsat dacă turiştii erau jefuiţi sau ucişi. Dar soarta i-a jucat o festă, nu credeţi?

Smilow întrebă:

– De ce a minţit puştiul?

– Aşa i s-a spus să facă. Chiar marele, durul Pettijohn i-a spus. S-a ţinut tare pe poziţie chiar şi după ce l-am asigurat că Pettijohn a murit, că, în prezent, nu mai trebuie să se teamă decât de noi, în cazul în care îl vom prinde cu ocaua mică. I-a fost frică. Este doar un puşti, nimic mai mult. În final, a cedat. I-am verificat afirmaţiile. Cu o singură excepţie, toate camerele de luat vederi sunt false.

– Câte persoane ştiu asta?

– Presupun că nu prea multe.

– Verifică, începând cu cei care au posturi de conducere.

– Am înţeles.

Adresându-se întregului grup, Smilow spuse:

– Mâine dimineaţă vom începe cu duşmanii lui Pettijohn. Facem o listă a...

– Ne-am putea cruţa forţele, luând la rând numele din cartea de telefoane, spuse în bătaie de joc unul dintre detectivi. Toţi cunoscuţii mei se vor bucura când vor auzi că nemernicul a murit.

Smilow îi aruncă o privire severă.

– Oh, scuzaţi-mă, mormăi omul, încetând brusc să mai surâdă. Am uitat că aţi fost rude.

– N-am fost rude. A fost căsătorit cu sora mea. Nu pentru multă vreme. Nimic altceva. Nu cred că a existat pe pământul ăsta vreun om care să-mi displacă mai mult.

Steffi se aplecă spre Smilow.

– Sper că nu eşti tu cel care i-ai venit de hac, Smilow, nu-i aşa?

Toată lumea râse, dar Smilow rosti scurt:

– Nu. La răspunsul lui, dat de parcă întrebarea ar fi fost serioasă, hohotele de râs se curmară la fel de repede cum izbucniseră.

– Scuzaţi-mă. Domnul Smilow?

În pragul uşii apăruse Smitty. Smilow se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii.

– Am crezut c-o să te grăbeşti să ajungi acasă, îi spuse lustragiului.

– Abia acum ni s-a comunicat că putem pleca, domnule Smilow.

– A, da. Deşi el dăduse ordinele, nu se gândise că la interogatorii vor fi reţinuţi şi cei ca Smitty, adică oamenii care lucrau în complex fără a fi angajaţii lui. Îmi pare rău.

– Nu contează, domnule Smilow. Ştiţi, mă întrebam dacă v-a spus cineva despre tipii ăia care au fost duşi ieri la spital.

– La spital?

Capitolul 6

Indicatorul nivelului de benzină de la bordul maşinii se luminã brusc.

Femeia gemu de frustrare. Asta era tot ce-i lipsea în clipa aceea. Să se oprească la o benzinărie. Ştia din experienţă că aparatele de bord nu greşeau niciodată. Dacă se aprindea litera G, de la Gol, însemna că benzina era pe terminate. Deoarece se afla pe o şosea rurală unde existau puţine benzinării, opri la prima care îi ieşi în cale şi coborî din maşină cu mişcări leneşe.

De obicei, când îşi făcea singură plinul, plătea direct la pompă, cu cartea de credit, dar aici nu era cazul. Nu-i plăcea – din principiu – să plătească în avans. Ca atare, luă furtunul, scoase capacul rezervorului, îl puse pe capotă şi introduse ciocul furtunului în rezervor. Abia după aceea îi făcu semn omului din gheretă să pună pompa în funcţiune.

Tipul urmărea o partidă de lupte greco-romane, la un televizor alb-negru. Femeia abia îl putea vedea în spatele reclamelor luminoase la bere şi al anunţurilor vechi de pe geam, referitoare fie la evenimente de mult trecute, fie la pierderi de animale de casă. Bărbatul n-o remarcă. Sau poate că avea şi el un principiu: să nu pună pompa în funcţiune decât după ce i se dădeau banii. Prefera plata în avans, mai ales acum, după lăsarea întunericului.

– La naiba! Femeia intră în gheretă şi împinse o bancnotă spre celălalt capăt al tăviţei murdare, care se afla sub geamul şi mai murdar al ghişeului.

– Doar de douăzeci de dolari? Altceva? întrebă vânzătorul fără a-şi desprinde privirile de la ecranul televizorului.

– Nu, mulţumesc.

Jetul de benzină era subţire, dar, într-un final, se auzi clicul caracteristic scoaterii din funcţiune a pompei. Luă furtunul, îl puse la loc, apoi se întinse după capacul rezervorului. Exact în acel moment, de pe şosea se abătu în benzinărie o altă maşină. Fasciculele puternice de lumină ale farurilor ei o orbiră.

Maşina opri la numai câţiva metri în spatele automobilului ei. Şoferul stinse farurile, dar lăsă motorul pornit şi coborî din maşină.

Femeia rămase cu gura căscată la o asemenea apariţie. Nu putu să facă nici o mişcare sau să scoată vreo vorbă. Nu-l putea certa c-o urmărise, nu-l putea întreba de ce o făcuse şi nici nu putea insista s-o lase în pace. Nu făcu nimic din toate astea, ci doar îl privi.

Părul lui, care la lumina zilei era castaniu-roşcat, părea acum, după apusul soarelui, mult mai închis la culoare. Şi ochii îi erau, de obicei, albastru-cenuşii, însă acum păreau două umbre adânci şi întunecate. Una din sprâncene era mai ridicată şi mai arcuită, dar această asimetrie îl făcea să arate şi mai interesant, iar în bărbie avea o tăietură verticală, destul de adâncă. Trupul lui arunca pe pavaj o umbră lungă, deoarece era înalt. Nu avea să aibă probleme cu greutatea niciodată, fiindcă nu avea osatura adecvată care să suporte kilograme în plus.

Timp de câteva secunde nu făcură altceva decât să se uite lung unul la altul, pe deasupra capotei maşinii lui. Apoi, el ocoli portiera deschisă. Ochii ei îl urmăriră cum se apropie. Bărbatul îşi strângea maxilarele cu putere, ceea ce putea spune multe despre caracterul lui. Trebuia să fie genul care nu se lasă uşor descurajat, care nu se teme să se ducă până în pânzele albe pentru a obţine ce doreşte.

Nu se opri decât atunci când ajunse în faţa ei. Apoi îi cuprinse obrajii în palme, îi ridică faţa şi, aplecându-se, o sărută.

Femeia exclamă în gând: „Oh, Doamne!"

Buzele bărbatului erau pline, senzuale, capabile să facă exact ceea ce sugerau că ar fi capabile să facă. Sărutul lui era cald, dulce, pasionat. Apăsarea buzelor lui era perfect dozată şi nu lăsa loc de îndoială în privinţa seriozităţii sentimentelor lui, dar nici n-o făcea să se simtă dominată sau ameninţată. Era, pe scurt, un sărut ideal, care o determină să facă un gest foarte firesc: să-şi întredeschidă buzele. Când limbile li se atinseră, femeia simţi că inima îi zvâcneşte. Automat, braţele ei se încolăciră în jurul taliei lui.

Bărbatul își lăsă mâinile în jos, astfel încât cu un braț să o poată lua de după umeri, iar cu celălalt, de mijloc, să o lipească de el. Capul i se înclină și mai mult. Și capul ei se înclină, în sens invers. Limba lui începu să-i exploreze gura cu mai multă îndrăzneală. Cu cât se prelungea, cu atât sărutul lor devenea mai pasional.

Pe neașteptate însă, bărbatul se desprinse din îmbrățișare. Respirația îi era greoaie. Mâinile lui își reluară poziția de o parte și de alta a obrazului ei.

– Asta am vrut să aflu. N-ai fugit din cauza mea, zise el.

Ea scutură din cap în măsura în care îi permiseră mâinile lui s-o facă.

– Nu, răspunse, surprinsă de asprimea propriei voci. Nu numai din cauza ta.

– Vii cu mine?

Protestele se stinseră pe buzele ei înainte de a reuși să le dea glas.

– Am o căbănuță, destul de aproape de aici. La trei sau patru kilometri.

– Eu...

– Nu spune nu. Vocea șoptită era pătimașă, sacadată. Mâinile lui o strânseră mai tare. Nu mă refuza.

Femeia îl privi în ochi, apoi acceptă printr-o înclinare aproape insesizabilă a capului. Bărbatul îi dădu drumul imediat și făcu stânga-mprejur spre mașină. În graba de a înșuruba capacul rezervorului, ea îl scăpă pe jos. Până la urmă, reuși să-l pună la loc, ocoli mașina, se urcă la volan și porni motorul. Exact în acel moment mașina lui se opri în dreptul ei.

Bărbatul de la volanul automobilului de alături o privi de parcă ar fi vrut să se convingă că este la fel de hotărâtă ca el, că nu avea de gând să apese cu putere pe accelerație, la prima ocazie ivită, pentru a se face nevăzută.

De fapt, așa ar fi trebuit să procedeze, își zise femeia, conștientă că nu va fugi. Nu acum.

***

Hammond nu se liniști decât în clipa în care îi văzu mașina oprindu-se lângă a lui. Coborî și se duse să-i deschidă portiera.

– Ai grijă pe unde calci. Este cam întuneric.

Luând-o de mână, o conduse pe o cărare pietruită, spre o cabană. Lumina aruncată de minusculul bec de pe verandă îi era suficientă pentru a descuia ușa cu cheia pe care o luase din Charleston. O deschise și o invită să intre.

Curățenia din cabană era asigurată de o femeie din localitate, care venea ori de câte ori era nevoie. Hammond o chemase chiar în ziua aceea, ceva mai devreme, astfel încât acum, în locul mirosului de mucegai, specific cabanelor nelocuite, înăuntru mirosea a lenjerie proaspăt spălată. La indicația lui Hammond, femeia lăsase aparatul de aer condiționat pornit, iar în cabană era o răcoare plăcută.

Când Hammond închise ușa, lumina firavă a becului de pe verandă dispăru și se treziră într-o beznă totală. Deși avusese intenția să fie o gazdă perfectă, un adevărat gentleman, care începe prin a-i arăta musafirei cabana, oferindu-i ceva de băut și vorbindu-i despre el, pentru a-i da răgaz să se obișnuiască cu ideea că rămăseseră singuri la numai câteva ore după ce se cunoscuseră, Hammond o cuprinse în brațe.

Ea se lăsă strânsă la pieptul lui, părând la fel de nerăbdătoare ca el să fie sărutată. Gura ei răspunse asaltului blând al limbii lui care o gusta iar și iar, până ce Hammond se văzu nevoit să facă o pauză pentru a-și regla respirația. Plecându-și capul, el își lipi obrazul de gâtul ei.

– Este o nebunie, șopti.

– Este.

– Ți-e teamă?

– Da.

– De mine?

– Nu.

– Totuși, ar trebui să-ți fie.

– Știu, dar nu-mi este.

El îi atinse buzele, fără să o sărute propriu-zis.

– Ți-e teamă de situația în sine?

– Mă îngrozește, răspunse ea, lăsându-și buzele în voia buzelor lui.

Oprindu-se în cele din urmă din sărutat, Hammond spuse:

– Este o chestie pripită și nebunească și...

– Total iresponsabilă.

– Dar nu mă pot abţine.

– Nici eu.

– Îmi doresc atât de mult să...

– Şi eu.

Femeia scoase un suspin în momentul în care mâinile lui, pătrunzându-i pe sub bluză, îi cuprinseră sânii.

Dacă până atunci Hammond se temuse că sentimentele nu-i erau împărtăşite, se linişti complet în momentul în care capul femeii se lăsă pe spate, pentru ca el să-i sărute gâtul. Cu mişcări neîndemânatice, Hammond încercă să-i desfacă închizătoarea din faţă a sutienului; femeia scoase un murmur uşor, de plăcere, când degetele lui îi atinseră pielea. Hammond îi simţea degetele frământându-i muşchii spatelui, pipăindu-i coastele şi coloana vertebrală. Apoi, palmele ei coborâră, îi cuprinseră fesele şi îl traseră mai aproape.

Se sărutară din nou, un sărut prelung, profund, provocator.

În cele din urmă, luând-o de mână, Hammond o trase după el până în dormitor. Cabana nu era luxoasă, dar nu se putea spune că Hammond renunţase la confort. În dormitorul care era mult prea mic chiar şi pentru o singură persoană, exista un pat dublu imens, pe care se prăbuşiră amândoi, rostogolindu-se până în mijlocul lui, îmbrăţişându-se cu pasiunea dezlănţuită a oamenilor proaspăt îndrăgostiţi.

***

În timp ce ea stătea culcată pe o parte, întoarsă cu spatele la el, Hammond se străduia să găsească cuvintele potrivite pentru un asemenea moment. Tot ce îi venea în minte suna fals, învechit, ca un clişeu răsuflat, sau combinaţii ale acestor trei variante:

„Oh, Dumnezeule, a fost incredibil.

Eşti o femeie extraordinară.

Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

Vreau ca noaptea asta să dureze o veşnicie."

Ştia însă că iubita lui nu-i va da crezare, astfel încât preferă să tacă. Tăcerea lungă, încordată, începu să devină şi mai apăsătoare. În cele din urmă, Hammond se rostogoli pe o parte şi aprinse veioza de pe noptieră. Ea reacţionă imediat, trăgându-şi genunchii mai aproape de piept şi ferecându-se, parcă, în carapacea ei.

Descurajat, Hammond se ridică în capul oaselor. Cămaşa, cu nasturii desfăcuţi, i se răsucise în jurul torsului, fermoarul pantalonilor îi era deschis, iar în picioare purta încă cizmele. Dându-se jos din pat, se dezbrăcă, păstrându-şi doar chiloţii. Când îşi ridică privirea spre pat, observă că amanta lui de-o noapte stătea întinsă pe spate şi îl urmărea, cu ochi măriţi, plini de nelinişte.

– Nu greşesc dacă spun că acesta este un moment stânjenitor, nu-i aşa? întrebă ea.

Hammond se aşeză timid pe marginea patului.

– Într-adevăr, nu greşeşti.

Ea îşi umezi buzele, le muşcă şi dădu din cap, aprobator.

– Încerci cumva să te gândeşti care ar fi metoda cea mai delicată de a scăpa de mine?

– Poftim? Nu. Nu! exclamă el încet, după care întinse mâna spre părul ei, dar o lăsă să cadă înainte de a o atinge. Mă gândeam cum să te conving să rămâi aici toată noaptea, fără să devin ridicol.

Remarcă imediat că spusele lui o mulţumiră, pentru că ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui. Îi zâmbi sfioasă. Încă îmbujorată, cu buzele uşor umflate din cauza sărutărilor apăsate era nemaipomenit de seducătoare, în ciuda părului ciufulit şi a hainelor mototolite. Sânii, eliberaţi din sutien, îşi profilau sfârcurile prin materialul bluzei. Hammond simţi cum îl cuprinde din nou dorinţa.

– Arăt groaznic. Pudică, femeia trase de marginea fustei, pentru a-şi acoperi coapsele. Amândoi ignorară chiloţii aruncaţi la picioarele patului, peste cuvertură. Pot să-ţi folosesc baia?

– E acolo, spuse Hammond şi se ridică în picioare, cu intenţia de a pleca din dormitor, pentru a-i oferi mai multă intimitate. Mă duc să iau ceva de băut. Ţi-e foame?

– După ce-am mâncat atâta la târg?

Hammond zâmbi.

– Atunci, apă, suc, ceai, un cocktail, o bere?

– Nişte apă mi-ar prinde bine.

Hammond arătă cu bărbia spre uşa care lega dormitorul de baie.

– Dacă ai nevoie de ceva, cere-mi.

– Îţi mulţumesc.

Cum nu părea dispusă să se dea jos din pat în prezenţa lui, Hammond îi mai zâmbi o dată, apoi ieşi din cameră. Din fericire, menajera umpluse frigiderul cu o mulţime de sticle pline cu tot

felul de băuturi. Inclusiv cu apă. Dacă tot se afla în bucătărie, Hammond făcu şi un inventar al alimentelor pe care le avea la dispoziţie. O jumătate de duzină de ouă, vreo jumătate de kilogram de şuncă, chifle, cafea. Dar frişcă? Nu. Spera că partenera lui prefera cafeaua neagră. Suc de portocale? Da. O cutie de concentrat.

Foarte rar obişnuia să mănânce dimineaţa, şi asta doar atunci când avea vreo întâlnire de afaceri matinală. Când pleca în provincie, unde dimineţile de weekend erau lungi şi leneşe, îi plăcea să se răsfeţe, permiţându-şi să mănânce un mic dejun târziu, dar copios. Era un bucătar bun, mai ales dacă avea la dispoziţie şuncă şi ouă. Cine ştie, poate că vor pregăti împreună micul dejun, împărţindu-şi sarcinile, ciocnindu-se unul de altul prin bucătărie, râzând, sărutându-se. Apoi, vor duce farfuriile pe verandă şi vor mânca acolo. Zâmbi la gândul momentului în care se va face dimineaţă.

„De fapt, este dimineaţă", se corectă el, uitându-se la ceas. Miezul nopţii trecuse de mult.

Ziua de ieri fusese oribilă. Părăsise Charleston-ul supărat, furios, dezamăgit. Nimic nu-i mersese bine. N-ar fi crezut în ruptul capului că o zi atât de amară putea să se încheie cu o partidă de amor în compania unei femei pe care o cunoscuse doar cu câteva ore în urmă. Şi nici n-ar fi bănuit că experienţa aceea amoroasă avea să fie atât de importantă pentru el.

Continuă să se mire de capriciile sorţii până când nu mai auzi susurul apei de la baie. Se străduí să mai zăbovească în bucătărie două minute, pentru a nu-şi face apariţia prea repede sau pentru a nu pica într-un moment inoportun. Apoi, luă două sticle cu apă şi se îndreptă spre dormitor.

– Apropo, spuse în clipa în care împinse uşa cu vârful piciorului desculţ. Cred că a venit vremea să facem cunoştinţă, aşa cum se cuvine...

Se opri când o văzu pe femeie întorcându-se brusc dinspre masa de toaletă, cu receptorul telefonului în mână. După ce îl aşeză imediat în furcă, se grăbi să spună:

– Sper că nu te deranjează că l-am folosit.

Vorbea precipitat. Pe Hammond nu-l deranja faptul că folosise telefonul fără a-i cere voie, ci gândul că în viaţa ei părea să existe o persoană foarte importantă. Suficient de importantă pentru a fi

sunată în toiul nopții, la numai câteva minute după ce făcuseră dragoste. Hammond era surprins să constate cât de mult îl deranja acest lucru.

El își pierduse vremea prin bucătărie și făcuse scenarii pe marginea micului lor dejun romantic, numărând minutele care trebuiau să se mai scurgă până se putea întoarce pentru a-și face datoria de *gazdă*. Și iată-l acum stând aici, cu o expresie tâmpă întipărită pe chip și cu un început de erecție în chiloți, surprins că, în tot acest timp, ea se conversase la telefon cu un alt bărbat. Cu mișcări lente, puse sticlele cu apă pe noptieră.

Se simțea ca un idiot ridicol, ceea ce nu-i stătea în fire lui Hammond Cross. De obicei, era sigur de sine, convins că poate face față oricărei situații, și îi displăcea profund senzația că a fost luat de prost.

– Ai prefera să te las puțin singură? o întrebă pe un ton sec.

– Nu, e în regulă, îi răspunse femeia. N-am putut prinde legătura.

– Îmi pare rău.

– Nu era important, spuse, încrucișându-și brațele la piept, după care le lăsă să-i cadă moi pe lângă corp. Părea agitată.

„Dacă nu era important, atunci de ce naiba încerci să dai telefoane în toiul nopții?" își spuse el, fără să dea glas întrebării.

– Pot să rămân îmbrăcată cu chestia asta?

– Cu ce? o întrebă el, cu gândul în altă parte.

Femeia își plimbă palma peste tricoul vechi, decolorat pe care îl îmbrăcase. Ridicându-și privirile, Hammond îl recunoscu imediat. Era un tricou pe care îl purtase în timpul colegiului, la întâlnirile frăției din care făcuse parte. Ei îi ajungea până la jumătatea coapselor.

– O, sigur. Nu mă deranjează.

– L-am găsit într-unul dintre sertarele dulăpiorului din baie. N-am vrut să-ți cotrobăiesc prin lucruri, dar...

– Las-o baltă.

Felul în care vorbise și tonul aspru pe care rostise aceste cuvinte îi reflecta perfect starea de spirit. Femeia strânse pumnii, apoi îi desfăcu.

– Știi ceva, poate că ar fi mai bine să plec. Amândoi ne-am cam lăsat copleșiți de evenimentele petrecute. Probabil că am fost amețiți din cauza roții Ferris. Încercarea ei de a glumi nu avu nici un efect. Oricum, chestia asta a fost...

Lăsându-şi propoziţia neterminată, femeia se uită spre pat. Privirea îi întârzie acolo mai mult decât intenţionase. Lenjeria răvăşită era o mărturie tulburătoare a ceea ce se petrecuse între ei, amintindu-le amândurora de pasiunea şi de satisfacţia pe care le încercaseră. Cuvintele pe care şi le şoptiseră unul altuia fără nici un fel de rezervă păreau acum să le răsune în urechi asemenea unui ecou.

Hammond simţea mirosul de săpun pe care îl degaja pielea ei.

În momentul în care ea spuse „Mă schimb şi plec", încercând să treacă pe lângă el, Hammond întinse mâna şi o apucă de talie.

Femeia se opri, dar nu se întoarse spre el. Privind fix înainte, spuse:

– Orice ai gândi despre mine, vreau să ştii că... că nu-mi stă în fire să fac aşa ceva. Nici măcar întâmplător.

– Nu contează, spuse Hammond cu voce blândă.

Întorcându-şi capul, ea îl privi.

– Pentru *mine*, contează. Este important să ştii că nu mint. Mişcându-se cu grijă, el se roti în jurul ei, îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Chiar crezi că roata Ferris ne-a adus aici?

Ca şi când ar fi vrut să-şi oprească tremurul buzei inferioare, femeia o prinse cu dinţii şi negă printr-o mişcare a capului.

Cuprinzând-o cu braţele, Hammond o trase mai aproape de el şi o sărută. Aşa, pur şi simplu. Apoi o ţinu multă vreme lipită de pieptul lui, sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei şi bucurându-se de căldura emanată de corpurile lor. Aşa, desculţă, îmbrăcată în tricoul lălău, părea mult mai mică şi mai delicată decât înainte, ceea ce-l făcea să se simtă puternic şi protector. De fapt, de când o zărise se simţea de parcă ar fi fost afurisitul ăla de Conan.

Gândul acesta îl făcu să chicotească. Dezlipindu-şi faţa de pieptul lui, ea îşi ridică privirea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mă gândeam doar cât de bine mă simt în preajma ta. Apoi zâmbetul îi dispăru, lăsând loc îngrijorării. Mai bine vorbeşte-mi despre tine. A fost OK?

Derutată, femeia înclină din cap, nedumerită.

– Da.

– Mă refer la... la chestia aia, ştii tu care.

– Ah. Privirea îi coborî pe gâtul lui, în dreptul mărului lui Adam. Da. Îţi mulţumesc că ai procedat în mod responsabil.

Hammond îşi ţinea cutia cu prezervative în sertarul noptierei, dar niciodată nu-i fusese atât de dificil să folosească unul. Stânjenit de neîndemânarea de care dăduse dovadă în timpul manevrării obiectului încăpăţânat, într-un moment în care se voise mai curtenitor ca oricând, murmură:

– Oricum, am reuşit înainte să fie prea târziu.

Luându-l prin surprindere, ea îşi puse ambele palme pe pieptul lui şi îl mângâie cu mişcări delicate, şoptindu-i:

– Nu-i nimic.

Hammond o luă de bărbie şi o sărută. Femeia gemu încetişor. Pasiunea reînviase, o scânteie dând naştere unei flăcări intense, mult mai intense decât cea anterioară.

Şoaptele lor accentuau intimitatea.

– Îţi place?

– Da.

– A fost prea tare?

– Nu.

– Nu mi-am dat seama.

– Nici eu.

– Îmi pare rău.

– Nu contează.

– Dar dacă îţi fac vreun rău...

– Nu mi-ai făcut şi nu-mi vei face.

– Te deranjează dacă...

– Nu.

– Iisuse! Uită-te la tine. Eşti minunată. Eşti deja...

– Da.

– Eşti atât de...

– Oh...

– Umedă.

– Îmi pare rău, tare rău.

– Îţi pare rău?

– Păi, vreau să zic... tu...

– Să nu-ţi pară.

– Lasă-mă să te mângâi.

– Nu, lasă-mă *pe mine* să te mângâi.

Capitolul 7

Cu Steffi la volan, Smilow ajunse la Spitalul Roper într-un timp record.

– Despre câţi oameni a zis că ar fi vorba? întrebă ea în timp ce traversau în fugă parcarea aflată la nivelul secţiei de urgenţe, îndreptându-se spre clădire. Nu era la curent cu detaliile, deoarece părăsise mai devreme sala de conferinţe pentru a-şi aduce maşina. Îl luase pe Smilow din faţa complexului Charles Towne Plaza.

– Şaisprezece. Şapte adulţi şi nouă copii. Fac parte din corul unei biserici din Macon, Georgia, aflat în turneu. Li s-a servit prânzul mai devreme, în restaurantul hotelului, pentru ca după aceea să poată face un tur al centrului oraşului. S-au întors după două ore. Copiii începuseră deja să se simtă rău.

– Crampe stomacale? Stări de vomă? Diaree?

– De toate.

– Dacă ţi s-a întâmplat vreodată să guşti din mâncare alterată, n-o să uiţi niciodată prin ce-ai trecut. Mie mi s-a întâmplat o dată. Am mâncat o supă cremă de ciuperci, cumpărată de la un magazin de delicatese.

– Cei de la restaurant bănuiesc că sosul de roşii ar fi fost de vină, făcut cu zeamă de carne şi folosit la pregătirea pizzei pe care au mâncat-o copiii.

Intrară aproape în pas alergător în secţia de urgenţe. Pentru o noapte de sâmbătă, sala de aşteptare era relativ liniştită, ocupată doar de câţiva pacienţi. Un poliţist îmbrăcat în uniformă păzea un bărbat cu mâinile prinse în cătuşe. Pe cap, bărbatul respectiv avea înfăşurat, ca un turban, un prosop îmbibat de sânge. Omul ţinea ochii închişi şi gemea, în vreme ce nevasta lui dădea răspunsuri laconice la întrebările standard ale asistentei care se interesa

ce boli avea şi ce operaţii suferise în trecut soţul ei. Un cuplu de tineri încerca în zadar să-şi liniştească bebeluşul care plângea. Un bătrân stătea singur, hohotind într-o batistă, aparent fără nici un motiv. O femeie aproape că se pliase în două pe scaunul unde şedea, atingând cu fruntea genunchii. Părea să doarmă.

Adevăratele urgenţe aveau să apară mai târziu. Acum era încă devreme.

Nici Smilow şi nici Steffi nu dădură atenţie oamenilor din sala de aşteptare, ci se îndreptară direct spre biroul femeii care înregistra pacienţii nou-veniţi. Smilow se prezentă asistentei, îi arătă insigna, apoi o întrebă dacă cei aduşi de la Charles Towne Plaza se mai află la Urgenţă sau au fost repartizaţi în alte secţii.

– Sunt încă aici, îi înştiinţă asistenta.

– Trebuie să-i văd imediat.

– Păi, eu... Trebuie să-l contactez pe medic. Îi trimit un mesaj pe pager. Luaţi loc, vă rog.

Nu se aşezară. Steffi se mişca de colo-colo, agitată.

– Ştii ce nu înţeleg? Cum de oamenii tăi n-au remarcat discrepanţa. Nu trebuiau să verifice dacă numărul de turişti înregistraţi la recepţie corespunde cu numărul celor interogaţi?

– Las-o şi tu mai moale, Steffi. Unii s-au chinuit acolo câteva ore, asta după ce au fost plecaţi aproape toată ziua prin oraş. Vorbim despre sute de clienţi înregistraţi, fără să-i mai luăm în calcul şi pe angajaţii din cele trei schimburi. Ar fi fost aproape imposibil să obţinem o cifră exactă.

– Ştiu, ştiu, spuse Steffi nerăbdătoare. Dar după miezul nopţii? Atunci, aproape toată lumea trebuia să fie în hotel. M-aş fi aşteptat ca unul dintre oamenii tăi să se gândească să reia numărătoarea. Sau au fost cu toţii prea captivaţi de filmul acela?

– Au fost foarte ocupaţi, sublinie Smilow cu răceală.

– Da, cu trasul mâţei de coadă.

Dacă unul dintre ofiţerii care participau la investigarea unei crime făcea o greşeală, Smilow era primul care îl critica, însă o observaţie venită din afara instituţiei lor îl deranja... Buzele lui se subţiară de furie.

– Uite ce-i, îmi pare rău, zise Steffi pe un ton împăciuitor. N-am vrut să spun asta.

– Mda, dar ai spus-o. Oricum, lasă grija strângerii probelor în seama mea, bine?

Steffi ştia când să bată în retragere. N-ar fi fost înţelept să-l transforme pe Smilow din prieten în inamic. În ciuda comenzilor pe care avea de gând să le dea proaspăta văduvă, era decisă să meargă la Monroe Mason, avocatul-şef al districtului, şi să ceară să fie numită procuror-şef în acest caz. Când o să primească aprobarea, va avea nevoie de sprijinul poliţiei. În special de al lui Smilow.

După ce-i lăsă suficient răgaz să se calmeze, îi spuse:

– Mi-e teamă că nici oamenii ăştia nu ne vor putea da nici o informaţie. Au fost aduşi la spital înainte de ora la care se presupune că a fost ucis Pettijohn.

– În cazul unora, primele simptome au apărut ceva mai târziu, o contrazise Smilow. Directorul hotelului a mărturisit că pe ultimii i-a scos pe furiş din clădire, la ora opt seara.

– De ce nu ţi-a vorbit de la bun început de ei?

– Nu stă bine la capitolul relaţii cu publicul. Părea mai îngrijorat de mâncarea alterată şi de ce se va spune despre bucătăria lui nouă şi strălucitoare decât de cadavrul găsit în apartament.

– Aţi dorit să mă vedeţi?

Smilow şi Steffi se întoarseră în acelaşi timp. Medicul era suficient de tânăr pentru a avea acnee, însă ochii care îi priveau din spatele ochelarilor cu ramă metalică păreau îmbătrâniţi, obosiţi şi privaţi de multe ore de somn. Halatul alb cu două manşoane verzi, de protecţie, pentru antebraţe, îi era mototolit şi ud de transpiraţie. Pe piept, purta un ecuson. Alături de fotografie era scris numele RODNEY C. ARNOLD.

Smilow îşi arătă din nou insigna.

– Trebuie să-i interoghez pe turiştii intoxicaţi, aduşi de la Charles Towne Plaza.

– Să-i interogaţi în legătură cu ce?

– Este posibil să fi fost martorii unei crime comise la hotel în această după-amiază.

– La hotelul cel nou? Glumiţi.

– Mă tem că nu glumesc.

– În după-amiaza asta? Adică, în după-amiaza zilei de ieri?

– Până când medicul legist va fi capabil să ne furnizeze noi date, presupunem că victima a murit între orele patru şi şase după-amiaza.

Pe fața tânărului doctor rezident apăru un rânjet.

– Domnule detectiv, la ora aceea pacienții noștri fie aveau diaree acută, fie își vărsau până și mațele, ori ambele variante. În orice caz, singurul lucru pe care l-au văzut în fața ochilor a fost fundul oalei de noapte. Asta, evident, dacă au avut norocul să ajungă la timp la ea, pentru că am auzit că unii au fost ceva mai ghinioniști.

– Am înțeles că s-au simțit foarte rău, dar...

– Nu s-au simțit, încă se simt foarte rău.

Făcând un pas înainte, Steffi se prezentă:

– Domnule doctor Arnold, am impresia că nu înțelegeți cât de important este să-i interogăm pe acești oameni. Unii dintre ei au ocupat chiar camerele de la etajul al cincilea, unde a avut loc crima. Există posibilitatea să se afle printre ei cineva care deține o informație vitală, de care nici măcar nu este conștient. Suntem în căutare de indicii pentru a ne susține bănuielile, iar descoperirea acestor indicii va duce la soluționarea cazului.

– Trăiam cu impresia că toți polițiștii se bazează pe supoziții.

– Pe supoziții, într-adevăr, dar ele, la rândul lor, se bazează pe indicii. Bănuielile se pot adeveri sau nu pe parcursul anchetei, în funcție de indiciile găsite, care fie le susțin pe primele, fie le demontează. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Smilow oftă profund, lăsând abia acum oboseala să iasă la iveală. Tot ce știu în momentul de față este că mulți ar fi dorit să-l vadă mort pe omul ăsta.

– Inclusiv tu.

Smilow o săgetă pe avocată cu privirea.

– Aș minți dacă aș nega. Nu mi-am ascuns ura pe care am nutrit-o față de ticălosul ăla. Tu, pe de altă parte...

– *Eu?*

– Pettijohn avea o mare influență asupra politicii locale. Nici Biroul regional de avocatură n-a făcut excepție. Și, având în vedere faptul că Mason mai are puțin și iese la pensie...

– Nu și-a anunțat încă public retragerea.

– Dar o va face în curând. Oricum, va refuza să fie reales, iar adjunctul care ar urma să-i ia locul se luptă cu un cancer de prostată, așa că...

– Lui Wallis i s-au mai dat vreo șase săptămâni de viață.

– Deci, în noiembrie, biroul va fi numai bun de luat cu asalt. Pettijohn era cunoscut pentru modul în care obişnuia să-i manipuleze pe oamenii ambiţioşi şi coruptibili. Gândeşte-te ce norocos s-ar fi considerat un pungaş de genul lui dacă ar fi putut să pună în postul de avocat-şef al districtului o dulceaţă proaspătă ca tine.

– Nu sunt o dulceaţă, iar în privinţa prospeţimii nu prea ţine, având în vedere că deceniul al patrulea îmi bate la uşă.

– Ciudat că te-ai legat doar de chestia asta. M-aş fi aşteptat să-ţi rămână întipărită în minte fraza cu oamenii ambiţioşi şi coruptibili.

– Îi accept pe primii, neg cea de-a doua categorie. În plus, dacă Pettijohn ar fi fost covorul roşu care m-ar fi condus pe scaunul avocatului-şef, de ce l-aş fi ucis?

– Bună întrebare, spuse Smilow, închizând un ochi pentru a o studia ca pe o ţintă.

– Ai în minte numai prostii, Smilow. Clătinând din cap, Steffi râse. Îmi dau seama unde baţi. Luând în consideraţie toate maşinaţiunile lui Pettijohn, lista suspecţilor devine interminabilă.

– Lucru care înseamnă că nu voi avea o misiune uşoară.

– Poate că te implici prea mult. Gânditoare, avocata luă o înghiţitură de suc. Care poate fi, de regulă, mobilul unei crime?

Smilow ştia răspunsul. În acest caz, primele două mobiluri de pe lista celor obişnuite indicau aceeaşi persoană.

– Vrei să mă gândesc la doamna Pettijohn?

– Pantofiorul se potriveşte cu piciorul Cenuşăresei, nu crezi? îl întrebă Steffi, ridicându-şi degetul arătător. Femeia asta se săturase să fie înşelată. Chiar dacă nu l-a iubit, aventurile lui amoroase au determinat-o să se simtă umilită.

– Propriul tată se purta la fel cu mama ei.

– Asta ar putea să explice a doua împuşcătură, complet inutilă, deoarece Pettijohn a fost omorât de primul glonţ. Chiar şi numai unul dintre cele două mobiluri comune ne-ar fi suficient pentru a o suspecta. Dar amândouă... Lăsându-şi fraza neterminată, Steffi ridică din umeri. Concluzia era limpede. Nu mai trebuia detaliată.

După ce se gândi preţ de câteva clipe, Smilow se încruntă.

– Concluzia îţi sare în ochi de evidentă ce e, nu ţi se pare? Dar doamna Pettijohn are un alibi.

Steffi îi răspunse sarcastic:

– Datorită loialei servitoare a familiei? „Da, domnişoară Scarlett." „Nu, domnişoară Scarlett." „De ce nu mă mai pălmuiţi o dată, domnişoară Scarlett?"

– Sarcasmul nu te onorează, Steffi.

– Nu sunt sarcastică. Relaţia dintre ele reflectă o atitudine arhaică.

– Nici una nu are atitudini arhaice. Nici doamna Pettijohn, nici Sarah Birch. Sunt devotate una alteia.

– Doar atâta timp cât *domnişorica* Davee este şefa.

Smilow clătină din cap.

– Ar fi trebuit să te naşti în locurile astea ca să poţi înţelege.

– Slavă Domnului că n-am avut ghinionul ăsta. În Vestul Mijlociu...

– Acolo unde oamenii s-au născut egali şi sunt mult mai „iluminaţi"?

– Tu ai spus-o, Smilow, nu eu.

– Nu eşti numai sarcastică, ci şi orgolioasă, şi eşti mult prea convinsă de superioritatea ta şi a logicii tale. Dacă ne dispreţuieşti atât de mult, dacă îţi este atât de silă de comportamentul nostru „arhaic", aşa cum l-ai numit, de ce te-ai mutat aici?

– Datorită oportunităţilor care mi se oferă aici.

– Adică, pentru a ne corecta toate greşelile? Pentru a-i „ilumina" pe amărâţii, pe primitivii de sudişti? Steffi făcu o grimasă. Smilow continuă s-o tachineze: sau crezi că modul nostru de viaţă este demn de invidiat? Nu cumva eşti geloasă pe Davee Pettijohn?

„Să te ia naiba, Smilow", spuse Steffi mişcând doar din buze, fără să scoată nici un cuvânt. Apoi îşi bău ultimele picături de cola, se ridică şi aruncă cutia goală la coşul de gunoi. Zăngănitul metalului îi făcu pe oamenii din sala de aşteptare să-şi ridice capetele, mai puţin femeia adormită, care rămase nemişcată.

Steffi spuse:

– Nu le pot suferi pe femeile de genul doamnei Pettijohn. Cochetăria ei afectată de sudistă, mult prea bătătoare la ochi, îmi întoarce stomacul pe dos.

Smilow îi făcu semn să se îndrepte spre ieşire. Păşiră amândoi afară, în aerul cald şi umed. Spre est, cerul începuse să capete nuanţe roz-cenuşii. Se iveau zorii. După ce cugetă îndelung, detectivul spuse:

– Îţi pot garanta că Davee Pettijohn este o adevărată doamnă.

– Mie mi-e teamă că se va folosi de cochetăria ei pentru a scăpa basma curată.

– N-ai pic de suflet, Steffi.

– Uite cine vorbeşte! Dacă ai fi fost indian, te-ai fi numit Cel-Căruia-Îi-Curge-Gheaţă-Prin-Vene.

– Ai dreptate, spuse Smilow, fără să se simtă jignit, dar în privinţa ta am unele dubii.

Steffi puse mâna pe mânerul portierei, însă, în loc să urce în maşină, se uită la detectiv, pe deasupra capotei.

– Ce fel de dubii?

– Nimeni nu-ţi pune la îndoială ambiţia, Steffi, dar am auzit că, în ultima vreme, sângele nu-ţi este înfierbântat numai din cauza muncii.

– Adică ce-ai auzit?

– Ei, tot felul de zvonuri... spuse Smilow.

– Ce zvonuri?

Zâmbind în stilul lui glacial, Smilow repetă:

– Tot felul de zvonuri.

***

Loretta Boothe, care până atunci stătuse cu bărbia în piept, îşi ridică privirea pentru a-i urmări pe Rory Smilow şi Stefanie Mundell cum traversau parcarea. Ajunşi lângă o maşină, aceştia schimbară câteva vorbe, după care urcară în ea şi plecară.

Îi văzuse intrând la Urgenţă cu paşi vioi, foarte siguri. Loretta îi cunoştea. Şi, ca atare, ştia că ambii posedau o cantitate excesiv de mare de energie. Îţi dădeau senzaţia că absorb tot oxigenul din atmosferă. Amândoi îi erau antipatici, dar din motive diferite.

Pica pe care i-o purta lui Rory Smilow îşi avea originile cu mulţi ani în urmă. Pe Steffi Mundell o cunoştea doar datorită reputaţiei acesteia. Asistenta procurorului general era văzută de toată lumea ca o ticăloasă încrezută.

Loretta nu putea să-şi explice de ce nu-şi făcuse cunoscută prezenţa, dar ceva o determinase să-şi ţină capul plecat, pentru a le da impresia că doarme. În fond, nici unul din cei doi nu s-ar fi sinchisit de ea. Smilow ar fi privit-o cu dispreţ. Steffi Mundell probabil că n-ar fi recunoscut-o sau, chiar dacă o ştia după figură,

nu şi-ar fi amintit de numele ei. Mai mult ca sigur i-ar fi adresat câteva cuvinte politicoase, după care ar fi ignorat-o.

Atunci, de ce se prefăcuse că doarme? Poate că în felul acesta simţise că avea un avantaj faţă de ei, fiindcă le ascultase fiecare vorbă şi îi observase, mai ales atunci când discutaseră cu doctorul, şi apoi, între ei.

Mai devreme în acea seară, înainte să i se facă rău şi să fie nevoită să conducă până la spital, auzise de moartea lui Lute Pettijohn la televizor. Urmărise întreaga conferinţă de presă ţinută de Smilow. Acesta se comportase cum făcea de obicei: eficient şi imperturbabil. Steffi Mundell nu avea de ce să se amestece în treaba asta, dar ea îşi băgase deja nasul unde nu-i fierbea oala. De fapt, Loretta auzise că e foarte pricepută la chestii dintr-astea. Întrecea întotdeauna măsura, ajungând să nu fie nici dorită, nici necesară.

Amuzată, Loretta chicoti. Îi creştea inima de bucurie când îi vedea zbătându-se să găsească indicii şi poticnindu-se la capătul unor drumuri înfundate. Investigaţia întâmpina piedici, din moment ce singurii martori disponibili erau intoxicaţii din spital. Părea evident faptul că Smilow nu avea nici un suspect. Altfel, n-ar fi alergat după pacienţi prin salonul de urgenţe.

Loretta aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Aştepta de peste două ore şi se simţea din ce în ce mai rău. Spera că va fi ajutată cât mai curând.

Pentru a face timpul să treacă mai repede şi a-şi alunga din minte necazurile personale, îşi aţinti privirile, prin geamul reflectorizant, spre locul gol din parcare, în care se aflase maşina lui Rory Smilow şi a lui Steffi Mundell. Doamne, ce combinaţie periculoasă! Dumnezeu să-l ajute pe ghinionistul asasin, atunci când va fi prins de aceşti oameni.

– Ce faci aici?

La auzul vocii fiicei ei, Loretta se întoarse. Bev stătea în picioare în spatele ei, cu pumnii strânşi. După privirea ei critică, nu părea deloc bucuroasă că o vede. Loretta încercă să zâmbească, dar simţi că buzele îi crapă de uscate ce erau, atunci când se arcuiră peste dantură.

– Bună, Bev. Abia acum ţi s-a spus că sunt aici?

– Nu, dar am fost ocupată şi n-am putut scăpa mai repede.

Bev era infirmieră la secţia de terapie intensivă. Loretta ştia că, dacă ar fi vrut, ar fi găsit pe cineva s-o înlocuiască pentru cinci minute. Nervoasă, ea îşi trecu vârful limbii peste buzele aspre.

– M-am gândit să trec pe la tine să văd dacă... Poate luăm micul dejun împreună.

– Tura mea se încheie la ora şapte, dar, după douăsprezece ore, nu vreau decât să ajung acasă, în pat.

– Of! Deşi nu sperase ca întrevederea lor să fie plăcută, Loretta nu se aşteptase la o asemenea primire. Agitată, începu să tragă de nasturii bluzei murdare.

– Oricum, nu cred că ai venit până aici doar ca să mă inviţi să luăm micul dejun, nu-i aşa? Tonul pe care vorbise Bev de această dată îi atrase atenţia asistentei de la biroul de primiri. Loretta observă că le arunca priviri curioase. Ai rămas fără bani de băutură şi ai venit să te milogeşti.

Loretta îşi lăsă capul în jos, pentru a evita privirile furioase, nemiloase ale fiicei sale.

– N-am mai băut nimic de câteva zile, Bev. Îţi jur că n-am băut.

– Dar miroşi.

– Mă simt rău. Sincer. Eu...

– Oh, mai scuteşte-mă. Deschizându-şi portofelul, Bev scoase o bancnotă de zece dolari, însă nu i-o întinse Lorettei, ci o obligă pe ea să se întindă s-o apuce. În plus, pentru a o umili şi mai mult, adăugă: Nu mă mai deranja în timpul programului. Dacă te mai prind pe aici, chem gardienii să te dea afară. Ai înţeles?

Loretta dădu din cap aprobator, călcându-şi mândria în picioare. Tălpile din cauciuc ale pantofilor fiicei ei scârţâiră pe dalele din gresie ale pardoselii în momentul în care aceasta se întoarse şi dădu să plece. Când Loretta auzi uşile liftului deschizându-se, îşi ridică capul şi strigă pe un ton sfâşietor:

– Bev, nu...

Uşile se închiseră înainte să apuce să termine ce avea de spus, însă nu suficient de repede ca să nu observe că Bev îşi mutase privirea în altă direcţie, de parcă n-ar fi suportat să-şi vadă propria mamă.

DUMINICĂ

Capitolul 8

Pur şi simplu, nu avea nici o logică.

Pe neaşteptate, din senin, cunoşti pe cineva. Întâlnirea este ca un cadou primit fără nici un motiv anume. Atracţia se manifestă cu putere, instantaneu şi este reciprocă. Fiecare se bucură de compania celuilalt. Râdeţi, dansaţi, mâncaţi porumb fiert şi îngheţată. Aveţi o legătură amoroasă care vă face să vă simţiţi mai bine ca niciodată. Adormiţi unul în braţele celuilalt, cu senzaţia că simţiţi pentru prima dată o asemenea satisfacţie.

Dintr-odată însă, te trezeşti singur.

Ea a dispărut. Nu tu adio, nu tu la revedere. Nu *hasta la vista*, iubitule. Absolut nimic.

Hammond lovi cu palma în volanul maşinii. Era furios. Nu doar pe ea, ci în primul rând pe el, pentru că punea atât de mult la inimă această întâmplare. N-ar fi trebuit să-i pese că femeia aceea dăduse bir cu fugiţii. În fond, avusese parte de o seară extraordinară! Făcuse sex cu o străină fabuloasă, care se potrivise perfect cu el în pat. Pe deasupra, străina fusese atât de discretă, încât dispăruse pe nesimţite, fără a lăsa în urmă vreun indiciu. Aşa întâlnire, mai rar. Era genul de femeie la care ar fi visat orice bărbat, nu-i aşa? Mai bine nici că se putea. Pe oricare celibatar l-ai fi întrebat care este femeia visurilor lui, ţi-ar fi descris una care să se comporte exact în felul acesta.

„Aşadar, acceptă situaţia aşa cum este, idiotule", se mustră Hammond în gând. „Nu face deducţii eronate şi nu încerca să ţi-o întipăreşti în minte într-o formă cizelată, mai atrăgătoare decât a fost în realitate."

Adevărul era că nu exagera, străduindu-se să retuşeze imaginea pe care şi-o formase. Fusese o experienţă fantastică, de care avea să-şi aducă aminte toată viaţa.

Înjurând, depăşi un motociclist care îi punea răbdarea la încercare conducând prea încet. Astăzi totul i se părea enervant. De când se trezise, îşi descărcase dezamăgirea şi frustrarea pe obiectele din jurul lui. În primul rând avusese de suferit biroul, căruia îi trăsese un picior fără să vrea atunci când se repezise din pat în living, sperând din tot sufletul s-o vadă învârtindu-se prin bucătărie, în căutarea unui bol cu cereale, sau legănându-se în balansoarul de pe verandă, cu privirea aţintită asupra râului leneş din faţă, în timp ce într-o mână ţinea o ceaşcă de cafea, aşteptându-l să se trezească.

Fanteziile lui nu ţinură prea mult.

Asta e tot ce fusese – o simplă fantezie.

Pentru că *livingul* era gol, maşina ei dispăruse, iar singurul ocupant al balansoarului de pe verandă era un păianjen foarte preocupat de plasa pe care o ţesea între braţele din lemn.

Nepăsându-i că era în fundul gol, îi dăduse un dos de palmă păianjenului, apoi se aşezase pe balansoar şi îşi trecuse degetele prin păr. Adică făcuse gestul specific oricărui om disperat, aflat la un pas de a-şi pierde controlul.

Oare la ce oră plecase? Dar acum ce oră era? De cât timp stătea singur?

Poate că, totuşi, avea să se întoarcă. Poate că îşi făcea probleme degeaba.

În prima jumătate de oră încercase să se amăgească spunându-şi că amanta lui de-o noapte se dusese să cumpere gogoşi şi pateuri. Sau frişcă pentru cafea. Sau un ziar de duminică.

Dar ea nu se întorsese.

În cele din urmă, decizându-se să-i cedeze locul păianjenului, se reîntorsese în cabană. În încercarea de a face cafea, împrăştiase boabe pe bufet. Enervat, crăpase vasul din sticlă al filtrului şi începuse să înjure, aruncând pe jos nenorocita de maşinărie. Aceasta se sparse în bucăţi, şi apa pe care o conţinea rezervorul se revărsă pe podea.

Controlase întreaga cabană, sperând că necunoscuta lăsase ceva în urma ei. Măcar o carte de vizită... sau chiar un bilețel, însă nu găsise nimic. În baie, se aplecase să se uitase până şi în coşul de gunoi de sub chiuvetă, dar constatase că nu se afla nimic în el în afară de punga din plastic. Când se ridicase în picioare, se lovise

cu capul de uşa dulăpiorului de perete, rămasă deschisă. O trântise furios, dar înjurătura fusese şi mai năprasnică în momentul în care aceasta se închisese peste degetul lui.

Într-un târziu, deşi locul acela îi amintea cel mai tare de prezenţa ei, se întorsese în dormitor şi se trântise în pat, acoperindu-şi cu un braţ ochii, în încercarea de a înţelege ce se întâmplase.

Ce naiba se petrecea cu el? Nici unul dintre prietenii lui nu l-ar fi recunoscut în dimineaţa aceea, dacă l-ar fi văzut cum se învârtea ca un leu în cuşcă prin cabană, dezbrăcat, neras, absent, comportându-se ca un nebun. Cine a mai pomenit ca Hammond Cross să fie pus pe jar de o femeie! Hammond Cross al *nostru?* Probabil că-i vorba de o glumă!

Stai puţin. Ai zis „pus pe jar"?

Încet, îşi ridică braţul de pe ochi şi privi spre perna pe care dormise femeia. O atinse, lăsându-şi mâna în adâncitura formată de capul ei. Se rostogoli pe o parte, apoi îşi lipi perna de piept şi îşi cuibări faţa în ea, inspirând adânc parfumul pe care îl degaja.

Se simţi brusc cuprins de o dorinţă copleşitoare, care nu avea nici o legătură cu sexul.

În fine, avea, dar nu în totalitate.

De data aceasta nu era vorba de dorinţă trupească obişnuită. Experimentase de multe ori aşa ceva şi putea face diferenţa. Patima nu se putea compara cu dorinţa trupească. Era un sentiment mult mai profund, mult mai serios.

„Tâmpenii", spuse el în şoaptă.

Lăsându-se din nou pe spate, rămase cu privirile aţintite în tavan. Încercă, fără succes, să numească ceea ce simţea. Erau nişte sentimente complet noi pentru el. Nu mai trăise aşa ceva, deci nu avea cum să-şi definească starea. Ştia un singur lucru: că suferea din cauza unor trăiri sufleteşti extraordinar de puternice, care îi erau total străine, deşi avusese parte de nenumărate femei frumoase, atrăgătoare, senzuale.

De la palmaresul activităţii lui sexuale, gândurile îi rătăciră înapoi la ea. Abia atunci îşi aminti de telefonul pe care îl dăduse. Încruntându-se, se uită spre celălalt capăt al camerei, în locul unde se afla măsuţa de toaletă. Când o surprinsese cu receptorul în mână, ea se fâstâcise. Pe cine sunase oare?

Brusc, Hammond sări din pat. Cu inima bubuindu-i în piept, luă telefonul şi îi pipăi butoanele. Nu fusese sigur dacă acest aparat era făcut după modelul pe care îl ştia. Dar... *Da!* Era exact modelul acela. Auto Redial.

Ezită o singură secundă, după care apăsă pe unul dintre butoane. După mai multe piuituri, telefonul formă automat numărul înregistrat în memorie. Simultan, numărul respectiv apăru şi pe afişaj. Înşfăcând în grabă un creion şi ediţia cu costumele de baie din sezonul anterior a revistei *Sports Illustrated*, Hammond mâzgăli numărul de-a curmezişul abdomenului fetei de pe copertă.

– Dr. Ladd.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar atunci când, după două ţârâituri, auzi de la celălalt capăt al firului o voce de femeie care îi răspunse pe un ton oficial, fu luat prin surprindere.

– Pardon.

– Doriţi cu dr. Ladd?

– Ăă... eu... s-ar putea să fi greşit numărul. Apoi îi spuse numărul pe care şi-l notase.

– Este corect. Sunt centralista. Vreţi să discutaţi cu dr. Ladd?

Complet derutat, Hammond spusese:

– Ăă, da.

– Numele dumneavoastră, vă rog, şi numărul de telefon la care puteţi fi apelat.

– Ştiţi ceva, mi-a venit o altă idee. Mai bine aştept. Sun după începerea programului de lucru.

După ce puse grăbit receptorul în furcă, pierdu multă vreme stând pe marginea patului şi gândindu-se cine naiba putea fi doctorul Ladd. Ce motiv ar fi putut avea necunoscuta cu care împărţise patul să-l sune pe acel om în toiul nopţii?

Trecu în revistă toate numele şi chipurile care se aflau înregistrate în banca de date a memoriei sale. Avea legături cu mai mulţi medici, pe care îi cunoştea datorită vieţii sociale pe care o ducea. Era înscris la două cluburi, frecventate de o mulţime de doctori specializaţi în toate domeniile posibile, dar nu-şi aducea aminte să fi auzit vreodată de dr. Ladd.

Oare femeia să fi fost chiar soţia acestui medic care se numea Ladd? Oare era posibil să fi avut relaţii intime cu doamna Ladd?

Enervat de această posibilitate nesuferită, dar reală, se ridicase în picioare, hotărât să facă un duş. Nu din cauza faptului că asta l-ar fi ajutat să-şi limpezească gândurile şi nici pentru că, simţindu-se vinovat, ar fi considerat că este cazul să se purifice. Dacă femeia îl minţise afirmând că nu e măritată, el nu avea absolut nici o vină. Corect? Corect.

După ce se îmbrăcă, se duse cu paşi greoi în bucătărie. Puse la fiert apă pentru două căni pline de cafea decofeinizată, apoi se forţă să înghită o jumătate de chiflă englezească, pe care se chinui să o mestece în timp ce îşi continua şirul gândurilor care îl frământau. Necunoscuta îi spusese că nu este măritată, dar... la naiba! Cum putea să aibă încredere într-o femeie care nu se prezentase?

Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştia cum o cheamă!

În schimb, îi spusese o mulţime de alte lucruri. De pildă, susţinuse că ea nu obişnuia să se arunce în pat cu primul bărbat care-i ieşea în cale. Parcă aşa se exprimase, nu? Dar de unde putea şti că îi spusese adevărul?

Cum putea să-şi dea seama că nu avusese de-a face cu o mincinoasă, cu soţia infidelă a unui individ de doi bani, care, în mod cu totul întâmplător, intrase în posesia unei diplome de medic? Sau cum putea şti dacă ea nu era genul de nevastă rebelă, care îl înşelase de atâtea ori pe doctorul Ladd, încât acesta nu se mai mira de telefoanele pe care i le dădea în toiul nopţii?

Cu cât se gândi mai mult la povestea asta, cu atât deveni mai morocănos.

Făcând curăţenie prin bucătărie, aruncă o privire spre ceasul de perete şi constată cu surprindere că trecuse deja o jumătate din după-amiază. Cum de reuşise să doarmă atât de mult? Nimic mai simplu. Făcuseră dragoste până... Nu aţipiseră decât pe la ora şase fără ceva.

Nu intenţionase să se întoarcă în Charleston până la căderea serii. Plănuise să aibă o duminică liniştită, în care să-şi petreacă timpul pescuind sau lenevind pe verandă şi bucurându-se de peisaj. Alesese o activitate care să nu-i solicite nici un fel de efort intelectual.

După o vreme, cabana şi peisajul din jur nu mai prezentară prea mult interes pentru el. Nici meditaţia nu mai avu nici un rost. Încuie aşadar uşa şi părăsi căsuţa înaintea orei la care îşi propusese

s-o facă. Acum, traversând Memorial Bridge, care se afla la intrarea în oraş, se întreba dacă necunoscuta se afla tot în Charleston şi dacă, pentru a ajunge acasă, parcursese acelaşi drum.

Ce se va întâmpla dacă, într-o seară, mergând la o petrecere, va da nas în nas cu ea? Vor recunoaşte că au petrecut o noapte împreună sau se vor saluta ca nişte străini politicoşi?

Probabil că atitudinea lor va depinde de circumstanţe. Dacă nu vor fi singuri, se vor preface că nu se cunosc. Dar cum se va simţi dacă va fi prezentat domnului şi doamnei Ladd – un cuplu, aparent, fericit? Ce va face dacă va fi nevoit să se uite în ochii soţului, să-i strângă mâna, să poarte o conversaţie banală, civilizată, comportându-se de parcă n-ar fi atins-o niciodată pe femeia de lângă el?

Nădăjduia că nu va fi pus niciodată într-o asemenea situaţie. Iar dacă, totuşi, i se va întâmpla, nu va reacţiona prosteşte, ci va reuşi să pară destul de sigur pe sine, pentru ca apoi să le întoarcă spatele. Adică, ei să i-l întoarcă...

Dar nu era sigur că o va face, şi asta îl îngrijora cel mai mult.

De obicei, când trebuia să se confrunte cu o dilemă morală, Hammond opta pentru corectitudine. Exceptând poznele pe care le făcuse în copilărie, pozne normale pentru orice copil, năzdrăvăniile din timpul şcolii elementare şi destrăbălarea din colegiu, avea un comportament ireproşabil. Fie că soarta îl înzestrase cu mai multă virtute decât pe alţii, fie că n-o făcea decât din teamă, de obicei respecta regulile. Nu-i fusese întotdeauna uşor să se supună. Balanţa lui, în talerele căreia stăteau Binele şi Răul, se aflase deseori într-un echilibru fragil din pricina conflictelor cu prietenii şi colegii. Ba chiar şi cu părinţii. Mai ales cu tatăl său, care nu obişnuise să se supună aceloraşi reguli de comportament. Lui Preston Cross i s-ar fi părut, de exemplu, caraghios să-ţi faci atâtea probleme din cauza unei femei.

Virând spre cartierul în care locuia, Hammond se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întors mai repede în dormitor, după noaptea petrecută împreună, şi ar fi auzit-o pe iubita lui spunând la telefon ceva de genul: „Dragă, din moment ce este atât de târziu, m-am hotărât să rămân la prietena mea, X (aici, inserează un nume de femeie). Evident, numai dacă nu te deranjează. Mă gândesc

că e riscant să conduc atât de târziu până acasă. Bine, atunci, ne revedem dimineaţă. Şi eu te iubesc".

Uşa garajului se deschise automat, permiţându-i lui Hammond să-şi bage maşina înăuntru. Opri motorul, dar mai rămase la volan câteva clipe, cu privirile aţintite în gol. Se gândea dacă ar fi reuşit să treacă sau nu un asemenea test, care i-ar fi pus serios la încercare moralitatea.

În cele din urmă, enervat pe sine pentru faptul că se lăsa măcinat de nişte gânduri inutile, ieşi din maşină şi intră în casă, pe uşa care făcea legătura între garaj şi bucătărie. Din obişnuinţă, se îndreptă direct spre telefon pentru a-şi verifica mesajele. Apoi, se răzgândi. Cu siguranţă, tatăl său îi lăsase cel puţin un mesaj, şi nu avea chef să reia disputa de ieri. De fapt, nu avea chef să discute cu nimeni.

Poate că n-ar fi fost rău să facă o scurtă plimbare cu barca. Urma să se însereze abia peste câteva ore, iar peste drum, în portul de ambarcaţiuni, îl aştepta barca aceea de cinci metri lungime, pe care o primise cadou de la părinţi atunci când devenise avocat. Motivul pentru care îşi cumpărase o casă în cartierul acela era de a fi cât mai aproape de port.

O plimbare i-ar fi prins bine după cele întâmplate, mai ales că îi dădea ocazia să-şi limpezească gândurile.

Grăbind pasul, Hammond traversă bucătăria, holul şi livingul. Tocmai ajunsese la scara din spate când auzi zgomotul unei chei introduse în broasca uşii din faţă. Nici nu avu timp să se întoarcă din drum, că o şi văzu pe Steffi Mundell intrând în casă, cu telefonul celular lipit de ureche. Aceasta spunea:

– Nu-mi vine să cred că sunt atât de nesuferiţi. În vreme ce făcea adevărate jonglerii cu cheile, telefonul, diplomatul şi poşeta, ea îşi flutură degetele prin aer, în chip de salut. Vreau să zic că intoxicaţia alimentară este o nimica toată, că doar nu discutăm aici despre un cancer osos sau cine ştie ce altă boală nenorocită... Bine, să-mi dai de ştire... Ştiu că nu-i musai să fiu prezentă, dar aş vrea să vin. Ai numărul meu de mobil, da?... Bine. Pa, pa. Închizând telefonul, avocata îi aruncă o privire exasperată lui Hammond. Pe unde naiba ai umblat?

– Ce-ai zice de un „Bună, ce mai faci?"

Colega lui muncea neîntrerupt. În geanta aceea diplomat supradimensionată, de care nu se despărţea niciodată, căra tot timpul o grămadă de hârţoage, cu care ar fi putut umple un birou mai mic. Imediat ce se angajase la Biroul regional de avocatură, în maşină i se instalase un radio-receptor, care funcţiona pe frecvenţele poliţiei. De atunci, nu-l asculta decât pe acela, aşa cum şoferii obişnuiţi ascultă muzică sau talk-show-uri. În rândul avocaţilor şi poliţiştilor circula o glumă pe seama lui Steffi, care era asociată cu „vânătorii de ambulanţe", respectiv cu acei avocaţi care umblă după victimele accidentelor rutiere, pentru a le încuraja să le intenteze procese şoferilor neglijenţi.

După ce-şi aruncă toate lucrurile pe un scaun, Steffi se descotorosi repede de pantofii cu tocuri pe care-i purtase toată ziua, apoi trase de marginile bluzei, pentru a şi-o scoate din fustă, şi începu să-şi facă vânt cu ele, ca să-şi zvânte abdomenul transpirat.

– Dumnezeule, ce zăpuşeală este afară! Mă sufoc. De ce n-ai răspuns la telefon?

– Ţi-am spus că plec la cabană.

– Am sunat şi acolo. De vreun milion de ori.

– I-am oprit soneria.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce te-a apucat?

„N-am vrut să fiu deranjat cât timp îmi făceam de cap cu o femeie", îi veni lui Hammond să spună, dar zise, în schimb:

– Probabil că eşti dotată cu un sistem radar, ca liliecii. Abia am intrat în casă, pe uşa din spate. De unde ştiai că mă găseşti aici?

– Nu ştiam. Casa ta este mai aproape de spital decât a mea. M-am gândit că n-o să te superi dacă stau aici până când primesc primele veşti.

– Ce fel de veşti? Cu cine naiba ai vorbit la telefon? Ce este atât de urgent?

– Urgent? Hammond! Steffi se proţăpi în faţa lui, cu mâinile în şolduri. La început, păru dezorientată. Apoi, expresia de pe chipul ei se transformă brusc, devenind profund uimită. Oh, Dumnezeule, nu ştii nimic.

– Din câte se pare, nu.

Scena ei dramatică nu-l impresionase. Steffi era întotdeauna teatrală.

Se alesese praful de plimbarea lui cu barca. N-avea chef s-o invite pe Steffi să-l însoţească. Şi nici nu-şi făcea mari speranţe că va scăpa repede de ea. De Steffi nu scăpai cu una-cu două. Mai ales când se afla într-o asemenea stare de surescitare. Dintr-odată, Hammond se simţi foarte obosit.

– Am chef să beau ceva. Ce-ai vrea să-ţi aduc? Continuându-şi drumul spre bucătărie, el deschise frigiderul. Apă sau bere?

Steffi îl urmă.

– Nu pot să cred. Serios, nu ştii nimic? Nu ţi-a ajuns pe la urechi nici un zvon? Unde se află cabana aia a ta? În Mongolia? Acolo n-ai televizor?

– Am înţeles. Bere. Hammond luă două sticle din frigider. După ce o desfăcu pe prima, i-o întinse lui Steffi. Ea o luă, dar continuă să se holbeze la el. Fără a o băga în seamă, desfăcu şi a doua sticlă, după care o ridică, ducând-o spre gură. Suspansul ăsta mă omoară. Care-i motivul agitaţiei?

– Lute Pettijohn a fost ucis. Ieri după-amiază, în hotelul Charles Towne Plaza.

Mâna lui Hammond încremeni pe sticlă, înainte să apuce s-o ducă la gură. Îşi lăsă încet braţul să-i cadă pe lângă corp, în timp ce o privea pe Steffi cu suspiciune. Se scurseră câteva secunde, fără ca vreunul dintre ei să mai scoată o vorbă. În cele din urmă, în bucătărie răsună vocea lui Hammond. Parcă răguşise brusc.

– Imposibil.

– E adevărat.

– Nu se poate.

– De ce te-aş minţi?

La început paralizat din cauza şocului, Hammond făcu prima mişcare, frecându-se la ceafă, unde apăruseră primele semne ale tensiunii acumulate. Îşi puse berea pe masă, trase un scaun şi se aşeză. Când Steffi luă loc în faţa lui, clipi de parcă atunci s-ar fi trezit din somn şi avea probleme să-şi concentreze atenţia asupra ei.

– Ai zis că a fost *ucis*?

– Da.

– Cum? întrebă el cu aceeaşi voce searbădă. Cum a murit?

– Te simţi bine?

Hammond o privi de parcă n-ar mai fi înţeles limba în care îi vorbea, apoi, absent, încuviinţă din cap.

– Da, mă simt bine. Doar că sunt... Incapabil să-şi exprime uluirea, îşi flutură braţele.

– Mut de uimire, îl ajută Steffi.

– De stupefacţie, o corectă Hammond, după care îşi drese glasul. Cum a murit?

– Împuşcat. Două gloanţe, trase în spate.

Hammond îşi coborî privirea spre tăblia mesei. Se uita, fără să vadă nimic, la condensul format pe sticla rece de bere. Încerca să facă faţă veştii zguduitoare pe care o primise.

– Când? La ce oră?

– A fost găsit de una dintre cameristele hotelului, la ora şase şi un pic.

– Ieri seară.

– Hammond, nu m-am bâlbâit, nu mi s-a împleticit limba în gură. Da. Ieri.

– Scuză-mă.

Răbdător, Hammond ascultă cum fusese descoperit Pettijohn de cameristă.

– Lovitura de la cap a fost puternică, însă John Madison nu crede că a murit din cauza ei, ci din pricina gloanţelor. Bineînţeles că nu se poate pronunţa cu certitudine până când nu-i face autopsia. Abia atunci vom afla amănunte.

– Ai vorbit cu medicul legist?

– Nu personal. Smilow m-a pus la curent cu chestiile astea.

– Deci el se ocupă de investigaţie?

– Vorbeşti serios?

– Evident că el se ocupă de investigaţie, bombăni Hammond. Şi cum crede că s-au petrecut evenimentele?

În următoarele cinci minute, Steffi îi dezvălui toate informaţiile pe care le deţinea poliţia în acel moment. Hammond o ascultă cu atenţie.

– M-am gândit că biroul de avocatură trebuie să urmărească acest caz de la bun început, adăugă ea. De aceea, mi-am petrecut noaptea împreună cu Smilow, ca să spunem aşa. Zâmbetul ei poznaş păru complet deplasat. Hammond dădu din cap aproape imperceptibil, după care îşi flutură nerăbdător mâna, pentru a o îndemna să continue. Nu m-am dezlipit de el o clipă. Are extrem de puţine fire de care să se poată agăţa, dar, fiind puţine,

sunt prețioase, și a încercat încă din cursul acestei nopți să vadă unde îl duc.

– Și cu cine a început? Cu bodyguarzii hotelului?

– Pettijohn a murit fără să crâcnească. Nu există semne că ușa apartamentului ar fi fost forțată și nici că s-ar fi dus o luptă, iar pe camerele de luat vederi nu ne putem baza. N-am pus mâna decât pe o casetă porno, cu trupuri încolăcite și zgomote de fond monotone.

– Zău?

Când Steffi îi spuse că aproape toate camerele de luat vederi erau puse doar de formă, Hammond clătină din cap, uluit.

– Dumnezeule, și a făcut atâta tam-tam omul ăsta cu sistemul lui complex de securitate! Susținea sus și tare că-l costase o avere. Ce figură!

Hammond era informat cu privire la amenințările crunte adresate de Lute Pettijohn unor personalități locale, cât și cu afacerile lui lipsite de orice scrupule. Îl urmărise timp de șase luni, după cum i se ordonase de către avocatul general al statului. Lucrase sub acoperire. Cu cât aflase mai multe amănunte despre Pettijohn, cu atât se convinsese că individul avea numai „calități" care stârneau dispreț și scârbă.

– Vreun martor? întrebă el.

– Nici unul până acum. Singura persoană din hotel care a intrat în contact cu el – mă refer la un contact propriu-zis, fizic – a fost maseurul de la centrul spa, dar nu ne-a dat nici o lămurire. Apoi Steffi îi povesti despre intoxicația alimentară suferită de câțiva turiști din hotel. Fără a-i pune la socoteală pe copii, Smilow ar mai vrea să interogheze vreo șapte adulți. Deși nici unul din noi nu-și face mari speranțe în privința rezultatului acestor interogatorii, detectivul mi-a promis că mă sună imediat ce va primi permisiunea să intre în spital. Vreau să mă duc cu el.

– Te-ai implicat cam tare din punct de vedere emoțional, nu ți se pare?

– Va fi un caz notoriu.

Această ultimă remarcă echivală cu aruncarea unei mănuși albe care provoca la duel adversarul. Pentru că între ei exista o rivalitate, chiar dacă nerostită. Sigur pe el, Hammond recunoștea cu mult calm că, de obicei, se afla în avantaj. Nu fiindcă ar fi fost

mai deştept. În nici un caz. El terminase facultatea al doilea, ea, prima – fiecare, evident, la nivelul anului său de studii judiciare. Deci, din punct de vedere intelectual, erau asemănători, însă personalităţile lor difereau. Datorită caracterului său, Hammond avea numai de câştigat, în vreme ce Steffi avea doar de pierdut. Oamenii nu reacţionau pozitiv la felul agresiv, neşlefuit în care îi aborda.

Un alt avantaj faţă de ea îl constituiau favorurile de care se bucura din partea lui Monroe Mason. La puţin timp după ce ea se angajase, în biroul lor apăruse un post liber. Amândoi avuseseră calificarea necesară pentru a-l ocupa. Amândoi fuseseră luaţi în calcul de şefi, dar nimeni nu se îndoise, nici o clipă, cine va fi cel promovat. Ca atare, Hammond devenise avocat adjunct special.

Dezamăgirea lui Steffi nu o împiedicase să-şi ţină fruntea sus. Dacă pierduse o luptă nu însemna că pierduse bătălia, aşa că nu îşi plânsese prea mult de milă. Şi nici nu-i purtase pică. Relaţiile lor de muncă rămăseseră, în continuare, bune. De cooperare, nu ostile.

Totuşi, apărea uneori câte o provocare, precum cea prezentă. Deocamdată, amândoi o evitară.

Hammond trecu la alt subiect:

– Ce părere v-aţi făcut despre Davee Pettijohn?

– Te referi la faptul de a fi considerată suspectă? Sau la felul în care se comportă în rolul de proaspătă văduvă?

– Suspectă? repetă Hammond surprins. I-a trecut cuiva prin minte ideea c-ar fi posibil ca ea să-l fi ucis pe Lute?

– Da, mie. Steffi se apucă să-i povestească cum îl însoţise pe Smilow până la vila familiei Pettijohn şi ce anume o determinase să ajungă la concluzia că văduva era o posibilă suspectă.

După ce o ascultă, Hammond îi respinse teoria.

– Înainte de toate, Davee nu are nevoie de banii lui Lute. Niciodată n-a avut nevoie de banii lui. Familia ei...

– Am făcut toate cercetările necesare. Familia Burton s-a îmbogăţit datorită unor jucării bâzâitoare, de formă tubulară. Când sufli în ele, membrana care le acoperă orificiul lateral vibrează.

Tonul fals din vocea ei nu-i scăpă lui Hammond.

– De ce eşti nervoasă?

– Nu sunt, se răţoi Steffi, inspirând adânc şi apoi expirând brusc, şuierător. Bine, poate că sunt puţin iritată. Mă enervez de fiecare dată când bărbaţii consideraţi, de regulă, maturi, profesionişti,

inteligenţi se transformă, în prezenţa unei femei de teapa ei, într-o masă gelatinoasă tremurândă.

– A „unei femei de teapa ei"?

– Las-o baltă, Hammond! spuse Steffi de-a dreptul frustrată. În aparenţă face pe pisicuţa pufoasă, iar în realitate e o panteră. Ştii foarte bine la ce tip de femeie mă refer.

– Ai încadrat-o pe Davee într-un tipar doar după o singură întâlnire?

– Vezi? Îi iei apărarea!

– Nu iau apărarea nimănui.

– Întâi îl văd pe Smilow ameţit din cauza ei – dacă îţi poţi închipui aşa ceva! –, şi acum mă trezesc că şi tu îi ţii partea.

– Eu mă las „ameţit" destul de greu. În schimb, nu-mi dau seama cum poţi pretinde că ai cunoscut un om după...

– În regulă! Nu-mi pasă, spuse Steffi nervoasă. Nu vreau să vorbesc nici despre Lute Pettijohn, nici despre asasinarea lui, nici despre mobilurile criminalului. În curând se fac douăzeci şi patru de ore de când mă gândesc doar la treburile astea. Am nevoie de o pauză.

Ridicându-se de pe scaun, ea îşi sprijini pumnii pe şale şi se întinse. Apoi, ocoli masa pentru a se aşeza în poala lui Hammond. Înlănţuindu-i gâtul cu braţele, îl sărută.

Capitolul 9

După mai multe săruturi grăbite, Steffi se lăsă pe spate şi îi ciufuli părul.

– Am uitat să te întreb ceva. Cum a fost seara pe care ai petrecut-o la cabană?

– Minunată, răspunse Hammond cu sinceritate.

– Ai făcut ceva deosebit?

Deosebit? Puţin spus! Până şi banalele lor discuţii i s-au părut senzaţionale. Sunaseră cam în felul ăsta: „– Am jucat fotbal în Liga Naţională.

– Serios?

– Da, dar după ce-am câştigat a doua cupă Super Bowl, m-am dus să lucrez pentru CIA.

– Misiuni periculoase?

– Chestii de rutină. Genul de treburi parcă inspirate din filmele de capă şi spadă.

– Uau!

– Sincer să fiu, a fost plictisitor. Prin urmare, m-am înrolat în Armata Păcii.

– Fascinant.

– A fost bine. Până la un anumit punct. După ce mi s-a decernat Premiul Nobel, pentru că i-am hrănit pe copiii înfometaţi din Africa şi Asia, am început să-mi caut altă slujbă.

– Ceva mai incitant?

– Exact. Mi-am redus opţiunile la două. Voiam fie să devin preşedinte, pentru a-mi servi ţara, fie să descopăr un tratament care să vindece cancerul.

– Sacrificiu-de-Sine ar trebui să fie al doilea prenume al tău.

– Nu, cel de-al doilea prenume al meu este Grecr.

– Îmi place.

– Sper că-ţi dai seama că te-am minţit.

– Cel de-al doilea prenume al tău nu este Greer?

– Ba este. Dar în rest, am spus numai minciuni.

– Nu!

– Ba da. Am vrut să te dau gata.

– Ştii ce?

– Ce?

– M-ai dat gata."

De la acest dialog, gândurile lui Hammond zburară la atingerile mâinilor ei, la senzaţia de plutire...

– Hmm, spuse Steffi pe un ton mulţumit. Este exact aşa cum mi-am închipuit. Mi-ai dus lipsa.

Era clar; Steffi îl simţise că era excitat. Numai că nu din pricina ei, şi nici a mâinii ei care îl mângâia pe deasupra pantalonilor. Cu un gest delicat, îi dădu degetele la o parte.

– Steffi...

Dar ea se aplecă din nou pentru a-l săruta, de această dată, cu agresivitate. Apoi, ridicându-şi fusta până la şolduri, se reaşeză în poala lui, cu picioarele desfăcute. Urmară alte sărutări, în timpul cărora mâinile ei îi atacară catarama curelei.

– Nu-mi place s-o facem pe fugă, îi spuse cu sufletul la gură, printre sărutări, dar când Smilow mă va suna, va trebui să ne grăbim. Mi-e teamă că suntem nevoiţi să fim rapizi.

Hammond îi prinse mâinile între palmele lui.

– Steffi, trebuie să...

– Să mergem sus? Bine. Dar nu putem pierde vremea, Hammond.

Agilă, plină de energie, ea sări din poala lui şi se îndreptă spre uşă, desfăcându-şi din mers nasturii bluzei.

– Steffi!

Steffi se opri şi se întoarse, privindu-l total descumpănită cum se ridică în picioare pentru a-şi închide fermoarul pantalonilor. Apoi, scoase un hohot slab de râs.

– Sunt dispusă să încerc aproape orice, dar, dacă nu-ţi dai jos pantalonii, va fi cam complicat.

Hammond se retrase în capătul opus al încăperii şi se sprijini cu palmele pe blatul din granit. Lăsându-se cu toată greutatea pe

braţe, rămase cu privirile aţintite asupra chiuvetei imaculate. După câteva clipe se întoarse cu faţa spre colega lui.

– Steffi, nu-mi mai convine chestia asta.

Imediat ce rosti cuvintele, simţi o imensă uşurare. Ieri după-amiază plecase din oraş cu sufletul încărcat din mai multe motive. Unul – de fapt, cel puţin unul dintre ele – consta în incapacitatea de a lua o hotărâre în privinţa legăturii lui cu Steffi. Nu era convins că vrea să pună capăt acestei relaţii, deoarece era convenabilă, comodă. Nici unul din ei nu avea aşteptări absurde de la celălalt. În general, aveau interese comune, iar din punct de vedere sexual se potriveau.

Hammond se bucurase că Steffi nu deschisese niciodată subiectul locuitului împreună. Dacă l-ar fi abordat, ar fi fost obligat să-i prezinte o listă de scuze plauzibile care să justifice că ideea de a locui la aceeaşi adresă n-ar fi una bună, dar adevăratul motiv ar fi fost acela că excesul de energie al lui Steffi l-ar fi vlăguit de puteri într-un timp foarte scurt. În aparenţă, nici ea nu-l voia prin preajmă în permanenţă. Ţineau secretă relaţia lor. Se vedeau regulat, dacă doreau acest lucru. Timp de aproape un an avuseseră parte de o legătură perfectă.

În ultima vreme însă, lui i se păruse că ceva nu este în ordine. Îi displăceau secretele şi subterfugiile, în special când era vorba de relaţii intime. Ele cereau, în primul rând, sinceritate. Sinceritatea era, după părerea lui de om demodat, o componentă absolut necesară.

Nu-l mai satisfăcea nici legătura intimă dintre ei. De fapt, se putea spune că între ei nu exista nici un pic de intimitate. Deşi Steffi era o amantă pasională, care îţi putea oferi mari satisfacţii, lipsea legătura sufletească. Se simţea faţă de ea la fel ca în prima seară petrecută împreună – când Steffi îl invitase la cină şi sfârşiseră pe sofaua din livingul ei.

După mai multe săptămâni de meditaţie serioasă, punând în balanţă toate plusurile şi minusurile, Hammond ajunsese la concluzia că relaţia lor atinsese punctul critic. Nu putea s-o îmbunătăţească, iar aşa cum era nu-l mai satisfăcea. În loc să mai aştepte cu nerăbdare serile, pentru a fi alături de Steffi, începuse să se gândească la ele cu groază. În timpul zilei, când Steffi îl suna şi nu-l găsea, nu se mai grăbea să o caute. Chiar şi în pat, când

făceau dragoste, gândurile îi rătăceau în altă parte. Sexul devenise pentru el o simplă rutină. Un contact pur şi simplu fizic, fără nici un strop de implicare emoţională. Trebuia să pună capăt acestei relaţii înainte ca resentimentele să ia locul indiferenţei.

Nu ştia foarte bine ce dorea de la o femeie, dar era sigur de un lucru: acel „ceva" pe care îl căuta nu avea nicicând să-l găsească la Stefanie Mundell. Poate doar la necunoscuta din seara precedentă, pe care nici măcar nu avea habar cum o cheamă. Da, aseară fusese cât pe ce să descopere „ceva"-ul mult dorit. Aceasta era o constatare tristă pentru relaţia dintre el şi Steffi, dar ea nu făcea decât să-i confirme faptul că sosise momentul să pună capăt legăturii lor.

Luarea unei asemenea decizii rezolva doar jumătate din problemă, cealaltă fiind legată de alegerea metodei de punere în practică a hotărârii luate. Voia să scape de Steffi într-un mod cât mai delicat cu putinţă, şi era de preferat să nu stârnească temperamentul vulcanic al partenerei lui, lucru care ar fi echivalat cu Războiul de o sută de ani. Tot ce putea spera era ca relaţia să nu se încheie cu mai multe focuri de artificii decât atunci când începuse.

Numai că şi speranţa aceasta i se spulberase. Inevitabil, conflictul avea să răbufnească. Îi era suficient s-o privească pe Steffi pentru a-şi da seama că nu are nici o cale de scăpare.

Avocatei îi luă câteva clipe ca să înţeleagă semnificaţia cuvintelor lui. Când realiză ce voise să-i spună, înghiţi în sec şi îşi încrucişă braţele la piept, peste bluza desfăcută. Apoi, cu o mişcare provocatoare, şi le desprinse, lăsându-le să-i cadă pe lângă corp.

– Prin expresia „chestia asta" să înţeleg că te-ai referit la...

– La noi.

– Ah, da? Într-un fel care lui Hammond îi era deja familiar, Steffi îşi înclină capul într-o parte, ridicând din sprâncene. Aceasta era expresia pe care o lua atunci când se înfuria. Mai exact, atunci când se pregătea să desfiinţeze pe cineva. De regulă, cei asupra cărora îşi vărsa năduful erau studenţii aflaţi în practică sau avocăţeii mărunţi care nu-i făceau corect uzuala „Scurtă expunere a cazului". Ori vreun poliţist care uita să introducă în raportul înaintat biroului o informaţie esenţială. Ori... absolut orice om care îndrăznea să se pună de-a curmezişul. Şi de când, mă rog, nu-ţi mai „convine" relaţia noastră?

– De ceva timp... Am impresia că ne îndreptăm în direcţii diferite.

Ea zâmbi, apoi ridică din umeri.

– În ultimul timp amândoi am fost prinşi cu problemele pe care le-am avut, dar putem îndrepta uşor lucrurile. Suntem prea legaţi unul de altul ca să nu încercăm să salvăm...

Hammond clătină din cap.

– Drumurile noastre nu numai că sunt diferite, Steffi, ci şi opuse.

– N-ai putea fi mai explicit?

– Bine. Vorbea calm, deşi intuise în tonul vocii ei o atitudine de superioritate care îi displăcuse. Aş dori ca, mai devreme sau mai târziu, să mă însor. Să am copii... Or tu mi-ai spus clar, în mai multe rânduri, că nu intenţionezi să-ţi întemeiezi o familie.

– Faptul că *tu* îţi doreşti constituie o surpriză pentru mine.

Hammond zâmbi crispat.

– La drept vorbind, şi eu sunt la fel de surprins.

– Ai afirmat că nu vrei să fii pentru nici un puşti inocent ceea ce a fost tatăl tău pentru tine.

– Nici nu voi fi, spuse Hammond, cu fermitate.

– Înseamnă că e vorba de o schimbare recentă de opinii?

– O fi recentă, dar s-a produs gradat. Relaţia dintre noi a fost perfectă la început, însă pe parcurs...

– Pe parcurs ţi-ai pierdut interesul, nu? A dispărut noutatea.

– Nu.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Nu ţi se mai pare interesantă? Nu ţi se mai pare sexy să te culci cu cea mai controversată femeie din Biroul regional de avocatură? Nu te mai excită ideea că eşti amantul secret al lui Stefanie Mundell?

Cu privirile aţintite în podea, Hammond scutură din cap.

– Steffi, te rog, nu face aşa ceva.

– Nu fac nimic, îi replică ea, ridicând treptat vocea. Tu ai început discuţia asta. Ochii ei negri se îngustară, transformându-se în două fante. Ai habar câţi bărbaţi şi-ar dori să mă vadă în patul lor?

– Da, spuse Hammond nervos, ridicând şi el vocea, până la nivelul la care ajunsese a ei. Am auzit ce bârfe circulă prin vestiar despre tine.

– Şi ţi-a făcut plăcere să-i vezi făcând pariuri pe tema misteriosului bărbat cu care mă culc, nu? Ţi-a sărit inima în piept de

bucurie când ai remarcat că numele tău nici măcar nu era pomenit, deşi tu erai cel în cauză! De multe ori ne-am amuzat împreună gândindu-ne la asta.

– Cred că nu mi se mai pare distractiv.

Nemaiavând ce comentariu să facă pe această temă, Steffi rămase tăcută. Încremenise, însă în sinea ei spumega de furie. Hammond continuă cu voce calmă:

– Oricum, am plecat din oraş în weekendul acesta tocmai ca să reevaluez relaţia noastră...

– Fără să fi discutat mai întâi cu mine? Nu ţi-a trecut prin minte că m-ai putea invita să te însoţesc, pentru a o reevalua împreună?

– N-am considerat necesar s-o fac.

– Înseamnă că hotărârea era deja luată înainte de a porni spre preţioasa ta cabană pentru a face *reevaluarea,* spuse Steffi, şuierând practic ultimul cuvânt.

– Nu, Steffi. Nu luasem nici o hotărâre. După ce am ajuns acolo am analizat situaţia din toate unghiurile posibile şi am constatat că de fiecare dată ajungeam la aceeaşi concluzie.

– Adică la concluzia că vrei să te descotoroseşti de mine.

– Nu-i...

– Nu-i cel mai potrivit cuvânt? Dar, în loc de „a se descotorosi", ce verb a-i prefera?

– Tocmai genul acesta de scenă speram să evit, ţipă Hammond, incapabil să se mai abţină. Eram convins că vei avea chef de ceartă. Am ştiut că vei lupta cu încrâncenare, că vei merge până în pânzele albe, aşa cum faci în faţa juraţilor, când pledezi pentru un caz. Îmi respingi orice afirmaţie numai de dragul de a mă contrazice. Niciodată nu te dai bătută. Pentru tine, orice nenorocită de discuţie trebuie să se încheie cu o dispută. Să ştii, Steffi, că o relaţie nu-i o competiţie. Şi nici un proces. Aici sunt puse în joc vieţile noastre.

– Oh, Dumnezeule, scuteşte-mă de melodrame!

Hammond scoase un hohot scurt, nazal.

– Da, chiar asta este. O melodramă. Am nevoie de puţină melodramă. Relaţia noastră a fost complet lipsită de elemente melodramatice. Or melodrama este tipic umană. Este...

– Hammond, ce naiba bâigui tu acolo?

– Nu poţi să reduci totul în viaţă la nişte scurte expuneri. Cărţile de legislaţie nu deţin cheia tuturor răspunsurilor pe care le căutăm. Frustrat de propria incapacitate de a-i da explicaţiile necesare, Hammond înjură în şoaptă. Apoi mai încercă o dată să-i spună ce gândeşte: Eşti extrem de inteligentă, dar nu ştii când să spui „stop". Nu încetezi cu controversele şi vrei în permanenţă să atingi perfecţiunea. Pentru tine, nu există pauze.

– Iartă-mă, dar n-am avut habar că traiul alături de mine a fost ca un proces pentru tine.

– Uite ce-i, spuse Hammond pe un ton tăios, te scutesc de melodramă dacă eşti dispusă să mă scuteşti şi tu de replicile ipocritului personaj care o face pe rănitul. Eşti furioasă, dar nu eşti rănită.

– N-ai vrea să încetezi cu chestiile astea? Nu-mi mai spune tu ce simt şi ce nu simt, pentru că habar n-ai.

– Ştiu că ceea ce simţi nu se poate numi dragoste. Nu mă iubeşti. Corect? Zi ce alegi! Cariera sau pe mine?

– Ce? ţipă Steffi. Nu-mi vine să cred că-mi dai un ultimatum atât de ridicol, atât de pueril. Să aleg? Ce tâmpenie mai e şi asta? De ce trebuie să aleg? Tu nu trebuie s-o faci. De ce nu mă pot bucura şi de carieră, şi de tine?

– Poţi, dar orice om care optează pentru carieră, dar şi pentru o viaţă personală trebuie să facă nişte sacrificii. Pot rezista numai legăturile dintre cuplurile care se iubesc foarte mult, care ştiu să-şi întreţină relaţia şi au grijă ca partenerul să fie fericit. Noi doi, concluziona Hammond arătând spre scara care ducea la etaj, n-am făcut decât sex. Adică ne-am ţinut companie doar în momentele de relaxare.

– Ei bine, ne-am priceput al naibii de bine să ne ţinem unul altuia de urât.

– Lucrul ăsta nu-l pot nega, însă nu ne-am ales decât cu distracţia, şi n-are nici un rost să bănuim c-ar fi fost vorba despre altceva. Hammond făcu o pauză pentru a trage aer în piept. Steffi continua să-l privească furioasă.

El se apropie de masă, luă sticla de bere şi trase o duşcă zdravănă, după care o privi din nou.

– Nu te preface că n-ai fi de acord cu mine. Ştiu că-mi dai dreptate.

– Ne-a mers atât de bine împreună...

– Da. Ne-am simţit bine. Am avut parte de momente grozave împreună. Nici unul dintre noi nu este vinovat că am ajuns aici. Nu putem afirma că unul este cel rău şi celălalt, cel bun. Pur şi simplu, relaţia noastră a eşuat pentru că avem planuri de viitor diferite.

Steffi reflectă timp de câteva clipe.

– Nu ţi-am ascuns dorinţele mele, Hammond. Dacă aş fi vrut să am un cămin şi o familie, aş fi rămas acasă, cu tatăl meu, şi m-aş fi măritat, aşa cum a dorit el, imediat după terminarea liceului – poate chiar înainte. Da, şi aş fi început să fac copii, la fel ca surorile mele. Ar fi fost bine, pentru că aş fi scăpat de dispreţul lor şi de prelegerile tatei. Nu m-aş fi zbătut să ajung unde sunt acum. Am muncit din greu până în prezent şi n-am de gând să mă opresc din drum. Mai am de mers până la linia de sosire pe care mi-am propus s-o trec. Ai ştiut de la bun început care au fost priorităţile mele.

– Te admir din punctul ăsta de vedere.

– Rectific: care *sunt* priorităţile mele.

– Sper să realizezi tot ce ţi-ai propus. Sincer. Singurul lucru care mă deranjează este că aceste ţeluri, pur personale, nu lasă loc şi pentru altceva. Or ele sunt incompatibile cu implicarea emoţională pe care o doresc de la partenera mea de viaţă.

– Tu chiar îţi doreşti o gospodină adevărată?

– Doamne, Dumnezeule, nici vorbă! spuse Hammond, râzând şi scuturând din cap. Se uită în gol o vreme, după care vorbi din nou: Nu ştiu exact ce vreau.

– Ştii sigur doar că nu mă vrei pe mine.

Hammond îşi zise că Steffi nu făcea aceste remarci inutile din cauza faptului că se simţea rănită, ci mai curând din cauza veşnicului ei spirit de contradicţie. Dar, la drept vorbind, reacţiile ei erau normale. Nici unei femei nu-i place să fie respinsă. El o respecta suficient de mult pentru a se comporta ca un domn, într-o situaţie atât de delicată.

– Steffi, tu n-ai nici o vină. Eu sunt singurul vinovat. Doresc să am o parteneră dispusă să facă măcar câteva compromisuri.

– Eu nu fac niciodată compromisuri.

Cu voce blândă, el spuse:

– Cu afirmaţia asta ai cam dat-o în bară. Îmi susţine cauza.

– Nu-i adevărat. Ţi-am ridicat mingea la fileu.

– Mulţumesc.

Pe neaşteptate, zâmbiră amândoi, deoarece, abstracţie făcând de atracţia fizică, îşi admiraseră reciproc ascuţimea minţii. Steffi spuse:

– Eşti foarte isteţ, Hammond. Mie îmi plac oamenii deştepţi. Eşti foarte ager şi dur atunci când este necesar să apelezi la această trăsătură de caracter. Poţi fi chiar rău, mai ales atunci când ştii că trebuie să fii rău – ca în momentul de faţă, deoarece eşti conştient că o asemenea atitudine mă determină să bat în retragere. Şi, indiscutabil, eşti sexy.

– Te rog, încep să roşesc.

– Nu fi modest. Doar ştii că faci ravagii printre femei şi le trezeşti fantezii erotice.

– Îţi mulţumesc.

– În pat, eşti generos şi atent. Niciodată nu ai pretenţia să ţi se dea mai mult decât oferi. Pe scurt, corespunzi perfect cu bărbatul visurilor mele.

Hammond îşi duse mâna la inimă.

– Eu aş avea nevoie de mai mult timp pentru a înşira toate calităţile pe care le admir la tine.

– Să ştii că nu doream să vânez complimente. Las această îndeletnicire tipic feminină în seama mondenei Davee Pettijohn.

Hammond chicoti.

– Ceea ce vreau să spun este că...? spuse Steffi, trăgând aer în piept. Nu îndrăznesc să mă gândesc că ai dori să continuăm relaţia noastră până ce...

El o opri cu o clătinare fermă a capului.

– Steffi, pentru nici unul dintre noi nu este bine să gândim aşa. Nu este corect.

– N-am la dispoziţie nici o altă opţiune? Opţiunea B, să spunem.

– Cred că este de preferat să optăm pentru o despărţire „curată", nu crezi?

Pe chipul ei se aşternu un zâmbet trist.

– Este prea târziu să-mi impun propriile opţiuni, Hammond. Dar, presupunând că, într-adevăr, mi-ai explicat corect care sunt sentimentele pe care le nutreşti faţă de mine, nu vreau să mă primeşti în pat doar din milă.

Hammond izbucni într-un hohot puternic de râs.

– Eşti ultimul om care ar putea inspira milă.

În faţa unei asemenea replici, Steffi schimbă subiectul:

– O să ţi se facă dor de mine, să ştii...

– Chiar foarte mult.

Lipindu-şi vârful limbii de buza superioară, ea îşi desfăcu bluza. Hammond nu se miră când văzu că sfârcurile îi erau întărite. Cearta constituia, pentru Steffi, cel mai puternic afrodiziac. Nimic n-o excita mai tare decât ţipetele. Cele mai „zgomotoase" acte sexuale de care avuseseră parte fuseseră consecinţele unor confruntări, de un gen sau altul. Abia acum îşi dădea seama Hammond că, în felul acesta, Steffi îşi asigurase ieşirea victorioasă din fiecare dispută. Momentul eliberării lui fizice fusese, pentru ea, momentul gloriei, dar concluzia aceasta nu făcea decât să-i susţină decizia.

Ea îi adresă un zâmbet poznaş.

– Ultima dată, de dragul vremurilor apuse. Sau te ţii cu nasul pe sus şi ai principii mult prea riguroase ca să te culci cu o femeie de care abia te-ai descotorosit?

– Asta nu-i o invitaţie tocmai romantică, Steffi.

– Să înţeleg că acum vrei să ai parte şi de melodramă, *şi* de romantism? Ce-ai păţit, Hammond?

El era gata să-i accepte propunerea, nu pentru că o dorea, ci pentru că, făcând dragoste cu ea, putea scăpa de amintirea plăcută şi, totodată, dureroasă a serii anterioare, care îi rămăsese întipărită atât de clar în minte. Posedând o altă femeie l-ar fi ajutat să scape de senzaţia de pierdere care îl chinuia.

În timp ce se gândea la lucrul ăsta, se auzi ţârâitul telefonului din bucătărie.

Steffi pufni într-un hohot de râs în timp ce se încheia la bluză.

– Eşti un ticălos norocos. Ai fost salvat de telefon.

Întorcându-se brusc pe călcâie, ea se îndreptă spre living, pentru a-şi strânge lucrurile. Hammond ridică receptorul.

– Alo?

– Monroe la telefon.

Nu era nevoie ca Monroe Mason, avocatul-şef al ţinutului, să se prezinte. Vocea lui răsunătoare era inconfundabilă. Coardele

vocale păreau să-i fie conectate la un megafon. Hammond reglă îndată volumul receptorului.

– Bună, Monroe, ia zi, ce s-a mai întâmplat? Am lipsit o singură noapte din Charleston ca să constat că, în lipsa mea, infernul s-a mutat pe pământ.

– Deci ai auzit vestea cea mare?

– Mi-a povestit Steffi.

– Din câte am auzit, ea este deja implicată în problemă.

Hammond aruncă o privire spre living, unde o zări pe Steffi aranjându-şi bluza în fustă. Întorcându-se cu spatele la uşă, spuse pe un ton şoptit:

– Speră că va pune ea mâna pe acest caz.

– Vrei să i-l dau?

Hammond simţi brusc că i se lipise cămaşa de corp. Oare când începuse să transpire? Trebuia să existe un motiv pentru care asuda în halul ăsta, lucru care nu i se întâmpla prea des. Da, avea un motiv, deoarece se întâlnise cu Lute Pettijohn chiar ieri după-amiază, în apartamentul lui din Charles Town Plaza. Monroe Mason trebuia pus la curent cu acest lucru. Era momentul să-i spună.

Dar de ce să scoată în evidenţă un asemenea amănunt? Doar nu era ceva ce merita să fie menţionat, pentru că nu avea nici o legătură cu asasinatul. Întâlnirea lor fusese de scurtă durată şi avusese loc înainte de ora la care se bănuia că s-a petrecut crima. Cu toate astea... parcă nu cu mult timp înainte să...

Nu găsea nici un motiv pentru a-i dezvălui lui Mason lucrul acesta, aşa cum nu găsise nici mai devreme, când aflase de la Steffi vestea acelei omucideri surprinzătoare. Nu avea nimeni de câştigat din informaţia asta, în schimb, putea să piardă enorm.

Ştergându-şi fruntea cu manşeta cămăşii, spuse:

– Vreau să preiau *eu* acest caz.

Mentorul lui chicoti.

– În regulă. L-ai primit, băiete.

– Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi. Era al tău dinainte de a-l cere.

– Apreciez votul tău de încredere.

– Nu mă mai linguşi atâta, Hammond. N-am luat singur această hotărâre. Cazul îţi aparţine mai ales datorită intervenţiei văduvei lui Pettijohn, care, de aseară, de la zece, mă sună din oră în oră.

– De ce?

– M-a rugat – adică, mai degrabă, mi-a cerut – ca tu să te ocupi de proces.

– Îi sunt recunoscător...

– Termină cu tâmpeniile, Hammond. Pot să le miros de la o poştă. La naiba, sunt atât de bătrân încât am impresia că eu le-am inventat. Unde rămăsesem?

– La văduvă.

– A, da. Lute a murit, dar se pare că Davee vrea să reia treaba, de unde a lăsat-o el. Femeia asta poate crea multă agitaţie în ţinut. De asta am şi acceptat să-ţi ofer cazul. Am vrut să scutesc biroul de o mulţime de neplăceri şi de critici din partea presei.

Cazul avea să aibă un impact extrem de puternic asupra carierei lui Hammond, aşa cum nu mai avusese nici unul până atunci. Victima fusese o personalitate, recunoscută pentru amploarea afacerilor sale. Crima avea parte de multă mediatizare şi deţinea toate elementele care l-ar fi făcut pe un avocat ambiţios să intre în fibrilaţie. Desigur, Hammond s-ar fi simţit mai bine dacă Mason l-ar fi numit din proprie iniţiativă, fără intervenţia lui Davee, dar nu avea de gând să se împotmolească în asemenea detalii neesenţiale. Indiferent cum ajunsese să-i fie dat, cazul îi aparţinea.

Şi-l dorea, avea nevoie de el, şi era, fără îndoială, cel mai potrivit pentru rolul ăsta. Înainte, se mai ocupase de cinci cazuri de crimă, reuşind să obţină condamnarea vinovaţilor, cu excepţia unuia singur, când inculpatul acceptase să coopereze. Din momentul în care trecuse de partea acuzatoare a justiţiei, se pregătise fără încetare pentru un caz de o asemenea anvergură. Ţinea cu tot dinandinsul să se ocupe de el şi deţinea toate atuurile să iasă învingător. Procesul pe care îl intenta omului care îl omorâse pe Lute Pettijohn avea să-l propulseze exact acolo unde îşi dorea să ajungă, adică... în scaunul lui Mason.

Odată ce preluase cazul, având de partea lui girul superiorului său şi susţinerea văduvei, se gândi din nou că ar trebui să-i spună lui Mason despre întâlnirea pe care o avusese cu Pettijohn. Îi displăcea profund să pornească la drum fie şi cu cel mai mărunt dezavantaj. Orice ambiguitate, indiferent cât de minoră, putea deveni ulterior, în momentul descoperirii ei, extrem de periculoasă.

– Monroe?

– Nu-mi mai mulţumi, băiete. Vei avea parte de multe nopţi albe.

– Mă bucur de această provocare. Alta-i problema. Eu...

– Ce?

După o mică ezitare, Hammond spuse:

– Nimic, nimic, Monroe. Abia aştept să mă apuc de treabă.

– Bine, zise Monroe, după care trecu la următorul subiect care trebuia lămurit. Vei lucra cu Rory Smilow. Te deranjează?

– Nu.

– Mincinosule!

– Doar nu-i obligatoriu să ne scoatem ochii reciproc. Nu vreau decât să-mi garantezi că va dori să coopereze cu biroul nostru.

– El a venit cu iniţiativa acestei cooperări.

– Cum adică?

– În după-amiaza asta am primit un telefon de la Crane, şeful poliţiei. Smilow a intervenit pe lângă el, cerându-i să apeleze la serviciile lui Stefanie Mundell. I-am spus lui Crane care este preferinţa văduvei.

– Şi?

Monroe Mason chicoti. El reuşise să se impună mai tare în politică decât în justiţie. Hammond nu era de acord ca filierele politice să fie asociate cu sarcinile pur profesionale pe care le primeau de la conducerea districtului, dar Mason nu se dădea niciodată bătut. Asta era cea mai mare satisfacţie a lui. Să se folosească de relaţiile pe care le avea.

– A stat şi el de vorbă cu Davee. I-a făcut capul calendar bietului nostru şef de poliţie, la fel cum mi-a făcut şi mie. I-a spus că vrea ca ucigaşul să fie descoperit de Smilow, în timp ce tu o să te ocupi de băgarea lui la zdup. Aşadar, în felul ăsta am aranjat lucrurile.

Hammond îşi încordă maxilarul, aşa cum făcea când îl vedea pe stomatolog pregătindu-se să-i facă o anestezie, în vreme ce îl avertiza că va simţi o uşoară pişcătură.

– Până când se încheie povestea asta, continuă Mason, tu şi Smilow trebuie să lăsaţi animozităţile la o parte. S-a înţeles?

– Amândoi suntem profesionişti. Hammond nu putea face nici o promisiune din moment ce era vorba de Rory Smilow, însă un armistiţiu de scurtă durată nu era greu de acceptat.

Dar Mason îi mai puse o condiţie.

– A, şi să ştii că pe Steffi am s-o numesc arbitru.

– Ce? Stăpânindu-şi furia din glas, Hammond adăugă: Ăsta-i un pumnal înfipt pe la spate, Monroe. Nu am nevoie de nici un supraveghetor.

– Astea sunt compromisurile pe care trebuie să le faci, Hammond. Ori le accepţi, ori renunţi la caz.

Din încăperea alăturată se auzea vocea lui Stefanie, care vorbea la telefonul mobil.

– Cu ea ai vorbit despre aranjamentele astea? întrebă Hammond.

– Dacă va afla mâine dimineaţă nu va fi prea târziu. Ai înţeles clar cum stă treaba, nu?

– Am înţeles.

Cu toate astea, Monroe Mason mai ţipă o dată în receptor:

– Steffi te va asista şi va face pe intermediarul între tine şi Smilow. Sper că va reuşi să vă împiedice să vă omorâţi unul pe altul înainte de a-l prinde şi a-l condamna pe asasinul lui Lute.

Capitolul 10

Plămânii mai aveau puțin și-i explodau. Mușchii păreau să-i ia foc. Articulațiile îi trosneau, țipând la ea să renunțe la alergare. În schimb, în loc să încetinească ritmul, îl accelera. Nu mai fugise niciodată atât de repede. Depășise viteza alergării considerate sănătoase, însă trebuia să scape de cele câteva sute de calorii ale mâncării de la bâlci.

Și mai trebuia să scape de apăsătoarea greutate care îi împovăra conștiința.

Ochii i se împăienjeniseră și o usturau din cauza picăturilor de transpirație scurse de pe frunte. Respirația îi era greoaie, zgomotoasă. Își simțea gura uscată. Inima îi bubuia în ritmul alert al pașilor. Când nu gândea, încăpățânarea era cea care o determina să nu se oprească. Cu siguranță, își depășise și recordul de viteză, și recordul de rezistență.

Chiar și așa, nu putea uita ceea ce i se întâmplase noaptea trecută.

Alergarea era felul ei preferat de a face mișcare. Obișnuia să alerge de câteva ori pe săptămână. Deseori, participa la concursurile organizate pentru sporirea fondurilor municipalității. Odată, dăduse o mână de ajutor la organizarea unui astfel de concurs, care avusese drept scop strângerea banilor necesari pentru cercetarea cancerului de sân. În acea seară însă, nu alerga din pură plăcere. Nici pentru a avea o siluetă de invidiat, nici pentru a-și relaxa mușchii. În acea seară alerga ca să se autopedepsească.

Bineînțeles, era absurd să crezi că exercițiile fizice de astăzi îți pot spăla păcatele de ieri. Numai un om care se căiește sincer și amarnic își poate spăla păcatele. Regretele ei erau legate de faptul că întâlnirea lor nu fusese întâmplătoare, ci foarte minuțios

programată, şi că nu soarta i-o scosese în cale, aşa cum îl lăsase să creadă. Simţindu-şi conştiinţa încărcată, avusese intenţia să se facă nevăzută înainte de a ajunge în patul lui, însă nu reuşise; nu putea spune că-i părea rău de cele întâmplate.

Nu regreta nici o clipă noaptea petrecută alături de el.

– Permiteţi?

Politicoasă, îi făcu loc bărbatului care venea alergând din spate s-o depăşească. Traficul pietonal din South Battery era, în seara aceasta, foarte aglomerat. Populara promenadă nu-i atrăgea numai pe plimbăreţi, ci şi pe tinerii care voiau să alerge ori să se dea cu patinele cu rotile.

South Battery era o zonă istorică semnificativă a peninsulei, aflată în apropierea confluenţei râurilor Ashley şi Cooper, care imediat după ce se uneau, se vărsau în Oceanul Atlantic. Zona figura pe lista de obiective a fiecărui turist venit să viziteze Charleston-ul.

Ansamblul, format din promenadă, grădinile White Point şi un dig, purta, la fel ca întreg oraşul, cicatricele lăsate de lunga serie de războaie şi calamităţi naturale, ori de altă natură, prin care trecuse localitatea. Pe vremuri, aici se organizau întrunirile publice. Cu timpul, zona se transformase într-un obiectiv strategic de apărare. În prezent, principalul rol al complexului South Battery era să asigure un mod plăcut de petrecere a timpului liber.

În parcul care se găsea vizavi de dig, bătrânii şi mândrii stejari care trecuseră cu bine de o mulţime de furtuni năprasnice, inclusiv de uraganul Hugo, adăposteau la umbra lor o grămadă de monumente, de tunuri vechi, de pe vremea Confederaţiei, şi de cupluri care se plimbau alene pe sub ei, împingând câte un cărucior.

Căldura şi umiditatea din vara aceea fuseseră neîndurătoare cu locuitorii Charleston-ului. Numai digul, care oferea o perspectivă minunată spre port şi spre îndepărtatul Fort Sumter, beneficia de o briză plăcută, ce îl făcea căutat de oamenii ieşiţi din case pentru a profita de minunatul asfinţit care marca sfârşitul acestui weekend.

Încetinind, femeia se hotărî să facă stânga împrejur. Pe drumul de întoarcere spre casă, fiecare impact al tălpilor pe pavaj îi producea o durere ascuţită, care se propaga prin gambe şi coapse,

până la spate. Oricum, suferea mai puțin ca înainte. Plămânii îi erau supuși, în continuare, unui efort serios, însă scăpase de senzația că mușchii îi vor lua foc.

Numai conștiința continua s-o chinuiască.

Gândurile la el și la noaptea petrecută împreună o chinuiseră pe tot parcursul zilei. Până acum, le ținuse piept, refuzând să se gândească prea mult la Hammond, deoarece, dacă ar fi făcut-o, ar fi trăit cu impresia că-și amplifică păcatul inițial, ca un agresor care nu se mulțumește cu încălcarea proprietății victimei sale, ci își însușește și câteva dintre lucrurile la care aceasta ținuse cel mai mult.

Problema era că acum nu mai izbutea să scape de acele amintiri. Încetinindu-și din ce în ce mai mult pasul, permise gândurilor să-i invadeze mintea. Simți din nou gustul mâncării de la târg, zâmbi când îi răsună în urechi una din glumele lui caraghioase, își imagină suflul respirației lui în ureche și atingerea degetelor lui.

El dormea atât de adânc, încât nu se trezise atunci când ea se dăduse jos din pat, îmbrăcându-se pe furiș, în dormitorul întunecos. Se oprise la ușă ca să-l mai privească o dată cum dormea pe spate, cu un picior dezgolit. Cearșaful i se înfășurase în jurul taliei.

Remarcase că avea niște mâini frumoase, îngrijite, dar puternice, masculine. Una îi era acoperită de cearșaf, cealaltă se odihnea pe perna pe care dormise ea. Degetele celei de-a doua, ușor curbate spre interior, se cuibăriseră, cu numai câteva clipe mai devreme, în părul ei.

În timp ce îi urmărea respirația liniștită, fusese tentată să-l trezească pentru a-i mărturisi adevărul. Oare ar fi înțeles-o? I-ar fi mulțumit pentru sinceritate? Poate i-ar fi spus că nu contează, ar fi tras-o spre el și ar fi sărutat-o din nou. Oare părerea pe care și-o formase despre ea ar fi fost influențată pozitiv sau negativ dacă și-ar fi recunoscut fapta?

La ce se gândise oare atunci când, trezindu-se, observase că ea nu mai era?

În mod sigur, la început se panicase, crezând că fusese jefuit. Probabil că sărise din pat și se repezise direct la birou, pentru a verifica dacă nu-i dispăruse portofelul, după care își numărase banii și își scosese toate cărțile de credit, răsfirându-le de parcă

ar fi jucat pocher, ca să se asigure că nu-i lipsea nici una. Fusese oare surprins să constate că nu lipsea nimic? Respirase uşurat?

După aceea, fusese nedumerit oare de dispariţia ei? Sau se înfuriase? Da, mai mult ca sigur că se înfuriase. Plecarea ei pe furiş i se păruse, probabil, jignitoare.

Ea se agăţa de speranţa că, atunci când se trezise singur în dormitor, el nu ridicase pur şi simplu din umeri, rostogolindu-se apoi pe cealaltă parte pentru a-şi continua somnul. Trist, însă nu imposibil. Se întrebă dacă el se sinchisise să se gândească astăzi măcar o dată la ea. Oare retrăise, asemenea ei, toate scenele petrecute în ziua anterioară, începând cu momentul în care li se întâlniseră privirile, pe deasupra ringului de dans, până la acel ultim...?

Până la acel ultim act sexual când, acoperindu-i faţa cu sărutări, el murmurase:

– De ce mă simt atât de bine?

– Nu te aşteptai să fie aşa?

– Ba da, dar n-am crezut că va fi atât de bine.

– Este...

– Cum? Dându-şi capul pe spate, el o fixă cu privirea.

– E chiar mai bine aşa.

– Cum? Dacă stăm aşa, nemişcaţi?

Ea îi strânsese şoldurile între coapse şi îşi încolăcise braţele în jurul torsului lui, imobilizându-l.

– Aşa. Să te ţin doar lângă mine...

– Hm. Hammond îşi lipise faţa de gâtul ei, dar după câteva clipe gemuse: Îmi pare rău, nu pot sta complet nemişcat.

Ea îşi ridicase şoldurile, şoptind cu sufletul la gură: Nici eu.

Pe neaşteptate, temându-se că s-ar putea împiedica, se opri din alergat. Aplecându-se, îşi propti palmele pe genunchi şi se chinui să inspire aerul fierbinte, umed, care i se părea insuficient. Clipi, pentru a scăpa de picăturile sărate de sudoare care îi intraseră în ochi, după care încercă să şi-i şteargă cu dosul palmei.

Trebuia să-şi oprească şirul gândurilor. Acea noapte petrecută împreună, chiar dacă fusese, pentru ea, una extrem de romantică, pentru el era posibil să nu fi însemnat nimic, decât o noapte ca oricare alta, în ciuda cuvintelor tandre pe care i le spusese.

Nu că ar fi contat, îşi aminti ea, pentru că lucrurile n-aveau cum să stea altfel nici dacă se gândea la ea sau nu, nici dacă ar fi

aflat părerea lui despre ea. Oricum, n-aveau să se mai întâlnească vreodată.

După un timp își recăpătă suflul și simți că inima nu-i mai bate atât de tare, astfel încât coborî în pas alergător treptele digului. Aproape că-și epuizase resursele de energie, dar nu din cauza oboselii fizice, ci mai degrabă din cauza certitudinii că nu-l va mai vedea. Deși locuia la numai câteva străzi distanță de South Battery, acestea i se părură la întoarcere mai lungi decât întreaga cursă.

Era încă pierdută în gândurile ei deprimante când dădu să descuie poarta din fier a curții sale. Claxonul puternic al unei mașini o făcu să tresară. Se întoarse și văzu un Mercedes decapotabil oprindu-se cu un scrâșnet de cauciucuri în dreptul bordurii.

Șoferul își coborî ochelarii de soare pe vârful nasului, pentru a o privi pe deasupra lor. Era Bobby Trimble.

– Bună seara, spuse acesta, cu voce tărăgănată. Te-am sunat toată ziua. Era cât pe ce să te dau dispărută.

– Ce cauți aici? Zâmbetul lui dojenitor o făcu să simtă cum i se face pielea de găină. Pleacă de lângă locuința mea. Lasă-mă în pace.

– N-ar fi o idee prea bună să mă calci pe nervi. Mai ales acum. Pe unde ai umblat toată ziua?

Femeia refuză să-i răspundă.

El rânji, aparent amuzat de încăpățânarea ei.

– Nu contează. Urcă.

Apoi, întinzându-se peste scaunul de lângă el, deschise portiera din dreapta. Pentru a nu fi lovită, ea se văzu nevoită să se tragă într-o parte.

– Dacă ai impresia că mă voi urca în mașina ta, te înșeli amarnic.

Bobby puse mâna pe cheia de contact.

– Bine, atunci intru la tine în casă.

– Nu!

El chicoti.

– Mă gândeam eu, spuse, după care, bătând cu palma în scaunul de lângă el, adăugă: Pune-ți aici fundulețul ăla dulce. Imediat.

Știa că Bobby nu era omul care să renunțe cu una-cu două. Și, oricum, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se confrunte cu această problemă, așa că poate era mai bine să pună punct acum. Prin urmare, urcă în mașină, trântind furioasă portiera.

***

Hammond se hotărî să nu amâne vizita pe care trebuia să i-o facă văduvei lui Lute Pettijohn, pentru a-i prezenta condoleanţele sale. Prin urmare, după ce încheie convorbirea telefonică pe care o purtase cu Mason şi după ce o conduse până la uşă pe Steffi, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă. Câteva minute mai târziu, se afla la volanul maşinii, îndreptându-se spre vila familiei Pettijohn.

Pe când aştepta în faţa porţii ca să i se deschidă, observă indiferent cum se bucură lumea de seara de duminică pe care o petrecea în South Battery. De pe celălalt trotuar, doi turişti fotografiau vila lui Pettijohn, neţinând cont de faptul că va apărea şi el în poză. Pe dig se zăreau siluetele obişnuiţilor alergători şi plimbăreţi.

Cea care-l întâmpină fu Sarah Birch. Menajera îl rugă să aştepte în holul de la intrare, după care se făcu nevăzută. Nu lipsi mult.

– Doamna Davee vă roagă să urcaţi, îi spuse când se întoarse.

Impunătoarea femeie îl conduse la etaj. Traversară galeria, apoi străbătură un coridor spaţios. Urmă un dormitor enorm, din care intrară într-o baie care nu semăna cu nici una dintre cele pe care le văzuse Hammond până atunci. Sub vitraliul care juca rol de tavan se afla o cadă suficient de mare pentru a primi în ea o echipă de volei. Era o cadă încastrată în podea, cu sistem jacuzzi. Acum era plină, însă prin orificiile ei laterale nu ţâşneau obişnuitele jeturi care ar fi trebuit să producă turbioane. În schimb, pe suprafaţa lină a apei pluteau nişte magnolii imense.

Pereţii acoperiţi cu oglinzi reflectau flăcările lumânărilor parfumate care pâlpâiau în elegantele sfeşnice ce fuseseră împrăştiate prin toată încăperea. Într-un colţ, se afla un fotoliu cu tapiserie de mătase, plin de perne decorative. Chiuveta aurie era imensă. Robinetele, din cristal, se asortau cu nenumăratele borcănaşe cu creme şi sticluţe cu parfum aliniate pe masa de toaletă.

Acum, Hammond avea ocazia să vadă cu ochii lui că bârfele privitoare la banii cheltuiţi de Lute pentru renovarea vilei nu erau simple vorbe în vânt. Deşi intrase de mai multe ori în clădire, când participase la nişte recepţii, era pentru prima oară când urca la etaj. Auzise că vila Pettijohn ar fi opulentă, dar nu se aşteptase la o asemenea extravaganţă.

De asemenea, nu se aşteptase nici s-o găsească pe proaspăta văduvă goală, suspinând de plăcere în timp ce solidul ei maseur îi frământa muşchii coapselor.

– Sper că nu te deranjează, Hammond, nu-i aşa? întrebă ea în clipa în care maseurul o înveli cu un cearşaf, care îi lăsă la vedere numai umerii şi piciorul de care se ocupa în momentul acela.

Hammond apucă mâna pe care aceasta o întinse spre el, strângând-o între palmele lui.

– Dacă nu te deranjează pe tine, pe mine unul, cu atât mai puţin.

Davee îi aruncă un zâmbet poznaş.

– Doar mă cunoşti. N-am pic de pudoare. Cusurul ăsta o înnebunea pe mama. Dar ea era, oricum, nebună.

Davee îşi sprijini bărbia pe antebraţe. Când maseurul îi frământă fesa, oftă.

– Am ajuns exact la jumătatea şedinţei de nouăzeci de minute şi mă simt atât de bine, încât nu m-am putut hotărî să-i cer lui Sandro să se oprească.

– Te înţeleg. Ciudat, totuşi.

– Ce anume?

–Lute şi-a făcut şi el un masaj ieri, la hotel.

– Înainte sau după ce a fost ucis? Văzându-l că se încruntă, Davee râse. Glumeam. De ce nu-ţi torni nişte şampanie? Cu o fluturare leneşă a mâinii, ea îi arătă frapiera din argint care se afla în apropierea mesei de toaletă. Dopul din plută al sticlei fusese scos, dar pe tava din argint de lângă frapieră era un pahar înalt şi îngust care nu fusese folosit. Văzându-l, lui Hammond îi trecu prin minte că poate Davee îl aşteptase să vină.

– Îţi mulţumesc, dar prefer să mă abţin, spuse el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Davee, enervată. Nu fi aşa de rigid. Noi doi n-am fost niciodată protocolari. De ce am începe acum? În plus, cred că şampania este cea mai potrivită băutură pentru o femeie al cărei soţ a fost căsăpit în hotelul visurilor lui. Serveşte-te şi, te rog, umple-mi şi mie paharul.

Paharul ei de şampanie se afla pe podea, lângă masa de masaj. Ştiind că, de regulă, era inutil să te opui dorinţelor lui Davee, Hammond i-l umplu, apoi turnă şampanie şi în paharul de pe tavă, dar numai până la jumătatea lui. Reveni lângă masa de masaj şi ciocni cu Davee.

– Noroc. Pentru înmormântare şi pentru alte momente plăcute.

– N-aş putea zice că-ţi împărtăşesc sentimentele, spuse Hammond după ce luă o gură de şampanie.

Ea își plimbă vârful limbii peste buze, pentru a savura gustul băuturii.

– S-ar putea să ai dreptate. Șampania ar fi o băutură potrivită mai degrabă pentru nunți.

Când își ridică privirea spre el, Hammond simți cum obrajii îi iau foc. Dându-și seama ce gânduri îi treceau prin minte, Davee izbucni în râs.

Era același râs pe care își amintea că îl auzise în urmă cu câțiva ani, într-o seară de iulie, când participaseră amândoi la cununia unui prieten comun. Grădina casei miresei, în care se ținuse recepția, fusese decorată cu gardenii, crini Casa Blanca, bujori și multe alte flori înmiresmate. Parfumul lor greu fusese la fel de amețitor ca șampania pe care Hammond o băuse, în speranța zadarnică de a se răcori, pentru că murise de cald în haina aceea neagră, cu revere din satin, pe care protocolul îi ceruse s-o poarte.

Ca și când ar fi fost selectate de o agenție de recrutat tinere talente, cele opt domnișoare de onoare fuseseră extraordinar de frumoase, toate blonde și extrem de asemănătoare între ele. Davee le eclipsase însă cu rochia ei vaporoasă, de culoare roz, cu spate gol și cu un decolteu îndrăzneț.

– Arăți suficient de bine ca să-ți poți permite să mănânci, îi spusese Hammond în fața capelei, înainte de a începe slujba religioasă. Sau să bei. Singurul lucru care-ți lipsește este o umbrelă de hârtie, prinsă în vârful capului.

– Da, ținuta asta ar avea nevoie doar de o umbrelă de hârtie pentru a fi complet revoltătoare.

– Nu-ți place rochia pe care ți-ai ales-o? continuase el s-o tragă de limbă, cu precauție.

Dar ea nu făcuse decât să-l amenințe cu o mișcare din deget.

Mai târziu, la recepție, când se întorseseră de pe ringul de dans, după o melodie antrenantă, ea își făcuse vânt cu evantaiul, plângându-se:

– Rochia asta nu este numai șocantă, ci și mult prea călduroasă. N-am mai purtat niciodată haine atât de incomode.

– Atunci, scoate-o.

Familiile Burton și Cross erau prietene dinainte de nașterea lui Davee și a lui Hammond, în consecință, în toate amintirile legate de sărbători și picnicurile de pe plajă, apărea și Davee. Ori de câte

ori copiii fuseseră trimişi la culcare, adulţii rămânând la parter pentru a continua petrecerea, el şi Davee le jucaseră tot felul de renghiuri femeilor care avuseseră ghinionul să se angajeze pe post de babysitter.

Fumaseră împreună primele ţigări. Cu un aer de superioritate, ea îi destăinuise că începuse să se masturbeze. Când se îmbătase pentru prima dată, el fusese cel care o condusese acasă, cu maşina, iar în noaptea în care îşi pierduse virginitatea, îl sunase imediat ce ajunsese în patul ei, pentru a-i explica detaliat cum se derulase evenimentul.

De pe vremea când erau încă nişte copii, îmbogăţindu-şi reciproc vocabularul cu o mulţime de cuvinte indecente, nu se sfiiseră să-şi vorbească unul altuia într-un mod foarte puţin politicos. Iniţial, doar din cauza faptului că acel limbaj fără perdea îi amuzase. Apoi, în adolescenţă, din pură obişnuinţă. Nici unul dintre ei nu-l pârâse părinţilor pe celălalt şi nici nu se simţise jignit. Pe măsura trecerii anilor, tachinările lor reciproce căpătaseră treptat o orientare nouă, spre flirt şi sex, dar nu trecuseră la mai mult.

Până la nunta aceea din luna iulie, fiecare îşi urmase propriul drum, desăvârşindu-şi studiile universitare – el la Clemson, ea la Vanderbilt. Nemaivăzându-se de multă vreme, fiind, în plus, cam ameţiţi din cauza şampaniei şi cam înfierbântaţi din cauza atmosferei romantice, sugestia obraznică a lui Hammond o determinase pe Davee să-i arunce o privire înceţoşată şi să-i spună:

– Poate că o voi scoate.

În timp ce toată lumea se adunase în jurul tortului miresei, pentru a urmări cum este tăiat, Hammond furase o sticlă de şampanie de pe una dintre mesele care jucau rol de bar, apoi o apucase pe Davee de mână. Se strecuraseră amândoi în grădina din spatele casei vecinului, ştiind că acesta participa la recepţie. Peluzele celor două case alăturate erau despărţite de un gard viu, foarte des şi foarte înalt, plantat cu mai multe decenii în urmă, parcă special pentru a-i oferi lui Hammond intimitatea pe care o căuta.

Pocnetul dopului de la sticla de şampanie fusese la fel de sonor ca detunătura unei arme. Peste măsură de amuzaţi, chicotiseră ca nişte isterici. Hammond umpluse două pahare, pe care le goliseră dintr-o singură sorbitură. Urmase a doua porţie. La a treia, Davee îi ceruse s-o ajute să-şi desfacă nasturii din spate ai rochiei de

domnişoară de onoare, iar el o ajutase. Rochia îi căzuse odată cu sutienul, portjartierul şi ciorapii.

Ea ezitase atunci când îşi strecurase degetele mari pe sub elasticul chiloţilor, dar el o încurajase în şoaptă:

– Haide, Davee, te provoc s-o faci.

Acesta fusese „refrenul" copilăriei şi adolescenţei lor. Davee nu dădea niciodată înapoi atunci când era provocată să facă ceva. Şi, normal, seara aceea nu putea fi o excepţie.

În cele din urmă, ea îşi dăduse jos chiloţii, lăsându-l s-o studieze pe îndelete. Apoi, mergând de-a îndăratelea, coborâse treptele piscinei până se cufundase în apa răcoroasă. Hammond scăpă de costumul lui elegant în două secunde. Din cauza grabei, butonii îi căzuseră prin iarbă, pierzându-se prin cotloane pe care el nu avea să le descopere niciodată.

Davee se holbă uluită la el, admirându-i goliciunea în timp ce-l privea cum stătea aşezat pe marginea piscinei.

– Hammond, dragule, de când ne jucam de-a doctoriţa şi pacientul şi până astăzi ai crescut frumos.

În loc de răspuns, el sărise în apă.

În afară de cele câteva sărutări experimentale pe care şi le dăduseră în copilărie, când ajunseseră amândoi la concluzia că ar fi „complet indecent" să-şi deschidă gurile şi să-şi atingă vârfurile limbilor, nu se sărutaseră niciodată. Şi nici în seara aceea nu se sărutară. Nu avuseseră timp pentru aşa ceva. Pericolul care plana asupra lor, deoarece puteau fi surprinşi în orice clipă, îi excitase în asemenea măsură, încât preludiul nu mai fusese necesar. Imediat ce ajunsese la Davee, îşi îndoise puţin genunchii, o săltase, sprijinind-o de coapsele lui, şi o pătrunsese.

Totul fusese alunecos. Şi rapid. Nu se opriseră din râs până când nu terminară.

După acea noapte, nu se mai întâlniră ani de zile. Când se revăzură, nici unul nu păru să-şi mai aducă aminte de escapada din piscină. Probabil că nu doriseră ca acel experiment sexual să strice o prietenie de o viaţă.

Niciodată nu făcuseră vreo aluzie la acel episod, până acum. Hammond nici măcar nu-şi aducea aminte cum reuşiseră să se îmbrace în acea noapte. De asemenea, habar n-avea dacă cineva le observase absenţa. Poate că da, dar nu ştia ce scuze găsiseră.

Îi rămăsese însă întipărit în minte râsul ei puternic, vesel, seducător, sexy, care nu se schimbase nici acum.

Zâmbi însă trist atunci când îi spuse:

– Ne-am distrat în copilărie, nu-i aşa?

– Da, ne-am distrat.

Apoi, ea îşi coborî privirea spre pahar, fixă un timp bulele de şampanie, după care luă o înghiţitură.

– Din păcate, am crescut şi lucrurile n-au mai fost atât de roz.

Îşi lăsă braţul să-i cadă pe lângă marginea patului. Hammond îi luă paharul din mână, de teamă că-l va vedea făcându-se ţăndări pe podeaua din marmură.

– Îmi pare rău pentru Lute, Davee. De asta am venit, ca să-ţi spun că, după părerea mea, s-a petrecut o nenorocire. Sunt sigur că părinţii mei te vor suna. Poate vor trece chiar pe aici, mâine.

– Oh, mâine va avea loc în casa asta o adevărată paradă a simpatizanţilor. Astăzi i-am ţinut pe toţi la distanţă, dar mâine nu mai pot da înapoi. Vor da buzna în casa mea, ca să-mi vadă reacţia la vestea morţii lui Lute. Vor veni unul după altul, cu veşnicele caserole cu carne de pui şi salată.

– Şi ce-ai făcut când ai aflat că soţul tău a murit?

Sesizând că tonul lui suferise o oarecare schimbare, Davee se întoarse pe o parte, îşi înfăşură cearşaful în jurul trupului şi se ridică în capul oaselor. Bălăbănindu-şi picioarele pe marginea mesei de masaj, îl interogă:

– Mă întrebi în calitate de prieten sau ca „moştenitor" cert al scaunului avocatului regional?

– Te-aş putea contrazice în ceea ce priveşte siguranţa avansării mele, dar te asigur că am venit în calitate de prieten. Cred că nu era necesar să precizez.

Davee inspiră adânc.

– Păi, să nu te aştepţi la haine de doliu, voaluri negre şi palori cadaverice. Şi nici la prostii dintr-alea bisericeşti. N-am chef să-mi tai un deget sau să fac gesturile pe care le vezi la văduvele indiene din filme. Nu, nici vorbă. Mă voi comporta însă aşa cum se cuvine. Mulţumită lui Lute, oamenii vor avea suficiente subiecte de bârfă şi fără ca eu să le arăt ce simt în realitate.

– Adică, ce simţi?

Zâmbetul care apăru pe faţa lui Davee era la fel de luminos ca acela pe care îl văzuse Hammond atunci când o dusese la balul organizat cu prilejul debutului ei în societate.

– Sunt extrem de fericită că nenorocitul ăla a dat ortul popii. Ochii ei de culoarea mierii îl priviră provocatori, cerându-i, parcă, să facă un comentariu. Pentru că el nu scoase o vorbă, Davee pufni într-un hohot de râs, după care i se adresă, peste umăr, maseurului: Sandro, fii drăguţ, te rog. Ocupă-te de gât şi de spate.

Din momentul în care ea se ridicase în capul oaselor, maseurul rămăsese sprijinit de oglinda de pe perete, cu braţele încrucişate peste pieptul musculos. Era un bărbat arătos, cu muşchi proeminenţi. Părul drept, negru îi era pieptănat peste cap şi dat cu o cantitate apreciabilă de gel. Ochii îi erau negri ca măslinele coapte.

Când se mişcă în spatele lui Davee şi îşi puse mâinile pe umerii ei goi, el îşi aţinti ochii pătrunzători, mediteraneeni, asupra lui Hammond, de parcă acesta i-ar fi fost un posibil adversar. Era clar că serviciile lui nu se limitau la masaj. Hammond ar fi vrut să-i spună că e cazul să se relaxeze, că nu este decât un foarte vechi prieten de-al doamnei Pettijohn, că nu are sens să fie gelos, dar, în acelaşi timp, simţea nevoia să-i atragă atenţia lui Davee că nu era momentul să-şi bată joc de conversaţia pe care o purtau, reţinându-l pe maseur. Măcar o dată în viaţă trebuia să fie şi ea discretă. Luând în considerare remarcile făcute de Steffi, ea risca să ajungă în capul listei de suspecţi a detectivului Rory Smilow. Or, din momentul acela, îi va fi urmărită îndeaproape orice mişcare.

– Îţi admir sinceritatea, Davee, dar...

– De ce-aş minţi? Tu l-ai simpatizat pe Lute?

– Absolut deloc, răspunse Hammond sincer, fără să ezite. A fost un escroc, un ticălos, un oportunist lipsit de conştiinţă. Le-a provocat numai neajunsuri tuturor oamenilor care s-au lăsat păcăliţi. Iar de ceilalţi, de care nu s-a putut atinge, s-a folosit.

– Ai aceeaşi candoare ca mine, Hammond. Majoritatea oamenilor au nutrit sentimente asemănătoare faţă de el. Nu am fost singura care l-am desconsiderat.

– De acord, dar tu eşti *văduva* lui.

– Sunt văduva lui, spuse Davee cu o voce nenaturală. Şi mai sunt o mulţime de lucruri. Numai ipocrită, nu. N-am de gând să sufăr după nenorocitul ăla.

– Davee, dacă te aude cine nu trebuie că vorbeşti aşa, poţi intra în belele.

– Cineva precum Rory Smilow şi căţeaua aia pe care a adus-o cu el aseară?

– Exact.

– Acea individă pe nume Steffi lucrează cu tine, nu? Când Hammond dădu aprobator din cap, Davee adăugă: După părerea mea, este o fiinţă detestabilă.

Hammond zâmbi.

– Puţini oameni o plac pe Steffi. Este o femeie foarte ambiţioasă. Îi zgândăreşte pe toţi, fără să-i pese. Nu şi-a propus să participe la vreun concurs al celor mai frumoase caractere.

– Foarte bine. N-ar avea nici o şansă să câştige.

– Dacă o cunoşti mai bine, îţi dai seama că reprezintă produsul mediului în care s-a născut.

– Sper să n-o cunosc mai bine.

– Dar trebuie să înţelegi de unde provine.

– Presupun că de undeva din nord.

Hammond chicoti.

– Nu m-am referit la locul natal, Davee, ci doar la problemele ei. A avut parte de câteva dezamăgiri profesionale. Uneori, doreşte să-şi compenseze dificultăţile şi pierderile.

– Dacă nu încetezi să-i iei apărarea, o să devin ţâfnoasă.

Ducându-şi o mână la ceafă, Davee îşi ridică părul pentru ca Sandro să poată avea acces la gâtul ei. Era o poziţie foarte provocatoare, deoarece îi erau expuse subsuoara şi o parte din sân. Hammond bănuia că ea îşi dădea seama de asta. Oare făcuse gestul deliberat, pentru a-i distrage atenţia? se întrebă el.

– Chiar crezi că sunt suspectată de crimă? se interesă Davee.

– Vei moşteni o grămadă de bani.

– Asta aşa-i! recunoscu Davee, căzând pe gânduri. Şi toată lumea ştie că principalul scop al soţului meu în viaţă a fost acela de a-mi lua la tăvăleală cât mai multe prietene, asta ca să vorbesc fără ocolişuri. Habar n-am dacă dădea iama printre ele pentru că, în general vorbind, se numărau printre cele mai atrăgătoare femei din Charleston sau o făcea numai din cauza faptului că îmi erau prietene. Cred că a doua ipoteză este mai plauzibilă, pentru că fundul Georgiei Arendale este mai mare decât un cuirasat, ceea

ce nu l-a împiedicat să o ducă pe plaja de la Kiawah, pentru o zi. Pun pariu că Georgia s-a ars zdravăn. I-ar fi trebuit un tub întreg de Coppertone pentru a-şi feri celulita de razele soarelui. Iar dacă mă gândesc la Emily Southerland, ce să mai zic... Femeia asta are un pigment care, în ciuda nenumăratelor straturi de pomezi, este în stare să-ţi facă ceasul să stea în loc. Rămâi cu gura căscată uitându-te la ea. Cu toate astea, Lute nu s-a lăsat până nu i-a tras-o în timpul petrecerii de Revelion organizate la ea acasă. Chiar la parter, în înfiorătoarea toaletă pentru femei. Ştii de ce e înfiorătoare? Deoarece capacul vasului de la closet este acoperit de o bucată de blană sintetică.

Hammond râse, deşi Davee nu intenţionase să fie amuzantă.

– Şi toate acestea în timp ce tu rămâneai fidelă jurămintelor făcute la cununie, spuse el.

– Bineînţeles. Lăsând cearşaful să-i alunece câţiva centimetri mai jos, ea clipi des, fâlfâindu-şi genele, parcă pentru a-şi confirma minciuna.

– Mariajul vostru n-a fost chiar raiul pe pământ, Davee.

– N-am pretins niciodată că l-aş iubi pe Lute. Şi el ştia asta, dar nu l-a deranjat, pentru că sentimentele erau reciproce. N-am putut divorţa, însă. Mariajul nostru avea un scop bine determinat. Lute m-a vrut lângă el pentru a obţine nişte avantaje. A fost singurul bărbat din Charleston cu boaşe suficient de mari pentru a o cere în căsătorie pe Davee Burton. Pe de altă parte, eu... Aici, Davee făcu o pauză. Părea extrem de îndurerată. Pe de altă parte, eu am avut motivele mele pentru a mă mărita cu el. N-am alergat după fericire...

Ea îşi lăsă braţul care-i susţinea părul să-i cadă pe lângă corp, în vreme ce mâinile lui Sandro alunecară spre talie.

– Te-ai crispat, Hammond. Care-i problema?

– Tot ce-ai spus până acum sună a scuze perfecte pentru comiterea unei crime.

Ea râse dispreţuitor.

– Dacă aveam de gând să-l ucid pe Lute, n-aş fi procedat aşa. Nu m-aş fi dus până în centru, într-o după-amiază de vară atât de fierbinte, când oraşul este arhiplin de turişti yankei transpiraţi, urât mirositori, pentru a-l împuşca pe la spate cu un pistolaş de poşetă. Doar amărâţii de la periferii se comportă în felul ăsta.

– Asta e concluzia la care ţi-ai dori tu să ajungă poliţiştii.

– Psihologie inversă? Nu sunt chiar atât de deşteaptă, Hammond.

El îi aruncă o privire care spunea clar: „Oh, ba da, eşti".

– Bine, spuse Davee, interpretându-i perfect expresia ochilor. Sunt. Ipoteza asta presupunea ca eu să depun nişte eforturi substanţiale. Or, până acum, nimeni nu m-a putut învinovăţi de faptul că aş fi dispusă să mă deranjez prea mult sau să-mi sacrific propriul confort, indiferent de motiv. Pur şi simplu, toate mă lasă rece.

– Te cred, spuse Hammond, ferm convins că, într-adevăr, pe Davee n-o afecta nimic. Însă bănuiesc că, într-un proces, avocatul n-ar putea să te apere invocând lenea ca şi contraargument la acuzaţiile de crimă.

– Să mă apere? Chiar crezi că voi avea nevoie de un avocat? Detectivul Smilow ar fi capabil să mă considere suspectă? Asta-i o nebunie! exclamă Davee. În realitate, *el* ar fi avut mai multe motive decât *mine* să-l ucidă pe Lute! Smilow nu l-a iertat niciodată pentru ceea ce i s-a întâmplat surorii lui.

Fruntea lui Hammond se încreţi.

– Nu ţii minte? Margaret, sora lui Smilow, a fost prima soţie a lui Lute. Probabil că era o maniaco-depresivă nediagnosticată, dar nu mai are importanţă. Ghinionul ei a fost că s-a măritat cu Lute. Într-o bună zi, nu l-a mai suportat şi a înghiţit la prânz, în loc de mâncare, toate pastilele pe care le-a găsit într-unul din borcănaşele ei cu medicamente. Când s-a sinucis, Smilow a dat vina pe Lute, acuzându-l că a neglijat-o, că a abuzat de sensibilitatea ei, că nu a ţinut niciodată cont de nevoile speciale ale sărmanei Margaret. La înmormântare au început să-şi arunce vorbe grele, după care a urmat un întreg scandal. Chiar ai uitat?

– Acum, că mi-ai povestit, mi-am amintit.

– De atunci, Smilow l-a urât mereu pe Lute. Aşadar, se pare că trebuie să-mi fac griji pentru el. Urmă o scurtă pauză, în care Davee îşi schimbă poziţia pe masa de masaj. Dacă are de gând să mă acuze că l-am omorât pe Lute, am să i-o plătesc cu aceeaşi monedă, aducându-i aminte de câte ori mi-a ameninţat soţul cu moartea. Roata norocului se va întoarce, în cele din urmă, în favoarea mea.

– Abia aştept s-o văd şi pe asta, spuse Hammond surâzând.

Zâmbind la rândul ei, Davee spuse:

– Ţi-ai terminat şampania. Nu mai vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Eu aş mai bea un pahar. În timp ce el îi umplea paharul, ea întrebă: presupun că Monroe Mason este cel care te-a sunat, nu? Tu vei intenta procesul împotriva criminalului?

– Aşa s-a stabilit. Mulţumesc pentru recomandare.

Davee luă o gură de şampanie din paharul pe care i-l înmână Hammond.

– În ce mă priveşte, un singur lucru nu poate fi spus despre mine, Hammond, şi anume că n-aş fi o prietenă loială. Să nu te îndoieşti niciodată de loialitatea mea.

Hammond şi-ar fi dorit să nu-i spună aşa ceva. Mason îşi anunţase oamenii că pensionarea lui era iminentă. Wallis, unul dintre adjuncţii săi, suferind de o boală mortală, nu avea să participe la alegerile care urmau să fie organizate în luna noiembrie, pentru desemnarea unui nou şef de birou. Pe scara ierarhică, Hammond se afla pe locul trei. De aceea, era sigur că Mason avea să-l susţină, propulsându-l, astfel, în locul lui.

Faptul că Davee îi pusese o vorbă bună pe lângă Mason îl făcea să nu se simtă la largul lui. Aprecia faptul că-l recomandase, însă ulterior, dacă avea să fie acuzată de uciderea lui Lute, între ei putea apărea un conflict de interese.

– Davee, este de datoria mea să te întreb... cât de solid este alibiul pe care îl ai?

– Cred că termenul potrivit ar fi „beton".

– Perfect.

Dându-şi capul pe spate, ea râse.

– Hammond, dragule, eşti pur şi simplu adorabil! Îţi este teamă că vei fi nevoit să mă acuzi de crimă, nu?

Alunecând pe marginea mesei, Davee se apropie de el. Cearşaful, pe care şi-l ţinea strâns în jurul pieptului, în spate, îi atârna ca o trenă. Înălţându-se pe vârfuri, ea îl sărută pe obraz.

– Nu-ţi mai face griji. Dacă l-aş fi ucis pe Lute, n-aş fi făcut-o pe la spate. Ce plăcere aş fi putut simţi? Aş fi preferat să mă uit în ochii ticălosului ăluia în momentul în care apăsam pe trăgaci.

– Argumentul ăsta nu stă în picioare mai mult decât lenea, Davee.

– Nu voi avea nevoie de apărare. Îți jur cu mâna pe inimă că nu l-am ucis pe Lute. Lucru pe care îl și făcu, lipindu-și palma de partea stângă a pieptului. N-aș ucide pe nimeni, niciodată.

Hammond respiră ușurat când o auzi negând cu atâta convingere, dar nu dură mult până când încrederea lui se destrămă în momentul în care ea adăugă:

– Uniformele alea de pușcăriaș sunt prea demodate pentru a fi descrise în cuvinte.

***

Satisfăcută și relaxată după masajul făcut de Sandro, Davee ședea întinsă pe spate, cu ochii închiși, concentrându-se la propriul orgasm. Era unul dintre obișnuitele lor acte sexuale, care nu-i solicitau participarea. Simțea organul extrem de excitat al maseurului, care îi apăsa acum coapsa, dar îl ignora. El îi lingea încetișor sfârcul, cu vârful limbii.

– Ciudat, îl auzi murmurând, cu un puternic accent englezesc.

– Ce anume?

– Faptul că prietenul tău a făcut tot felul de aluzii, dar nu te-a întrebat niciodată direct dacă ți-ai omorât soțul.

Împingându-l într-o parte, Davee îl privi.

– Ce insinuezi?

El ridică din umeri.

– Fiindu-ți prieten, evită să se confrunte cu adevărul și să recunoască faptul că tu ești cea care ai comis fapta.

Privirea lui Davee se fixă asupra unui punct aflat undeva deasupra umărului maseurului, și, involuntar, ea dădu glas primului gând care îi trecu prin minte:

– Sau poate că știe deja cu certitudine că nu eu sunt criminala.

Capitolul 11

După ce ieşi din vila familiei Pettijohn, Hammond urcă în maşină, sperând din tot sufletul să nu fie pus în situaţia de a o descoase pe Davee cu întrebări, în faţa juraţilor, pentru a demonstra că mărturia ei este mincinoasă.

În primul rând, el şi cu Davee erau prieteni. O plăcea. Deşi nu se putea spune că ea reprezenta un model de virtute, o respecta pentru faptul că pretindea a fi. În plus, când susţinea că nu este ipocrită, nu se lăuda degeaba.

Cunoştea o mulţime de femei care o vorbeau de rău, dar care nu erau mai presus de ea la capitolul moralitate. Diferenţa dintre Davee şi celelalte era că acestea din urmă păcătuiau în taină. Davee nu se ascundea niciodată. Păcatele ei erau ostentative. Era considerată, pe bună dreptate, frivolă şi egoistă, însă această reputaţie şi-o crease singură, cu bună ştiinţă. Lansa, deliberat, tot soiul de motive de bârfă, sfidând lumea cu purtarea ei. Nimeni nu realiza că persoana pe care o condamna nu era adevărata Davee.

Trăsăturile demne de apreciat ale personalităţii ei erau cu grijă ascunse. Hammond bănuia că mecanismul ei de autoapărare îi ascundea automat toate calităţile, pentru a o feri de neplăceri de genul celor pe care le avusese în copilărie. Davee obişnuia să-i respingă pe oameni înainte de a fi ea respinsă de ei.

Maxine Burton fusese o mamă jalnică. Nici Davee, nici surorile ei nu se bucuraseră de atenţie şi afecţiune. Femeia aceea nu făcuse nimic pentru a câştiga dragostea şi devotamentul fiicelor sale, ceea ce nu însemna că Davee nu-şi vizita cu regularitate mama, în fiecare săptămână, la sanatoriul particular în care fusese internată.

Nu numai că Davee finanţa şi supraveghea îndeaproape tratamentele mamei sale, ci avea personal grijă de ea în timpul vizitelor

pe care i le făcea. Probabil că Hammond era singurul om din afara familiei lor care ştia aceste lucruri. De fapt, nici el n-ar fi fost la curent dacă nu i-ar fi spus Sarah Birch.

Al doilea motiv pentru care nu dorea s-o interogheze pe Davee la proces era acela că o ştia cum minte cu zâmbetul pe buze. Era atât de plăcut s-o asculţi, încât, la un moment dat, nici nu-ţi mai păsa dacă spunea sau nu adevărul.

Pe juraţi îi amuzau martorii de genul ei. Dacă va fi chemată la bară, va veni îmbrăcată într-o rochie potrivită pentru o proaspătă văduvă. Juraţii se vor ridica în picioare şi se vor înclina. Pe deasupra, dacă până atunci moţăiseră, în timpul depoziţiei ei vor asculta cu atenţie, anticipând fiecare cuvânt mieros picurat de pe buzele lui Davee.

Dacă ea mărturisea că, deşi nu se făcea vinovată de moartea lui Lute, nu regreta decesul lui, deoarece îi fusese un soţ infidel, care o înşelase de nenumărate ori, şi pentru că fusese rău şi crud, meritându-şi soarta, probabil că juraţii de ambele sexe o vor aproba. Lui Davee nu-i va fi greu să-i convingă că moartea bărbatului ei a fost justificată de caracterul lui urât, de om rău, extrem de crud, şi de ticăloşiile pe care le făcuse.

Nu, Hammond nu voia s-o pună sub acuzare pe motiv că-şi omorâse soţul, însă nici nu avea de gând să bată în retragere în cazul în care se ajungea la proces.

Încredinţându-i-se un astfel de caz, nu putea spera la mai mult de la cariera lui. Îşi dorea ca echipa lui Smilow să-i furnizeze multe probleme de rezolvat, ca acuzatul să nu se declare vinovat, pentru a putea începe un proces serios şi de lungă durată.

Era exact genul de caz în care ar fi dorit să-şi înfigă colţii. Reprezenta o provocare, un caz care îi cerea o concentrare totală. Datorită lui, îşi putea demonstra profesionalismul. Şi asta conta, deoarece era ferm hotărât să candideze la alegerile din noiembrie, pentru postul vacant, pe care voia să-l câştige. Nu dorea să iasă învingător doar pentru că le era superior celorlalţi candidaţi prin aspectul, averea şi originea sa. Numai realizările lui profesionale trebuiau să-l propulseze pe scaunul avocatului-şef.

Rareori se întâmpla să fie ucis un om atât de important precum Lute Pettijohn. Avea nevoie de acest caz. De aceea „omisese" să-i pomenească lui Monroe Mason de întâlnirea pe care o avusese

cu decedatul. Pur şi simplu, nu voise să-i stea nimic în cale. Aşa cum nu dorea nici acum, când, fiind deja desemnat să se ocupe de acuzarea misteriosului asasin, era hotărât să intenteze procesul. I se ivise ocazia ideală de a beneficia de expunere publică înainte de alegerile din noiembrie, şi totodată, de a-i face în ciudă tatălui său.

De fapt, acesta din urmă era motivul care-l impulsiona cel mai tare. Cu câţiva ani în urmă, cariera lui suferise o schimbare. Din proprie voinţă trecuse din tabăra apărătorilor în cea a acuzatorilor. Preston Cross se scandalizase când auzise de decizia luată de fiul său, susţinând că posibilităţile de afirmare ale avocaţilor acuzării sunt mult mai mici şi că Hammond este nebun dacă acceptă un salariu de bugetar. Dar, cu puţin timp în urmă, Hammond aflase că nivelul salarial al unui „slujbaş public" nu este principala sursă de nemulţumire a tatălui său.

Schimbarea produsă îi poziţionase în tabere adverse. Deoarece derulase împreună cu Lute Pettijohn câteva afaceri dubioase, care vizaseră nişte tranzacţii de terenuri, Preston se temuse că va fi dat în judecată de propriul fiu. Abia de curând făcuse Hammond această descoperire, care-l scârbise total. Confruntarea dintre ei fusese una amară, care nu făcuse decât să amplifice animozităţile dintre ei.

Dar acum nu voia să se gândească la relaţia lui cu Preston. Ori de câte ori îşi amintea de el, se simţea deprimat. Avocaţii nu trebuie să-şi analizeze prea mult legăturile familiale. O asemenea ocupaţie nu duce decât la un consum emoţional inutil, care îi face să piardă vremea de pomană. Şi, oricum, speranţele de a se împăca cu tatăl lui erau extrem de mici.

Deocamdată lăsă deoparte această problemă şi se concentră asupra cazului devenit, dintr-odată, o prioritate.

Avusese norocul să se despartă la ţanc de Steffi. Scăpase de un impediment care, făcându-l nefericit, i-ar fi putut slăbi puterea de concentrare. Steffi se va enerva aflând că va trebui să se aşeze pe scaunul copilotului, dar nu se temea de reacţiile ei. Putea face faţă nazurilor acestei femei.

Pentru Hammond Cross, ziua de astăzi însemna un nou început. De fapt... începutul se făcuse cu o seară în urmă.

Rotind volanul cu o singură mână, pentru a se îndepărta de vila familiei Pettijohn, el căută în buzunarul de la piept bucăţica de hârtie pe care o băgase acolo ceva mai devreme şi, când o găsi, se uită cu atenţie la adresa scrisă pe ea.

***

Steffi năvăli cu sufletul la gură în salonul de la spital.

– Am venit cât de repede am putut. Ce-am pierdut?

Smilow o sunase pe celular la puţin timp după ce ea părăsise locuinţa lui Hammond. Aşa cum îi promisese, o căutase imediat ce medicul din tura de zi îi dăduse permisiunea de a-i interoga pe pacienţi.

– Vreau neapărat să mă bag în chestia asta, Smilow, îi spusese ea la telefon.

– Nu te pot aştepta. S-ar putea ca medicul să se răzgândească dacă nu mă duc imediat la spital.

– Bine, dar ia-o încet. Sunt pe drum.

Hammond nu locuia departe de spital. Cu toate acestea, Steffi depăşi limita de viteză, pentru a ajunge cât mai repede acolo. Era nerăbdătoare să afle dacă pacienţii intoxicaţi văzuseră vreo persoană suspectă în preajma apartamentului de la ultimul etaj al hotelului construit de Pettijohn.

Ajungând val-vârtej la destinaţie, se opri o clipă în pragul uşii ca să-şi tragă răsuflarea, apoi păşi pe dalele de gresie, îndreptându-se spre unul dintre paturile de spital. Pacientul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, palid la faţă. Ochii, duşi în fundul capului, îi erau încercănaţi. La mâna dreaptă avea pusă o perfuzie. Pe noptieră, la îndemâna lui, se aflau o ploscă şi un vas din tablă în formă de rinichi. Pe scaunul de lângă pat stătea o femeie, probabil soţia bolnavului, care părea extenuată de atâta veghe. Era îmbrăcată ca orice turistă: pantofi sport, pantaloni scurţi, tricou. Pe tricou erau scrise cu litere lucioase cuvintele: FETE CRESCUTE ÎN SUD.

Smilow, care stătea în picioare lângă pat, făcu prezentările:

– Domnul şi doamna Daniels, Steffi Mundell. Doamna Mundell lucrează pentru biroul avocatului regional. Ea se ocupă de acest caz.

– Bună ziua, domnule Daniels.

– Bună.

– Vă simțiți ceva mai bine?

– Am încetat să mă mai rog să mă ia Dumnezeu.

– Bănuiesc că asta indică o oarecare ameliorare a stării dumneavoastră. Privirile lui Stefanie trecură peste pacient, pentru a se aținti asupra soției. Dumneavoastră nu v-ați simțit rău, doamnă Daniels?

– Eu am mâncat o porție de supă de crab, răspunse femeia, schițând un zâmbet.

– Domnul și doamna Daniels sunt ultimele persoane cu care am discutat, spuse Smilow. Ceilalți nu ne-au fost de nici un folos.

– Dar dânșii?

– Domnul Daniels este destul de convins că a observat ceva. Mai exact, mi-a zis un foarte hotărât „poate".

Deloc fericit că este furnizorul unor astfel de informații, bărbatul din pat mormăi:

– Se poate să fi văzut pe cineva.

Cedând în fața nerăbdării care o măcina, Steffi îl forță să fie mai precis:

– Păi, ori ați văzut, ori nu.

Doamna Daniels se ridică în picioare.

– Soțul meu este extrem de obosit. Nu puteți amâna interogatoriul până mâine, după ce se va odihni peste noapte?

Steffi își dădu imediat seama de greșeala pe care o făcuse și se strădui s-o lase mai moale.

– Îmi pare rău. Îmi cer scuze că am fost atât de dură. Mi-e teamă că m-am ales cu niște obiceiuri urâte de la suspecții pe care îi trimit la tribunal. Sunt obișnuită să am de-a face numai cu criminali, hoți și violatori. De obicei, cu recidiviști, nu cu oameni drăguți ca dumneavoastră. Foarte rar am de-a face cu cetățeni corecți, care își plătesc taxele și se supun legilor. Adică cu oameni care trăiesc cu frica lui Dumnezeu. După acest scurt discurs, Steffi nu îndrăzni să se uite la Smilow. Știa că expresia lui devenise ironică.

Mușcându-și buza inferioară, doamna Daniels se consultă cu soțul ei:

– Dragul meu, tu hotărăști. Te simți în stare să răspunzi la întrebări?

Steffi îi măsură din priviri și ajunse imediat la concluzia că exista o mare diferență între coeficientul ei de inteligență și coeficientul

lor. De aceea, se hotărî să profite de nehotărârea celor doi, manipulându-i puțin:

– Desigur, domnule Daniels, dacă vreți să așteptăm până mâine dimineață ca să vă interogăm, nu este nici o problemă. Dar, vă rog, înțelegeți în ce situație ne aflăm. Unul dintre liderii comunității noastre a fost ucis cu sânge rece, împușcat pe la spate, aparent fără să-l fi provocat pe asasin. Cel puțin, noi nu știm încă în ce a constat mobilul acestei crime. După o pauză intenționată, menită să le dea răgaz celor doi turiști să-i poată recepta mesajul, ea adăugă: Sperăm să prindem asasinul înainte de a apuca să dea o nouă lovitură.

– În cazul acesta, nu vă pot ajuta.

Neașteptata declarație a domnului Daniels îi luă prin surprindere. Smilow își regăsi primul cuvintele.

– De unde știți că nu ne puteți ajuta?

– Știu, pentru că doamna Mundell a pomenit de un „el" când a vorbit despre asasin, iar eu am văzut o femeie.

Steffi și Smilow schimbară o privire scurtă.

– Folosesc generic acest pronume, îi explică Steffi.

– Ah, păi atunci, eu am văzut o femeie, spuse Daniels, lăsându-se pe perne. Nu arăta ca o criminală.

– Ați putea să fiți mai explicit? întrebă Steffi.

– Adică să vă spun cum arăta?

– Luați-o de la început, din primul moment în care ați zărit-o, îi sugeră Smilow.

– Păi, noi – mă refer la corul nostru – am ieșit din hotel imediat după masa de prânz. Voiam să facem turul orașului. După vreo oră de mers, am început să mă simt rău. Am crezut că de vină este căldura, dar doi copii din grupul nostru aveau deja grețuri, așa încât m-am gândit că ar putea fi ceva mai grav. Îmi era din ce în ce mai rău, pe minut ce trecea. În cele din urmă, i-am spus soției mele că mă întorc la hotel ca să iau un Pepto sau o altă pastilă de genul ăsta. I-am promis că-i prind din urmă. Cunoșteam traseul.

Doamna Daniels îi confirmă spusele printr-o înclinare solemnă a capului.

– Când am ajuns înapoi la hotel, mă simțeam deja foarte rău. Îmi era teamă că n-o să fiu în stare să ajung în cameră.

– Când ați văzut-o pe femeie? întrebă Steffi, nerăbdătoare ca pacientul să treacă mai repede la subiect.

– Atunci când am ajuns în dreptul camerei mele.

– Care se află la etajul al patrulea, ținu Smilow să specifice, pentru a se convinge că nu deținea informații greșite.

– Patru sau cinci, spuse Daniels. Ultimul, în orice caz. Am sesizat că la capătul culoarului se află o persoană. Ca atare, m-am uitat în direcția respectivă. Era o femeie, care stătea în fața unei uși.

– Ce făcea? întrebă Smilow.

– Nu făcea nimic. Stătea cu fața spre ușă, atâta tot. Ca și cum ar fi ciocănit și ar fi așteptat să i se răspundă.

– Cât de mare era distanța dintre voi?

– Hmm, nu prea mare. Ba da, destul de mare. Nu i-am dat prea multă atenție acelei femei. Știți cât de jenant este să ți se întâlnească privirile cu ale unei necunoscute, atunci când prin preajmă nu se mai află nimeni, nu? Exact așa a fost și atunci. Jenant. Nu trebuie să pari nici prea nesociabil, nici prea prietenos. În vremurile astea trebuie să fim cu ochii în patru la oamenii din jur.

– I-ați adresat vreun cuvânt?

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Doar m-am uitat spre ea. Adevărul este că nu mă gândeam decât la un singur lucru: cum să ajung mai repede la baie.

– Dar ați văzut-o bine?

– Nu foarte bine.

– Adică, suficient cât să-i puteți aprecia vârsta?

– Nu era bătrână. Și nici vreo copilă. Cam de etatea dumneavoastră, spuse Daniels, adresându-i-se lui Stefanie.

– Era de altă rasă?

– Nu.

– Înaltă, scundă?

Daniels se încruntă, cuprins parcă de durere, și se frecă pe burtă, în partea inferioară a abdomenului.

– Ce-i, dragă? întrebă neliniștită soția sa, luând imediat vasul în formă de rinichi pentru a i-l pune sub bărbie.

El îl împinse într-o parte.

– E doar o crampă.

– Vrei niște Sprite?

– O înghiţitură. Doamna Daniels îi apropie de buze un pahar din plastic. Soţul ei bău cu ajutorul paiului îndoit care ieşea prin capac. După ce se sătură, îşi întoarse din nou privirile spre Smilow. N-am observat, spuse. Oricum, nu era nici prea înaltă, nici prea scundă. Cred că avea cam înălţimea medie.

– Culoarea părului? Era blondă? întrebă Steffi.

– Nu exagerat.

– Nu exagerat? repetă Smilow.

– Nu prea blondă. Nu mi-a dat senzaţia că ar fi o Marilyn Monroe. Înţelegeţi ce zic? Însă nici nu avea un păr închis la culoare. Ceva intermediar.

– Domnule Daniels, puteţi face o descriere generală a corpului ei?

– Adică... să vă spun, de exemplu, dacă era grasă?

– Da. Era grasă?

– Nu.

– Slabă?

– Da. Mai degrabă slabă. Mă rog, destul de slabă, aş putea spune. Nu i-am dat prea multă atenţie. Mă chinuiam să evit „accidentul" îngrozitor care mi se putea întâmpla chiar acolo, pe hol.

– Cred că nu vă poate oferi mai multe informaţii, interveni doamna Daniels. Dacă vreţi să-i mai puneţi vreo întrebare, puteţi reveni mâine.

– Vă rog, mai am o singură întrebare, spuse Smilow. Aţi văzut-o pe femeia aceasta *intrând* în apartamentul lui Pertijohn?

– Nu. Am descuiat uşa cât de repede am putut, cu chestia aia care seamănă cu o carte de credit, şi am dat buzna înăuntru. Daniels îşi frecă perii aspri care îi crescuseră pe bărbie. Nici măcar nu ştiu dacă stătea în faţa uşii apartamentului în care a fost ucis tipul ăla. Putea fi oricare altă uşă aflată de-a lungul coridorului.

– Era penthouse-ul, spuse Steffi. Uşa este băgată într-un fel de firidă. Nu seamănă cu celelalte uşi. Dacă vă arătăm care a fost apartamentul domnului Pettijohn, credeţi că v-aţi putea da seama dacă în faţa lui aţi văzut-o pe acea femeie?

– Mă îndoiesc. După cum v-am spus, nu am aruncat decât o singură privire spre capătul culoarului. Am remarcat femeia care stătea în faţa *unei* uşi, aşteptând să i se deschidă, dar asta-i tot. N-am mai observat altceva.

– Sunteţi sigur că femeia nu ieşea tocmai atunci din apartament şi dădea să plece?

– Nu, nu sunt sigur. Mi s-a părut că voia să intre, nu să iasă. Nu am luat-o în seamă pentru că nu mi-a atras cu nimic atenţia. Nici aspectul, nici comportamentul ei nu mi s-au părut ieşite din comun. Sincer, dacă nu mi-aţi fi pus aceste întrebări, nu mi-aş fi amintit de ea. V-am povestit despre această femeie pentru că v-aţi interesat dacă am văzut pe cineva pe holul hotelului, ieri după-amiază.

Doamna Daniels interveni din nou. Steffi şi Smilow se scuzară că-l deranjaseră, îi mulţumiră pentru informaţii, îi urară însănătoşire grabnică şi plecară.

După ce ajunseră pe hol, Smilow se încruntă.

– Excelent. Avem un martor care a văzut, nici prea departe, nici prea aproape, o femeie care stătea, sau poate că nu stătea, în faţa apartamentului care i-a aparţinut lui Pettijohn. Femeia nu era nici bătrână, nici tânără, nici înaltă, nici scundă. Era „mai degrabă slabă" şi avea părul de „nuanţă incertă".

– Sunt dezamăgită, dar nu surprinsă, spuse Steffi. Având în vedere preocupările lui din acel moment, mă îndoiam că-şi va aminti ceva.

– La naiba! înjură Smilow.

– Exact.

Apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în râs. Mai râdeau încă atunci când doamna Daniels ieşi din camera soţului său.

– În sfârşit, soţul meu a reuşit să mă convingă să mă întorc la hotel. N-am mai trecut pe acolo de când a fost luat de ambulanţă. Coborâţi? întrebă ea politicoasă în momentul în care sosi ascensorul.

– Nu încă, spuse Steffi. Mai am de discutat nişte probleme cu domnul detectiv Smilow.

– Succes în elucidarea misterului.

Cei doi îi mulţumiră pentru cooperare, apoi Steffi îi făcu semn lui Smilow s-o ia spre sala de aşteptare care, în momentul acela, era goală. După ce îşi aleseră nişte fotolii aşezate faţă în faţă, el o informă fără nici un preambul că de proces, în cazul Pettijohn, se va ocupa Hammond Cross.

– Mason i l-a dat ca premiu protejatului lui.

Făcând un efort pentru a-şi masca dezamăgirea şi resentimentele, ea îl întrebă când aflase de această hotărâre.

– Ceva mai devreme în seara asta m-a sunat Crane, şeful poliţiei. El mi-a dat vestea. S-a simţit obligat, pentru că am intervenit pe lângă el, în favoarea ta.

– Mulţumesc, mi-a făcut al naibii de bine intervenţia asta, spuse Steffi cu amărăciune. Când aveau de gând să mă informeze şi pe mine ce decizie au luat?

– Mâine, presupun.

Hammond nu aflase de moartea lui Pettijohn decât după ce-i spusese ea. Probabil că Mason fusese cel care îl sunase înainte de plecarea ei. Acum ura de două ori mai mult ultimele momente pe care le petrecuse în casa lui. Hammond nu numai că pusese capăt relaţiei lor, ci o lăsase şi fără un caz care i-ar fi putut schimba întreaga carieră.

Smilow spuse:

– Davee Pettijohn este cea care a tras sforile.

– Exact cum a promis.

– A spus că niciodată nu s-a mulţumit cu lucruri de mâna a doua. Aparent, asta este impresia pe care şi-a format-o despre tine.

– Nu despre asta-i vorba. Nu doar despre asta, în orice caz. Adevărul este că preferă să aibă de-a face cu un bărbat, nu cu o femeie.

– Bine punctat. O femeie se înţelege mai bine cu un bărbat decât cu o altă femeie. În afară de asta, prietenia dintre familia ei şi familia Cross durează de mult. Or asta contează.

După un moment de gândire, Steffi se ridică în picioare, agăţându-şi cureaua de la geantă pe umăr.

– Din moment ce nu mai sunt...

Smilow îi făcu semn să ia loc din nou.

– Mason ţi-a aruncat şi ţie un os. Mâine dimineaţă, când îţi va face anunţul oficial, prefă-te surprinsă.

– Ce fel de os?

– Trebuie să-l asişti pe Hammond.

– Până aici, nici o surpriză. Un caz de genul ăsta are nevoie de cel puţin două creiere. Intuind că Smilow nu-i spusese chiar tot, ridică o sprânceană: Şi? întrebă ea.

– Responsabilitatea ta este să mediezi cooperarea dintre mine şi Hammond, pentru ca relaţiile noastre să rămână amiabile. În cazul

în care nu reuşeşti, va trebui să încerci să împiedici vărsările de sânge.

– Chiar aşa s-a exprimat Mason atunci când a vorbit cu şeful tău?

– Parafrazez. Pe faţa lui Smilow se ivi un zâmbet răutăcios. Dar nu te impacienta. Mă îndoiesc că vom ajunge atât de departe.

– Nu-s chiar atât de sigură. V-am văzut certându-vă. Am avut impresia că sunt martora unui conflict care nu se poate încheia decât cu moartea unuia dintre combatanţi. Apropo, ce-aveţi de împărţit?

– Nu ne suportăm.

– Măcar atâta lucru ştiu, Smilow, dar de la ce a pornit chestia asta?

– Poveste lungă...

– O lăsăm pe altă dată?

– Poate.

Steffi era dezamăgită că nu smulsese de la Smilow promisiunea că o va face. Ar fi vrut să ştie cauza puternicei aversiuni dintre cei doi. Desigur, fiecare avea personalitatea lui. Oamenii se simţeau ţinuţi la distanţă de comportamentul rezervat al lui Smilow, numai că, dacă Steffi nu se înşela, acest comportament nu era natural, ci autoimpus. Hammond, pe de altă parte, exercita un magnetism deosebit şi îi fermeca pe cei din jurul lui. Nu avea mulţi prieteni apropiaţi, deşi era prietenos şi uşor abordabil. În timp ce Smilow te fermeca prin îmbrăcămintea lui impecabilă, foarte elegantă, forţa de atracţie a lui Hammond venea din interior. În colegiu, Smilow fusese singurul elev din clasă care răspunsese perfect la examene, influenţând notarea tuturor celorlalţi colegi. Hammond avusese, de asemenea, calificative excelente. În plus, fusese agreat de colegi şi devenise un lider admirat şi pentru performanţele lui atletice. Amândoi avuseseră parte de succese, numai că unul îşi datora realizările eforturilor sale intense, pe când celălalt mersese extrem de uşor din victorie în victorie.

Steffi se putea identifica mai uşor cu Smilow. De aceea, îi înţelegea resentimentele faţă de Hammond, pe care, dealtfel, le nutrea şi ea. Aceste resentimente erau amplificate de atitudinea pe care o avea Hammond faţă de propriile-i avantaje. Niciodată nu profita de ele. Mai mult decât atât, refuza să le recunoască existenţa. Întorcând spatele averii primite în tutelă, trăia numai din

salariul pe care îl câştiga. Locuinţa lui era frumoasă, dar şi-ar fi putut lua o casă mult mai luxoasă. Nu-şi permisese decât două extravaganţe – barca şi cabana, însă niciodată nu se lăuda cu ele. Ar fi fost mult mai uşor să-l urăşti, dacă s-ar fi dat mare cu privilegiile pe care le avea. Steffi ţinea cu tot dinadinsul să afle cauza antipatiei dintre el şi Smilow. Pentru că, în afară de aceste privilegii, trebuia să mai fie ceva. Doar amândoi se aflau de partea legii. Amândoi depuneau eforturi uriaşe, dorindu-şi ca munca lor să aibă aceeaşi finalitate. Şi totuşi, păreau să se dispreţuiască reciproc, mai mult decât îi dispreţuiau pe cei mai josnici delincvenţi.

– Trebuie să-ţi fie greu, spuse Smilow, smulgând-o din gândurile care o copleşiseră.

– Poftim?

– Să te afli într-o competiţie profesională permanentă cu bărbatul alături de care dormi noaptea. Sau eşti stimulată tocmai de această competiţie?

De data aceasta, Steffi fusese luată pe nepregătite. Nu i se prea întâmpla să se uite uluită, complet mută, la interlocutorul ei, aşa cum făcea acum.

– Te întrebi de unde am aflat? Zâmbetul lui Smilow era atât de rece, încât îi dădea fiori pe şira spinării. Prin eliminare. Este singurul bărbat din clădirea voastră care nu s-a lăudat că a ajuns acolo. „Acolo" însemnând între picioarele ei, deoarece, pentru a-i da de înţeles la ce se referea, detectivul se uită cu subînţeles spre fusta ei. Am strâns datele şi am tras concluzia. Reacţia pe care ai avut-o acum nu face decât să-mi confirme că ipoteza mea nu este greşită.

Insolenţa lui era insuportabilă. Cu toate acestea, Steffi refuză să se înfurie. N-ar fi făcut decât să-i dea satisfacţie lui Smilow. Încercă să-şi controleze expresia feţei.

– De ce eşti aşa de interesat de viaţa mea amoroasă, Smilow? întrebă ea cu răceală în glas. Eşti gelos?

El râse.

– Flirturile nu te prea flatează, Steffi.

– Du-te naibii!

Netulburat de replica ei, Smilow continuă:

– Deducţiile logice sunt specialitatea mea. Sunt bun la chestii dintr-astea.

– Şi cum ai de gând să profiţi de informaţia asta picantă?

– În nici un fel, spuse el, ridicând indiferent din umeri. Nu fac decât să mă amuz gândindu-mă că protejatul lui Mason a încălcat etica profesională. Oare armura lui a început să rugineasc㠟 Aşa, măcar puţin, pe ici, pe colo...

– Dacă te culci cu o colegă nu comiţi o infracţiune. Nimeni n-o să te spânzure pentru aşa ceva. În comparaţie cu ilegalităţile care se comit în ziua de astăzi, asta nu-i decât o palmă.

– Aşa e, dar pentru Hammond Cross, aşa pare. Altfel, de ce ar ţine secretă legătura voastră?

– Ai putea să pui capăt peroraţiei tale. Nu mai are ce secret să păstreze. Am terminat-o cu el. Crede-mă, adăugă Steffi la final, văzând că Smilow o studiază cu atenţie, complet neîncrezător.

– De când?

Ea se uită la ceas.

– De două ore şi optsprezece minute.

– Serios? Înainte sau după ce a primit cazul de la Mason?

– Astea sunt două probleme complet diferite, spuse Steffi, iritată. N-au nici o legătură una cu alta.

În colţul buzelor lui subţiri îi apăru un fel de zâmbet.

– Eşti sigură?

– Absolut. De fapt, cred că ţi-aş putea spune adevărul gol-goluţ, domnule detectiv. Hammond mi-a dat papucii. Mi-a dat papucii, şi cu asta, basta. Am pus punct discuţiei.

– De ce?

– Mi-a ţinut discursul clasic cum că „ne îndreptăm în direcţii diferite". Adică, în traducere: „am trecut pe aici, am făcut cutare şi cutare lucru, dar sunt pregătit s-o pornesc spre alt cuibuşor de vacanţă".

– Hmm. Ştii vreun „cuibuşor de nebunii" pe care şi-ar dori să-l viziteze?

– Nu. O femeie adulmecă, în general, astfel de lucruri.

– Şi bărbaţii îşi pot da seama.

Tonul lui Smilow era mai grăitor decât cele cinci cuvinte pe care le rostise. Steffi îl privi cu atenţie.

– Hei, Rory! Există oare vreo posibilitate cât de micuţă ca un individ cu sânge rece ca tine să fi fost vreodată îndrăgostit?

– Scuzați-mă... Nici unul dintre ei n-o observase pe infirmiera care se apropiase. Doar vocea îi făcu să o observe. Pacientul meu, spuse ea arătând cu degetul mare peste umăr, spre camera domnului Daniels, s-a interesat dacă ați plecat. Când i-am zis că sunteți încă aici, m-a rugat să vă anunț că și-a amintit un amănunt care v-ar putea ajuta.

Steffi și Smilow se ridicaseră în picioare înainte ca infirmiera să termine de vorbit.

Capitolul 12

Hammond se uită din nou peste adresa pe care şi-o notase, apoi băgă bileţelul la loc, în buzunarul cămăşii. Îl pusese acolo când plecase de acasă ca s-o viziteze pe Davee.

Fără să fie sigur că numărul de telefon al doctorului Ladd aparţinea de centrala din Charleston, el îşi plimbase degetul de-a lungul interminabilelor coloane de pe filele volumului „Pagini aurii" până când, la capitolul „Medici", dăduse peste numele A.E. Ladd. Realizase imediat că aceea era persoana pe care o căuta, deoarece numărul de telefon trecut în dreptul ei era cel pe care îl găsise, în acea dimineaţă, înregistrat în memoria telefonului din cabana sa.

Doctorul Ladd era singura legătură dintre el şi femeia cu care îşi petrecuse ultima noapte. Desigur, nici nu se punea problema să discute cu el. Pentru moment, nu-şi propusese decât să-i localizeze cabinetul. Poate că, văzându-l, putea să tragă nişte concluzii. Avea să se gândească ulterior cum să-l abordeze pe medic.

Cu toate că fusese preocupat de ruperea legăturii cu Steffi, de tulburătoarea conversaţie pe care o purtase cu Davee şi de uciderea lui Pettijohn, cu tot ce implica ea, amintirea femeii pe care o urmărise de la poarta bâlciului până la benzinăria în care îi dăduse prima sărutare nu-i dădea pace.

În zadar ar fi încercat să scape de gândurile care îl frământau. Hammond Cross nu accepta întrebările rămase fără răspuns. Nici măcar în copilărie nu se mulţumise cu răspunsurile date în doi peri. Îşi bătuse la cap părinţii până când îi dăduseră o explicaţie mulţumitoare şi rămăsese cu acest obicei şi după ce devenise adult.

Dorinţa de a cunoaşte toate detaliile, nu numai aspectul general al unei probleme, îi aducea beneficii la serviciu. Despica firul în patru până când afla adevărul. Uneori, reuşea să-şi enerveze la

maximum colegii. Alteori, încăpățânarea de care dădea dovadă îl enerva până și pe el.

Gândurile aveau să-i zboare la ea până când va afla cine era și din ce motiv părăsise cabana și, implicit, pe el, după minunata noapte pe care o petrecuseră împreună.

Localizarea cabinetului doctorului Ladd era o încercare puerilă, caraghioasă și disperată de a găsi un indiciu legat de misterioasa femeie. În primul rând, era curios dacă avusese de-a face cu doamna Ladd. În acest caz, trebuia să pună capăt urmăririi. Dacă nu cumva era...

Nu-și îngădui să ia în considerație variantele care începeau cu „dacă nu".

Născut în Charleston, Hammond știa cam pe unde se află strada pe care o căuta, respectiv la câteva cvartale distanță de vila lui Davee. Ajunse acolo repede.

Era o stradă scurtă, îngustă, cu clădiri învăluite în viță-de-vie și în istorie. Una din acele străzi minuscule care, deși se aflau foarte aproape de zgomotosul centru comercial, părea să aparțină unei alte lumi. Majoritatea construcțiilor dintre Broad Street și South Battery purtau amprenta trecutului. Numerele unor case aveau adăugat la sfârșit un 1/2, ceea ce însemna că o anexă a clădirii principale, cum ar fi un șopron pentru trăsuri sau o bucătărie de vară, fusese transformată de-a lungul vremii în locuință separată. Proprietățile de aici se vindeau la prețuri mai ridicate decât cele obișnuite. Zona era considerată scumpă.

Pe Hammond nu-l surprindea faptul că medicul își plasase cabinetul într-o zonă rezidențială. Numeroși profesioniști de genul lui își aranjaseră birourile la parterul casei, folosind etajul drept locuință. Asta era o tradiție foarte veche în Charleston, care data de mai multe secole.

Lăsându-și mașina pe o arteră mai largă, Hammond o luă pe jos de-a lungul străduței pavate cu piatră. Se lăsase întunericul. Weekendul se încheiase. Oamenii se retrăseseră în case, dar, cu toate că era cufundată în beznă și tăcere, strada părea să te întâmpine cu căldură, ca o gazdă bună. Obloanele deschise de la ferestrele clădirilor îți permiteau să vezi camere frumos luminate, care te îndemnau să intri. Proprietățile erau extrem de bine întreținute.

Se vedea că aparţineau unor oameni aflaţi în vârful ierarhiei sociale. Aparent, doctorul Ladd se descurca de minune.

Aerul verii era apăsător şi dens. Părea la fel de tangibil ca o pătură din bumbac înfăşurată în jurul lui Hammond, producându-i o senzaţie de claustrofobie. În numai câteva minute, cămaşa i se lipise de corp. Până şi pasul acela leneş cu care înainta i se părea insuportabil, mai ales acum, când starea de nervozitate pusese stăpânire pe el, influenţându-i starea de spirit.

Simţea nevoia să inspire adânc, lăsând să-i pătrundă în nări miresmele puternice ale florilor exotice din curţi şi izul sărat al apei de mare care spăla portul aflat la o distanţă de numai câteva străzi. La un moment dat, simţi şi un miros vag de fum. Provenea, mai mult ca sigur, de la cărbunii folosiţi de vreun vecin pentru pregătirea cinei din acea seară de duminică. Pe neaşteptate, Hammond începu să saliveze. Îşi amintise brusc că, în afară de chifla englezească pe care o ronţăise în cabană, nu mai mâncase nimic.

Deoarece mai avea de mers până la adresa pe care şi-o notase, se gândi cum să-l abordeze pe medic. Ce-ar fi dacă s-ar duce la uşă şi ar suna? Dacă îl întâmpina doctorul Ladd, putea pretinde că a greşit adresa. Nimic mai simplu. Mirat, i-ar spune că el caută pe altcineva, şi-ar cere scuze pentru deranj şi ar pleca.

Dacă apărea ea la uşă... cum avea de gând să procedeze? În acest caz, putea afla răspunsul la sâcâitoarea întrebare care nu-i dădea pace. Şi, dacă-l afla, făcea un stânga împrejur scurt şi pleca să-şi vadă de viaţa lui, fără să se mai uite înapoi.

Toate aceste variante aveau la bază ipoteza că misterioasa femeie era măritată cu doctorul Ladd. Ce altă explicaţie logică ar fi putut exista legată de telefonul acela clandestin şi de atitudinea vinovată pe care o afişase ea atunci când fusese prinsă asupra faptului? Având în vedere că părea a fi întruchiparea sănătăţii şi că, în timpul scurtei lor întâlniri el nu remarcase nici un simptom suspect, care să-i dea de înţeles că ar fi bolnavă, nu-i trecu nici o clipă prin minte ideea că ar putea fi pacienta medicului.

Asta, până când ajunse în faţa casei cu numărul pe care şi-l notase. În micuţa curte pătrată, delimitată de un gard metalic alb, era înfipt în pământ un ţăruş de care era prinsă o scândurică din lemn, vopsită tot în alb. Pe aceasta scria cu litere cursive, negre că se afla în dreptul cabinetului dr. A.E. Ladd, psiholog.

Oare femeia era pacienta lui? Dacă era aşa, faptul că aceasta simţise nevoia să fie consultată de un psiholog imediat după ce se ridicase din patul lui îl nelinişti. Se consolă la gândul că, în ziua de astăzi, era de bon ton să ai un terapeut. Psihologii deveniseră confidenţi, luând locul soţului sau al soţiei, de la caz la caz, al rudelor mai vârstnice şi al preoţilor. Unii dintre prietenii şi colegii lui îşi făceau săptămânal programări pentru o şedinţă de psihoterapie, pentru a scăpa de stresul vieţii cotidiene. Nu era un lucru ruşinos să apelezi la serviciile unui terapeut.

Toate aceste gânduri îi luară o povară de pe inimă. Nu putea fi condamnat pentru că se culcase cu o pacientă a doctorului Ladd. Inacceptabil ar fi fost să se fi culcat cu *nevasta* lui. O umbră întunecată acoperi firava lui rază de speranţă. Şi chiar dacă nu-i era nevastă, doar pacientă, cum putea să-i afle el identitatea?

Cu siguranţă, doctorul Ladd nu avea să-i furnizeze informaţii despre pacienţii săi. Chiar dacă intra în cabinetul lui dându-se drept reprezentant al biroului de avocatură, probabil că medicul avea să uzeze de privilegiile acordate celor din branşa sa, refuzând să-i ofere datele pe care le voia. Îl putea obliga să facă acest lucru doar dacă venea cu un mandat de percheziţie, dar nu dorea să împingă lucrurile atât de departe. Principiile sale profesionale nu-i permiteau să recurgă la astfel de metode.

În plus, cum putea cere relaţii despre ea dacă nu-i ştia numele?

Întorcând dilema pe toate feţele, Hammond studie, de pe cealaltă parte a străzii, clădirea din cărămidă în care se afla cabinetul doctorului Ladd. Clădirea, datorită arhitecturii unitare a cartierului, semăna cu cele din jur. Drăguţă arhitectură. Se numea „locuinţă single", deoarece, văzută din stradă, părea să conţină o singură încăpere. În lungime însă, casa era mult mai mare, ceea ce însemna că adăpostea mai multe camere. Cea din faţa lui avea două niveluri. Pe ambele laturi lungi, şi la parter, şi la etaj, exista câte o verandă spaţioasă, ce se întindea dinspre stradă până în fundul curţii.

De la poarta bogat ornamentată, aleea o lua de-a lungul gardului din dreapta, până când ajungea la intrarea principală a clădirii. Uşa era vopsită în verde Charleston – practic un negru care fusese amestecat cu un strop de verde. În mijloc, uşa avea un ciocănaş din alamă. La fel ca toate uşile de la intrarea locuinţelor single,

aceasta nu dădea direct în casă, ci într-un hol cu tavan boltit, din care se intra în casă.

Faţada era aproape în întregime acoperită cu viţă-de-vie, tunsă cu atenţie în jurul celor patru ferestre înalte care se aflau pe peretele frontal, deasupra uşii de la intrare. Sub fiecare fereastră, se afla câte o jardinieră, din care se revărsau o mulţime de ferigi amestecate cu floricele albe, foarte frumoase. În interior nu se zărea lumină.

Tocmai în momentul în care Hammond coborî de pe bordură ca să traverseze strada, pentru a se uita mai îndeaproape la clădire, uşa din spatele lui se deschise. Dinăuntru năvăli afară un enorm câine ciobănesc, cu blana colorată în gri şi alb, care îşi trăgea stăpânul după el.

– Stai, Winthrop!

Dar Winthrop nu putea fi ţinut în frâu. Întinzând la maximum lesa cu care era legat, ajunse la capătul aleii şi sări cu labele din faţă pe poartă. Instinctiv, Hammond se dădu înapoi vreo doi paşi.

Amuzându-se pe seama reacţiei lui, stăpânul câinelui deschise poarta, iar Winthrop ţâşni ca o săgeată pe trotuar.

– Îmi cer scuze. Sper că nu v-a speriat prea tare. Nu muşcă, însă, dacă îi daţi ocazia, vă poate linge până când nu mai ştiţi de dumneavoastră.

Hammond zâmbi.

– Nici o problemă.

Fără a-i da atenţie, Winthrop îşi ridică piciorul din spate şi se uşură pe unul dintre stâlpii gardului.

Probabil că Hammond avea un aer inofensiv, dar derutat, deoarece stăpânul câinelui îl întrebă:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Ăăă... păi, încercam să găsesc cabinetul doctorului Ladd.

– L-aţi găsit.

Tânărul arătă cu bărbia în direcţia clădirii aflate pe partea opusă a străzii.

– Da, într-adevăr.

Bărbatul îl studie în limitele unei curiozităţi politicoase.

– Ă, sunt agent de vânzări, se grăbi să se justifice Hammond, într-un stil repezit, cam prea concis. Materiale medicale. Prostii

dintr-astea. Plăcuța aia din curte nu spune când începe programul de lucru.

– Pe la zece, cred. Dar puteți ști cu exactitate sunând-o pe Alex.

– Pe Alex?

– Pe doctorul Ladd.

– A, bineînțeles. Da, ar fi trebuit să-l sun, însă... știți dumneavoastră cum este... m-am gândit că... ei, bine. Winthrop își băgase nasul într-o tufă de camelii, adulmecând ceva. Mulțumesc. Las-o mai moale, Winthrop.

Trăgând speranța că vecinul doctorului Ladd nu va face nici o legătură între idiotul care abia putea să articuleze un cuvânt și avocatul adjunct regional care apărea deseori la televizor, Hammond îl bătu pe câine pe cap, după care se întoarse, cu intenția de a pleca în direcția din care venise.

– De fapt, tocmai ați ratat ocazia de a o întâlni.

Hammond făcu stânga împrejur.

– De a *o* întâlni?

***

Domnul Daniels le ocoli privirile celor doi atunci când Smilow și Steffi se întoarseră în salonul lui, așezându-se de o parte și de cealaltă a patului. Detectivului i se părea că pacientul este și mai suferind decât în urmă cu cincisprezece minute, dar nu din cauza problemelor lui gastro-intestinale, ci mai curând din cauza mustrărilor de conștiință.

– Infirmiera ne-a anunțat că v-ați adus aminte de ceva care ne-ar putea fi de folos.

– Poate. Privirea lui Daniels se plimbă de la Smilow la Steffi și invers. Uitați cum stă treaba. De când m-am abătut de la drumul cel drept...

– V-ați abătut de la drumul cel drept?

Daniels se uită la Steffi, care îl întrerupsese.

– Drumul drept pe care am făgăduit să-l urmez în clipa în care m-am căsătorit.

– Adică, ați avut o amantă?

Smilow se gândi să o lase pe Steffi să înceapă vânătoarea. Cuvântul „tact" nu făcea parte din vocabularul ei. Daniels căpătase o figură de om complet distrus. El răspunse bâlbâindu-se:

– Da. A fost... of, o femeie care îmi era colegă de serviciu. Noi... ştiţi dumneavoastră. Vizibil jenat, bolnavul îşi frecă fără vlagă trupul osos de salteaua dură. Dar relaţia noastră n-a durat multă vreme. Mi-am dat seama de greşeala pe care am făcut-o. Ştiţi, a fost aşa... un fel de scânteie, o întâmplare din acelea prin care treci în viaţă înainte de a realiza ce se petrece cu tine. Apoi te trezeşti într-o bună dimineaţă, gândindu-te: Oare de ce fac chestia asta? Doar îmi iubesc soţia.

Confesiunea lungă şi întortocheată a lui Daniels le puse răbdarea la încercare lui Smilow şi lui Steffi. Detectivul şi-ar fi dorit ca pacientul să treacă direct la subiect. Cu toate acestea, îi aruncă partenerei sale o privire grăitoare, cerându-i să-l lase pe Daniels să-şi spună povestea în ritmul lui.

– Motivul pentru care vă spun toate astea... Ea, soţia mea, ar face scandal dacă ar şti că îmi petrec timpul cu o altă femeie. N-aş învinovăţi-o, desigur, se grăbi Daniels să adauge. Are tot dreptul să fie suspicioasă, mai ales de când am comis adulterul. Orice o scoate din sărite. Chiar şi un cuvânt drăguţ spus unei necunoscute. Înţelegeţi ce zic? Începe să plângă şi să susţină că nu este potrivită pentru mine. Că nu poate să-mi satisfacă dorinţele. Apoi, privirea lui obosită poposi asupra lui Smilow. Dumneavoastră ştiţi foarte bine cum reacţionează o femeie.

Din nou, Smilow îi aruncă lui Stefanie o privire pătrunzătoare, avertizând-o să nu cumva să facă vreo gafă. Riscau să nu mai afle nimic dacă puneau capăt cu brutalitate acestor mărturisiri total neinteresante pentru ei, deoarece se refereau strict la viaţa amoroasă a povestitorului.

– Nu v-am descris-o în detaliu pe femeia de pe culoar deoarece n-am vrut s-o necăjesc pe nevastă-mea. În ultima vreme, am început să ne înţelegem destul de bine. În această călătorie, a avut chiar ideea să ia nişte... ştiţi dumneavoastră, jucării sexuale, pentru ca timpul petrecut în camera de hotel să fie ceva mai palpitant. Într-un fel, pentru ea, aceasta este a doua noastră lună de miere. Ne este aproape imposibil să ne manifestăm tandru unul faţă de celălalt în autocarul corului bisericesc, însă când ajungem în camera noastră, în fiecare seară...!

Daniels le zâmbi cu gura până la urechi, dar se desumflă imediat, ca şi când cineva ar fi desfăcut un balon.

– Dacă doamna mea ar afla că am dat atenţie figurii şi siluetei unei alte femei, ar trage concluzia că m-am îndrăgostit de o necunoscută. Şi ar fi absurd. Aş trece prin chinurile iadului pentru nimic.

– Vă înţelegem. Steffi îşi puse mâna pe braţul lui, dând senzaţia, cum rareori i se întâmpla, că îl compătimeşte sincer. Smilow ştia că juca teatru.

– Domnule Daniels, vreţi să spuneţi că puteţi s-o descrieţi mai amănunţit pe femeia pe care aţi văzut-o pe culoarul hotelului?

Daniels îşi întoarse privirea spre detectiv.

– Aveţi ceva de scris?

***

Încet, el îi trăsese peste cap tricoul vechi pe care femeia îl scosese dintr-unul din sertarele lui. Înainte de asta, o pipăise pe întuneric. Acum voia să vadă cum arată formele atinse de mâinile lui.

N-a fost dezamăgit. Era minunată. Îi făcea plăcere să-şi vadă palmele în contact cu sânii ei, să le observe reacţiile, să audă murmurele de plăcere provocate de atingerea buzelor lui.

– Îţi place?

– Da.

Îi luă sfârcul în gură şi începu să-l sugă. Ea îl prinse de cap şi gemu încet.

– Este prea tare? o întrebă el.

– Nu.

Se îngrijoră totuşi, mai ales atunci când observă că pielea ei albă era pătată de câteva vânătăi. Studiindu-le cu atenţie, îşi trecu vârful degetului peste una dintre ele.

– Nu mi-am dat seama că ţi-am făcut aşa ceva.

Ea se uită la vânătaie, apoi îi ridică degetul spre buze, pentru a i-l săruta.

– Nici eu.

– Iartă-mă.

– Nu-i nimic.

– Dar dacă îţi fac vreun rău...

– Nu mi-ai făcut şi nu-mi vei face. Apucându-l cu o mână de ceafă, ea încercă să-i tragă capul înapoi, spre sânii ei, dar el îi opuse rezistenţă.

– Te deranjează dacă... spuse, arătând cu bărbia spre pat.

– Nu.

Se întinseră în pat, fără a se mai osteni să aranjeze așternuturile. El se urcă peste ea și, cuprinzându-i fața între palme, o sărută cu atâta patimă, încât ea începu să-și arcuiască spatele, aducându-și bazinul în contact cu al lui.

El îi mângâie sânii, apoi își coborî mâna până când ajunse la abdomenul neted și mătăsos.

– Iisuse! Uită-te la tine. Ești minunată. Cuibărindu-și palma între coapsele femeii și acoperindu-i gura cu cealaltă mână, îi pipăi sexul. Ești deja...

– Da.

– Atât de dulce. Atât de...

– Oh... suspină ea.

– Umedă.

El se ridică pentru a-i mai da o sărutare, una dulce, care nu se încheie decât în momentul în care, scoțând un țipăt slab, femeia avu un orgasm.

Câteva clipe mai târziu, ea deschise ochii și îl surprinse privind-o cu zâmbetul pe buze.

– Îmi pare rău, îmi pare foarte rău!

– Îți pare rău? repetă el, râzând încetișor. Tandru, îi sărută apoi fruntea asudată.

– Adică, vreau să zic că... tu...

Buzele lui îi atinseră ușor buzele. Șoaptele lui erau blânde și înfocate.

– Să nu-ți pară rău.

Când mâna ei îi cuprinse sexul, el scoase un geamăt înăbușit. Aproape că încercă să protesteze, să-i spună că nu trebuie să se simtă obligată să facă așa ceva, că reciprocitatea nu este necesară, că îi este imposibil să se excite mai mult decât atât, dar când degetele ei neliniștite începură să-l exploreze și să-l maseze, singurele sunete pe care reuși să le scoată au fost gemetele de plăcere. Doamne, ce senzație! Fără să-și dea prea bine seama ce face, îi cuprinse degetele, amplificându-le mișcările.

Ea îi atinse gâtul cu vârful nasului, apoi își cufundă gura între firele de păr de pe piept, pentru a-i prinde ușor între buze pielea de la rădăcinile lor. Neintenționat – sau, poate, intenționat – sfârcul ei

întărit se frecă de al lui. Era extrem de excitant. Frecarea aceea era cât pe ce să-l facă să-şi piardă controlul.

Când îi luă mâna de pe sexul lui, femeia se ridică puţin şi începu să-l sărute cu ardoare pe bărbie, pe obraz, pe buze, murmurând:

– Lasă-mă să te mângâi.

Dar era prea târziu. El o pătrunse. Se retrase. Apăsă. Intră adânc. Şi mai adânc. Apoi, sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei, scrâşnind din dinţi şi strângând din pleoape, trăi un extaz mai puternic decât toate plăcerile provocate de experienţele lui sexuale anterioare...

– Nu, lasă-mă pe mine să te mângâi.

... El îşi dăduse drumul.

Ţârâitul telefonului îl smulse cu brutalitate pe Hammond din visare. Constată jenat că ejaculase şi că tranpirase abundent. Cât timp se lăsase furat de această amintire? Se uită la ceasul pe care îl avea la bordul maşinii. Trecuseră douăzeci de minute.

Telefonul sună pentru a treia oară. Cu un gest nervos, îl duse la ureche.

– Ce-i?

– Pe unde naiba ai umblat?

Iritat, el răspunse:

– Ştii ce, Steffi, ar cam trebui să-ţi schimbi repertoriul. Este a doua oară pe ziua de astăzi când îmi pui această întrebare. Şi pe acelaşi ton!

– Scuză-mă, dar sun la tine de o oră şi ţi-am lăsat o grămadă de mesaje. În cele din urmă, m-am hotărât să încerc pe celular. Eşti în maşină?

– Da.

– Ai fost plecat?

– Exact.

– Oh. Nu credeam că vei mai ieşi în seara asta.

Steffi sugera că şi-ar dori ca el să-i dea socoteală pe unde umbla, dar Hammond nu-i mai datora acum explicaţii. Probabil că orgoliul ei fusese rănit în momentul în care aflase că, tocmai în seara în care se despărţiseră, el, în loc să fie deprimat, ieşise în oraş.

Într-adevăr, ar fi fost uimită să afle că el bântuise pe o stradă întunecoasă, asemenea unui pervers care-şi pândea următoarea pradă, aşteptând să vadă dacă A.E. Ladd era cumva femeia care,

cam pe vremea asta, dar cu o seară în urmă, se întinsese lângă el în pat. Oare însăşi *doctoriţa* Ladd îl întrebase dacă era conştient că ochii lui aveau nuanţa norilor aducători de furtună, în timp ce stătuse atât de comod, cu sexul făcut sendviş între pântecele lor şi cu mâna lipită de coapsa ei?

Dintr-un impuls răutăcios, îi venea la un moment dat să-i spună lui Stefanie adevărul, dar bineînţeles că se abţinu.

– De ce m-ai sunat? o întrebă, ştergându-şi faţa cu manşeta cămăşii.

– Pentru început, vreau să-mi explici de ce nu m-ai informat că Mason ţi-a dat cazul Pettijohn.

– Nu era treaba mea să te informez.

– Asta-i o justificare tâmpită, Hammond.

– Îţi mulţumesc, Rory Smilow, bombăni el.

– Da, el mi-a spus, din pură prietenie.

– Rahat! Ţi-a spus asta nu pentru că-i eşti simpatică, ci pentru a se răzbuna pe mine. Şi acum, ai de gând să-mi explici ce s-a întâmplat?

– Neştiind că voi fi vioara a doua, spuse Steffi cu glas dulce, am plecat cu Smilow la Spitalul Roper. Şi acolo, ce să vezi? Am dat marea lovitură!

– Cum aşa?

– Unul dintre turiştii intoxicaţi...

– Da?

La capătul străzii unde Hammond îşi parcase maşina se ivi o pereche de faruri. Hammond porni motorul.

– Unde eşti acum, Hammond? întrebă Steffi agitată. Mă asculţi? Am impresia că nu eşti atent deloc.

– Te ascult. Continuă! Unul dintre turiştii intoxicaţi...

– ... a văzut o femeie stând în faţa uşii lui Pettijohn. De fapt, omul nu poate jura că aceea era uşa lui Pettijohn, dar acesta este un amănunt nesemnificativ, pe care îl putem lămuri în cazul în care toate celelalte date se dovedesc a fi compatibile.

Maşina se opri în faţa cabinetului doctorului Ladd. „A plecat cu un bărbat, într-un automobil decapotabil", îi spusese stăpânul lui Winthrop.

În timpul acesta, Steffi îşi continua relatarea:

– Deci, după o interminabilă trăncăneală despre o legătură extraconjugală...

Înaintând încet cu maşina, Hammond se apropie suficient pentru a vedea că vehiculul din faţa lui era, într-adevăr, decapotabil.

– Nu, lasă baltă afacerea amoroasă, spuse Steffi. Este irelevantă. Crede-mă. Oricum, domnul Daniels o studiase mult mai bine pe femeie decât ne-a lăsat iniţial să credem.

Farurile decapotabilei îl orbiră pe Hammond, astfel încât acesta nu reuşi să distingă nici un chip din spatele lor. Când ajunse însă în dreptul celuilalt automobil, întoarse capul exact la timp pentru a vedea că, la volan, se afla un bărbat. Alături, se afla o femeie. Femeia *lui*, fără nici un dubiu.

– Domnul Daniels a recunoscut, în cele din urmă, că-şi aminteşte cam ce înălţime, greutate, ce păr, şi aşa mai departe avea necunoscuta.

Hammond micşoră volumul telefonului mobil. Imediat ce trecu de automobilul staţionat, privi în oglinda retrovizoare laterală. Bărbatul de la volan îşi sprijini braţul de spătarul scaunului, o apucă pe femeie de ceafă şi îi trase capul spre el.

Luând curba, Hammond apăsă pe acceleraţie atât de tare, încât cauciucurile scrâşniră. Desigur, o astfel de reacţie era imatură, tipică unui adolescent gelos, dar nu se putuse stăpâni. Se simţea de parcă i s-ar fi tras o palmă. Îi venea să strige prin telefon: „Mai taci din gură odată!"

– Dă-i bătaie, Steffi, spuse el, oprind-o brusc în mijlocul frazei.

Luată prin surprindere, ea respiră zgomotos.

– Ca să fac ce?

Hammond habar nu avea ce răspuns să-i dea. N-o ascultase decât pe jumătate, însă n-ar fi recunoscut în ruptul capului aşa ceva. Steffi pomenise despre un posibil martor. Cineva care zărise o persoană în preajma apartamentului unde stătuse Pettijohn şi care putea face o descriere destul de exactă a respectivei persoane.

Posibil ca Steffi să-i fi sugerat ceva legat de un specialist în realizarea unor portrete-robot. Sugestia aceasta îi fusese făcută exact în momentul în care trecuse pe lângă decapotabilă, aşa încât n-o înţelesese prea bine. Vorbăria ei se cufundase în negrul pe care-l văzuse în faţa ochilor. Prinsese din zbor ideea principală, dar majoritatea detaliilor se pierduseră din cauza impulsului nebunesc,

primitiv care îl îmboldise să se întoarcă din drum pentru a-l strânge de gât pe ticălosul din maşina decapotabilă.

Un lucru era cert: trebuia să se concentreze la probleme profesionale pentru că, altfel, exploda. Trebuia să-şi impună punctele de vedere, şi asta chiar acum, imediat, deoarece simţea nevoia să demonstreze că exista măcar un domeniu în care Hammond Cross mai reuşea să păstreze controlul.

– Mâine dimineaţă, la prima oră, vreau un portret robot.

– Este prea din scurt, Hammond.

El ştia ce oră era. Trecuse mult timp de când stătea în maşină, lăsându-se devorat de fanteziile lui sexuale. Şi iată care era rezultatul! Se alesese doar cu nervi, când o văzuse pe *doctoriţa Ladd* în compania unui alt bărbat.

– Ştiu că e târziu.

– Ideea e că nu ştiu dacă pot face rost de...

– În ce salon este internat martorul?

– Te referi la domnul Daniels? Ăăă...

– Vreau să stau şi eu de vorbă cu el.

– Nu e cazul. Sincer. I-am pus, împreună cu Smilow, toate întrebările necesare. În afară de asta, cred că mâine dimineaţă va primi permisiunea să părăsească spitalul.

– Atunci fă bine şi trezeşte-te devreme mâine dimineaţă. La şapte şi jumătate să fii acolo.

LUNI

Capitolul 13

În dimineața următoare, la ora șapte și jumătate fix, Hammond intră în spital ținând în mână o servietă și un exemplar al ziarului *Post and Courier*. Se opri la biroul de informații, pentru a întreba care era numărul camerei bolnavului pe care îl căuta, deoarece nu-l aflase de la Steffi. De asemenea, făcu o oprire la un automat ca să-și ia o cafea.

Purta cravată, însă, având în vedere că se anunțase o zi extrem de călduroasă, își lăsase haina în mașină. Suflecase mânecile cămășii și desfăcuse nasturele de la gât. Atitudinea îi era belicoasă și fața întunecată ca un nor aducător de furtună.

Grație lui Stefanie, toată lumea era prezentă. Alături de ea se aflau Rory Smilow, o polițistă respingătoare a cărei uniformă ar fi trebuit să aibă cu totul alte dimensiuni pentru a i se potrivi, și pacientul. Ochii lui Stefanie erau încețoșați, de parcă nu ar fi beneficiat de un somn prea odihnitor. După un bună dimineața scurt, ea spuse:

– Hammond, cred că îți aduci aminte de doamna caporal Mary Endicott. Am mai lucrat cu dânsa.

El își lăsă pe un scaun ziarul și servieta, pentru a putea da mâna cu portretistul poliției.

– Domnule Cross, îl salută polițista.

Steffi i-l prezentă și pe domnul Daniels, turistul sosit din Macon, statul Georgia, pentru a le vizita orașul. Domnul Daniels gusta fără poftă din micul dejun fad aflat pe tava care îi fusese adusă.

– Îmi pare rău că vizita dumneavoastră în Charleston n-a fost una dintre cele mai reușite, domnule Daniels. Vă simțiți mai bine?

– Destul de bine ca să pot pleca de aici. Dacă este posibil, aș dori să ne terminăm treaba înainte de sosirea soției mele, care va veni să mă ia.

– O să terminăm cu atât mai repede cu cât descrierea dumneavoastră va fi mai exactă. Doamna caporal Endicott este extraordinar de talentată, numai că reuşita ei depinde în totalitate de precizia dumneavoastră.

Daniels păru îngrijorat.

– Va trebui să depun mărturie la tribunal? Adică... în cazul în care o prindeţi pe femeia pe care am văzut-o şi se dovedeşte că ea este cea care l-a ucis pe bărbat, trebuie s-o identific în faţa juraţilor?

– E posibil, îi spuse Hammond. Pacientul scoase un suspin amărât.

– Bine, dacă aşa va fi, o să-mi fac datoria de cetăţean, spuse el ridicând dezarmat din umeri. Hai să începem.

Hammond spuse:

– Mai întâi, aş vrea să vă aud povestea, domnule Daniels.

– Ne-a spus-o nouă, de mai multe ori, interveni Smilow. Şi, oricum, nu clarifică prea multe aspecte.

În afară de un „bună dimineaţa" indiferent, Smilow rămăsese mut şi nemişcat ca o şopârlă la soare. Se întâmpla adesea să dea senzaţia că este un tip indolent, numai că Hammond îl percepea ca pe o reptilă aflată în aşteptarea momentului cel mai nimerit pentru atac.

Hammond era conştient de faptul că o comparaţie între detectiv şi reptile se baza doar pe antipatia profundă pe care o resimţea faţă de acest individ. Asta pentru că nu voia să fie nedrept cu reptilele.

Costumul lui Smilow avea o croială perfectă şi arăta impecabil. Cămaşa albă era apretată, iar cravata bine strânsă la gât. Nici un fir de păr nu-i stătea anapoda. Ochii îi erau limpezi, permanent vigilenţi. După noaptea grea pe care o petrecuse perpelindu-se în pat, lui Hammond îi era silă de aspectul ireproşabil şi de calmul imperturbabil al lui Smilow.

– Evident, tu hotărăşti, spuse el politicos. Ancheta îţi aparţine.

– Corect.

– Ar fi însă politicos să...

– Tu n-ai dat dovadă de prea multă politeţe când ai stabilit această întâlnire fără să mă consulţi. Zici că eu sunt cel care conduce

investigaţia, însă, după toate aparenţele, tu o faci. Ca de obicei, acţiunile îţi contrazic vorbele, Hammond.

Când se trezea prost dispus, lui Smilow nu-i trebuia decât o scânteie pentru a declanşa cearta.

– Uite ce-i. În ziua în care a fost ucis Pettijohn, nu mă aflam în oraş, aşa încât încerc să vă prind din urmă. Am citit articolele apărute în ziare pe această temă, însă ştiu că nu le dai reporterilor toate informaţiile pe care le deţii. Nu-ţi cer decât să-mi completezi cunoştinţele cu detaliile acestei afaceri.

– O voi face, la timpul potrivit.

– Şi de ce nu acum?

– Bine, băieţi, să facem pace! Interveni Steffi, aşezându-se între ei. Nu contează cine a aranjat această întâlnire, nu-i aşa? Realitatea este, Hammond, că aseară Smilow a sunat-o înaintea mea pe doamna caporal Endicott. Poliţista grasă ca o matroană îi confirmă spusele printr-o înclinare a capului. Deci, practic, ideea acestei întâlniri i-a venit întâi lui. De fapt, era şi normal să-i fi venit mai repede decât nouă din moment ce cazul acesta îi aparţine până în clipa în care va începea pe mâinile noastre. Corect?

– Şi, Smilow, faptul că Hammond s-a gândit de asemenea la un portretist nu înseamnă decât că minţile inteligente raţionează la fel. Or ăsta e un lucru foarte bun, deoarece cazul de care ne ocupăm are nevoie de mai multe creiere. Deci, haideţi să ne apucăm de treabă. Să nu-i reţinem pe oamenii aceştia mai mult decât trebuie. Domnul Daniels este destul de grăbit. În plus, fiecare dintre noi are şi alte sarcini de dus la îndeplinire, pe ziua de astăzi. Pe mine, una, nu m-ar deranja ca domnul Daniels să ne mai povestească o dată ce-a văzut.

Smilow schiţă din cap un gest aprobator. Drept urmare, Daniels le povesti despre întâmplarea prin care trecuse sâmbătă după-amiaza. Când termină, Hammond îl întrebă dacă este sigur că n-a mai văzut şi pe altcineva.

– Vreţi să spuneţi atunci când am ajuns la etajul al cincilea? Nu, domnule.

– Sunteţi sigur?

– Eu şi cu doamna aceea eram singurele persoane de pe culoar. Dar eu n-am stat pe culoar mai mult de... hmm... să zicem,

douăzeci, treizeci de secunde, din momentul în care am coborât din lift şi până am intrat în cameră.

– S-a mai aflat cineva în lift cu dumneavoastră?

– Nu, domnule.

– Vă mulţumesc, domnule Daniels. Apreciez bunăvoinţa de care aţi dat dovadă repetând povestea pentru mine.

Ignorând acel „ţi-am spus eu" de pe chipul lui Smilow, Hammond îl lăsă pe Daniels în grija portretistei Mary Endicott. Smilow se scuză, apoi plecă pentru a da nişte telefoane. Steffi se aşeză în spatele poliţistei, pentru a urmări peste umărul ei desenul care începuse să se contureze şi pentru a asculta cu atenţie întrebările pe care aceasta i le punea lui Daniels. Hammond îşi luă cafeaua deja rece şi se îndreptă spre fereastră, rămânând cu privirile aţintite afară, la peisajul mult prea însorit. Căldura înăbuşitoare care avea să-i toropească în acea zi părea să se potrivească perfect cu starea lui sufletească.

Într-un târziu, Steffi se apropie pe nesimţite de el.

– Eşti îngrozitor de tăcut.

– Am avut o noapte cam scurtă. N-am putut adormi.

– Şi care ar fi motivele acestei insomnii? Dându-şi seama care era sensul ascuns al întrebării, el îşi întoarse capul pentru a o privi.

– Doar neastâmpărul.

– Eşti nemilos, Hammond.

– Cum aşa?

– Puteai măcar să tragi o beţie zdravănă şi să te mai gândeşti o dată la decizia pe care ai luat-o în legătură cu noi.

Hammond zâmbi, dar tonul vocii îi era grav.

– Este singura decizie care putea fi luată în cazul nostru, Steffi. Doar ştii la fel de bine ca mine.

– Mai ales din perspectiva ultimei hotărâri luate de Mason.

– Aia nu are nici o legătură cu mine.

– Putea măcar să mi se dea şansa de a lupta pentru cazul ăsta. Mason te favorizează fără jenă. Pe faţă. Întotdeauna vei fi preferatul lui. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– M-am angajat aici înaintea ta, Steffi. Este vorba doar de vechime.

– Da, sigur. Tonul ei tărăgănat îi contrazise însă vorbele.

Înainte ca Hammond să-i poată răspunde, Smilow se întoarse în încăpere.

– Interesant, spuse el. Unul dintre băieţii mei s-a dus pe la vecinii familiei Pettijohn, pentru a afla dacă Lute s-a certat cu vreunul dintre ei. Sau, eventual, cu vreun comerciant din zonă. Răspunsul este negativ. Drum înfundat, aş putea spune.

– Sper că există şi un „dar", spuse Steffi.

Smilow dădu din cap afirmativ.

– Dar Sarah Birch a fost la supermarket sâmbătă după-amiaza. I-a cerut măcelarului să-i taie şi să-i bată nişte cotlete, pe care voia să le împăneze pentru prânzul de duminică. Măcelarul era foarte ocupat, aşa că n-a putut s-o servească imediat. Pentru a nu pierde vremea aşteptând, ea a făcut, între timp, alte cumpărături. Magazinul era aglomerat. S-a întors la măcelărie, după spusele măcelarului, abia după vreo oră. Asta înseamnă că Sarah a minţit atunci când a afirmat că a stat toată după-amiaza în casă, împreună cu doamna Pettijohn.

– Dacă a găsit de cuviinţă să mintă pentru un lucru atât de mărunt, cu siguranţă că este capabilă să ne servească gogoşi mult mai umflate.

– Numai că minciuna nu este chiar atât de nevinovată, spuse Smilow. Perioadele de timp se potrivesc de minune. Măcelarul îşi aminteşte că i-a dat cotletele la ora şase şi jumătate, exact înainte de a ieşi din tură.

– Deci, între ora cinci şi şase şi jumătate, nu se ştie exact pe unde a umblat Sarah Birch, continuă Steffi raţionamentul cu voce tare. Cică prin magazin. Este exact intervalul în care Pettijohn a fost făcut knock-out. Iar supermarketul se află la două străzi distanţă de hotel! La naiba! Să fie oare totul chiar atât de uşor?

– Nu, spuse Smilow neîncrezător. Domnul Daniels susţine că femeia pe care a văzut-o pe coridor era albă. Ori Sarah Birch este, fără nici un dubiu, de altă rasă.

– Poate că a acoperit-o pe Davee.

– Femeia nu era blondă, îi reaminti Smilow. Ori Davee Pettijohn este blondă. Absolut nimeni nu poate afirma că ar avea părul de altă nuanţă.

– Glumeşti? Davee este regina vopselei de păr.

Pe Hammond nu-l surprindea faptul că loiala menajeră a lui Davee minţise pentru a o scăpa pe stăpâna ei de neplăceri, însă comentariul răutăcios al lui Stefanie îl dezgustă. În plus, nu se

simţea deloc în largul lui. Nu-i convenea că prietena lui din copilărie era considerată, la modul serios, suspectă. Se părea că alibiul ei nu era atât de solid pe cât pretinsese.

– Davee n-ar fi fost în stare să-l ucidă pe Lute, spuse, făcându-i pe ceilalţi doi să se întoarcă brusc spre el. Ce motiv ar fi avut?

– Din gelozie şi pentru bani.

Hammond clătină din cap cu hotărâre. Nu era deloc de acord cu afirmaţia lui Stefanie.

– Şi ea a avut amanţi, Steffi. De ce să fie geloasă pe Lute? Iar în ceea ce priveşte banii, averea ei este, probabil, mai mare decât a lui.

– Oricum, nu sunt convinsă încă dacă s-o şterg de pe lista suspecţilor.

Lăsându-i pe cei doi să facă în continuare speculaţii, Hammond se apropie de patul lui Daniels. Acesta ţinea în poală o carte de schiţe de portret ilustrând ceea ce părea a fi o varietate nesfârşită de tipuri de ochi. Hammond vru să vadă care este versiunea poliţistei, dar constată că aceasta lucra încă la conturul feţei.

– Poate un pic mai slabă aici, spuse domnul Daniels, arătând un punct de pe propriul obraz. Portretista făcu modificarea sugerată de pacient. Da, seamănă ceva mai mult, spuse el.

Când ajunseră la sprâncene şi la ochi, Hammond se apropie din nou de Steffi şi de Smilow.

– Ce ştii despre foştii lui parteneri de afaceri? îl întrebă pe detectiv.

– Evident că şi ei au fost interogaţi, îi răspunse Smilow rece, dar politicos. Adică au fost interogaţi numai cei pentru care puşcăria nu constituie un alibi.

Cu excepţia cazurilor care intraseră sub jurisdicţia federală, Hammond dăduse o mână de ajutor la trimiterea în puşcărie a unora dintre spilcuiţii delincvenţi care făcuseră afaceri cu Pettijohn. Lute încălcase deseori legea, apropiindu-se frecvent de graniţa dincolo de care faptele se transformau în delicte. Îi plăcuse să se apropie de acea graniţă, dar n-o depăşise niciodată.

– Una dintre cele mai recente afaceri ale lui Pettijohn a fost legată de o insulă din ocean. A fost o afacere foarte riscantă.

Steffi pufni în râs.

– Care-i noutatea?

– Asta a fost o afacere deosebită de celelalte. Insula Speckle se află, faţă de ţărm, la o distanţă de aproximativ o milă şi jumătate.

Este una dintre puţinele insule care au scăpat de amprentele civilizaţiei. Nici o construcţie nu a fost înălţată pe ea.

– Suficient cât să-i stârnească lui Pettijohn interesul, remarcă Steffi.

Smilow o aprobă printr-o înclinare a capului.

– Descoperind-o, a demarat lucrurile, numai că numele nu-i apare pe absolut nici un document de asociere. Cel puţin, pe nici unul dintre cele găsite de noi. Oricum, fii sigură că vom verifica toate dedesubturile afacerii. Cu multă seriozitate, adăugă, aruncându-i o privire lui Hammond.

Inima lui Hammond îi săltă în piept ca o bilă de plumb. Era la curent cu toate informaţiile pe care le divulgase Smilow despre această dubioasă afacere a lui Pettijohn. De fapt, deţinea mult mai multe informaţii, deşi ar fi vrut să şi le poată şterge din minte.

În urmă cu aproape şase luni, fusese rugat de procurorul general al Carolinei de Sud să conducă, pe ascuns, o investigaţie din care să rezulte care erau planurile de dezvoltare concepute de Pettijohn pentru acea insulă. Descoperirile lui fuseseră alarmante, dar marea surpriză venise atunci când parcursese lista investitorilor. Acolo se afla şi numele tatălui său. Până va stabili dacă există vreo legătură între insula Speckle şi uciderea lui Pettijohn, avea de gând să tăinuiască această informaţie. Trebuia să procedeze ca Smilow şi să dea detaliile afacerii doar la „momentul potrivit".

Steffi spuse:

– E posibil ca unul dintre foştii lui parteneri să-i fi purtat în aşa măsură pică lui Pettijohn încât să-l fi omorât.

– Este şi aceasta o variantă, zise Smilow. Lute s-a învârtit într-un cerc de afacerişti din care făceau parte şi o mulţime de reprezentanţi guvernamentali, de diferite ranguri. Era prieten, în general, numai cu oameni din rândul celor care deţin puterea. Chestia asta complică situaţia, dar nu mă va face să dau înapoi. Am de gând să sap până descopăr adevărul.

Dacă Smilow se hotăra să facă săpături, Hammond ştia că va da, până la urmă, peste numele lui Preston Cross, care se numărase printre investitori şi care va ieşi la iveală ca o comoară demult îngropată. Era doar o chestiune de timp până ce se va afla de legătura dintre tatăl lui şi Pettijohn.

Hammond își blestemă în gând tatăl pentru că îl pusese într-o postură compromițătoare. Curând, putea fi obligat să aleagă între datoria față de societate și loialitatea față de familie, iar afacerea murdară a lui Preston îl putea costa cazul Pettijohn. Dacă va fi nevoit să renunțe la caz, nu-și va ierta niciodată tatăl.

Aruncă o privire spre patul unde portretista părea să facă progrese.

– Părul era scurt sau lung?

– Cam până aici, spuse Daniels, ducându-și mâna spre umăr.

– Breton?

– Pe frunte... Nu.

– Drept sau ondulat?

– Mai degrabă ondulat, cred. Înfoiat, în orice caz. Bolnavul se folosi din nou de mâini pentru a da explicațiile necesare.

– Îl ținea liber?

– Parcă da. Nu mă prea pricep la coafuri.

– Uitați-vă prin revista asta. Vedeți dacă vreuna dintre femeile din poze este pieptănată în stilul ei.

Încruntându-se, Daniels se uită îngrijorat la ceas, dar acceptă în cele din urmă și începu să frunzărească apatic paginile revistei, care prezenta tunsorile moderne.

– Ce culoare avea? întrebă portretista.

– O nuanță de roșu.

– Era roșcată?

Hammond simți cum cuvintele lui Daniels îl târau tot mai aproape de acesta, ca și când ar fi fost agățat de celălalt capăt al funiei.

– Nu era portocaliu ca morcovul.

– Atunci, era roșu închis?

– Nu, cred că mai curând castaniu închis, cu reflexe roșiatice.

– Acaju?

– Asta-i, spuse Daniels, pocnind din degete. Știam eu că se numește cumva, dar nu-mi aminteam. Acaju.

Hammond luă o înghițitură de cafea, care, imediat ce ajunse pe papilele lui gustative, căpătă un gust amar. După aceea, se mai apropie cu câțiva centimetri de pat, cu precauția unui om suferind de rău de înălțime, care înaintează fără pic de entuziasm spre marginea Marelui Canion.

Vârful creionului mânuit de caporalul Endicott se mişcă rapid pe tăbliţă. Scârţ, scârţ, scârţ.

– Cum vi se pare? întrebă, arătându-i lui Daniels desenul pe care îl făcuse.

– Hei, este destul de bun. Exceptând faptul că avea faţa încadrată de câteva şuviţe de păr.

Hammond se mai apropie cu câţiva paşi.

– Aşa?

Daniels îi spuse doamnei Endicott că nimerise perfect coafura.

– Bine. Înseamnă că ne-a mai rămas doar gura, spuse ea. Punând la o parte revista, deschise cartea din poalele pacientului la un alt capitol. Gura ei avea ceva aparte, domnule Daniels? Vă amintiţi vreun amănunt semnificativ?

– Era rujată, mormăi el în timp ce studia nenumăratele forme de guri din carte.

– I-aţi observat aşadar buzele?

Ridicându-şi privirea, Daniels se uită jenat spre uşă, de parcă soţia lui s-ar fi aflat acolo şi ar fi tras cu urechea.

– Gura ei semăna cu asta, spuse, arătând spre una din variantele deja schiţate. Numai că buza inferioară îi era ceva mai plină. Endicott consultă cartea, apoi reproduse desenul pe tăbliţă. Urmărind-o cum lucrează, Daniels adăugă: Când s-a uitat spre mine, a surâs vag, aproape insesizabil.

– I-aţi văzut şi dinţii?

– Nu. Avea un zâmbet politicos. Ştiţi, ca acelea pe care le schiţează oamenii când urcă într-un lift sau în ceva asemănător.

Ca atunci când privirile se intersectează cu totul întâmplător pe deasupra ringului de dans, îşi spuse Hammond.

Lui îi lipsi curajul de a privi tăbliţa poliţistei, însă văzu cu ochii minţii zâmbetul acela fermecător, abia conturat, care i se întipărise atât de bine în memorie.

– Există vreo asemănare cu portretul ăsta? întrebă Endicott, întorcându-şi tăbliţa spre Daniels, pentru a-i permite să vadă mai bine.

– Să fiu al naibii! exclamă el uluit. Ea este.

Lui Hammond i-a fost suficientă o privire fugară pentru a confirma spusele pacientului. Într-adevăr, *ea* era.

Total absorbiţi de conversaţia pe care o purtau, când auziră exclamaţia lui Daniels, Smilow şi Steffi se apropiară în grabă de

pat. Hammond îi permise lui Stefanie să-l împingă într-o parte, deoarece nu mai simţea nevoia să se uite la portret.

– Nu este identic, le spuse Daniels, dar mi se pare al naibii de apropiat de original.

– Vreun semn distinctiv sau vreo cicatrice?

„Un pistrui."

– Cred că avea un fel de aluniţă... spuse Daniels. Nu era urâtă. Mai degrabă aducea cu un pistrui. Sub ochi.

– Vă amintiţi... începu Steffi.

– Sub care ochi? întrebă Smilow, luându-i vorba din gură.

„Sub dreptul."

– Ăăă, păi, să vedem... Stăteam cu faţa spre ea... deci înseamnă că era sub... stângul. Nu, staţi puţin. Sub dreptul! Sigur sub dreptul, spuse Daniels, exultând de fericire că le putea fi atât de folositor.

– Aţi fost suficient de aproape de ea încât să-i vedeţi culoarea ochilor?

– Nu. Mi-e teamă că nu...

„Verzi, cu puncte maronii. Gene negre."

– Cât de înaltă era, domnule Daniels?

„Un metru şaizeci şi şapte."

– Mai înaltă decât dumneavoastră, spuse el, referindu-se la Steffi, cea care îi pusese întrebarea. Dar cu câţiva centimetri mai scundă decât domnul Smilow.

– Eu am un metru şaptezeci şi şapte, spuse Smilow.

– Atunci avea cam un metru şaizeci şi şapte – un metru şaptezeci? întrebă Steffi, făcând un calcul matematic aproximativ.

– Da, cam aşa, să zicem.

– Greutatea?

„Cincizeci şi două de kilograme."

– Nu prea mare.

– Cincizeci şi nouă de kilograme? presupuse Smilow.

– Cred că ceva mai puţin.

– Din întâmplare, vă amintiţi cu ce era îmbrăcată? se interesă Steffi. Pantaloni lungi, scurţi, rochie...

„Cu fustă."

– Cu pantaloni scurţi sau cu fustă. Sunt sigur că este aşa pentru că i-am văzut picioarele. Daniels se foi. Purta o bluză, dar nu-mi amintesc nici culoarea, nici modelul.

„Fustă albă. Bluză tricotată maro, fără mâneci. Vestă asortată cu bluza. Sandale din piele maro. Fără ciorapi. Sutien bej din dantelă, închis în față. Chiloți asortați."

Endicott începu să-și strângă lucrurile și să le îndese într-o geantă neagră. Smilow luă desenul pe care îl făcuse portretista, apoi dădu mâna cu domnul Daniels.

– Dacă vom fi nevoiți să luăm legătura cu dumneavoastră, avem numărul de telefon din Macon. Să sperăm că ne va fi suficient ajutorul pe care ni l-ați dat până acum. Vă mulțumesc foarte mult.

– Și eu vă mulțumesc, spuse Steffi, aruncându-i bărbatului din pat un zâmbet înainte de a porni spre ușă, pe urmele lui Smilow.

Rămas fără voce, Hammond abia dacă-și luă rămas-bun de la Daniels printr-o înclinare a capului. Afară, pe hol, Smilow și Steffi îi mulțumiră portretistei înainte ca aceasta să urce în lift.

Ei rămaseră să studieze desenul, felicitându-se reciproc.

– Deci, asta este femeia noastră misterioasă, spuse Smilow. Nu are figură de criminală, nu crezi?

– Dar cum arată o criminală?

– Bine spus, Steffi.

Ea chicoti.

– Înțeleg acum de ce domnul Daniels n-a vrut să ne-o descrie în prezența soției lui. Cu toată răzmerița din burta lui, cred că femeia asta l-a amețit de-a binelea. Și-a amintit fiecare detaliu. Nu i-a scăpat nici măcar pistruiul pe care îl avea sub ochiul drept.

– Trebuie să recunoști că un asemenea chip nu se uită cu una-cu două.

– Asta nu înseamnă că trebuie să ne înclinăm în fața frumuseții ei, uitând să punem în balanță dacă e vinovată sau nu. Și femeile frumoase pot ucide, nu doar cele urâte. N-am dreptate, Hammond? Steffi se întoarse spre colegul ei. Dumnezeule, ce-i cu tine?

Probabil că arăta la fel de rău pe cât se simțea.

– Am băut o cafea îngrozitoare, spuse el, strângând în pumn paharul de plastic pe care îl ținuse până atunci în mână.

– Bine, Smilow, du-te să pui mâna pe ea, spuse Steffi, bătând cu vârful unghiei în desen. Acum știm cum arată.

– Ne-ar fi prins bine să fi avut și un nume.

„Dr. Alex Ladd."

Capitolul 14

Sediul temporar al biroului judiciar se afla în Charleston-ul de nord, într-o clădire neatrăgătoare de două etaje, situată într-un district industrial. În imediata ei vecinătate se afla un magazin alimentar şi o brutărie de curând deschisă. Mutarea se făcuse pentru a se putea renova impunătoarea clădire din centru, sediul dintotdeauna al tribunalului. Clădirea, foarte veche, avea demult nevoie de renovări, iar după ce uraganul Hugo o făcu total inutilizabilă, fură forţaţi să se mute.

Din centru, nu făceai decât zece minute cu maşina. Hammond nu avea să-şi mai aducă aminte cum parcursese drumul acela în dimineaţa zilei de luni. Din parcare, se îndreptă direct spre intrarea clădirii. Îi răspunse mecanic gardianului care făcea controlul corporal de rutină, cu detectorul lui de metale, apoi o luă la stânga şi intră în aripa în care fusese înghesuit Biroul regional de avocatură. Traversă grăbit secretariatul şi îi spuse din mers secretarei că nu vrea să fie deranjat de nici un telefon.

– Aveţi deja...

– O să mă ocup mai târziu.

Intră în biroul lui, trântind uşa. Îşi azvârli sacoul şi geanta diplomat pe masă, deasupra hârtiilor care aşteptau să fie citite, apoi se prăbuşi pe scaunul cu spătar înalt, îmbrăcat în piele, şi îşi apăsă ochii cu podul palmelor.

Pur şi simplu, nu-i venea să creadă. Probabil că visa, urmând ca în scurt timp să se trezească. Spera ca totul să nu fie decât un coşmar, fără nici o legătură cu realitatea.

Şi totuşi, avea. Era un coşmar pe care îl *trăia*, nu-l visa. Deşi părea absurd, portretista redase pe tăbliţa ei chipul doctoriţei Alex Ladd, cea care, la numai câteva ore după ce fusese văzută în

preajma locului unde fusese comisă crima, împărţise acelaşi pat cu el.

Să fi fost o simplă coincidenţă? Foarte puţin probabil.

Sigur avea legătură cu Lute Pettijohn, dar Hammond nu era sigur dacă dorea să afle natura acesteia.

Îşi trecu palmele peste faţă, apoi sprijinindu-şi coatele pe masă, privi în gol, încercând să-şi pună ordine în gândurile haotice.

În primul rând, fără nici o îndoială, caporalul Endicott desenase chipul femeii cu care se culcase el în noaptea de sâmbătă spre duminică. Chiar dacă n-ar fi revăzut-o pe acea femeie ieri-seară, era puţin probabil să-i uite figura atât de repede. Trăsăturile ei îl atraseseră din prima clipă. Apoi, noaptea, în dormitor petrecuse ore întregi studiindu-i faţa, admirându-i-o, mângâindu-i-o, sărutându-i-o.

– De unde ai chestia asta?, o întrebase, atingându-i pata de sub ochiul drept.

– Semnul ăla?

– E frumos.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

– În tinereţe l-am urât, dar acum recunosc că a început să-mi placă.

– Nici nu avea cum să nu-ţi placă. Şi eu mi-aş dori să am aşa ceva. Şi, spunând aceste cuvinte, îi sărutase pistruiul o dată, apoi încă o dată, atingându-l uşor cu vârful limbii.

– Hmm. Ce păcat.

– La ce te referi?

– La faptul că nu am mai multe pete.

Ajunsese să-i cunoască toate trăsăturile feţei. Poliţista reuşise să-i facă un portret excelent, care avea doar două neajunsuri – bidimensionalitatea şi reprezentarea alb-negru –, lucruri care făceau ca desenul să nu exprime personalitatea care se ascundea în spatele acelui chip. Dar asta nu însemna că putea exista vreo îndoială cu privire la identitatea celei care fusese văzută în preajma apartamentului victimei. Ciudat era că, după ce se vânturase pe acolo, doctoriţa Ladd ieşise în calea unui angajat al biroului de avocatură. Şi nu al oricărui angajat, ci a lui Hammond Cross, care,

în mod cu totul întâmplător, își petrecuse o parte a după-amiezii respective tot în compania victimei.

– Dumnezeule! Hammond își trecu degetele prin păr, apoi își strânse capul între palme. Era cât pe ce să se lase copleșit de uluirea și disperarea care îl asaltau. Ce naiba ar trebui să fac?

Oricum, nu putea da înapoi, deși exact asta îi venea să facă. Ar fi fost un lux dacă și-ar fi permis să iasă pe furiș din acel birou, să părăsească orașul și chiar statul, pentru a se ascunde undeva. I-ar fi convenit ca tevatura care va urma să se petreacă în lipsa lui și să fie scutit de scandalul care avea să se declanșeze inevitabil, revărsându-se asupra lui ca un șuvoi de lavă.

Dar nu era un papă-lapte. Avea un puternic simț al responsabilității, înnăscut, pe care, ulterior, părinții săi avuseseră grijă să i-l cultive și mai mult. Prin urmare, nu se putea imagina dând bir cu fugiții în aceste momente dificile.

Se străduí așadar să se concentreze la o altă chestiune care i se părea incontestabilă – nedivulgarea numelui nu fusese, pentru doctorița Ladd, o metodă a artei seducerii, așa cum crezuse el, în mod cu totul greșit. La bâlci, stătuseră cel puțin o oră împreună înainte de a-i trece prin minte s-o întrebe cum o cheamă. Râseseră amândoi, amuzați că le trebuise atâta timp pentru a ajunge să-și pună o întrebare care, în mod normal, nici n-ar trebui pusă, deoarece doi necunoscuți care intră în contact sunt obligați de regulile bunei-cuviințe să se prezinte.

– Numele nu contează atât de mult, nu crezi? Mai ales atunci când întâlnirile sunt prietenești.

El îi dăduse dreptate.

– Da, de ce ar conta numele? spusese, după care citase fragmentele pe care și le mai amintea dintr-un pasaj al piesei *Romeo și Julieta.*

– Excelent! Te-ai gândit vreodată să așterni pe hârtie chestiile astea?

– Păi, le-am și așternut, dar nu voi reuși să-mi vând niciodată opera.

Din momentul acela, numele ei devenise subiect de glumă. Cu zâmbetul pe buze, în permanență distrați, el o întrebase mereu cum o cheamă și ea refuzase de fiecare dată să-i spună. Ca un prostănac ce era, crezuse că nu vor decât să transforme în realitate

fantezia oamenilor care visează să facă dragoste cu un necunoscut. Anonimatul fusese o tentație, un element necesar, absolut indispensabil procesului de seducere. Hammond nu-l considerase periculos.

Ceea ce-l deranja cel mai tare era faptul că Alex Ladd știuse cum îl chema pe el. În definitiv, presupunerea lui putea să fie corectă. Așa cum era posibil ca întâlnirea lor să nu fi fost întâmplătoare. Poate că Alex Ladd nu sosise în mod cu totul accidental la bâlci aproape imediat după el. Poate că întâlnirea lor fusese plănuită cu grijă. În acest caz, planul făcut trebuia să urmărească un scop, nu-i așa? Și care putea fi acela? Probabil compromiterea, parțială ori totală, a lui sau a biroului de avocatură.

Indiferent care aveau să fie implicațiile compromiterii, ele îi puteau afecta iremediabil cariera. Orice pată, oricât de mică, putea fi catastrofală pentru înfloritoarea lui carieră. Până și o sămânță de scandal se putea transforma într-un bolovan apărut pe neașteptate în calea sa, special pentru a-l face să se poticnească. În condițiile acestea, un scandal de proporțiile celui care se profila la orizont avea să-i distrugă speranța de a ajunge pe scaunul lui Monroe Mason; cum ar putea ajunge acolo dacă nu demonstrând că este cel mai merituos avocat din Charleston?

Aplecându-se peste birou, își îngropă fața în palme. „Prea frumos ca să fie adevărat." Expresia suna banal, dar ascundea multă înțelepciune. În timpul facultății, agățase la fereastra unui bar numit Tanstaafl, împreună cu colegii lui, un carton pe care scrisese: „Masa gratuită nu este oferită niciodată chiar pe gratis". Noaptea de vis pe care o petrecuse în compania celei mai excitante femei pe care o întâlnise vreodată părea să aibă niște tentacule filiforme, ce se vor transforma, probabil, într-un laț care, până la urmă, îl va sugruma.

Cât de prostește se aruncase cu capul înainte, fără să-și dea seama de capcana care i se întindea! Culmea ironiei, considera că vinovăția îi aparține mai mult lui decât doctoriței, sau, în cazul în care doctorița făcea parte din gașca lui Pettijohn, persoanelor care l-au ademenit să intre în capcană. Se dovedise al naibii de pueril.

Cu ochii larg deschiși, intrase de bunăvoie în cea mai veche cursă cunoscută de omenire, pentru că, nu-i așa, sexul era cea mai sigură metodă de compromitere a unui bărbat. De-a lungul istoriei ea se dovedise de nenumărate ori extrem de sigură și de

eficace. Cu rezultate imediate. El nu crezuse că poate fi atât de naiv, dar constata că se înşelase amarnic.

Dacă naivitatea era scuzabilă, în schimb, obstrucţionarea justiţiei nu era.

De ce nu recunoscuse imediat în faţa lui Smilow şi a lui Steffi că o cunoaşte pe femeia din desen?

Pentru că femeia aceea putea fi complet nevinovată! Acel domn Daniels se putea înşela. Dacă era adevărat că o văzuse pe Alex Ladd în hotel, ora la care o văzuse putea fi îndoielnică. Hammond nu putea face decât o eroare de câteva minute în privinţa momentului în care o zărise apărând în pavilionul de la bâlci. Având în vedere distanţa pe care ar fi trebuit s-o parcurgă pentru a ajunge acolo, luând în considerare şi traficul intens de pe şosea, ar fi trebuit să părăsească hotelul la ora... Hammond făcu nişte calcule rapide. Să zicem după ora cinci şi jumătate. În cazul în care medicul legist ajungea la concluzia că Pettijohn încetase din viaţă mai târziu, Alex Ladd nu putea fi criminala.

„Bun argument, Hammond. Exact la ţanc. Un raţionament extraordinar."

Miezul problemei îl reprezenta faptul că nu-i trecuse nici o clipă prin minte să o identifice pe Alex Ladd.

Din primul moment în care se uitase la desen şi realizase despre cine era vorba, ştiuse cu absolută certitudine că nu avea de gând să-i dezvăluie identitatea. Se uitase la figura din desen, o comparase cu cea pe care o studiase noaptea, în pat, de pe perna lui aşezată convenabil, ceva mai sus decât a ei, dar nu pusese în balanţă variantele pe care le avea, nu reflectase asupra argumentelor pro şi contra care puteau fi în favoarea sau împotriva păstrării tăcerii. Instantaneu, îngropase secretul pe care îl deţinea. Şi, pentru moment, avea de gând să-l păstreze aşa. Voia să-i protejeze identitatea. Acesta era şi motivul pentru care încălca toate regulile etice pe care le susţinea ca avocat. Tăcerea lui era o violare deliberată a legilor pe care jurase că le va apăra, o încercare intenţionată de a împiedica investigarea unei omucideri. Nu dorea să se gândească la consecinţele pe care va trebui să le suporte, dar nici nu voia s-o dea pe doctoriţă pe mâinile lui Smilow şi Steffi. În uşa biroului său se auzi o bătaie puternică. O fracţiune de secundă mai târziu, uşa se deschise. Tocmai când se pregătea s-o certe pe

secretară că-l deranja tocmai acum, când îi ceruse să fie lăsat în pace, Hammond își înghiți cuvintele dure înainte să apuce să le rostească.

– Bună dimineața, Hammond.

„La naiba, asta-mi mai trebuia."

Ca de fiecare dată când se afla în compania tatălui său, Hammond se simți cuprins de o stare de agitație asemănătoare cu cea a unui soldat care se pregătește să plece pe front. Cum arăta? Avea tot armamentul în perfectă stare de funcționare? Exista vreo defecțiune de care trebuia să se ocupe imediat? Va scăpa necriticat de ofițerul care va trece în revistă trupele? Spera că tatăl lui nu-l va supune în această dimineață unei examinări prea atente.

– Bună, tată, spuse, ridicându-se în picioare și strângându-i mâna pe deasupra biroului. Hammond nu credea că tatăl său îl îmbrățișase vreodată. Dacă o făcuse, probabil că se întâmplase pe vremea când era prea mic ca să-și mai amintească.

Își luă sacoul de pe scaun și îl atârnă în cuier, își puse servieta pe jos și îi oferi tatălui său singurul scaun disponibil în încăperea aceea înghesuită.

Preston Cross era cu mult mai scund și mai îndesat decât fiul său. Statura însă nu diminua efectul pe care îl avea asupra oamenilor, fie că se afla în mijlocul unei mulțimi, fie că discuta între patru ochi cu cineva. Tenul îi era în permanență ars de soare datorită activităților desfășurate în aer liber, printre care se numărau tenisul, golful și plimbările cu barca. La vârsta de cincizeci de ani, încărunțise brusc. Parcă la comandă. Fusese o încărunțire prematură, dar se folosea de părul lui alb ca de un accesoriu absolut necesar pentru a le impune respect celor din jur.

Nu fusese niciodată bolnav, nici măcar o zi, ba chiar avea o repulsie față de oamenii suferinzi, boala fiind pentru el un semn de slăbiciune. Renunțase la țigări cu zece ani în urmă, în schimb, fuma trabucuri. Și, zilnic, obișnuia să bea câte trei pahare de whisky. Seara, înainte de culcare, prefera un pahar de coniac. În ciuda viciilor pe care le avea, era foarte viguros.

La cei șaizeci și cinci de ani ai săi, era într-o formă mult mai bună decât majoritatea bărbaților care aveau jumătate din vârsta lui, dar aura de putere pe care o emana nu era dată doar de robustețea fizică, ci și de energia debordantă de care dădea dovadă.

Se folosea de impresia pe care o făcea, pe de o parte pentru a-i intimida pe bărbaţi şi, pe de alta, pentru a fi adorat de femei.

Atât în viaţa profesională, cât şi în cea particulară, rareori fusese pe locul doi sau i se întâmplase să fie criticat. În plus, absolut nimeni nu-l contrazicea. Cu trei decenii în urmă crease, prin fuzionarea mai multor companii micuţe de asigurări medicale, o companie mare, care, sub conducerea lui, cunoscuse o înflorire extraordinară. Acum, ea avea douăzeci şi una de sucursale, risipite pe tot cuprinsul ţării. Oficial, Preston era semipensionar, ca să zicem aşa, dar continua să deţină, onorific, titlul de şef al executivului. Asta nu însemna însă că nu urmărea întreaga activitate a companiei. Nu-i scăpau nici măcar preţurile de vânzare ale cărbunelui medicinal. Nu-i scăpa nimic.

Făcea parte din numeroase comitete şi comisii. El şi doamna Cross nu lipseau de pe nici una din listele importante de invitaţi. Preston cunoştea toate persoanele cu greutate din sud-estul Statelor Unite. Era un om cu relaţii.

În timp ce Hammond dorea să-şi iubească, să-şi admire şi să-şi respecte tatăl, era conştient că Preston profita din plin de avantajul calităţilor cu care-l înzestrase Dumnezeu, pentru a face nişte lucruri nu tocmai curate.

Preston îşi începu vizita neanunţată spunând:

– Am venit imediat ce-am aflat.

De obicei, o asemenea introducere era urmată de nişte condoleanţe. Hammond se îngrozi. Cum putea tatăl său să afle atât de repede de imprudenţa de care dăduse dovadă atunci când se încurcase cu Alex Ladd?

– Ce-ai aflat?

– Că vei instrumenta dosarul celui care l-a asasinat pe Lute Pettijohn.

Hammond încercă să-şi ascundă uşurarea.

– Aşa este.

– Ar fi fost frumos s-o aud din gura ta, Hammond.

– N-am făcut-o intenţionat, tată. Abia ieri-seară am discutat cu Mason.

Ignorând explicaţia fiului său, Preston continuă:

– În schimb, a trebuit s-o aud de la un prieten care, din întâmplare, a luat micul dejun cu Mason în această dimineaţă. Mai târziu,

la club, el mi-a pomenit în treacăt de numirea ta, presupunând, normal, că eram la curent cu acest amănunt. Am fost pus într-o situaţie jenantă.

– Sâmbătă am fost la cabană. Am auzit de moartea lui Pettijohn abia aseară, când m-am întors în oraş. De atunci, evenimentele s-au derulat atât de rapid, încât n-am apucat să le asimilez.

Afirmaţia lui era adevărată, dar incompletă.

Preston dădu un bobârnac unei scame invizibile, care părea să se fi aşezat pe dunga ascuţită ca o lamă a pantalonilor săi.

– Sunt sigur că îţi dai seama ce oportunitate uriaşă ţi se oferă.

– Da, domnule.

– Procesul va avea parte de o publicitate enormă.

– Sunt conştient că...

– Pe care ar trebui s-o exploatezi în favoarea ta, Hammond. Cu înflăcărarea unui evanghelist care îşi susţine cu ardoare credinţa, Preston îşi ridică mâna şi strânse cu putere pumnul, de parcă ar fi vrut să prindă un mănunchi întreg de unde radio. Foloseşte-te de spectacolul mass-mediei. Şterge-ţi numele de pe lista avocaţilor care primesc numai sarcini de rutină. Permite-le votanţilor să afle cine eşti. Promovează-te singur. Asta este cheia succesului!

– Să obţii o condamnare este cheia, îl contrazise Hammond. Sper că pledoaria mea de la tribunal va fi suficientă pentru a mă propulsa şi că nu voi fi nevoit să mă bazez pe vâlva creată de reporteri.

Preston flutură dezaprobator din mână.

– Oamenilor nu le pasă cum rezolvi cazul, Hammond. Cui îi pasă dacă asasinul este închis pe viaţă sau scapă basma-curată?

– Mie, de exemplu, spuse Hammond cu înfocare. Pe toţi cetăţenii ar trebui să-i intereseze.

– Poate că va veni şi vremea când se va da mai multă atenţie rezultatelor obţinute de funcţionarii publici, dar, deocamdată, poporului îi pasă cât de bine dă cineva pe sticlă. Preston râse. Dacă am face un sondaj de opinie am constata că majoritatea concetăţenilor noştri nu au nici cele mai elementare cunoştinţe despre activitatea unui avocat districtual.

– Şi cu toate astea, poporul despre care vorbeşti este revoltat de statisticile criminaliştilor.

– Foarte bine, agaţă-te de chestia asta, exclamă Preston. Acaparează-le atenţia cu discursul tău, şi publicul se va simţi împăcat. Preston se lăsa degajat pe spătarul scaunului. Dar nu uita să-i vrăjeşti pe reporteri cu vorbe cât mai dulci, Hammond, ca să poată fi de partea ta. Când îţi solicită un interviu, nu-i refuza. Oricât de tâmpită ar fi declaraţia pe care o dai, vei constata uluit că ea va face minuni. Cei de la radio şi de la televiziune îţi vor acorda din ce în ce mai mult timp de emisie. Urmă o scurtă pauză, în care Preston îi făcu cu ochiul. Ai grijă să fii ales. După alegeri, vei putea acţiona cum îţi va dori inima.

– Şi dacă nu voi fi ales?

– Ce te poate opri?

– Insula Speckle.

Deşi Hammond lansase o bombă, tatăl său nici măcar nu tresări.

– Ce-i aia?

Hammond nu încercă să-şi ascundă dezgustul.

– Eşti bun, tată. Eşti foarte bun. Poţi nega oricât, dar eu ştiu că minţi.

– Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Hammond.

– Să am grijă cum vorbesc? Furios, Hammond sări în picioare şi îşi afundă mâinile în buzunare. Nu mai sunt copil, tată. Acum sunt unul dintre avocaţii acestui ţinut. Iar tu eşti un escroc.

Faţa lui Preston se umplu de vinişoare roşii.

– Bine, eşti al naibii de deştept. Ce informaţii crezi că deţii?

– Ştiu că dacă detectivul Smilow sau oricine altcineva face legătura între numele tău şi proiectul insulei Speckle, ai încurcat-o, şi poţi ajunge chiar la închisoare, în timp ce eu îmi iau adio de la carieră. Singura mea şansă de scăpare ar fi să-i intentez proces propriului meu tată. Dar, chiar şi aşa, alianţa dintre tine şi Pettijohn mă va pune într-o situaţie deosebit de delicată.

– Relaxează-te, Hammond. N-ai de ce să-ţi faci griji în legătură cu afacerea Speckle.

Hammond nu ştia dacă trebuia să-l creadă sau nu. Tatăl său luase o mină calmă, serioasă, care exprima sinceritate. De fapt, se pricepea al naibii de bine la disimulări.

– De când te-ai retras? îl întrebă.

– De acum câteva săptămâni.

– Fără ştirea lui Pettijohn?

– Ba da, cu ştirea lui. A încercat să mă convingă să nu mă retrag, dar l-am lăsat baltă, luând şi banii pe care îi investisem pentru proiect. L-am enervat cumplit de tare.

Hammond simţi că i se urcă tot sângele în obraji de jenă. Era teribil de stânjenit. Sâmbătă după-amiaza, Pettijohn îi spusese că Preston era băgat până în gât în afacerea Speckle. Îi arătase nişte documente pe care văzuse, fără posibilitate de tăgadă, semnătura tatălui său. Oare Pettijohn se jucase cu el?

– Unul dintre voi minte.

– Când ai devenit tu confidentul lui Lute? se interesă Preston.

Hammond îi ignoră întrebarea.

– Când te-ai retras, ţi-ai vândut contractul de asociere pentru a obţine vreun profit?

– Nu lucrez niciodată în pierdere. Aş fi făcut o greşeală imensă dacă nu-l vindeam. Oricum, se găsea cineva interesat să se bage în afacere şi să dea bani pentru acţiunile mele.

Cafeaua amară bolborosi în stomacul lui Hammond.

– Acum nu contează dacă te-ai retras sau nu din afacere. Dacă ai avut o legătură cu acel proiect, oricât de mică, eşti vinovat. La fel ca mine, pentru simplul fapt că suntem rude.

– Termină cu exagerările, Hammond.

– Dacă se va întâmpla vreodată să se afle de...

– Nu se va afla nimic.

– Totuşi, este posibil.

Preston ridică din umeri.

– Atunci, haide să-ţi spun care este adevărul.

– Care-i?

– Că habar n-am avut ce are de gând să facă Lute pe acea insulă. Când am aflat, am refuzat să-mi dau acordul pentru proiectele lui şi m-am retras.

– Ai un răspuns pentru orice întrebare. Ai studiat problema din toate unghiurile posibile.

– Corect, întotdeauna procedez aşa.

Hammond îi aruncă o privire furioasă. Preston îl provoca, practic, să îndrăznească să-l dea în judecată, dar el ştia că un asemenea demers ar fi fost inutil. Probabil că până şi Lute Pettijohn ştiuse că Preston va avea grijă să-şi asigure perfect spatele. El se

folosise de colaborarea lui temporară numai pentru a-l manipula pe Hammond.

– Sfatul pe care ţi-l dau, Hammond, spuse Preston, este să tragi învăţăminte din toată povestea asta. Poţi ieşi basma curată din aproape orice situaţie, dacă îţi laşi o portiţă de scăpare.

– Ăsta-i sfatul pe care i-l dai unicului tău fiu: s-o ia naiba de integritate?

– N-am făcut eu regulile jocului, se răsti Preston. S-ar putea să nu-ţi fie pe plac. Aplecându-se în faţă pe scaun, îşi întări spusele printr-o ridicare fermă a degetului arătător. Dar va trebui să li te supui, altfel, cei care au conştiinţa mai puţin curată decât tine te vor lăsa să le cureţi noroiul de pe călcâie.

Cunoştea teoria asta. Hammond o auzise de nenumărate ori. Când crescuse suficient de mult pentru a pune sub semnul întrebării moralitatea tatălui său şi a-i contrazice unele principii, devenise clar, foarte repede, că nu semănau deloc. Ca atare, între ei se ridicase o barieră. De atunci, nici unul nu mai ieşise învingător din frecventele lor dispute, deoarece nici el, nici tatăl său nu cedaseră.

Acum, după ce Hammond primise dovada grăitoare a implicării tatălui său în una dintre afacerile cele mai dubioase ale lui Pettijohn, îşi dădu seama cât de diferite erau punctele lor de vedere. Nu credea că Preston nu ştia ce se întâmpla pe insula aceea. Nu conştiinţa fusese cea care îl împinsese să se retragă. Se retrăsese doar în momentul în care i se ivise ocazia să scoată un profit din investiţia pe care o făcuse.

Hammond văzu cum prăpastia dintre ei devenea din ce în ce mai adâncă. Era deja prea mare pentru a o putea traversa.

– Am o întâlnire peste cinci minute, minţi el, ocolind biroul. Salut-o pe mama din partea mea. Am să încerc s-o sun astăzi, puţin mai târziu.

– În după-amiaza asta se duce, împreună cu nişte prietene, în vizită la Davee.

– Sunt sigur că Davee se va bucura să le vadă, spuse Hammond, gândindu-se cu cât dispreţ vorbise aceasta despre mulţimea care avea să se adune în casa ei, mai degrabă din curiozitate decât din dorinţa sinceră de a-i prezenta condoleanţe.

Când ajunse la uşă, Preston se întoarse.

– Nu ţi-am ascuns cât de afectat am fost atunci când ai părăsit firma aceea de avocatură.

– Nu, nu mi-ai ascuns. Din contră, mi-ai spus foarte răspicat că fac o greşeală, zise Hammond, bătos. Dar n-am vrut să renunţ la idee. Îmi place să lucrez aici, în tabăra acuzării. Mai mult decât atât, îmi fac bine treaba.

– Te-ai descurcat bine sub tutela lui Monroe Mason, chiar excepţional, aş putea spune.

– Îţi mulţumesc.

Complimentul nu-l încântă pe Hammond. Opinia lui Preston nu mai valora nimic pentru el. Şi oricum, laudele tatălui său erau însoţite întotdeauna de o observaţie care le anula efectul.

„– Notele astea de zece îmi plac, Hammond, dar este inacceptabil ca la chimie să iei doar 9."

„– Noroc că ai avut viteză mai mare decât alergătorii ăia, pentru că, dacă nu-i depăşeai, echipa voastră nu avea nici o şansă să câştige meciul. Mare păcat că n-aţi putut marca mai mult. Aia chiar că ar fi fost o reuşită."

„Ai terminat facultatea al doilea? Este minunat, fiule, dar era mult mai bine dacă ieşeai primul."

Cam după modelul acesta crescuse Hammond. De aceea, el nu se aştepta ca Preston să renunţe la vechile obiceiuri tocmai în această dimineaţă.

– Hammond, acum ai şansa să demonstrezi că decizia pe care ai luat-o nu a fost greşită. Ai încălcat angajamentul de a fi partenerul fidel al acelei prestigioase firme de avocatură ca să intri în serviciul public. Gestul tău va avea un oarecare sens doar dacă ajungi şef. Cu falsă afecţiune, Preston îşi puse mâna, grea ca un sac cu ciment, pe umărul lui Hammond. Se părea că uitase deja, sau prefera să pretindă că a uitat ultima lor ceartă. Pentru cazul pe care îl ai acum, merită să-ţi dai toată osteneala, fiule. Procesul pe care îl vei intenta omului care l-a ucis pe Pettijohn va fi o uşă deschisă, care te va invita să intri în biroul avocatului regional şef.

– Dacă afacerile tale necurate or să-mi anuleze şansele de reuşită, tată?

Cu o nerăbdare vizibilă, Preston spuse:

– Aşa ceva este imposibil.

– Dacă, totuşi, se întâmplă, luând în considerare ambiţia ta de a mă vedea în vârf, nu crezi că ar fi o mare ironie a sorţii?

***

Doamna doctor Alex Ladd nu oferea consultații lunea.

Profita de acea zi ca să-și facă ordine printre hârtii și pentru a-și rezolva problemele personale. Însă această zi de luni era deosebită față de celelalte. Astăzi avea să-l plătească pe Bobby Trimble și să scape de el, pentru totdeauna, spera ea. Doar făcuseră o înțelegere clară cu o seară în urmă. Dacă îi dădea ceea ce-i ceruse, Bobby îi promisese să dispară din viața ei.

Cu toate astea, învățase pe pielea ei că promisiunile lui Bobby nu valorau doi bani.

Descuind ușa cabinetului, se întrebă de câte ori va mai fi nevoită să-și deschidă seiful pentru a scoate bani. Oare toată viața? Sumbră perspectivă, însă nu imposibilă. Acum, când Bobby dăduse din nou de urma ei, era greu de crezut că o va lăsa în pace.

Cabinetul ei bine organizat îi reaminti cât de mult avea de pierdut dacă Bobby va scoate la iveală adevărul despre ea. Gândindu-se în primul rând la confortul pacienților, preferase să cumpere un mobilier mai scump; de aceea, fusese nevoită să se limiteze la un număr mai mic de piese. La fel ca în celelalte încăperi ale casei, stilul tradițional era combinat cu cel vechi. Cele câteva obiecte de anticariat achiziționate erau menite doar să facă impresie.

Covorul oriental îi înăbuși zgomotul pașilor. Razele soarelui pătrundeau în interior prin ferestrele care ofereau o frumoasă perspectivă spre veranda casei și spre grădina din spate, pe care îi plăcea s-o îngrijească pe parcursul tuturor celor patru anotimpuri. Plantele, cărora le pria clima semitropicală din Charleston, erau înflorite.

Avusese noroc să găsească această casă, proaspăt renovată și dotată modern cu tot ce era necesar. Nu mai trebuise decât să-și pună amprenta personală, pentru a simți că-i aparține cu adevărat. Înainte, încăperea aceasta, care se găsea în colțul din față al clădirii, servise drept salon de primire, iar cea alăturată, decorată asemănător, fusese folosită ca sufragerie. Pe prima o transformase în cabinet, pe a doua, în living. Când organiza câte o petrecere, își invita musafirii pe terasă. Când mânca singură, se ducea în bucătăria aflată la etaj, în partea din spate a casei. Tot la etaj se aflau două dormitoare mari, dotate fiecare cu baia și dulapurile corespunzătoare. Toate încăperile aveau deschidere spre una dintre

verandele umbroase. Zidul acoperit cu iasomie dădea impresia de intimitate atunci când stăteai în curtea din spate.

Alex dădu la o parte tabloul înrămat după care se ascundea seiful. Roti cu abilitate butonul numerotat, formând cifrul de deschidere. Când auzi clicul care îi spunea că ştifturile mecanismului de blocare s-au aliniat, apăsă pe pârghie şi deschise uşa greoaie.

Înăuntru se aflau mai multe teancuri de bancnote, legate în funcţie de valoarea lor. Avea întotdeauna bani la îndemână, probabil din cauza faptului că în copilărie aflase ce înseamnă foamea şi dorinţele nesatisfăcute. Obişnuinţa de a şi-i ţine în casă era puerilă, neraţională, dar, având în vedere motivul care generase această obişnuinţă, îşi scuza greşeala. Pentru că era o greşeală să-ţi ţii banii în casă, în loc să profiţi de dobânzi. Asta dovedea că n-ai simţ practic şi gândire economică logică. Dar, deşi era perfect conştientă de lucrul acesta, Alex prefera senzaţia de securitate pe care i-o dădea prezenţa banilor în seif. Ştia că-i are la îndemână în situaţii de urgenţă, cum era cea de faţă, de exemplu.

Numără bancnotele până ajunse la suma stabilită şi băgă banii într-o geantă cu fermoar. Din cauza conţinutului şi a destinaţiei acelor bani, geanta i se păru anormal de grea.

Ura pe care o nutrea faţă de Bobby Trimble era atât de puternică, încât o înspăimânta. Nu-i era ciudă că îi dădea banii. I-ar fi dat, fericită, chiar mai mulţi dacă ar fi fost convinsă că nu-l va mai vedea niciodată. Nu suma, în sine, o deranja, ci faptul că Bobby apăruse ca un intrus în viaţa pe care şi-o organizase singură, cu grijă şi efort.

Cu două săptămâni în urmă, acesta apăruse ca din senin. Când auzise ţârâitul soneriei de la intrare, neştiind ce o aşteaptă, se dusese veselă să răspundă. Constatase îngrozită că în faţa uşii ei se proţăpise Bobby.

În primul moment, nu-l recunoscuse. Schimbarea lui era uluitoare, îşi înlocuise hainele ieftine, lipsite de gust, cu o îmbrăcăminte scumpă, tot lipsită de gust. La tâmple îi apăruseră câteva fire argintii, ce ar fi conferit o notă de distincţie oricărui alt bărbat, dar care pe Bobby îl făceau mai sinistru, dând senzaţia că răutatea lui din tinereţe se maturizase, transformându-l într-un adevărat drac.

Totuşi, rânjetul acela sadic îi era mult prea familiar – un zâmbet triumfător, răutăcios, insinuant, pe care încercase ani de zile

să şi-l şteargă din memorie. Văzând că nenumăratele şedinţe de terapie la care participase şi fluviile de lacrimi pe care le vărsase n-o scapă de amintirea lui neplăcută, îl implorase pe Dumnezeu s-o ajute. În ultimul timp, Bobby îi apărea rareori în vis. De fiecare dată când era chinuită de un asemenea coşmar, se trezea scăldată în sudoare, tremurând de frică. Rânjetul acela era reprezentativ pentru controlul pe care îl exercitase Bobby asupra ei.

– Bobby. Vocea îi răsunase la fel de pierită ca dangătul clopotelor de la o ceremonie mortuară. Neaşteptata lui apariţie nu putea aduce decât dezastre, iar micile modificări de aspect pe care le suferise Bobby îi dădeau o înfăţişare şi mai ameninţătoare.

– Nu pari prea fericită că mă vezi.

– Cum de m-ai găsit?

– Păi, nu mi-a fost prea uşor. Şi glasul i se schimbase. Era mai rafinat, mai uniform. Dispăruseră sunetele ascuţite şi cele nazale. Dacă nu te-aş fi cunoscut aşa de bine, aş fi crezut că în toţi anii ăştia n-ai făcut altceva decât să te ascunzi de mine. Am ajuns la uşa ta cu totul întâmplător. Dintr-un capriciu al sorţii.

Alex nu fusese sigură dacă să-l creadă sau nu. Într-adevăr, era posibil ca soarta să-i fi jucat un asemenea renghi. Pe de altă parte însă, ştia că Bobby era un individ descurcăreţ. Nu s-ar fi mirat aflând că acesta şi-a petrecut ultimii ani căutând-o. Dar ce mai conta dacă apăruse la uşa ei din cauza destinului sau a încăpăţânării lui. Important era faptul că se afla aici şi că îi dezgropa din adâncurile sufletului toate amintirile urâte şi toate temerile de care încercase să scape.

– Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Lipindu-şi palmele de piept, în dreptul inimii, el mimase faptul că se simţise jignit de afirmaţia ei.

– După toate prin câte am trecut împreună?

– *Din cauza* lucrurilor pe care le-am trăit împreună.

Bobby vedea acum în Alex o femeie mult mai echilibrată şi mai sigură pe ea decât fusese în tinereţe, lucru care-l făcu să-şi piardă cumpătul.

– Chiar vrei să facem o comparaţie între experienţele de care a avut parte fiecare dintre noi în trecut? Vrei să stabilim clar ce a păţit fiecare din cauza celuilalt? Nu uita, eu am fost cel care...

– Ce vrei? În afară de bani, evident.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, *doamnă doctor Ladd.* Nu eşti singura care o duce bine. De la ultima noastră întâlnire şi mie mi-a mers bine.

Apoi începuse să se laude cu cariera lui de prezentator la un club de noapte. Când se săturase să asculte povestea zilelor de glorie petrecute de el la Cock'n'Bull, Alex spuse:

– Într-un sfert de oră trebuie să-mi sosească un pacient.

Sperase să pună capăt rapid întrevederii, dar pentru Bobby aceasta nu fusese decât o introducere, premergătoare marii lovituri de teatru pe care se pregătea s-o dea. De parcă şi-ar fi scos din mânecă asul câştigător, el îi divulgă mândru planul care îl determinase să vină în Charleston.

Fără nici un dubiu, omul ăsta era nebun de legat. Alex nu se jenase să i-o spună în faţă, imediat ce-i aflase intenţiile.

– Ai grijă, Alex, îi replicase el, pe un ton înspăimântător de calm. Nu mai sunt la fel de drăguţ ca înainte. Pe deasupra, trebuie să ţii cont şi de faptul că am devenit mult mai isteţ.

Învingându-şi teama, ea spusese:

– Atunci, nu mai ai nevoie de mine.

Numai că planul lui o includea şi pe ea.

– De fapt, tu eşti cheia succesului acestui plan.

Când îi explicase ce pretenţii avea de la ea, Alex replicase:

– Visezi cu ochii deschişi, Bobby. Dacă ai impresia că o să-ţi acord o zi din viaţa mea, te înşeli amarnic. Pleacă şi să nu te mai întorci niciodată.

Dar el se întorsese. A doua zi, apoi a treia zi. O săptămână întreagă insistase, făcându-şi apariţia la cele mai diverse ore, întrerupându-i consultaţiile, transmiţându-i prin poşta electronică mesaje din ce în ce mai ameninţătoare. Se strecurase din nou în viaţa ei, ca un parazit ce era.

În final, acceptase să îl întâlnească. Luând acceptul ei drept un semn de capitulare, Bobby se înfuriase văzând că Alex refuza să participe la punerea în aplicare a planului.

– Poate că vrei să pari mai cizelat, Bobby, şi mai rafinat, dar tot nu te-ai schimbat. Eşti la fel ca pe vremea când rătăceai pe străzi în căutare de mărunţiş. Dacă dai la o parte poleiala subţire cu care te-ai acoperit, pe dinăuntru tot mizerabil ai rămas.

Şi, pentru că adevărul supără, Bobby smulsese de pe un perete din birou o diplomă înrămată şi o azvârlise pe jos, crăpându-i rama şi transformându-i geamul în ţăndări.

– Ascultă-mă bine, îi spusese cu o voce care începuse să semene cu cea pe care şi-o amintea Alex. N-ar strica să te mai gândeşti la propunerea mea. Dacă nu-mi faci neînsemnata favoare pe care ţi-am cerut-o, n-o să ai linişte din pricina mea. Să ştii asta.

În momentul acela, Alex îşi dăduse seama că Bobby nu mai era capabil doar de găinării, ci putea să-i facă mult mai mult rău decât înainte, ba chiar s-o distrugă. Prin urmare, acceptase să joace micul rol în ridicolul lui scenariu, şi asta numai pentru faptul că găsise deja o metodă de a-i dejuca planurile.

Problema era că, la fel ca toate planurile lui Bobby, şi acesta se încheiase prost.

Groaznic de prost.

Alex nu reuşise să-şi pună în aplicare propriul plan. Acum, trebuia să scape de acest individ. Dacă, pentru a se descotorosi de el, era obligată să plătească, sacrificiul i se părea neînsemnat în comparaţie cu repercusiunile pe care le-ar fi suportat în cazul în care se descoperea legătura dintre ei.

Cu sentimentul că luase cea mai înţeleaptă decizie, ea încuie seiful din perete, puse tabloul la loc şi părăsi cabinetul, închizând uşa în urma ei. Ca şi când totul ar fi fost calculat la secundă, exact în momentul acela se auzi ţârâitul soneriei de la intrare. Bobby sosise la timp. Alex îşi lăsă geanta cu fermoar în spatele unei vaze care se afla pe masa din hol, apoi deschise uşa dinspre stradă.

În faţa intrării însă nu se afla Bobby, ci doi poliţişti îmbrăcaţi în uniforme, care flancau un bărbat cu ochi spălăciţi şi buze subţiri. Alex îşi simţi inima tresărind. Nu-i fusese greu să înţeleagă cărui fapt i se datora această vizită. Viaţa ei era pe cale să se transforme din nou într-un adevărat haos.

Pentru a-şi ascunde neliniştea, le adresă un zâmbet suav.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Doamna doctor Ladd?

– Da.

– Sunt sergentul Rory Smilow, detectiv criminalist la poliţia din Charleston. Aş dori să discut cu dumneavoastră despre moartea lui Lute Pettijohn.

– Lute Pettijohn? Mi-e teamă că nu ştiu...

– Doamnă doctor Ladd, aţi fost văzută în faţa apartamentului victimei, în după-amiaza în care a fost comisă crima. De aceea, vă rog să nu mă faceţi să pierd timpul, pretinzând că nu aveţi habar despre ce vorbesc.

Alex şi detectivul Smilow se uitară lung unul la altul, măsurându-se reciproc, din cap până-n picioare. Alex fu cea care cedă prima. Făcu un pas lateral, lăsând uşa liberă.

– Intraţi.

– Speram că veţi veni cu noi.

Alex încercă să înghită, dar gura îi era uscată.

– Aş dori să-mi sun avocatul.

– Nu este necesar. Nu vă arestăm.

Alex aruncă o privire grăitoare spre poliţiştii flegmatici care îl încadrau pe detectiv.

Colţurile buzelor lui Smilow se ridicară puţin, vrând, parcă, să schiţeze un zâmbet strâmb.

– Acceptând să fiţi interogată în absenţa avocatului ar fi doar începutul unui lung proces pe parcursul căruia va trebui să mă convingeţi că nu aveţi conştiinţa încărcată.

– Nu cred nici o clipă aşa ceva, detective Smilow. Alex simţea că marcase un punct în favoarea ei. Francheţea ei păru să-l ia prin surprindere pe detectiv. Vă voi însoţi cu plăcere, adăugă apoi, imediat ce-mi voi anunţa avocatul.

Capitolul 15

Rory Smilow şedea pe colţul biroului său. Spre deosebire de celelalte birouri de la Divizia de investigaţie criminalistică, al lui nu era supraîncărcat. Dosarele şi celelalte hârtii erau strânse în teancuri ordonate. Datorită intervenţiei lustragiului Smitty la primele ore ale dimineţii, suprafaţa lucioasă a pantofilor lui cu şireturi reflecta becurile din tavan. Avea încă sacoul pe el.

Alex Ladd stătea relaxată, cu mâinile împreunate în poală, picior peste picior. Smilow considera că e remarcabil de liniştită pentru cineva care, în aparenţă cel puţin, nu avea ce căuta în biroul unui criminalist.

Îl aşteptau de o jumătate de oră pe avocatul ei, care acceptase, la cererea ei, să vină la poliţie. Tăcerea prelungită şi privirile cercetătoare pe care i le arunca Smilow nu păreau s-o deranjeze pe Alex. Nu dădea vreun semn de teamă sau de nervozitate, ci mai degrabă o oarecare ostilitate faţă de neplăcerile la care era supusă.

Aprins la faţă, avocatul Frank Perkins intră grăbit, jenat din cauza întârzierii. Cu excepţia pantofilor, avea ţinuta unui jucător de golf.

– Scuză-mă, Alex. Eram la a zecea gaură când mi-ai dat mesaj. Am venit cât de repede am putut. Despre ce este vorba, Smilow?

Perkins avea o reputaţie solidă şi un palmares profesional excelent. Mai mult, era cunoscut ca fiind un om decent, cu o integritate ireproşabilă. Smilow se întrebă dacă Alex mai apelase la serviciile de avocat al apărării ale lui Perkins, şi nu se sfii să-l întrebe.

– Asta-i o întrebare deplasată, spuse Perkins, dar, dacă pe Alex n-o deranjează, îţi pot răspunde.

– Te rog, îşi dădu Alex acordul.

– Suntem prieteni. Ne-am cunoscut în urmă cu doi ani, când Alex şi Maggie, soţia mea, au făcut parte dintr-un comitet Spoleto, spuse Perkins, referindu-se la faimosul festival anual al artelor care se desfăşura în Charleston, în luna mai.

– Înseamnă că, după cunoştinţele tale, doamna doctor Ladd n-a fost acuzată niciodată de vreo încălcare a legii?

– Treci la subiect, Smilow. Tonul lui Perkins exprima destul de clar motivul pentru care avocaţii acuzării îl considerau un adversar de temut în procese.

– Aş dori s-o supun pe doamna doctor Ladd unui interogatoriu. Investighez asasinarea lui Lute Pettijohn.

Falca lui Perkins căzu. El îi privi pe amândoi cu gura căscată, de parcă ar fi aşteptat să i se spună care este poanta bancului.

– Cred că glumeşti.

– Din nefericire, nu glumeşte, zise Alex. Îţi mulţumesc că ai venit, Frank. Îmi pare tare rău că ţi-am întrerupt partida de golf. Măcar aveai şanse s-o câştigi?

– Of, da, da, răspunse avocatul absent, străduindu-se să digere vestea pe care i-o dăduse Smilow.

– Atunci, îmi cer de două ori scuze. Uitându-se la Smilow, Alex spuse: Chestia asta este de-a dreptul ridicolă. Nu facem decât să ne pierdem vremea. Hai să începem. Vreau să terminăm odată, ca să pot pleca.

Ca şi când i-ar fi dat permisiunea lui Smilow de a începe, ea încuviinţă din cap în direcţia lui. Acesta se întinse spre celălalt capăt al biroului, pentru a apăsa pe butonul reportofonului. Când banda se puse în mişcare, el rosti numele tuturor celor prezenţi, după care preciză ora şi data.

– Doamnă doctor Ladd, casierul unei parcări publice de pe strada East Bay v-a identificat cu ajutorul desenului făcut de portretista noastră. Deoarece parcarea respectivă nu este dotată cu automate de încasare a banilor, el ţine evidenţa maşinilor parcate, notând în registru numerele de înmatriculare şi ora opririi.

Din nefericire pentru Smilow, nu se înregistrase nicăieri ora la care maşina părăsise parcarea. Plata se făcea în funcţie de ora sosirii. Pentru o staţionare de maximum două ore, taxa era de cinci dolari. Abia după o sută douăzeci de minute, ea începea să crească progresiv, în funcţie de timpul de staţionare. În registru era notată

suma achitată, în funcție de care nu se putea deduce ora exactă a plecării.

– V-am găsit cu ajutorul bonului de plată. Sâmbătă după-amiaza v-ați lăsat mașina în acea parcare cel mult două ore.

Perkins, care îl ascultase cu mare atenție, izbucni în râs.

– Asta-i marea ta descoperire? Asta-i marea lovitură de maestru pe care o ai în acest caz?

– E un început.

– Al naibii de slab. Cum poate chestia asta cu parcarea să facă vreo legătură între doamna Ladd și asasinat?

– I-am dat tânărului de la casierie un mic bacșiș... Precaut, Perkins își ridică mâna pentru a o opri pe Alex să vorbească, dar ea se încăpățână să continue. Nu-i nici o problemă, Frank. I-am oferit o bancnotă de zece dolari, deoarece nu aveam mărunțiș. Asta înseamnă că bacșișul a fost de cinci dolari. Sunt sigură că acesta este motivul pentru care mi-a reținut chipul suficient de bine încât să-l poată descrie portretistei.

– Nu el v-a descris, spuse Smilow, ci un domn din Macon, Georgia, pe nume Daniels. A fost cazat la Charles Towne Plaza, într-o cameră aflată la celălalt capăt al culoarului pe care se găsește apartamentul ocupat de Lute Pettijohn în după-amiaza zilei de sâmbătă. Apropo, l-ați cunoscut?

– Nu ești obligată să răspunzi, Alex, spuse avocatul. De fapt, chiar te sfătuiesc să nu spui nimic până ce nu vom avea o discuție între patru ochi.

– Nu-i nici o problemă, Frank, repetă Alex, de data aceasta scoțând și un hohot slab de râs. Apoi, ea își întoarse din nou privirea spre Smilow. N-am auzit niciodată de domnul Daniels din Macon, Georgia.

„Nu este numai calculată, ci și foarte isteață", se gândi Smilow.

– Nu mă refeream la domnul Daniels, ci la domnul Pettijohn. *Pe el* îl cunoașteți?

– Toată lumea din Charleston a auzit de Lute Pettijohn, spuse Alex. Era pomenit mereu la buletinele de știri.

– Deci sunteți la curent cu faptul că a fost ucis.

– Normal.

– Ați văzut reportajul făcut de cei de la televiziune pe tema asta?

– Nu mi-am petrecut tot weekendul în oraş, dar, când m-am întors, da, am aflat de moartea lui de la televizor.

– L-aţi cunoscut personal pe Pettijohn?

– Nu.

– Atunci, de ce stăteaţi sâmbătă după-amiaza, în preajma orei la care a avut loc asasinatul, în faţa uşii apartamentului pe care-l deţinea în hotel?

– Păi nu stăteam.

– Alex, te rog, nu mai vorbi. Luând-o de cot, Perkins îi făcu semn spre uşă. Plecăm, spuse.

– N-aţi lăsa o impresie tocmai bună.

– Domnule detectiv, tu eşti cel care nu laşi o impresie tocmai bună. Îi datorezi scuze doamnei Ladd.

– Frank, nu mă deranjează să răspund la întrebări dacă, în felul ăsta, vom pune capăt imediat acestei aberaţii, interveni Alex.

Perkins o privi lung. Se vedea clar că nu îi împărtăşea opinia. Întorcându-se spre Smilow, îi spuse:

– Insist să mă consult cu clienta mea înainte de a-ţi continua interogatoriul.

– Bine. Vă las singuri câteva clipe.

– Ai grijă să închizi reportofonul înainte de a pleca.

– Crede-mă, Frank, vreau ca totul să se desfăşoare ca la carte. Nu mi-aş dori ca asasinul să scape din cauza unei erori tehnice. Aruncându-i o privire pătrunzătoare doamnei Ladd, Smilow opri reportofonul, apoi o lăsă în compania avocatului ei.

– Îţi vine să crezi aşa ceva? Steffi Mundell se afla afară, pe holul îngust din care se putea uita în biroul lui Smilow. Stătea cu faţa spre geamul-oglindă. Portretista a făcut o treabă pe cinste. Cum este tipa?

– Tu n-ai alt caz de rezolvat, Steffi? Credeam că voi ăştia de la Biroul regional de avocatură sunteţi mereu suprasolicitaţi şi prost plătiţi. Cel puţin asta este impresia pe care vreţi s-o lăsaţi.

– Cu aprobarea lui Mason, m-am descotorosit de toate celelalte cazuri ca să mă pot concentra asupra acestuia. Şeful meu doreşte să-l ajut pe Hammond cât pot de mult.

– Pe unde umblă băieţelul nostru minune? o întrebă Smilow, remarcând hotărârea cu care încuviinţa din cap Alex Ladd, ca răspuns la una dintre întrebările lui Frank Perkins.

– S-a baricadat în biroul lui. Nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, de când am părăsit spitalul. I-am lăsat mesaj că vin încoace, ca să arunc o privire asupra suspectei noastre. Apropo, bună treabă. Ai pus repede mâna pe ea.

– O nimica toată. O să vină şi Hammond aici?

– Ai ceva împotrivă?

Smilow ridică din umeri.

– Aş vrea să-i văd reacţia.

– Reacţiile pe care le va avea când o va vedea pe doctoriţa Ladd?

– Ar fi interesant să-l văd pe Sfântul Hammond pledând pentru pedeapsa cu moartea în cazul unei femei atât de frumoase.

Steffi tresări.

– Ţi se pare frumoasă?

Înainte ca Smilow să răspundă, Frank Perkins deschise uşa biroului. Adresându-i lui Stefanie un salut grăbit, el le făcu semn să intre.

***

Bobby Trimble inspiră adânc, încercând să-şi regleze bătăile inimii. Din momentul în care o văzuse pe Alex discutând cu nişte poliţişti pe treapta din faţa intrării ei, o luase la fugă şi nu se mai oprise.

Era de rău. Foarte rău. Oare poliţiştii ăia or fi fost la curent cu complotul pe care îl urzise împotriva lui Pettijohn? I-o fi chemat Alex cu intenţia de a-l denunţa şi a scăpa ea basma curată?

Trecuse pe lângă casa ei păşind calm, cu o indiferenţă bine studiată. Ceea ce zărise cu coada ochiului îl alarmase: două uniforme, un bărbat în ţinută civilă şi o femeie răzbunătoare, care nu se jena să declare că-l disprețuieşte profund. Ce combinaţie perfectă pentru declanşarea unui dezastru!

Un singur lucru era pozitiv în toată povestea, şi anume faptul că Alex nu-l arătase cu degetul, strigând: „Puneţi mâna pe el!". Numai că Bobby nu ştia cum să interpreteze atitudinea ei. Poate că nu-l văzuse.

Punând la cale următoarea mişcare, se strecură cu maşina lui decapotabilă în traficul aglomerat de pe artera principală care ducea în centru, fără să ştie încotro se îndreaptă. N-avea de gând decât să bântuie prin oraş, concentrându-se asupra problemei care

îl frământa. Cu o seară înainte fusese convins că va da marea lovitură. După ce o strânsese bine cu uşa, Alex acceptase să-i dea banii pe care i-i ceruse.

– Dacă ai impresia că îmi poţi fura ideea pentru a o folosi în avantajul tău, o vei încurca, domnişorico! Când se enerva, accentul lui scăpa de sub control. Scârbit de ţipătul grosolan şi patetic care-i ieşise din gâtlej, făcuse o pauză pentru a-şi redresa vocea. Să nu îndrăzneşti să mă trădezi, Alex, îi spusese pe un ton mai coborât, dar la fel de ameninţător. Banii sunt ai mei şi îi vreau.

La rândul ei, şi Alex îşi şlefuise stilul, de la ultima lor întâlnire. Vorbea mai bine, se îmbrăca mai bine, trăia mai bine, dar, în ciuda aerelor ei de snoabă arogantă, rămăsese aceeaşi Alex. Se schimbase doar în aparenţă, la fel ca el. De aceea, Bobby ştia la ce să se aştepte din partea ei. Oare Alex credea că are de-a face cu un copil? El îşi dădea bine seama ce se petrecea în mintea ei. Alex înţelesese cât de strălucită era ideea lui, iar acum încerca să-l deposedeze de jumătatea care i se cuvenea.

Când îi aruncase în faţă această acuzaţie, Alex îl avertizase:

– Bobby, îţi spun pentru ultima oară: Nu trebuie să-ţi dau nici un ban. Lasă-mă în pace!

– Lucrul ăsta nu se va întâmpla, Alex. Nu voi dispărea din calea ta până când nu voi obţine ceea ce doresc. Doar pentru asta am venit. Dacă nu vrei să mă mai vezi, dă-mi banii pe care ţi i-am cerut.

Oftatul ei vlăguit îi dădea de înţeles că, în sfârşit, cedase insistenţelor lui.

– Vino la mine acasă, mâine pe la prânz.

Aşa că se prezentase în faţa casei ei, la ora stabilită, şi când colo, ce să vezi? O găsise în compania unor poliţişti. Exista posibilitatea să se fi emis deja un mandat de arestare pe numele lui.

Dar poate că nu, îşi zise, încercând să se liniştească. Dacă Alex, ajutată de poliţişti, îşi pusese în gând să-l prindă în capcană, atunci ce căuta maşina de patrulare într-un loc atât de vizibil? În plus, cum putea Alex să-l toarne fără să se compromită, la rândul ei?

Pentru orice eventualitate, până avea să se lămurească despre ce era vorba, trebuia să se dea la fund. „Ce plictisitor!"

Oprindu-se la un semafor, Bobby îşi sprijini coatele de volan şi se gândi ce-l aşteaptă în viitorul apropiat. Cu coada ochiului,

observă că exact în dreptul lui opreşte o altă maşină decapotabilă. Se uită într-acolo.

Cele două feţe care îi întoarseră privirea erau parţial acoperite de nişte ochelari cu lentile galbene. Erau două şcolăriţe atrăgătoare, cu zâmbete strengăreşti şi provocatoare. Răsfăţate, fetele lui tati cel bogat se ţineau de şotii în acea după-amiază toridă de vară.

Sau, cu alte cuvinte, plecaseră la „pescuit".

La schimbarea culorii semaforului, maşina lor porni în trombă, cu un scrâşnet puternic de cauciucuri. La următoarea intersecţie, viră la dreapta. Bobby trecu pe cealaltă bandă, pentru a o lua pe aceeaşi stradă laterală. Fetele ştiau că sunt urmărite. Amândouă îi aruncară câte o privire scurtă, peste umerii lor dezgoliţi. Bobby le văzu râzând.

BMW-ul lor decapotabil intră în parcarea unui local elegant. Bobby se luă după el. Din maşină, le urmări pe fete cum se îndreaptă spre intrarea restaurantului. Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurţi. Extrem de scurţi. Mai exact, dimensiunile şorturilor erau atât de reduse, încât le scoteau la iveală câte un centimetru din fiecare fesă şi le expuneau în totalitate picioarele interminabile, frumos bronzate. Bluzițele, legate la ceafă şi sub omoplaţi, păreau a fi mai degrabă nişte sutiene, care nu-ţi dădeau posibilitatea de a-ţi imagina formele de sub ele, pentru că, practic, lăsau la vedere absolut totul. Fetele astea păreau gata oricând să flirteze şi nu apărură în calea lui Bobby decât pentru a-i aminti de lucrul la care se pricepea el cel mai bine.

Traversând restaurantul aglomerat, Bobby le văzu în curtea interioară, stând la o masă cu umbrelă de soare. Lângă ele, se afla o ospătăriţă, care le lua comanda. Când ospătăriţa plecă, Bobby se aşează pe unul dintre scaunele libere de la masa lor.

Buzele fetelor erau lucioase, încadrându-le şirurile de dinţi foarte albi şi drepţi. Pe fiecare ureche le sclipea câte un diamant. Miroseau a parfum scump.

– Sunt poliţist la Moravuri, spuse el, lungind cuvintele într-un mod foarte sexy. Credeţi, domnişoarelor, că aveţi vârsta potrivită ca să consumaţi alcool?

Fetele chicotiră.

– Nu vă faceţi probleme din pricina noastră, domnule ofiţer.

– Am trecut de vârsta majoratului. Nu mai trebuie să cerem nimănui consimţământul.

– Consimţământul pentru ce anume? întrebă Bobby.

– Suntem în vacanţă, deci facem orice avem chef.

– Serios, chiar orice?

Bobby le adresă un zâmbet cu subînţelesuri indecente.

– Şi eu, care credeam că sunteţi nişte misionare călătoare, continuă el.

Vorbele lui le făcură pe fete să chicotească din nou.

Ospătăriţa sosi cu două pahare de băutură. Bobby se lăsă degajat pe spătarul scaunului.

– Ce vreţi să bem, domnişoarelor?

Aşadar, dăduse lovitura.

***

Curajoasa secretară a lui Hammond trecu de bariera invizibilă şi intră în biroul şefului ei.

– Suspecta din portretul-robot a fost identificată ca fiind doamna doctor Alex Ladd. Detectivul Smilow a luat-o la el, la serviciu. O interoghează chiar acum, în timp ce stăm de vorbă.

Hammond simţea în podul palmelor o transpiraţie rece.

– A arestat-o?

– Domnişoara Mundell zice că i-a urmat de bunăvoie, dar că şi-ar fi chemat şi avocatul. Mergeţi şi dumneavoastră acolo?

– Poate mai târziu.

Secretara se retrase.

Implicaţiile veştii reverberau în mintea lui Hammond cu viteza ecoului. Pur şi simplu îl asaltau. Prin tactica pe care o folosea la interogatorii, Smilow îi putea smulge mărturisiri care i-ar fi fost nefavorabile până şi Maicii Tereza. Hammond nu putea anticipa reacţiile lui Alex Ladd. Oare va fi ostilă sau se va arăta dornică să coopereze? Ce informaţii deţine? Va face vreo mărturisire în momentul în care îl va vedea apărând la poliţie? Va divulga el ceva când va ajunge acolo?

Pentru a evita orice risc, voia să amâne cât mai mult posibil inevitabila lor întâlnire. Până atunci, trebuia să afle mai multe amănunte despre Alex Ladd. Era bine să nu se implice în acest caz atâta timp cât nu ştia ce relaţie avusese aceasta cu Pettijohn.

În mod normal, nu i-ar fi fost greu să mențină distanța. Cu mici excepții, biroul lui nu se implica direct în anchetă decât atunci când detectivii considerau că aveau suficiente probe pentru a-i trimite în judecată pe suspecți. Abia din momentul acela, cazul îi parvenea lui Hammond, care intenta procesul. Spre deosebire de Steffi, care nu știa ce înseamnă tactul, el îi lăsa pe polițiști să-și facă treaba nestingheriți, intervenind doar atunci când trebuia să le definitiveze munca.

Aceasta era însă una din rarele excepții. Implicarea lui se impunea cel puțin din punct de vedere politic, dacă nu din alte motive. Cei aflați la conducerea orașului și a statului, unii dintre aceștia declarându-se dușmanii pe viață ai lui Pettijohn, alții făcând parte din alaiul lui, se foloseau de moartea lui ca de o trambulină politică. Prin toate mijloacele mass-media, aceștia cereau arestarea și judecarea rapidă a criminalului.

Trezind interesul publicului, un editorial din ziarul de dimineață lansa un fel de apel la deșteptare, atrăgând atenția asupra unui trist adevăr, și anume că absolut nimeni, nici măcar un individ aparent invulnerabil ca Lute Pettijohn, nu poate fi protejat de violență. La ediția de prânz a știrilor televizate, fusese prezentat un sondaj stradal făcut de un reporter care îi întrebase pe trecători dacă nutresc convingerea că ucigașul lui Pettijohn va fi prins și pedepsit pe măsura faptei săvârșite.

Cazul crease o nebunie mediatică, exact așa cum își dorise tatăl său.

Ceea ce voia Hammond era să evite, cât mai mult posibil, balamucul creat. Tocmai de aceea, își făcu de lucru prin birou. Din păcate, nu avu pace decât o jumătate de oră.

Monroe Mason își făcu apariția la el în birou imediat după ce Hammond se întorsese din pauza de masă.

– Am auzit că Smilow a pus mâna pe o suspectă. Vocea lui bubuitoare ricoșa între pereții biroului ca o minge de tenis.

– Veștile circulă repede.

– Deci este adevărat?

– Acum ceva timp am aflat și eu.

– Fă-mi și mie un rezumat.

Hammond îi povesti despre Daniels și despre portretul-robot.

– Afişe cu schiţa lui Endicott şi cu o descriere sumară au circulat astăzi prin zona complexului Charles Towne Plaza. Doamna doctor Ladd a fost identificată de angajatul parcării auto.

– Am înţeles că este vorba de un psiholog de renume.

– Aşa se zice.

– Ai auzit vreodată de ea?

– Nu.

– Nici eu, dar presupun că a auzit nevastă-mea. Ea cunoaşte pe toată lumea. Crezi că e posibil ca Pettijohn să-i fi fost pacient?

– Monroe, în momentul de faţă, tot ce ştii tu ştiu şi eu.

– Bine. Vezi ce poţi să mai afli.

– Am să te ţin la curent cu evoluţia cazului.

– Nu, eu mă refeream la ce poţi afla în după-amiaza asta, adică acum.

– Acum? Lui Smilow nu-i place să ne băgăm nasul în treburile lui, îl contrazise Hammond. Mai ales când e vorba de mine. Steffi este cu el. Dacă mă duc şi eu, o să înceapă să facă urât. O să aibă senzaţia că-i suflăm în ceafă.

– Dacă se ambalează prea tare, o să aibă grijă Steffi să-l calmeze. Trebuie să am ce să le spun reporterilor care mă sună continuu la birou.

– Monroe, încă n-o putem considera suspectă pe doctoriţa Ladd. Nu ştim dacă este, într-adevăr, vinovată. Pentru numele lui Dumnezeu, i se ia doar un prim interogatoriu.

– Da, numai că s-a simţit destul de nesigură pe ea dacă l-a chemat pe Frank Perkins.

– Frank este avocatul ei? Hammond îl cunoştea bine pe Frank şi-l respecta. La tribunal, când trebuia să se confrunte cu el, sarcinile lui, de acuzator, deveneau mult mai interesante, mai provocatoare. Alex nici că ar fi putut să aibă parte de un avocat mai bun. Orice om cu scaun la cap şi-ar fi chemat avocatul dacă s-ar fi trezit invitat la poliţie, pentru un interogatoriu, adăugă el.

Mason însă nu se dădu bătut.

– Să-mi spui ce-i cu femeia asta. Apoi, rostind un „la revedere" răsunător, părăsi încăperea, nelăsându-i lui Hammond altă variantă decât să se pună în mişcare.

Ajungând la secţia de poliţie, urcă la etajul al doilea şi apăsă pe un buton de deschidere a uşilor duble care duceau la Divizia de

investigație criminalistică. La intrare îl aștepta o polițistă. Știind de ce se afla Hammond acolo, ea spuse:

– Sunt cu toții în biroul lui Smilow.

– De ce nu în camera de interogatoriu?

– Cred că aceea este ocupată, și, în plus, avocata Mundell a dorit să-i urmărească prin geamul-oglindă.

Într-un fel, Hammond se bucura că Alex nu fusese băgată în buncărul din beton care duhnea a cafea stătută și a transpirație ieșită din porii celor care se simțeau cu musca pe căciulă. Nu și-ar fi putut-o imagina pe doctoriță în încăperea aceea lipsită de ferestre, în care văzuse o mulțime de pedofili, violatori, hoți, pești și criminali capitulând sub presiunea întrebărilor dure ale polițiștilor.

Coti spre holul scurt unde se aflau birourile detectivilor de la Omucideri. Spera că interogatoriul se terminase, că n-o va mai găsi pe Alex acolo. Dar nu avu noroc. Steffi și Smilow se uitau prin geamul-oglindă, ca niște vulturi care așteaptă ca victima lor să-și dea ultima suflare.

O auzi pe Steffi spunând:

– Femeia asta minte.

– Bineînțeles că minte, îi dădu dreptate Smilow. Problema este că nu-mi dau seama care sunt minciunile și care adevărurile.

Nu-l observară pe Hammond decât în clipa în care îl auziră vorbind.

– Ce-i nou?

Când se întoarse și dădu cu ochii de el, Steffi răbufni:

– Oh, era și timpul să vii. Nu mi-ai primit mesajele?

– N-am putut pleca. Ce vă face să credeți că minte? Punând această întrebare, Hammond arătă cu bărbia spre micuța fereastră, fără însă a se uita prin ea, deoarece, cel puțin deocamdată, nu se simțea în stare s-o facă.

– În mod normal, o persoană complet nevinovată este, în asemenea cazuri, nervoasă și ușor agitată, spuse Smilow.

– Doamna noastră doctor nici măcar nu clipește, îl completă Steffi. Nu ezită, nu-și drege glasul, nu se fâțâie pe scaun. Dă răspunsuri directe la fiecare întrebare ce i se pune.

– Mă mir că Frank o lasă să răspundă, spuse Hammond.

– N-a vrut s-o lase. Ea a insistat. Face cum o taie capul.

Urmărind privirea iscoditoare a lui Smilow, Hammond își întoarse într-un final capul spre peretele de sticlă. Deși nu văzu decât o parte a profilului doctoriței, îi fu de ajuns să-l răscolească. Întâi, simți nevoia să meargă și să-i îndepărteze de pe față șuvița rebelă de păr. Apoi, îi veni să intre în birou, s-o prindă de umeri și s-o zgâlțâie zdravăn, cerându-i mânios să-i explice în ce naiba s-a băgat și ce anume a determinat-o să-l târască și pe el într-un astfel de scandal.

– Ce știm despre ea până acum? întrebă.

Până și Smilow păru impresionat de lunga listă de referințe pe care începuse s-o înșire cu o voce monotonă.

– În afară de faptul că a scris de două ori niște articole pentru revista *Psychology today,* a fost deseori invitată să țină prelegeri mai ales pe tema rezultatelor obținute în urma studierii comportamentului uman în situații de panică. Este considerată expertă în acest domeniu. Cu câteva luni în urmă, a convins un sinucigaș să se dea jos de pe pervazul unei ferestre.

– Îmi amintesc de lucrul ăsta, spuse Hammond.

– Știrea a ținut prima pagină a ziarelor. Soția bărbatului în cauză consideră că meritul miraculoasei salvări îi revine exclusiv doctoriței Ladd. Uitându-se pe caietul său de notițe, Smilow adăugă: viața ei personală ne-a rămas necunoscută. Nu știm decât că este necăsătorită și că nu are copii. Frank s-a înfuriat. Susține că interogăm pe cine nu trebuie.

– Și ce mai are de gând să ne spună? răbufni Steffi.

Străduindu-se să nu pară afectat de întrebarea insinuantă a colegei sale, Hammond remarcă:

– Pare o femeie foarte echilibrată.

– Oh, da, este al naibii de echilibrată, spuse Steffi. Chiar glacială. Nici o bucată de gheață nu s-ar topi în contact cu corpul ei. Numai dacă vorbești cu ea îți poți da seama de ce ne-am format impresia asta. Este așa de calculată, încât ai senzația că n-are sânge în vene.

„Cât de puține lucruri știi despre ea, Steffi! "

– Sunteți gata pentru runda următoare?

Steffi și Smilow se îndreptară spre ușă. Hammond rămase pe loc.

– Vreți să intru și eu? întrebă el.

Ei se întoarseră spre el, miraţi.

– Am crezut c-o să muști imediat momeala, ca să-ţi poţi încerca puterile cu criminala, spuse Steffi.

– Rămâne de văzut dacă ea este asasinul sau nu, spuse Hammond, iritat, dar nu asta-i problema, ci faptul că noi suntem doi, iar reprezentantul poliţiei este unul singur, şi n-aş vrea să-i dăm senzaţia că vrem să-l supraveghem.

– Mi te poţi adresa direct, interveni Smilow.

– Bine, spuse Hammond, uitându-se la detectiv. Vreau să clarificăm treaba de la bun început. Ideea de a veni aici nu-mi aparţine. I se datorează exclusiv lui Mason.

– Şi eu am avut parte de o prelegere pe tema coexistenţei paşnice. Şeful poliţiei, Crane, este cel care mi-a ţinut-o. Te pot tolera dacă eşti dispus să mă tolerezi.

– Da, mi se pare corect.

Steffi pufni zgomotos.

– Deci, prima dispută a luat sfârşit. Acum, vă rog, putem trece la treabă?

Smilow le ţinu uşa deschisă ca să poată trece. Hammond o lăsă pe Steffi s-o ia înainte. Smilow intră după el, apoi închise uşa. Încăperea micuţă devenise neîncăpătoare. Smilow se văzu nevoit să se frece de Hammond pentru a reuşi să ajungă la birou.

– Sunteţi sigură că nu vreţi ceva de băut, doamnă doctor Ladd? o întrebă el.

– Nu, mulţumesc, detective.

Pentru Hammond, vocea ei avu acelaşi efect tulburător ca o atingere. Aproape că-i simţi respiraţia încălzindu-i urechea. Inima începu să i se izbească de coaste, ca un bolovan. Abia mai putea respira. Fir-ar să fie, se străduia din greu să reziste tentaţiei de a o atinge.

Smilow făcu inutil prezentările.

– Doamnă doctor Ladd, dânsul este avocatul adjunct special Hammond Cross. Domnule Cross, dânsa este doamna doctor Alex Ladd.

Când Alex îşi întoarse capul, Hammond îşi ţinu respiraţia.

Capitolul 16

„Avocatul adjunct special Cross vă poate spune unde mă aflam şi ce făceam sâmbătă seara. Nu-i aşa, domnule avocat adjunct special Cross?"

„N-am omorât pe nimeni sâmbătă, dar dacă aş fi făcut-o ar fi fost doar pentru autoapărare. Ştiţi de ce, detectiv Smilow? Pentru că avocatul Cross m-a ademenit în pădure, în cabana lui, şi m-a violat în mod repetat."

„Domnule avocat Cross, ce plăcere să vă întâlnesc din nou! Cât timp a trecut de la ultima noastră întâlnire? Oh, îmi aduc aminte. Chiar sâmbătă seara ne-am petrecut timpul împreună. Da, atunci când ne-am pierdut total minţile."

Alex Ladd nu spuse însă nimic de genul ăsta. Nici una dintre sinistrele afirmaţii imaginate de Hammond nu ieşi de pe buzele ei. Nu-l asaltă cu invective, nu-l denunţă în faţa colegilor lui, nu-i făcu cu ochiul, cu subînţeles, nu dădu nici un semn că-l recunoaşte.

În momentul în care îşi întoarse capul spre el, tot ceea ce se afla în jurul lui păru să dispară, iar întreaga lui atenţie se concentră asupra ei. Se uitară unul la altul preţ de o clipă sau două, însă acest schimb de priviri nu putea fi mai plin de semnificaţii nici dacă ar fi durat o eternitate.

Lui îi venea s-o întrebe: „Ce mi-ai făcut?", întrebare care avea mai multe sensuri. Sâmbătă seara, femeia aceasta îl ameţise complet. Crezuse, chiar sperase, că revăzând-o în lumina puternică a lămpilor fluorescente, într-o încăpere unde numai de romantism nu-ţi ardea, nu va avea un efect puternic asupra lui, însă impactul se dovedise a fi mult mai mare decât se aşteptase. Pur şi simplu, dorinţa neîmplinită de a o mângâia îi provoca suferinţe fizice.

Toate aceste gânduri îi trecură prin minte ca un fulger. Sperând că vocea nu-l va trăda, el spuse:

– Doamnă doctor Ladd.

– Îmi pare bine de cunoştinţă.

Apoi, Alex îşi întoarse privirea în altă parte. Răspunsul ei formal, distant îi nărui lui Hammond speranţa disperată că, în sâmbăta aceea, fusese pentru ea mai mult decât un străin întâlnit cu totul accidental. Dar, dacă ar fi fost aşa, acum, când se făcuseră prezentările, ea ar fi trebuit să-l privească mirată cu ochii aceia verzi şi să bâiguie ceva de genul: „O, bună! Nu mă aşteptam să te văd aici." Problema era că Alex nu păruse absolut deloc surprinsă. Când îşi întorsese capul pentru a-l saluta, anticipase cui i se va adresa.

De fapt, îi dăduse chiar impresia că se pregătise sufleteşte pentru momentul prezentării, aşa cum o făcuse şi el. Aproape că-l tratase cu prea multă indiferenţă atunci când fuseseră prezentaţi, şi îşi întorsese capul prea repede, riscând să fie nepoliticoasă.

Nu mai avea nici un dubiu cu privire la întâlnirea lor de sâmbătă. Totul fusese regizat şi, din motive care încă îi scăpau, seara pe care o petrecuseră împreună era, pentru ea, la fel de compromiţătoare ca şi pentru el.

Frank Perkins fu primul care sparse tăcerea.

– Hammond, asta este o pierdere de timp pentru clienta mea.

– Posibil, Frank, dar aş vrea să ajung singur la concluzia asta. Se pare că detectivul Smilow crede că merită să aud *toate* declaraţiile pe care ni le poate da doamna doctor Ladd.

Avocatul se consultă cu clienta sa.

– Alex, te deranjează dacă o luăm de la capăt?

– Dacă în felul acesta pot pleca mai repede acasă, nu mă deranjează deloc.

– Asta rămâne de văzut.

Comentariul îi aparţinuse lui Stefanie. Hammond simţi nevoia s-o pălmuiască, dar se abţinu. Retrăgându-se în dreptul uşii şi sprijinindu-se cu spatele de aceasta, îi permise lui Smilow să înceapă interogatoriul, în timp ce el putea studia nestingherit profilul doctoriţei.

Smilow porni din nou reportofonul şi adăugă pe lista celor prezenţi în încăpere numele lui Hammond.

– L-aţi cunoscut pe Lute Pettijohn, doamnă doctor Ladd?

Alex oftă, de parcă răspunsese acestei întrebări de cel puţin o mie de ori.

– Nu, domnule detectiv, nu l-am cunoscut.

– Ce făceaţi în centrul oraşului sâmbătă după-amiază?

– Un răspuns simplu ar fi: locuiesc chiar în centru, dar o să vă mărturisesc că voiam să arunc o privire prin vitrinele magazinelor.

– Aţi cumpărat ceva?

– Nu.

– N-aţi intrat în vreun magazin?

– Nu.

– N-aţi băgat capul în nici unul din ele şi n-aţi stat de vorbă cu nici o vânzătoare care ar putea să confirme faptul că aţi trecut pe acolo pentru a cumpăra ceva?

– Din păcate, nu. Nici un lucru nu mi-a atras atenţia, aşa încât n-am cumpărat nimic.

– Doar v-aţi parcat maşina şi v-aţi dus să daţi o raită prin oraş?

– Exact.

– Nu era prea cald afară pentru o astfel de plimbare?

– Pentru mine, nu. Îmi place căldura.

Îi aruncă o privire scurtă lui Hammond, dar acesta nu avea nevoie să i se reamintească discuţia pe care o purtaseră pe această temă.

„– Soarele a apus. Nu mai este aşa de cald."

Alex îşi ridicase capul spre el şi zâmbise. În ochi, i se reflectaseră luminile caruselului aflat, în acea clipă, în mişcare.

„– Să ştii că-mi place căldura."

Hammond clipi, încercând să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui Smilow.

– Aţi intrat în complexul Charles Towne Plaza?

– Da. În jur de ora cinci. M-am dus să beau ceva răcoritor. Sunt sigură că atunci m-a zărit domnul Daniels. *Doar acolo* m-a putut vedea, *doar atunci* când am băut, deoarece n-am fost niciodată la etajul al cincilea al hotelului, în faţa apartamentului în care a stat domnul Pettijohn.

– Daniels ne-a descris cu lux de amănunte că aţi făcut exact lucrul acesta, în jurul orei cinci.

– Se înşală.

– Spuneţi că doar aţi băut ceva răcoritor la bar.

– Da, în barul în care se intră din holul central. Am băut un ceai cu gheaţă, neîndulcit.

Steffi se înclină spre Hammond şi murmură:

– Ospătăriţa îi susţine afirmaţiile, dar chestia asta nu confirmă decât faptul că a fost văzută în complex. De cel puţin două persoane.

Hammond dădu din cap, fără să facă vreun comentariu, deoarece Smilow trecuse la următoarea întrebare, iar pe el îl interesa extrem de mult răspunsul lui Alex.

– Ce aţi făcut după ce v-aţi terminat de băut ceaiul?

– M-am întors în parcarea unde îmi lăsasem maşina.

– Cam la ce oră?

– Cinci şi un sfert. Nu mai târziu de cinci şi jumătate.

Hammond simţi că i se înmoaie genunchii de uşurare. După aprecierile sale, John Madison afirmase că Pettijohn murise ceva mai târziu. Deci, tăcerea lui fusese justificată. Sau aproape justificată... Dacă Alex era complet nevinovată, dacă nu era decât victima iluziei unui bărbat care suferise o intoxicaţie alimentară, de ce nu reacţionase în nici un fel atunci când îl văzuse intrând în biroul lui Smilow? De ce se prefăcuse că nu se mai întâlniseră niciodată? El avea motive temeinice pentru a păstra secretă aventura lor. Se pare, însă, că şi ea, dar atunci, care erau acelea?

– I-am dat băiatului de la parcare o bancnotă de zece dolari, deoarece nu aveam bani mărunţi la mine, spuse Alex.

– A fost un bacşiş generos.

– Mi s-a părut jenant să-i cer restul. Parcarea era arhiplină şi, în ciuda faptului că avea extrem de multă treabă, băiatul acela a fost foarte drăguţ şi politicos cu mine.

– Ce aţi făcut după ce v-aţi recuperat maşina?

– Am plecat din Charleston.

– Încotro?

– Spre insula Hilton Head.

Hammond înghiţi în sec, cu zgomot. Se terminase cu sinceritatea. De ce se apucase să mintă? Ca să-l protejeze pe el? Sau pe ea?

– Hilton Head.

– Da.

– V-aţi oprit undeva pe drum?

– Doar la o benzinărie. Alex își coborî privirea pentru o fracțiune de secundă și probabil Hammond fu singurul care observă.

Inima lui începu să bată cu putere. Oh, sărutul acela de la benzinărie! *Unicul* sărut adevărat. Sărutul pe care avea să-l țină minte toată viața. Nici un sărut nu i se păruse mai plăcut. Nici un sărut nu-i dăduse senzația că este în același timp oportun și deplasat. Acela era sărutul care îi schimbase viața, care îi distrusese cariera, care îl condamnase.

– Țineți minte ce benzinărie era?

– Nu.

– Texaco? Exxon?

Alex ridică din umeri și scutură din cap.

– Locația?

– Undeva, de-a lungul șoselei, răspunse Alex pe un ton nerăbdător. În afara orașului. Era cu autoservire și plată la ghișeu. Pe șosea se află o mulțime de asemenea benzinării. Casierul urmărea la televizor un meci de lupte greco-romane. Astea sunt singurele detalii pe care mi le amintesc.

– Ați plătit cu carte de credit?

– Nu, numerar.

– Înțeleg. Ați dat una dintre bancnotele dumneavoastră mari?

Hammond sesiză imediat capcana care i se întindea și spera că și Alex își va da seama. Majoritatea vânzătorilor de la benzinăriile cu autoservire și a celor de la magazinele alimentare nu acceptau, în special după lăsarea întunericului, bancnote mai mari de douăzeci de dolari.

– Am dat o bancnotă de douăzeci, domnule Smilow, spuse Alex, adresându-i detectivului un zâmbet sfios. Exact atât m-a costat benzina pe care am luat-o. N-am primit nici un rest.

– Un răspuns pe cinste.

Deși Steffi vorbise în șoaptă, Alex o auzi. Ea se uită spre ușă, ațintindu-și întâi privirile la Steffi, apoi la Hammond. Privirea aceasta îl făcu să-și amintească uimitor de clar momentul în care, cuprinzându-i obrajii cu palmele, îi apropiase buzele de gura lui.

„Nu spune nu. Nu spune nu."

Următoarea întrebare a lui Smilow o făcu pe Alex să-și îndrepte din nou atenția asupra detectivului. Hammond expiră prelung, cu grijă, pentru a nu se observa că-și ținuse respirația.

– La ce oră aţi ajuns pe insula Hilton Head?

– În asta a constat farmecul acelei zile. Nu mi-am făcut nici un plan să ajung la oră fixă. De aceea, nu m-am uitat la ceas. Şi nici n-am urmat drumul cel mai drept, aşa încât nu-mi aduc aminte când am ajuns la destinaţie.

– Aproximativ.

– Aproximativ... pe la ora nouă.

Aproximativ pe la ora nouă, ei mâncaseră porumb, distrându-se pe seama untului topit care se scursese pe buzele ei. Râzând, hotărâseră să uite de bunele maniere şi să-şi lingă degetele fără ruşine.

– Ce aţi făcut pe Hilton Head?

– Am traversat insula pentru a ajunge în Harbour Town. Acolo, mi-am lăsat maşina şi m-am plimbat pe jos, ascultând muzica de la barurile în aer liber, pe lângă care am trecut. M-am uitat şi la spectacolul pentru copii oferit de un tânăr, în parc, sub un stejar imens... Deci, pe scurt, n-am făcut decât să mă plimb prin port şi pe chei.

– N-aţi vorbit cu nimeni?

– Nu.

– Aţi mâncat la restaurant?

– Nu.

– Nu vă era foame?

– Se pare că nu.

– Este ridicol! protestă Frank Perkins. Doamna doctor Ladd recunoaşte că a trecut sâmbătă pe la hotel, dar mai erau sute de oameni acolo în acea zi. Doamna doctor este o femeie care atrage atenţia bărbaţilor. Oricine o putea remarca, indiferent dacă se afla în mulţime. Acest Daniels nu este o excepţie.

Hammond continua să o fixeze cu privirea, iar atunci când ochii doctoriţei îi surprinseră pe ai lui, el retrăi momentul în care se priviseră pentru prima oară peste ringul de dans. Simţi, la fel ca atunci, un gol în stomac.

Perkins continua să-şi susţină cauza.

– Alex nu s-a apropiat de apartamentul lui Pettijohn. Nu aveţi nici o dovadă că a fost acolo. Bâjbâiţi prin întuneric pentru că nu aveţi de ce să vă agăţaţi. Vă apreciez abilitatea de care aţi dat dovadă

găsind un potențial suspect, dar nu am de gând să-mi las clienta să suporte consecințele.

– Dă-mi voie să-i mai pun doar câteva întrebări, Frank, îl rugă Smilow.

– Bine, dar să fie scurte, spuse avocatul pe un ton tăios.

Smilow o fixă pe suspectă cu o privire pătrunzătoare.

– Aș vrea să știu unde și-a petrecut doamna doctor Ladd noaptea.

– Acasă.

Răspunsul păru să-l surprindă pe detectiv.

– Acasă la dumneavoastră?

– Am regretat că nu mi-am rezervat o cameră la unul dintre hotelurile de pe insulă. De îndată ce am ajuns acolo, mi-a venit ideea să rămân până a doua zi. Mi-ar fi făcut plăcere, însă peste tot unde am sunat mi s-a spus că n-au locuri libere, așa că am fost nevoită să mă întorc în oraș și mă culc în patul meu.

– Singură?

– Nu-mi este teamă să conduc pe întuneric.

– V-am întrebat dacă ați *dormit* singură, doamnă Ladd.

Alex îl privi lung, cu răceală.

Frank Perkins interveni:

– Alex, spune-i să se ducă la dracu', altfel, îi zic eu.

– Ați auzit ce sfat îmi dă avocatul, domnule detectiv.

Colțurile gurii lui Smilow se ridicară puțin, aparent ca să schițeze un zâmbet. Cel puțin, așa interpretară cei prezenți grimasa lui.

– Cât timp v-ați aflat în Harbour Town n-ați discutat cu nimeni?

– Am dat o raită printr-una dintre galeriile lor de artă, dar nu am vorbit cu nimeni. De asemenea, mi-am cumpărat un cornet cu înghețată de la un chioșc de lângă far, însă pe acolo se plimbă multă lume și toți vânzătorii sunt foarte ocupați, așa că n-aș putea să v-o descriu pe tânăra care m-a servit. Și nici ea nu cred că-și amintește de mine. În seara aceea avea mulți clienți.

– Deci nu există nimeni de acolo care să confirme că v-a văzut?

– Presupun că nu. Nu, sigur nu.

– De acolo ați condus până acasă, fără oprire?

– Da.

– La ce oră ați ajuns acasă?

– La primele ore ale dimineții. N-am observat cât era ceasul. Eram deja foarte obosită și foarte somnoroasă.

– Am fost suficient de îngăduitor. Frank Perkins o ridică pe Alex de pe scaun, cu un gest politicos, dar suficient de ferm pentru a nu putea fi oprit nici de clienta lui, nici de Smilow. Doamna doctor Ladd este îndreptățită să primească scuze pentru ce i-ați făcut. Dacă numele ei apare pe buzele reporterilor, nu vă veți mai lupta doar cu un asasinat neelucidat, ci și cu un proces al naibii de dificil.

Avocatul își împinse ușor clienta spre ușă, dar înainte ca vreunul din cei prezenți în încăpere să le facă loc să treacă, ușa se deschise. În prag apăru un detectiv ținând în mână un plic de dimensiuni mari.

– Mi-ați cerut să vă aduc chestia asta imediat ce este disponibilă.

– Mulțumesc, spuse Smilow, întinzându-se spre plic. Cum a mers?

– Ei, doar știți cât de meticulos este Madison. Își cere scuze că a durat atât de mult.

– Dacă a făcut toate analizele necesare, nu contează câtă vreme am pierdut până la primirea rezultatelor.

– Sunt toate aici.

Detectivul se retrase. Smilow le dădu celorlalți explicațiile necesare.

– Detectivul acesta a asistat la autopsie, iar ăsta este raportul lui Madison.

Steffi se înghesui imediat printre ceilalți, pentru a se apropia cât mai repede de Smilow, care începuse să scoată din plic niște documente. Ea le citi pe sărite, odată cu detectivul.

Fără a-și desprinde privirile de la hârtii, Smilow întrebă:

– Doamnă doctor Ladd, dețineți vreo armă?

– Există multe obiecte care pot fi folosite pe post de armă, nu credeți?

– Motivul pentru care vă întreb este... Smilow își ridică privirea, fixând-o pe doctoriță. ... acela că ni s-au confirmat bănuielile. Lute Pettijohn nu a murit din cauza loviturii de la cap, ci din cauza gloanțelor.

– Pettijohn a fost *împușcat*?

***

– Cred că s-a comportat normal.

Steffi stoarse o lămâie în băutura care abia le fusese adusă la masă.

– Haide, Hammond. Fii serios!

– Aia a fost prima şi ultima ocazie în care şi-a arătat emoţiile şi a fost spontană, continuă Hammond să susţină. Cred că surprinderea ei a fost autentică. Până în clipa aceea, n-a ştiut cum a murit Pettijohn.

– M-am mirat când am citit că a suferit un accident vascular.

Aceasta era una dintre concluziile cele mai uimitoare ale autopsiei. Lute Pettijohn făcuse un infarct. Nu-i provocase moartea, dar John Madison dedusese că fusese suficient de grav pentru a-l face să se prăbuşească. Din cauza acelei căzături se lovise la cap. Dacă n-ar fi fost împuşcat, afirmase Madison, probabil că Pettijohn ar fi rămas paralizat. Ei citiseră raportul de la cap la coadă abia după ce Frank Perkins o scosese pe Alex Ladd din biroul lui Smilow. Atunci intraseră în posesia acestei noi informaţii, care nu făcuse decât să sporească misterul care învăluia crima de care se ocupau.

– Credeţi că accidentul s-a datorat unui eveniment anume? întrebă Steffi. Sau o fi avut probleme de sănătate?

– Va trebui să ne interesăm dacă suferea de vreo boală şi urma vreun tratament, spuse Smilow, vârând un şervеţel sub paharul cu apă minerală pe care îl avea în faţă. Deşi, evident, chestia asta nu are prea mare importanţă. Accidentul cerebral nu i-a fost fatal, în schimb, gloanţele l-au răpus, provocându-i moartea.

– Alex Ladd nu era la curent cu acest detaliu, sublinie Hammond. De la noi a aflat că Pettijohn a fost împuşcat.

Steffi sorbi gânditoare din paharul ei cu gin tonic, apoi îşi scuturã capul cu fermitate, adresându-i lui Hammond un zâmbet impertinent, plin de superioritate.

– Nu. A mimat surprinderea. Femeile sunt actriţe bune. Ştii de ce? Pentru că în permanenţă trebuie să simulăm orgasmul.

Era clar. Steffi făcuse acest comentariu numai pentru a-l insulta, dar nu reuşi decât să-l scoată din sărite.

– Cred că vorbeşti despre femeile invidioase faţă de penis.

– Ah, bună reintrare în scenă, Hammond, spuse ea, schiţând, prin ridicarea paharului, un salut batjocoritor. Dacă ai exersa puţin, ai putea deveni un tip al naibii de naiv.

Smilow, care urmărise cu mare atenţie acest schimb de cuvinte, spuse, plimbându-şi privirea de la unul la altul:

– Deşi mi-e greu să recunosc, trebuie să spun că-i dau dreptate lui Hammond.

– Adică împărtăşeşti opinia lui Hammond? Mă şochează la fel de mult ca faptul că staţi amândoi la aceeaşi masă, spuse Steffi.

Barul din holul complexului Charles Towne Plaza era înţesat cu oamenii veniţi să profite, timp de o oră, de oferta de băuturi gratis. Deşi hotelul se afla faţă de sediul principal al poliţiei în celălalt capăt al oraşului, celor trei li se păruse că acesta era locul cel mai nimerit pentru discutarea rezultatelor interogatoriului la care o supuseseră pe Alex.

Chiar dacă nu erau cazaţi în hotel, turiştii mişunau prin buticurile răspândite în holul spaţios de la intrare. Alţii imortalizau pe peliculă impresionanta scară şi candelabrul care părea îmbrăţişat de braţele acesteia.

Două femei desculţe, îmbrăcate în halatele de baie ale hotelului, cu prosoape înfăşurate ca nişte turbane pe cap, evitară chicotind să fie fotografiate. Urmărind direcţia privirii inexpresive a lui Hammond, Steffi spuse:

– Ce caraghios să te fâţâi aşa prin hotel, doar de dragul unui tratament de înfrumuseţare. Îţi poţi imagina cum arăta Pettijohn când s-a plimbat pe aici îmbrăcat în halul ăsta?

– Poftim?

– Pe unde rătăceşti, Hammond? întrebă Steffi, iritată. Prin alte sfere?

– Scuze. Mă gândeam la ceva.

El nu le observase pe cele două femei îmbrăcate în halate. De fapt, nu mai observase aproape nimic de când părăsise biroul lui Smilow. Nu-şi putea lua gândul de la Alex şi de la reacţia pe care o avusese atunci când aflase cum a murit Pettijohn.

Păruse cu adevărat şocată, făcându-l să spere că avea dreptate atunci când sugerase că domnul Daniels se înşelase în privinţa locului şi a momentului în care îi sesizase prezenţa în hotel.

Nădăjduind că va găsi un aliat în Smilow, Hammond îşi sprijini coatele de marginea mesei şi se întinse spre capătul opus.

– Ai zis că-mi dai dreptate. De ce? Cum ţi s-a părut?

– Cred că este suficient de deşteaptă pentru a mima surprinderea, făcând-o să pară reală. Habar n-am ce mă face să văd lucrurile

în felul ăsta. Deocamdată, cel puţin. Însă nu reacţia ei îmi dă cele mai multe bătăi de cap, ci povestea pe care ne-a spus-o.

– Te ascultăm, zise Steffi.

– Dacă l-ar fi omorât pe Pettijohn, nu era normal ca, imediat după ce părăsea hotelul, să-şi caute un alibi?

Încercând să pară detaşat, Hammond întinse mâna după paharul său cu vin.

– Interesantă idee. Vrei s-o dezvolţi?

– Ora morţii poate fi stabilită cu o precizie de numai câteva minute.

– Moartea s-a produs între orele şase fără un sfert şi şase, spuse Hammond. Citind raportul trimis de medicul legist, el se simţise extrem de uşurat. Alex nu putea fi criminala deoarece i-ar fi fost imposibil să se afle în două locuri în acelaşi timp. Doamna doctor Ladd, adăugă, susţine că n-a părăsit hotelul mai târziu de ora cinci şi jumătate.

– Diferenţele sunt prea mici ca să ne bazăm pe ele, spuse Smilow. Un avocat bun, cum eşti tu, ar avea grijă să ia în considerare o anumită toleranţă pentru fiecare oră în parte. Având în vedere faptul că nu ştim exact când şi-a luat doctoriţa maşina din parcare, trebuie să ne aşteptăm ca Frank Perkins să restrângă limita de timp dată de ea până când va ajunge la concluzia că dubiile noastre sunt suficient de mari pentru a o mai suspecta. Stratagema asta nu va da roade însă, decât în cazul în care...

– Înţeleg unde baţi! exclamă Steffi.

– Decât în cazul în care doamna doctor Ladd are un excelent...

– Alibi!

În timp ce Steffi şi Smilow vorbeau între ei, Hammond îşi mai comandă o băutură. De data asta ceru un whisky, care îi arse gâtlejul.

– Logic, spuse el cu voce răguşită.

Smilow se încruntă.

– Ce mă intrigă în povestea femeii este că *nu* are un alibi. Susţine că s-a dus pe insula Hilton Head şi că nu a discutat cu nimeni. Deci nu există nici o persoană care să-i poată confirma spusele.

– Sunt derutată, zise Steffi. Crezi că, neavând un alibi, dă senzaţia că ar fi mai inocentă decât dacă ar fi avut unul?

Detectivul îşi întoarse capul spre ea.

– N-aș zice, dar lucrul ăsta mă face să mă întreb dacă nu cumva ne va trânti sub nas dovada perfectă abia după ce va vedea cât de departe avem de gând să mergem.

– Adică, vrei să spui că are unul de rezervă, în caz de Doamne-ferește?

– Cam așa ceva.

Hammond, care îi ascultase cum se joacă, fără să-și dea seama, cu cea mai mare spaimă a lui, se hotărî să intervină în discuție.

– Ce te face să crezi că are un alibi de rezervă?

– Exact cum spuneam la început, îi explică Smilow, Alex Ladd nu a fost agitată. Din clipa în care, deschizând ușa casei, m-a văzut alături de cei doi polițiști, până acum o jumătate de oră, când a plecat însoțită de Frank, s-a dovedit prea calmă pentru a fi complet inocentă. Oamenii nevinovați, continuă el, vor să te convingă cât mai repede de inocența lor. Vorbesc agitat, își susțin cauza, își completează relatarea cu noi detalii la fiecare reluare, îți dau răspunsuri mai amănunțite decât le ceri. Numai mincinoșii se agață cu îndărătnicie de varianta inițială a poveștii lor. În plus, de obicei, sunt foarte calmi.

– Este o teorie plauzibilă, spuse Hammond, dar nu poate fi aplicată în toate cazurile. Nu crezi că doamna doctor Ladd, fiind psiholog, știe să-și stăpânească mai bine emoțiile decât oamenii obișnuiți? Probabil că are parte de suficiente destăinuiri șocante atunci când își tratează pacienții. Nu-i normal să-și poată controla reacțiile?

– Posibil, spuse Smilow. Lui Hammond îi displăcu zâmbetul de pe chipul detectivului. Câteva clipe mai târziu, află și motivul aparentei lui satisfacții. Oricum, doamna doctor Ladd *minte*, îl auzi adăugând. Sunt absolut convins de asta.

Steffi se întinse peste masă atât de nerăbdătoare, încât nu-i lipsi mult până să răstoarne paharul.

– De ce?

Aplecându-se după servieta pe care o pusese pe podea, Smilow scoase un ziar.

– Înseamnă că doamna doctor nu a apucat să citească azi-dimineață unul din articolele astea.

Smilow încercuise cu un marker roșu cele patru paragrafe.

– Harbour Town – evacuat, citi Steffi cu glas tare.

Smilow le făcu un rezumat al articolului.

– Chiar în seara zilei de sâmbătă, a izbucnit un incendiu la bordul unui iaht ancorat în port. Vântul bătea cu putere. Scânteile au fost purtate spre copacii de pe mal şi spre copertinele magazinelor. Ca măsură de precauţie, pompierii au cerut tuturor să plece. Au fost evacuaţi până şi oamenii care se aflau la bordul altor ambarcaţiuni, şi cei care stăteau în vilele din port. Focul a fost stins înainte de a produce prea multe pagube. Acolo se află însă unele dintre cele mai costisitoare proprietăţi din ţară. De aceea, pompierii n-au vrut să-şi asume nici un risc. Nici o maşină nu s-a mai putut apropia de port. După ce au blocat drumul, au făcut o verificare amănunţită a întregii zone. În concluzie, Harbour Town a fost închis timp de câteva ore.

– De când până când?

– Începând de la ora nouă seara. După miezul nopţii, când li s-a permis să-şi continue activitatea, proprietarii restaurantelor şi ai barurilor n-au mai avut de ce să-şi redeschidă localurile. Toate au rămas închise până duminică dimineaţa.

Steffi murmură:

– Deci n-a fost acolo.

– Dacă ar fi fost, ar fi pomenit de incendiu.

– Bună treabă, spuse Steffi, ridicând paharul în cinstea lui Smilow.

– Cred că ne cam grăbim cu toasturile, interveni Hammond pe un ton furios. Poate că doctoriţa Ladd ne poate da o explicaţie logică.

– Şi poate că papa de la Roma este baptist.

Hammond ignoră replica lui Stefanie.

– Smilow, de ce nu i-ai pus doctoriţei în faţă acest articol?

– Am vrut să văd cât are de gând să ne mintă.

– Deci i-ai întins sfoara de care avea nevoie ca să se spânzure singură.

– Sarcinile mele devin mai uşoare atunci când suspectul şi-o face cu mâna lui.

Hammond scormoni prin minte în căutarea unei noi metode de abordare a problemei.

– Bine, deci n-a fost în Harbour Town. De aici ce se poate deduce? Absolut nimic. Vrea să-şi apere viaţa personală. Nu doreşte să se ştie pe unde a umblat.

– Sau *cu cine* a umblat.

Hammond îi aruncă o privire glacială lui Stefanie, după care continuă să i se adreseze lui Smilow:

– Tot nu ai nimic împotriva ei, un indiciu care să arate că se afla în apartamentul lui Pettijohn sau măcar prin apropiere. Pe deasupra, atunci când ai întrebat-o dacă deţine vreo armă, ţi-a răspuns că nu.

– Normal că a negat, interveni din nou Steffi. Oricum, nu uita că avem depoziţia lui Daniels.

Hammond nu-şi epuizase toate argumentele.

– Conform raportului lui Madison, gloanţele scoase din trupul lui Pettijohn provin de la o armă cu calibrul de nouă milimetri. Sunt gloanţe obişnuite, ieşite din ţeava unui pistol obişnuit. Numai în oraşul acesta cred că există sute de arme cu calibrul de nouă milimetri. Gândeşte-te numai câte avem în depozitul în care ne ţinem probele, Smilow.

– Şi asta ce înseamnă? se interesă Steffi.

– Înseamnă că dacă nu găsim arma în posesia criminalului, ne va fi imposibil să dăm de urma ei, spuse Smilow, urmând firul gândurilor lui Hammond.

– În ceea ce-l priveşte pe Daniels, continuă Hammond, pentru a profita cât mai mult de acele momente aparent favorabile, Frank Perkins îl va mânca de viu când va intra în boxa martorilor.

– Probabil că ai dreptate şi în privinţa asta, spuse Smilow.

– Atunci, ce probe mai ai împotriva ei? întrebă Hammond. Nici una.

– Mai am probele colectate din apartamentul în care s-a petrecut crima. Aştept rezultatele testelor de la DAL.

– Au fost duse la Columbia?

– Evident.

Divizia de aplicare a legilor din Carolina de Sud se afla în capitala statului. De obicei, probele adunate erau închise în pungi de plastic etichetate, fiind duse apoi în oraşul Columbia de un ofiţer. Prin predarea lor directă în mâinile angajaţilor diviziei, se evita pierderea vreuneia dintre ele.

– Să vedem ce rezultate vom primi, spuse Smilow în stilul lui imperturbabil, care nu făcu decât să-i atragă atenția lui Hammond că este ferm hotărât să descâlcească încurcatele ițe ale acestui caz. Nu am luat prea multe probe din acel apartament, dar avem câteva fibre, fire de păr și diverse particule. Să sperăm că una dintre ele...

– Să sperăm? îl imită Hammond în bătaie de joc. Te bazezi pe speranțe? Ar trebui să ai niște indicii mai solide pentru a-l prinde pe criminal, Smilow.

– Nu-ți face griji din cauza mea, spuse detectivul, devenind brusc la fel de irascibil ca Hammond. Tu vezi-ți de treburile tale, și eu o să-mi văd de ale mele.

– N-am chef să mă trezesc în sala de judecată cu mâna goală.

– Stai liniștit, o să găsesc veriga de legătură dintre Alex Ladd și Pettijohn.

– În caz contrar, spuse Hammond ridicând vocea, poți inventa una, nu?

Smilow se ridică atât de repede de pe scaun, încât tălpile îi scrâșniră pe podea. O fracțiune de secundă mai târziu, Hammond îi urmă exemplul.

Sări și Steffi de pe scaunul ei.

– Băieți, șopti ea, se uită lumea la noi.

Privind în jur, Hammond realiză că, într-adevăr, toată lumea de la bar se uita la ei și nimeni nu mai scotea o vorbă.

– Trebuie să plec, spuse el, aruncând pe masă o bancnotă de cinci dolari. Ne vedem mâine.

Nu-și desprinse privirea de la Smilow decât atunci când făcu stânga-mprejur și-și croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre ieșire. Din spate, o auzi pe Steffi rugându-l pe Smilow să-i mai comande ceva de băut. Imediat după aceea, ea îi spuse detectivului că va reveni imediat, și Hammond își dădu seama că se luase după el. Nu avea chef să stea de vorbă cu ea, dar când ajunse afară, se simți apucat de braț.

– Nu vrei puțină companie?

– Nu, spuse el pe un ton mai aspru decât intenționase. Apoi, trecându-și prin păr degetele mâinii libere, inspiră adânc. Vorbi din nou abia după ce-și goli încet plămânii de aer. Scuză-mă, Steffi. Astăzi este luni. Una dintre lunile alea cu bucluc. De dimineață,

m-am trezit cu tata în birou. Cazul ăsta îmi dă senzaţia că va fi o mare porcărie. Smilow este un ticălos.

– Eşti sigur că de asta te-ai enervat? Hammond îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. O studie pe Steffi cu atenţie, căutând să vadă dacă se dăduse de gol în faţa ei, dar privirea acesteia nu era nici suspicioasă, nici acuzatoare. Dimpotrivă, era limpede, blândă, ademenitoare, lucru care îl făcu să se relaxeze.

– Da, sunt sigur.

– Mă gândeam doar că poate... Steffi se opri şi ridică din umeri. Poate că ai pus capăt relaţiei noastre din cauza faptului că nu discutam suficient de serios problemele care ne frământau. Cu un gest delicat, ea îi atinse pieptul. Dacă vrei să te descarci puţin, îmi amintesc că foloseam un truc care dădea rezultate foarte bune.

– Şi eu mi-l amintesc. Hammond schiţă un zâmbet dulce, sperând că acesta va fi suficient pentru a o satisface, iar când îi îndepărtă mâna de pe cămaşa lui, i-o strânse cu tandreţe înainte de a-i da drumul. Este mai bine să te întorci la bar. Smilow te aşteaptă.

– Smilow n-are decât să se ducă naibii.

– Din punctul ăsta de vedere, sunt de acord cu tine. Ne vedem mâine. Apoi, Hammond se întoarse şi se îndepărtă, însă o auzi pe Steffi strigându-l.

– Hammond! În momentul în care se opri ca să vadă ce voia, ea îl întrebă: Ce impresie ţi-a făcut femeia?

– Cine? Ladd? Hammond se încruntă, prefăcându-se că se gândeşte. Vorbeşte frumos. E rezistentă la stres. Dar... spre deosebire de Smilow, eu nu sunt pregătit să...

– M-am referit la ea ca *femeie*. Ce părere ai despre *ea*?

– Ce părere să am? spuse Hammond, străduindu-se să râdă. Îţi face plăcere s-o priveşti şi în mod categoric este şi inteligentă.

Apoi, cu o fluturare prietenească de mână, el îi întoarse din nou spatele.

Neavând talentul de a minţi al lui Alex Ladd, se gândise că era mai bine să spună adevărul.

Capitolul 17

Citadela, considerată una dintre cele mai respectabile instituții de învățământ superior din America, se afla la doar câteva blocuri distanță de localul Shady Rest Lounge. În ciuda apropierii dintre cele două clădiri, barul părea să facă parte, din absolut toate punctele de vedere, dintr-o lume total diferită decât academia.

Spre deosebire de proaspăt renovata academie, cu poarta ei bine păzită și cu peluzele ei impecabile, Shady Rest nu se putea lăuda cu o fațadă impresionantă. Clădirea nu avea nici o fereastră, numai niște plăci din beton, puse în golurile în care fuseseră fixate cândva tocurile geamurilor. Ușa de la intrare era metalică. Pe ea, un huligan scrijelise un cuvânt obscen. Apoi, cineva încercase să acopere literele cu un strat subțire de vopsea de proastă calitate, insuficient însă pentru a umple complet urmele lăsate de obiectul ascuțit cu care fusese zgâriată ușa. Ca să nu mai spunem că vopseaua aceea nu se potrivea deloc cu cea originală. Așadar, înjurătura atrăgea și mai mult atenția decât înainte de încercarea de a o șterge. Dacă n-ar fi fost firma luminoasă de deasupra ușii, nici nu ți-ai fi dat seama ce adăpostește acea clădire. Dar, evident, nici firma nu era întreagă. Neonul ei bâzâia zgomotos și funcționa cu intermitențe.

În ciuda impunătoarei academii din vecinătate și a imperfecțiunilor vizibile, Shady Rest Lounge se încadra de minune în peisaj – o zonă a mizeriei și a delincvenței, unde la toate ferestrele erau bare de fier și orice semn de prosperitate îl transforma pe proprietarul casei într-o pradă sigură pentru hoți.

Ca să-și protejeze anonimatul, Hammond își schimbase costumul de serviciu cu o pereche de jeanși, un tricou, o șapcă de baseball și niște pantofi sport. Nu se rezumase doar la schimbarea

costumației. Nu era suficient. Pentru a supraviețui în această zonă a orașului erai obligat să adopți o anumită atitudine.

Când trase de ușa metalică pentru a intra în bar, el nu se dădu politicos la o parte ca să-i lase să iasă pe cei doi băieți care dădeau să iasă. Dimpotrivă, se băgă printre ei, făcându-și loc cu umărul. Se purta ca un bădăran, dar nu excesiv, pentru a nu aprinde scânteia unei confruntări din care, cu siguranță, n-ar fi ieșit învingător. Ca atare, scăpă cu niște insulte bombănite printre dinți, la adresa lui și a propriei mame.

Odată ajuns înăuntru, avu nevoie de câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul. În Shady Rest Lounge se încheiau o mulțime de afaceri dubioase. Deși nu mai intrase niciodată în acel bar, se lămuri pe dată cu ce fel de local avea de-a face. În orice oraș existau astfel de spelunci. Charleston-ul nu făcea excepție. Neliniștit, își dădu seama că nu avea multe șanse să supraviețuiască în cazul în care vreunul dintre ceilalți clienți va descoperi că printre ei se afla un reprezentant al Biroului regional de avocatură.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, zări persoana pe care o căuta. Femeia stătea singură la capătul barului și se uita deprimată la paharul de whisky pe care îl avea în față. Ignorând privirile precaute, ostile ale oamenilor care îl măsurau din cap până în picioare, Hammond se apropie de femeie.

Loretta Boothe încărunțise mai tare de când o văzuse ultima oară, iar părul ei nu mai avusese demult de-a face cu șamponul. Pe față, încercase să-și dea cu niște farduri, dar fie nu se pricepea prea bine la machiaj, fie și-l aplicase cu câteva zile în urmă. De pe gene îi căzuseră pe obraji bucățele de rimel uscat, dârele negre lăsate de creionul dermatograf pe pleoape se șterseseră pe alocuri, iar rujul i se împrăștiase peste conturul buzelor. Unul dintre obraji îi era dat cu pudră rozalie. Celălalt, lipsit de pudră, era palid. Cu alte cuvinte, chipul ei îți inspira milă.

– Bună, Loretta.

Femeia se întoarse spre el și îl privi cu niște ochi complet goi. În pofida șepcii de baseball pe care Hammond o purta, aceasta îl recunoscu imediat. Se arătă bucuroasă la vederea lui. Pleoapele, care îi erau mai căzute și mai încrețite decât s-ar fi cuvenit la vârsta ei, i se zbârciră când zâmbi, scoțând la iveală un dinte care avea mare nevoie de atenția unui stomatolog.

– Doamne Sfinte, Hammond! Loretta se uită peste umărul lui, vrând să vadă dacă venise însoţit. Eşti ultima persoană din lume pe care mă aşteptam s-o văd în spelunca asta. Ai chef să te distrezi dând o raită prin mahalale?

– Am venit să te văd.

– Ia te uită! exclamă ea, scoţând un hohot puternic de râs, total lipsit de umor. Nu credeam c-o să mai stai de vorbă cu mine.

– Nici eu.

– Ai tot dreptul să fii supărat.

– Încă mai sunt.

– Atunci, ce te-a făcut să uiţi în seara asta de supărarea ta?

– O urgenţă. Hammond aruncă o privire spre paharul ei, care era aproape gol. Îţi cumpăr ceva de băut?

– Te-am refuzat eu vreodată?

Dorind să aibă parte de intimitatea unui separeu, Hammond o ajută să se ridice de pe scaunul înalt de bar. Dacă n-ar fi susţinut-o, probabil că genunchii ei s-ar fi îndoit. Cu siguranţă, paharul de băutură pe care îl lăsase Loretta pe tejgheaua de la bar nu era primul. Nici măcar al doilea.

În timp ce ea se clătina lângă el, Hammond îşi zise că avea toate şansele să regrete amarnic că făcea asta. Dar, după cum îi spusese şi ei, se confrunta cu o urgenţă.

După ce o ajută să se instaleze în separeu, se întoarse la bar şi comandă două pahare de whisky „Jack Daniel's" cu etichetă neagră, unul sec şi celălalt cu gheaţă şi apă. Pe cel de-al doilea i-l oferi ei.

– Noroc, spuse Loretta, ridicând paharul înainte de a lua o înghiţitură zdravănă de băutură. Apoi, cu forţe proaspete, îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Hammond. Arăţi bine.

– Mulţumesc.

– Vorbesc serios. Întotdeauna ai arătat bine, normal, însă acum ai început să înfloreşti. Să te maturizezi. Nu-mi dau seama de ce, odată cu trecerea timpului, voi, bărbaţii, sunteţi din ce în ce mai chipeşi, în timp ce noi, femeile, ne transformăm în ruine.

Hammond zâmbi, dorindu-şi să-i poată întoarce complimentul. La cei cincizeci de ani ai ei, Loretta părea mult mai bătrână.

– Arăţi mai bine decât tatăl tău, remarcă ea. Şi să ştii că eu l-am considerat întotdeauna pe Preston Cross un bărbat al naibii de chipeş.

– Mulţumesc încă o dată.

– O parte din problemele dintre voi...

– Nu am nici un fel de probleme cu el.

Loretta se încruntă, dându-i clar de înţeles că nu accepta să fie contrazisă.

– O parte din problemele dintre voi au apărut din cauza gelozieі lui.

Hammond pufni.

– Este adevărat, spuse Loretta, pronunţând aceste cuvinte cu aerul de superioritate al beţivilor care încep să filosofeze. Tatăl tău s-a temut că l-ai putea eclipsa. Că ai putea să strângi o avere mai mare decât el. Că ai putea ajunge mai influent, mai respectat.

Hammond îşi coborî privirea spre paharul din faţa lui, însă nu avea chef să bea. Vinul pe care îl băuse cu două ore în urmă în compania lui Smilow şi a lui Stefanie îi produsese greaţă. Sau poate că subiectul adus în discuţie fusese cel care îi întorsese stomacul pe dos. Cert era că, indiferent de motiv, nu simţea nevoia să guste din whisky-ul acela produs în Tennessee.

– Nu mă aflu aici pentru a discuta despre tatăl meu, Loretta.

– Aşa e, da. Ai venit din cauza unei urgenţe. Femeia mai luă o gură de băutură. Cum de m-ai găsit?

– Am sunat la ultimul număr de telefon pe care-l aveam de la tine.

– Acum, fiica mea locuieşte acolo.

– Dar este apartamentul tău.

– Corect, însă de luni de zile Bev este cea care plăteşte chiria. Mi-a zis că, în cazul în care nu-mi vin în fire, îmi dă un şut în fund şi mă aruncă în stradă. Loretta ridică din umeri. Drept urmare, iată-mă aici.

Dintr-odată, Hammond îşi dădu seama de ce femeia din faţa lui arăta în halul ăla de nespălată şi de nearanjată, lucru care-i spori senzaţia de greaţă.

– Loretta, unde locuieşti acum?

– Nu-ţi face probleme din pricina mea, frumosule. Îmi pot purta şi singură de grijă.

Hammond îi permise să-şi păstreze bruma de mândrie pe care o mai avea evitând s-o întrebe dacă locuia sub cerul liber sau într-un adăpost pentru oamenii străzii.

– Când am vorbit la telefon cu Bev, mi-a spus că ăsta a devenit unul dintre localurile tale preferate.

– Bev este infirmieră la secția de terapie intensivă, se lăudă Loretta.

– Minunat. S-a descurcat bine.

– În ciuda faptului că a trebuit să care în spinare o povară ca mine.

Nu avea cum s-o contrazică, așa că Hammond nu spuse nimic. Era pus într-o situație stânjenitoare. Într-un fel, îi era rușine de rușinea ei. Fără să scoată un cuvânt, studie scrisul de mână de pe biletul care era lipit pe selectorul de discuri de pe masa lor. Pe bilet scria: DEFECT și părea să se afle acolo de foarte mult timp. Hârtia și banda adezivă erau îngălbenite de vreme. Tonomatul zăcea mut într-un colț întunecos al localului, de parcă atmosfera de la Shady Rest Lounge îl îndemnase să se afunde într-o disperare cruntă.

– Sunt mândră de ea, spuse Loretta, referindu-se la fiica sa.

– Așa și trebuie.

– Numai că nu suportă să mă vadă.

– Mă îndoiesc.

– Ba da, mă urăște. Însă nu pot s-o învinovățesc pentru asta. Am dezamăgit-o, Hammond. Remușcările și lipsa de speranțe umplură cu lacrimi ochii Lorettei. Am dezamăgit pe toată lumea, în special pe tine.

– Loretta, până la urmă, l-am găsit pe tip. La trei luni după...

– După ce am dat-o în bară.

Din nou, adevărul era incontestabil. Loretta Boothe lucrase la Departamentul de Poliție al Charleston-ului până când fusese concediată din cauza consumului de alcool. Se afirmase că moartea soțului ei o determinase să devină, treptat, tot mai dependentă de băutură. Sfârșitul acestuia fusese tragic. Își dăduse duhul instantaneu, într-o baie de sânge, după ce se izbise cu motocicleta Harley de parapetul unui pod. În urma anchetei, se ajunsese la concluzia că fusese vorba de un simplu accident, însă, odată, în timpul unei discuții purtate cu Hammond între patru ochi, Loretta, amețită fiind, își mărturisise păcatele, punându-i în final o întrebare care o obseda: Oare soțul ei intenționase să se sinucidă ca să nu mai fie nevoit să trăiască alături de ea?

Cam de pe vremea aceea începuse să nu mai fie atrasă de munca ei în cadrul Departamentului de Poliţie. Poate că lipsa ei de entuziasm se datorase deteriorării vieţii private. Un lucru era sigur: Îşi crea singură probleme la serviciu, până când, în cele din urmă, se trezise concediată.

Îşi luase licenţă de detectiv particular şi, un timp, muncise fără întrerupere. Hammond o plăcuse dintotdeauna. După ce ieşise de pe băncile facultăţii, el se angajase la prestigioasa firmă la care lucra şi ea. Loretta fusese prima persoană care i se adresase cu formula „domnule avocat", un lucru neînsemnat, dar care îl ajutase pe Hammond să capete încredere în el şi îl determinase să-i fie recunoscător.

Când el se mutase la Biroul regional de avocatură, continuase să apeleze frecvent la serviciile ei, deşi avea la dispoziţie agenţi de investigare. Din loialitate şi din milă, o chemase chiar şi atunci când Loretta începuse să se poarte iresponsabil, când devenise riscant să te mai bazezi pe ea. Apoi, Loretta intrase într-o derivă totală, al cărei final fusese dezastruos.

Inculpatul de care se ocupaseră ultima dată era un tânăr furios şi incorigibil, care aproape că-şi omorâse mama în bătaie cu un levier. Reprezentase un adevărat pericol, pentru întreaga societate. Trei luni mai târziu îl băgaseră la închisoare pentru o lungă perioadă de timp.

Pentru a reuşi să-l condamne, Hammond avusese disperată nevoie de depoziţia singurului martor ocular, şi anume un văr de gradul al doilea al acuzatului, martor care era refractar la ideea de a depune mărturie împotriva unui membru al familiei, temându-se totodată de o posibilă răzbunare a violentului său văr. De aceea, în ciuda citaţiilor primite, el părăsise pe furiş oraşul. Se zvonise că s-ar fi ascuns la o altă rudă de-a lor, din Memphis. Pentru că agenţii de investigaţii de la Biroul de avocatură erau prinşi cu alte cazuri, Hammond apelase la ajutorul Lorettei. Îi dăduse în avans nişte bani, pentru a-şi acoperi cheltuielile de drum, şi o trimisese la Memphis să-l găsească pe fugar.

Nu numai martorul dispăruse în ceaţă, ci şi Loretta.

Mai târziu, aflase că aceasta băuse banii. La tribunal, juraţii, cărora li se păruse inacceptabil ca Hammond să se prezinte nepregătit, îi refuzaseră cererea de amânare a procesului, astfel încât

se văzuse nevoit să se descurce cu martorii pe care îi avea. Or el nu se putuse baza decât pe mărturia femeii bătute, adică a mamei inculpatului, care, temându-se, la fel ca vărul, de represiunile brutalului său fiu, trecuse de partea apărării, afirmând că s-ar fi lovit atunci când căzuse de pe veranda din spatele casei.

Juraţii îl achitaseră pe inculpat. Trei luni mai târziu, el îl atacase pe unul dintre vecinii lui, într-o manieră asemănătoare. Victima nu murise, dar se alesese cu o gravă afecţiune cerebrală, imposibil de tratat. De astă dată, delincventul fusese condamnat la mai mulţi ani de închisoare, numai că Steffi Mundell îi intentase procesul.

Deşi trecuseră luni de zile, Hammond tot nu reuşise s-o ierte pe Loretta pentru că-i înşelase aşteptările, mai ales într-un moment în care nimeni nu ar mai fi angajat-o. Îl lăsase baltă exact atunci când avusese mai multă nevoie de ajutorul ei, punându-l în situaţia de a se face de râs la tribunal. Cel mai grav lucru era însă că, din cauza atitudinii ei iresponsabile, un om avea să rămână pentru tot restul vieţii cu grave sechele fizice şi psihice în urma bătăii primite.

Când era trează, Loretta Boothe era o profesionistă desăvârşită. Avea instincte de copoi. În plus, dădea dovadă de o abilitate ieşită din comun atunci când trebuia să-i smulgă cuiva vreo informaţie. Aveai impresia că posedă un al şaselea simţ, care îi spune unde să se ducă şi pe cine să tragă de limbă. Slăbiciunile ei pur umane, atât de vizibile, îi determinau pe oameni s-o considere inofensivă, demnă de toată încrederea. Astfel, aceştia renunţau la măsurile instinctive de precauţie şi îi vorbeau cu sinceritate, iar ea era suficient de ageră pentru a face diferenţa între o informaţie importantă şi una neînsemnată.

Totuşi, în ciuda talentelor ei de detectiv, după ce o găsise într-o asemenea stare Hammond se întrebă dacă era cazul să apeleze din nou la ea. Numai un om disperat putea cere ajutorul unui alcoolic incurabil, care demonstrase deja că nu te puteai baza pe el.

Amintindu-şi însă de Alex Ladd, ajunse la concluzia că era, într-adevăr, foarte disperat.

– Am ceva de lucru pentru tine, Loretta.

– Ce-i azi, 1 aprilie, Ziua Păcălelilor?

– Nu, dar probabil că nu mai sunt în toate minţile dacă vreau să-ţi încredinţez o nouă sarcină.

Emoţia îi contorsiona Lorettei trăsăturile feţei.

– Ai face bine să pleci chiar acum, Hammond. Chiar dacă îmi vine să mă agăţ cu dinţii de şansa pe care mi-o oferi pentru a-mi repara greşelile din trecut, ai fi de-a dreptul nebun de legat dacă ai apela iarăşi la mine.

Pe faţa lui Hammond apăru un zâmbet trist.

– Ei bine, nu e prima oară când cineva mă face nebun.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar îşi drese vocea şi îşi îndreptă umerii.

– La ce... la ce te gândeşti?

– Cred c-ai auzit de Lute Pettijohn.

Loretta îl privi cu gura căscată.

– Vrei să mă ocup de un caz atât de important?

– Indirect, răspunse Hammond, fâţâindu-se pe bancheta deloc confortabilă a separeului. Nu vreau să-ţi dau o sarcină oficială. Nu vei acţiona în numele Biroului de avocatură. Este ceva strict confidenţial, între tine şi mine. Nimeni altcineva nu trebuie să afle. De acord?

– Sunt un încurcă-lume, Hammond. Deja ţi-am demonstrat asta. Însă întotdeauna te-am plăcut. Şi te-am admirat. Faci parte din tabăra „tipilor buni". Mă flatez singură spunându-mi că-mi eşti prieten. Ai fost binevoitor faţă de mine într-un moment în care toată lumea îmi întorcea spatele când mă vedea, evitând să stea de vorbă cu mine. S-ar putea să te dezamăgesc – adică, mai mult ca sigur te voi dezamăgi – pentru că nu mă voi ridica la nivelul aşteptărilor tale, însă nu-ţi voi mai trăda încrederea. Mai degrabă îmi tai o mână decât să mai fac o asemenea greşeală.

– Te cred. Hammond îi aruncă o privire pătrunzătoare. Cât de beată eşti?

– Îmi vâjâie zdravăn capul, însă mâine îmi voi aminti de întâlnirea noastră.

– Bine. Hammond făcu o pauză, pentru a inspira adânc. Vreau să afli tot ce poţi despre... Trebuie să-ţi scriu?

– Da' ce, vrei o probă scrisă care să se poată întoarce împotriva ta?

Hammond se gândi preţ de o clipă.

– Nu.

– Atunci, nu scrie nimic. Dacă lipsesc probele materiale, nu poate fi formulată nici o acuzaţie.

– Acuzaţie? Hoo, Loretta, exclamă Hammond, ridicându-şi ambele mâini. Chestiunea asta este confidenţială pentru că încalcă normele etice, dar nu este ilegală. Nu vreau decât să nivelez terenul de joc al unui suspect.

Înclinându-şi capul într-o parte, ea îl privi curioasă.

– Poate că sunt mai beată decât am crezut. Ai zis cumva că...

– M-ai auzit foarte bine.

– Adică vrei ca suspectul în cazul Pettijohn să beneficieze de o portiţă de scăpare?

– E un fel de-a spune.

– Cum aşa?

– Nu-ţi pot spune mai multe. Nu eşti *suficient* de beată.

Loretta izbucni într-un hohot răguşit de râs.

– Bine, spuse, pe un ton tot cam nehotărât. Cine este suspectul?

– Doctor Alex Ladd.

– Este un medic din Charleston?

– Este o femeie.

Loretta clipi de câteva ori, apoi îl ţintui cu o privire lungă, pătrunzătoare.

– O femeie...

Hammond se prefăcu că nu-i observă sprâncenele ridicate, ca şi când ar fi vrut să-i pună o întrebare.

– Este psiholog în Charleston. Află tot ce poţi despre ea. Locul naşterii, familie, educaţie, orice. Totul. Dar mă interesează în special dacă a avut vreo legătură cu Lute Pettijohn şi, în caz afirmativ, ce fel de legătură a fost.

– Te referi, de exemplu, la legături amoroase?

– Da, murmură Hammond. Şi la legături amoroase.

– Am avut impresia că Steffi Mundell se ocupă de cazul Lute Pettijohn.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

Loretta îi povesti că, în seara zilei în care fusese ucis Pettijohn, o văzuse pe Steffi, împreună cu Rory Smilow, la secţia de urgenţe a spitalului.

– Mă dusesem s-o văd pe Bev. Mai exact, voiam să storc nişte bani de la ea. Mă rog, asta nu contează. În timp ce stăteam acolo,

i-am văzut intrând pe Steffi-Vorbă Multă şi pe Smilow-Încruntatul. Au năvălit înăuntru de parcă făceau parte din trupele de asalt, însă n-au avut noroc. Doctorul ăla micuţ de la Urgenţe, pe care n-ai fi dat doi bani, le-a pus beţe în roate. N-au reuşit să treacă de el. Mi-a crescut inima de bucurie când am văzut că nu-i lasă să intre în salon. Urmă o chicoteală, după care Loretta redeveni serioasă. Privindu-l pe Hammond, ea întrebă: Te mai culci cu ea?

Hammond nu-şi putu ascunde surprinderea, dar n-o întrebă de unde ştia de legătura secretă dintre el şi Steffi. Faptul că aflase nu făcea decât să-i confirme cât de perspicace era.

– Nu.

Ea îl studie timp de câteva clipe, parcă pentru a se convinge că nu minte.

– Bine. Pentru că nu mi-ar fi plăcut să vorbesc urât despre o femeie cu care te ţii de nebunii.

– Nu-ţi place de Steffi?

– Îmi place la fel de mult ca şerpii veninoşi.

– Nu-i chiar atât de rea.

– Ba-i mai rea decât ei. E o viperă. A pus ochii pe tine încă de când a intrat în Charleston. Şi n-a vrut doar să-şi bage mâinile în pantalonii tăi. A vrut să-i poarte.

– Dacă te referi la faptul că ne batem să ocupăm acelaşi post, îţi dau dreptate. Sunt perfect conştient de intenţiile pe care le are.

– Dar te-ai gândit vreodată că Steffi s-ar putea folosi de scula ta ca de o pârghie care s-o propulseze direct pe scaunul avocatului regional şef?

– Vrei să-mi dai de înţeles că s-a culcat cu mine doar pentru a fi promovată? Uau, îţi mulţumesc, Loretta. De data asta, mi-ai mângâiat amorul propriu.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Mi-a fost teamă că nu te-ai gândit la varianta asta. Bărbaţii se gândesc rareori că sculele lor nu sunt decât nişte beţişoare magice cu ajutorul cărora poţi descânta femeile care le apreciază utilitatea. De asta cei virili sunt al naibii de căutaţi. Poţi profita de ei.

Gândul lui Hammond zbură imediat la Alex Ladd. Dacă Loretta ar fi ştiut ce greşeală făcuse sâmbătă, i-ar fi tras o chelfăneală zdravănă.

– Steffi Mundell, spuse ea, ar fi în stare să facă sex şi cu un rottweiller, dacă ar crede că o poate ajuta să-şi atingă scopul.

– Nu fi aşa de aspră cu ea. Într-adevăr, este ambiţioasă, dar a fost nevoită să se zbată singură pentru a ajunge în punctul unde este acum. În plus, a avut un tată autoritar. Steffi trebuia să gătească, să facă curăţenie şi să-i aştepte pe bărbaţii casei. Iniţial, aceştia au fost fraţii ei şi tatăl lor. O pregăteau pentru viitorul ei soţ. Ce vrei? O familie grecească ortodoxă, foarte pioasă. Ea însă n-a fost niciodată pioasă. Dimpotrivă, a fost – adică, este – atee. Când şi-a luat diploma de absolvire, tatăl ei i-a zis ceva de genul: „Acum, poate termini cu tâmpeniile şi te măriţi".

– Te rog, mi se rupe sufletul, spuse Loretta cu sarcasm.

– Uite ce-i, ştiu că poate fi al naibii de enervantă, dar are mai multe calităţi decât defecte. Sunt băiat mare. Ştiu ce vrea Steffi.

– Mda, în fine... bombăni Loretta, deloc convinsă. Atunci... ne rămâne doar Smilow. Când mâna ei se îndreptă spre paharul de whisky, Hammond se întinse peste masă pentru a i-l lua cu delicateţe dintre degete. Nu-mi dai voie să-l termin nici măcar pe ăsta? se plânse Loretta. Nu poţi face o asemenea risipă. E un whisky tare bun.

– Începând din clipa asta, uită de băutură. Două sute de dolari pe zi şi abstinenţă. Astea sunt condiţiile înţelegerii.

– Îmi propui un târg greu de acceptat, avocat Cross.

– În plus, îţi voi acoperi cheltuielile zilnice, iar, la final, vei avea o primă onorabilă.

– Nu mă refeream la plată. Eşti generos. Nici n-aş merita atâţia bani. Loretta îşi şterse buzele cu dosul palmei. Clauza referitoare la abstinenţă mă face să bombăn.

– Asta-i regula, Loretta. Dacă te prind că tragi o singură duşcă, înţelegerea noastră cade.

– Bine, am înţeles, spuse ea nervoasă, dar îmi va fi greu să mă lepăd de năravuri, asta-i singura problemă. Oricum, voi face un efort, pentru că am nevoie de bani. Dacă nu îi eram datoare fiicei mele, ţi-aş fi zis să-ţi îndeşi „condiţiile contractuale" acolo unde soarele nu te bronzează.

Hammond zâmbi, ştiind că mârâiala ei era doar de formă. În realitate, era încântată că va lucra din nou.

– Ce ziceai de Smilow?

– Că este un ticălos, spuse ea. Din cauza lui am fost concediată. Mi-a dat o sarcină imposibilă. Nici Dick Tracy n-ar fi fost în stare să rezolve acea problemă în timpul pe care l-a impus Smilow. Când a văzut că nu pot s-o scot la capăt, a dat vina pe faptul că beau, nu pe termenul imposibil pe care mi l-a fixat. S-a dus şi la şeful nostru ca să se plângă. I-a zis că scăderea mea în grad şi faptul că mi se interzicea participarea la investigaţii nu erau suficiente. Voia să mă ştie dată afară. A afirmat că sunt o ruşine, o pată pe onoarea întregului departament, un factor de risc. În plus, i-a ameninţat pe cei din conducere că-şi dă demisia dacă nu mă concediază. După un astfel de ultimatum, pe cine crezi că au ales? Pe o poliţistă cu un mic viciu sau pe un detectiv de primă mână?

Era discutabil că tot ceea ce spusese Smilow era adevărat, că problema Lorettei cu alcoolul era „mică". Smilow nu le dăduse decât o mână de ajutor superiorilor lui, care oricum ar fi trebuit s-o dea afară, dar ezitau, temându-se de un proces în care să fie acuzaţi de discriminare sexuală sau de altă greşeală la fel de stânjenitoare.

Pe cât de nefericit a fost momentul pentru Loretta, se poate ca ultimatumul lui Smilow să fi prevenit o catastrofă. Înainte de a fi concediată, ea se aflase, timp de câteva luni, într-o stare continuă de „euforie". Beată fiind, nu i se putea permite să poarte un pistol pentru a investiga atacurile armate şi tentativele de crimă sau, în cel mai bun caz, cine ştie ce bătaie cruntă, cu urmări grave.

Dar Hammond îi înţelegea nevoia de a se descărca.

– Smilow nu dă dovadă de toleranţă faţă de slăbiciunile omeneşti.

– Le are şi el pe ale lui.

– Cum ar fi...?

– Dragostea pentru sora lui şi ura faţă de Lute Pettijohn. Aducându-şi aminte de povestea condensată pe care i-o spusese Davee cu o seară în urmă, Hammond întrebă:

– Ce ştii despre chestiile astea?

– Ceea ce ştie toată lumea. Margaret Smilow a fost bolnavă. Maniaco-depresivă, parcă. Smilow era un frate foarte protector. Când Margaretei i-a căzut cu tronc Lute Pettijohn, Rory a început, instantaneu, să simtă o puternică repulsie faţă de el. Poate că era gelos văzând că în viaţa surorii sale apare un nou protector. Poate că a sesizat adevărata faţă a lui Pettijohn; pe vremea aceea, nimeni

altcineva nu i-o cunoştea. Un lucru este cert: indiferent de motivul resentimentelor lui, Rory n-a fost de acord cu căsătoria lor.

– Am înţeles că au avut mai multe certuri violente.

Loretta îşi drese glasul zgomotos.

– Într-o seară, investigam împreună cu Rory un atac armat, combinat cu o omucidere. Eram în magazinul alimentar în care avusese loc incidentul. La un moment dat a primit un mesaj pe pager. Trebuia s-o sune imediat pe sora lui. Margaret avea o criză de isterie. L-a implorat, la telefon, să vină la ea fără întârziere. Rory a fost atât de afectat, încât şi-a lăsat toate treburile în seama echipei de rezervă care obişnuia să ne înlocuiască. Eu l-am condus până la Margaret.

Hammond, adăugă Loretta, clătinând din cap uluită, până am ajuns acolo, Margaret reuşise să distrugă toată casa. Nici uraganul Hugo n-a făcut atâtea pagube. Nu mai exista nici un obiect din sticlă întreg, nici o pernă nesfâşiată, nici un raft cu toate lucrurile pe el. Nu aveai pe unde să calci din cauza dezastrului de pe jos.

Din câte am înţeles, Margaret aflase că Pettijohn avea o amantă. În momentul sosirii noastre, Margaret se afla în baie cu un brici lipit de încheietura mâinii. Ne-a ameninţat că se va sinucide. Smilow a luat-o cu binişorul, până când a reuşit să pună mâna pe brici. Apoi, l-a sunat pe medicul ei, care a avut amabilitatea să vină şi să-i dea nişte pastile. Când s-a încheiat toată povestea, Smilow m-a pus să-l duc până la cuibuşorul de nebunii al lui Pettijohn.

Lungă poveste... şi nasoală. Mă rog, când am ajuns la destinaţie, Smilow a năvălit înăuntru ca o furtună. L-a prins pe cumnatul lui în compania unei fete. Fata stătea pe faţa lui Lute... mă înţelegi tu cu ce. Până când să apuc să intervin, Smilow şi Pettijohn au schimbat câţiva pumni. A trebuit să mă agăţ de Smilow, pentru că numai cu vorba n-am reuşit să-l calmez. Presupun că nici nu m-a auzit. Sincer, cred că, dacă n-aş fi fost acolo pentru a-l ţine, l-ar fi omorât pe Pettijohn. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de furios. Şi nici o femeie atât de agresivă ca Margaret nu mi-a mai fost dat să văd.

Ochii Lorettei se îngustară în timp ce bătea cu una dintre unghiile ei murdare în suprafaţa din melamină a mesei.

– Până în ziua în care voi muri, nu voi înceta să cred că ăsta-i cuiul pe care îl are Rory Smilow împotriva mea. În lume nu scoate

la iveală decât masca de om rece, perfect echilibrat. Vrea să le dea tuturor senzaţia că este străin de orice emoţie, patimă sau implicare sufletească. Dar eu am fost martora unei scene în care a demonstrat că era la fel de uman ca bărbatul de lângă el. Chiar *mai* uman decât cel de lângă el. Şi-a pierdut complet controlul. De aceea n-a suportat să mă mai vadă în preajma lui la serviciu. Pentru că îi reaminteam zilnic de răbufnirea pe care a avut-o.

Hammond nu puse sub semnul întrebării sinceritatea relatării. În ciuda tuturor defectelor ei, Loretta nu mintea. N-o auzise nici măcar „înflorind" o poveste.

– De ce mi-ai spus toate astea?

– Doar îţi ofeream nişte variante.

– *Variante?* Crezi că Smilow l-a ucis pe Pettijohn?

– Spun numai că nu e imposibil s-o fi făcut. Nu ştiu dacă i s-a ivit ocazia să-i vină de hac, dar sunt al naibii de sigură că avea o motivaţie foarte solidă. Nu l-a iertat niciodată pe Lute. L-a acuzat că Margaret s-a sinucis din cauza lui. Să ştii că astea nu sunt fantezii de beţivancă bătrână. Şi prietenei tale, Steffi, i-a trecut prin minte aceeaşi idee. Am auzit-o rostită din gura ei în seara în care am fost la spital. Am tras cu urechea la conversaţia lor. Ea a remarcat, în treacăt, că lui Smilow i-ar fi plăcut tare mult să-l vadă pe Pettijohn murind.

– Şi el ce replică i-a dat?

– N-a recunoscut, dar nici n-a negat. Loretta chicoti. Din câte îmi amintesc, a inversat rolurile, transformându-se din acuzat în acuzator. A dat vina pe ea.

– Pe Steffi?

– A lansat ideea că este posibil ca Pettijohn să-i fi bătătorit drumul spre biroul avocatului regional şef, după retragerea lui Mason.

Hammond râse.

–Smilow trebuie să fi avut parte de o noapte albă. De ce ar fi fost Lute ucis tocmai de omul căruia îi făcuse o favoare?

– Cu argumentul ăsta a venit şi Steffi, punând punct discuţiei. Oricum, Smilow nu vorbise serios. Voise doar s-o provoace, deoarece Steffi credea că Davee i-a venit de hac lui Lute.

– Davee a fost prima suspectă de pe lista ei, dar acum are în vizor pe altcineva.

– Pe această doamnă doctor Ladd?

Dând din cap afirmativ, Hammond îi întinse un plic cu bani ce reprezentau avansul.

– Dacă îi bei şi pe ăştia...

– Nu-i beau. Jur.

– Află tot ce poţi despre Alex Ladd. Vreau să primesc informaţiile imediat ce le obţii.

– Poate o să ţi se pară că dau dovadă de prea multă îndrăzneală...

– Sunt convins că aşa va fi.

Ignorându-i replica, Loretta continuă:

– ... Dar vreau să te întreb ceva. Doctoriţa a fost arestată?

– Încă nu.

– Consideri că Smilow şi oamenii lui se înşală în privinţa ei.

– Nu sunt convins dacă se înşală. Hammond îi făcu un scurt rezumat al evenimentelor zilei, începând de la declaraţia lui Daniels până la cea a doctoriţei, care negase că l-ar fi cunoscut pe Pettijohn. Detectivii n-au descoperit dacă între ei a existat vreo legătură, adăugă în final. Vorbind în calitate de avocat, îţi spun că acuzaţiile lui Smilow au o bază foarte fragilă.

– Altfel spus?

– Nu există nici un „altfel".

– Hopa! Loretta îl privi cu scepticism, însă nu insistă. Bine, Dumnezeu s-o ajute pe această doctoriţă Ladd în cazul în care nu ea este cea care l-a ucis pe Pettijohn.

– N-ai greşit cumva? Nu trebuia să zici: Dumnezeu s-o ajute în cazul în care l-a ucis pe Pettijohn?

– Nu. Ştiu foarte bine ce-am zis.

– Nu reuşesc să mă prind unde baţi, spuse Hammond, derutat.

– Dacă doctoriţa Ladd s-a aflat la locul faptei şi nu este ea cea care l-a ucis pe Pettijohn înseamnă că poate fi martoră.

– Martoră? Oare nu ne-ar fi spus?

– Nu şi dacă îi este teamă.

– Ce teamă mai mare poate exista decât perspectiva de a fi acuzată de omucidere?

Loretta răspunse:

– Teama de criminalul însuşi.

Capitolul 18

Tot drumul, Alex conduse cu un ochi în oglinda retrovizoare. Ştia că acestea erau simptome de paranoia, dar se considera îndreptăţită să procedeze astfel, având în vedere că toată ziua fusese supusă la interogatorii legate de o omucidere. Şi mai stătuse şi cu Hammond Cross în aceeaşi încăpere în condiţiile în care el ştia că ea minte.

Evident, şi el minţise, omiţând să spună adevărul. Dar oare de ce făcuse asta? Din curiozitate? Poate că voia să vadă cât de departe era capabilă să ajungă cu minciunile. Poate că voia să afle ce dezvăluiri va face în legătură cu seara de sâmbătă. Când inventase povestea aceea despre insula Hilton Head, se aşteptase să fie denunţată. Hammond însă nu scosese nici un cuvânt, ceea ce o făcu pe Alex să creadă că bărbatul voia să-şi protejeze reputaţia. Colegii lui, doamna Mundell şi înfricoşătorul detectiv Smilow nu trebuiau să ştie că avocatul se culcase în ziua crimei cu singura persoană pe care o găsiseră suspectă în cazul Pettijohn. Astăzi, cel puţin, el fusese mai degrabă interesat să păstreze secretul întâlnirii lor decât să o dea de gol ca fiind o suspectă.

Asta nu însemna că va proceda la fel şi pe viitor. Lucrul acesta o făcea vulnerabilă. În consecinţă, până în clipa în care Hammond se va decide să joace cu cărţile pe faţă, trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare pentru a nu fi găsită vinovată. Era posibil să nu se ajungă până acolo, dar, dacă se ajungea, trebuia să fie pregătită.

Când ajunse la destinaţie, în loc să le încredinţeze maşina valeţilor de la intrarea principală, intră într-o parcare publică. Bobby se emancipase. Ajunsese aproape de vârful ierarhiei sociale. În perioada în care îl cunoscuse nu obişnuia să stea decât la hoteluri

mizere. Acum era cazat la unul de lux, care făcea parte dintr-un lanţ hotelier de prestigiu. Hotelul se găsea aproape de centru. Nu-l sunase pe Bobby ca să-i dea de ştire că era pe cale să-i facă o vizită. Luându-l prin surprindere putea beneficia de un mic avantaj în confruntarea neplăcută care, fără îndoială, urma să aibă loc.

Odată ajunsă în lift, închise ochii şi îşi roti încet capul. Era extenuată. Şi teribil de speriată. Şi-ar fi dorit să poată da timpul înapoi şi să schimbe totul din ziua în care, după douăzeci de ani de linişte, Bobby Trimble reintrase în viaţa ei. De fapt, ar fi vrut să şteargă complet din calendar acea zi. Şi acea zi, şi pe cele de după ea.

Dar asta însemna că trebuia să renunţe şi la seara pe care o petrecuse alături de Hammond Cross.

Nu avusese parte de prea multă fericire în viaţă. Nici măcar în copilărie. Sau, mai ales în copilărie. Ziua de Crăciun fusese întotdeauna o zi ca oricare alta. Nu avusese niciodată tort de ziua ei de naştere, sau coşuleţ cu ouă de Paşte, sau costum de Halloween. Abia în adolescenţă aflase că şi oamenii obişnuiţi, nu numai cei care apăreau în reviste şi la televizor, au dreptul să se bucure de sărbătorile naţionale.

Primii ani ai tinereţii şi-i petrecuse încercând să depăşească traumele trecutului şi să se recreeze ca persoană. Asimilase aproape cu rapacitate absolut tot ce-i fusese interzis până atunci. În plus, în facultate, învăţase atât de sârguincios, încât nu prea avusese timp de întâlniri cu băieţi.

Din momentul în care începuse să-şi practice meseria, toată energia şi-o canalizase în această direcţie. Prin intermediul acţiunilor de voluntariat şi de caritate pe care le desfăşura, întâlnise bărbaţi demni de toată atenţia. Cu unii se împrietenise, dar evitase orice legături amoroase. Ea luase această hotărâre, nu ei.

Se obişnuise să se mulţumească mereu cu realizările profesionale şi cu satisfacţia de a ajuta oameni aflaţi la ananghie, făcându-i să înţeleagă că viaţa merită trăită.

Fericirea adevărată, bucuria ameţitoare pe care o trăise alături de Hammond în noaptea aceea îi fusese până atunci necunoscută. Fusese conştientă de existenţa ei, dar nu sperase niciodată să o simtă. Aşadar, nu-i cunoscuse puterea irezistibilă şi pericolele pe care le poate ascunde. Acum se întrebă: oare preţul fericirii este întotdeauna atât de mare?

Imediat ce uşile liftului se deschiseră, auzi nişte acorduri muzicale şi bănui că proveneau din camera lui Bobby. Avusese dreptate. Când se apropie de uşa lui, bătu o dată, aşteptă o clipă, apoi bătu mai tare. Muzica încetă.

– Cine-i?

– Bobby, trebuie să vorbim.

După câteva secunde, uşa se deschise. Bobby stătea în faţa ei gol, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor.

– Dacă îi aduci pe copoi pe capul meu, Dumnezeu mi-e martor că...

– Nu fi ridicol! Ultimul lucru pe care îl doresc este ca poliţia să afle că am vreo legătură cu tine.

După ce scană cu privirea holul pentru a verifica dacă, într-adevăr, Alex venise singură, Bobby spuse satisfăcut:

– Mă bucur să aud asta, Alex. Pentru o clipă, am crezut astăzi că mă vei trăda din nou.

– Eu...

În cameră se produse o mişcare, care o determină pe Alex să se uite peste umărul lui. Întâi îşi făcu apariţia o fată, apoi încă una. Bobby întoarse capul şi, când dădu cu ochii de fete, zâmbi, după care, luându-le cu câte un braţ pe după talie, veni cu ele aproape de uşă. Probabil că amândouă împliniseră optsprezece ani, dar nu de prea multă vreme. Una avea pe ea doar nişte chiloţei minusculi, cealaltă se înfăşurase într-un cearşaf luat, după cum presupunea Alex, de pe pat.

– Alex, ele sunt...

– Nu-mi pasă, îl întrerupse ea. Vreau să discutăm, adăugă cu hotărâre, fixându-l cu o privire nerăbdătoare.

– Bine. Bobby oftă. Dar ştii că este o vorbă: ori munceşti, ori te joci.

Cu câte o palmă dată peste fund, Bobby le trimise pe cele două fete înapoi, în cameră, rugându-le să-l lase câteva minute singur cu Alex.

– Trebuie să încheiem o afacere, le explică. După aceea va începe petrecerea adevărată. Vă promit. Bine? Haide, plecaţi.

Protestând, fetele îl avertizară să nu întârzie prea mult. El ieşi pe hol şi închise uşa în urma lui. Alex spuse:

– Te-ai drogat, nu-i aşa?

– N-am voie? Astăzi, când am venit la tine, numai pe poliţiştii ăia nu m-am aşteptat să-i văd în faţa uşii tale.

– De unde ţi-ai cumpărat drogurile?

– N-a trebuit să le cumpăr. Ştiu să-mi aleg prietenele.

– Victimele, mai exact.

Bobby rânji, dar nu se simţi lezat de cuvintele ei.

– Fetele astea sunt bine dotate. Material de primă calitate. De ce nu iei şi tu puţin? Întinzându-şi mâna, Bobby îi frământă muşchii încordaţi ai umărului. Eşti tensionată, Alex. Ce-ar fi să mă laşi să te relaxez puţin?

Cu o lovitură de palmă, Alex îi îndepărtă mâna de pe umărul ei.

– Treaba ta, spuse el, ridicând indiferent din umeri. Unde sunt banii mei?

– Nu-i am la mine.

Zâmbetul îi dispăru brusc de pe faţă.

– Tu-ţi baţi joc de mine?

– Bobby, i-ai văzut pe poliţiştii care au venit la mine acasă. Cum puteam să-ţi aduc acum atâţia bani lichizi? Am trecut pe aici numai ca să te avertizez să nu te mai apropii de mine. Nu vreau să te văd. Nu vreau să treci cu maşina prin faţa casei mele. Nu vreau să te mai întâlnesc.

– Stai naibii puţin! Am căzut de acord, ai uitat? spuse el. Am încheiat o înţelegere.

– Înţelegerea a picat. Circumstanţele s-au schimbat. Am fost supusă unui interogatoriu. Mă suspectează de uciderea lui Lute Pettijohn.

– Nu-i din vina mea, Alex. Nu poţi spune că eu sunt de vină pentru c-ai dat-o tu în bară.

– Ţi-am spus aseară că...

– Ştiu ce mi-ai *spus*, dar asta nu înseamnă că te-am crezut.

N-avea rost să se certe cu el. Aşa cum n-o crezuse ieri, nu avea de gând s-o creadă nici astăzi. În realitate, nu-i păsa dacă o credea sau nu. Nu voia decât să scape de el.

– După cum ne-am înţeles, îţi voi da o sută de mii.

– Diseară.

Ea scutură din cap.

– Peste câteva săptămâni. Imediat ce se liniştesc apele. N-oi fi nebună să-ţi dau banii tocmai acum, când sunt urmărită de poliţie.

Cu mâinile sprijinite de şoldurile lui zvelte, Bobbby se aplecă în faţă până când ajunse la înălţimea ei.

– Te-am avertizat să ai grijă, nu-i aşa?

– Da, m-ai avertizat.

– Atunci, cum de-au pus ochii pe tine?

Alex nu avea de gând să discute despre poliţie şi interogatoriu pe holul unui hotel, cu un bărbat aproape gol. Pe deasupra, lui oricum nu-i prea păsa ce legături făceau poliţiştii între ea şi Pettijohn. Îl interesa un singur lucru: banii.

– O să-ţi primeşti banii, îi spuse. Te caut în momentul în care voi considera că întâlnirea noastră nu presupune nici un risc. Între timp, stai departe de mine, altfel îţi tai singur craca de sub picioare.

În mod vizibil, Bobby îşi abandonă masca de gentleman, pentru că expresia feţei lui nu mai era una rece şi distantă, ci purta amprenta furiei.

– Am senzaţia că mă iei drept imbecil. Chiar îţi închipui că te poţi descotorosi de mine când ai chef, Alex? Spunând acestea, îşi pocni degetele la numai câţiva milimetri de nasul ei. Mai reflectează puţin asupra problemei. Până când nu-mi primesc partea de bani, sunt umbra ta. Mi-i datorezi.

– Bobby, spuse ea pe un ton calm, dacă îţi plătesc din nou banii pe care spui că ţi-i datorez, va trebui să te ucid.

– Mă ameninţi, Alex? întrebă el cu glas dulceag. N-aş crede. Apoi, luând-o prin surprindere, o lovi tare în piept cu vârful degetului arătător, făcând-o să se dezechilibreze şi să se dea câţiva paşi înapoi. Postura în care te afli nu-ţi permite să mă ameninţi. Tu ai avea cel mai mult de pierdut. Nu uita chestia asta. Îţi spun pentru ultima dată: adu-mi banii ăia.

– Chiar nu înţelegi că nu pot? Nu acum.

– Înţeleg al dracului de bine, numai că eşti suficient de isteaţă încât să găseşti o soluţie. Pleoapele lui se îngustară, transformându-se în două fante prin care o fixă cu priviri răutăcioase. Deci, mai pune-ţi-o o dată la contribuţie, ca să găseşti o cale de a-mi aduce banii ăia. Altfel, nu dispar.

Alex fierbea de furie.

– Fetele alea ştiu oare că mâine dimineaţă se vor trezi fără bijuterii şi fără bani?

– În schimbul lor vor primi ceea ce doresc, spuse Bobby făcându-i cu ochiul. Şi chiar mai mult.

Dezgustată, Alex îi întoarse spatele.

– Nu te apropia de mine până ce nu-ţi dau de veste, mai adăugă ea, în timp ce se îndrepta spre lift.

Cu o voce dulceagă, el strigă în urma ei:

– Sunt umbra ta, Alex. Uită-te doar în jurul tău, şi mă vei vedea.

***

Hammond aprinse veioza de pe noptieră, lumina caldă scăldând culorile pastelate ale pereţilor vopsiţi în dungi. Uitându-se de jur împrejur, se văzu nevoit să-l aprecieze pe Lute Pettijohn. Acesta angajase un decorator bun pentru complexul Charles Towne Plaza şi nu făcuse deloc economie. Cel puţin, la asta se gândea Hammond în timp ce privea dormitorul penthouse-ului.

Încăperea, spaţioasă, era multifuncţională. În spatele uşilor culisante ale unui dulap franţuzesc se găsea un televizor cu diagonala de şaizeci şi opt de centimetri – deci mai mare decât televizoarele standard de hotel, dotat şi cu un aparat video. Lângă el se afla o combină audio, câteva CD-uri, selectate cu grijă, programul TV al ultimei săptămâni şi telecomanda televizorului. Nimic altceva.

Hammond se duse la baie. Prosoapele nu păreau să fi fost atinse de când camerista le atârnase pe suport. Micul coş argintiu de pe suprafaţa din marmură a mesei de toaletă mai conţinea câteva sticluţe cu şampon şi alte produse cosmetice, o trusă mică de cusut, o cârpă pentru lustruirea pantofilor şi o bonetă din plastic, pentru duş.

Stingând lumina, Hammond se întoarse în dormitor, zgomotul paşilor lui fiind înghiţit de covorul pufos. Dormitorul avea propriul minibar, pe lângă cel din salon. Conţinutul lui fusese deja inventariat de secţia de cercetare a locului crimei. Cu toate acestea, învelindu-şi mâna cu o batistă, Hammond deschise frigiderul. Verificând lista pe care erau tipărite toate produsele depozitate în el, constată că nu lipsea nimic. Când închise uşa, motorul frigiderului se puse în funcţiune.

Hammond se bucură la auzul zgomotului. Cu toate că era luxos decorat şi fusese dotat cu o mulţime de accesorii utile, apartamentul reprezenta, la urma urmei, „scena crimei". Or tăcerea în care era cufundat i se părea sinistră.

Părăsise barul Shady Rest Lounge cu gândul de a se întoarce acasă şi de a încheia acea îngrozitoare zi de luni, dar apartamentul îl atrăsese ca un magnet. Nu trebuia să se gândească prea mult ca să-şi dea seama ce îl determinase să se abată din drum. Ultimul comentariu al Lorettei i se întipărise în minte şi nu-i dădea pace.

Oare Alex Ladd fusese aici sâmbăta trecută? Oare fusese martora unei scene pe care, dacă ar fi dezvăluit-o, şi-ar fi pus viaţa în pericol? El prefera să creadă că da. Nici varianta aceasta nu-l satisfăcea întru totul, însă, oricum, era mai bună decât cealaltă, lansată de detectiv, care susţinea că ea e criminala. Fără să se gândească prea mult, Hammond venise la Charles Town Plaza în speranţa că va descoperi un lucru omis de ceilalţi, o probă care o putea absolvi pe Alex Ladd, transferând astfel vina asupra altcuiva. În subconştient, se simţea obligat s-o protejeze pe femeia aceea, cu toate că se dovedise a fi o mincinoasă lipsită de scrupule.

Nu-i fusese uşor să se întoarcă în apartamentul în care, cu o sâmbătă în urmă, avusese un schimb de replici fierbinţi cu Lute. Atunci nu intrase decât în salon. De fapt, abia dacă făcuse câţiva paşi dincolo de pragul apartamentului. Închisese doar uşa în urma lui, pentru a-i spune lui Pettijohn ceea ce intenţionase să-i spună.

Lute era aşezat pe sofa, cu un pahar în mână. Sorbind din băutură din când în când, cu o apatie care îl făcuse să pară întruchiparea indiferenţei, el îl avertizase pe Hammond că, în cazul în care va declanşa vreo investigaţie legată de afacerile lui, trebuia să fie pregătit să-l aducă în faţa marelui juriu şi pe propriul său tată.

– Bineînţeles, adăugase Lute, zâmbind, există o cale de a evita neplăcerile astea. Dacă eşti de acord cu ceea ce-ţi propun, toată lumea capătă ce doreşte şi viaţa merge mai departe.

Ceea ce-i propunea Lute echivala, în opinia lui Hammond, cu a-şi vinde sufletul diavolului. De aceea, refuzase oferta. Bineînţeles că pe Pettijohn îl deranjase lucrul acesta.

Tulburat de amintire, Hammond se îndreptă spre şifonier, singurul loc din tot dormitorul, pe care nu-l inspectase. În spatele uşilor înalte, acoperite de oglinzi, care culisau, era un set de rafturi

goale şi o bară plină cu umeraşe. Doar pe unul era atârnat un halat alb din prosop, foarte pufos, cu cordonul legat în faţă. Sub el se găseau nişte papuci asortaţi, în celofanul în care fuseseră aduşi. Se părea că Lute nu îi folosise.

Hammond închise uşile şifonierului şi exact în momentul acela văzu imaginea reflectată în oglindă.

– Cauţi ceva anume?

Hammond se întoarse brusc.

– N-am ştiut că mai este cineva pe aici.

– Evident, spuse Smilow. Ai tresărit de parcă te-ar fi împuşcat cineva. Apoi, aruncând o privire peste umăr, spre petele de sânge din salon, adăugă: Scuză-mi cuvintele nepotrivite.

– Las-o baltă, Rory, zise Hammond, ascunzându-şi supărarea în spatele sarcasmului. Îi era ciudă că fusese prins cotrobăind pe furiş. Niciodată n-ai fost omul care să nu spună lucrurilor pe nume.

– Corect. N-am fost. Deci, ce naiba faci aici?

– Da' pe tine ce naiba te interesează? îl atacă la rândul lui Hammond, vorbindu-i pe un ton ridicat, la fel de furios ca al lui.

– Uşa era sigilată cu o bandă tocmai ca să nu intre nimeni.

– Am dreptul să vizitez locul crimei pe care o voi instrumenta.

– Dar protocolul cere să-ţi anunţi intenţiile, pentru a putea fi însoţit de un angajat al biroului meu.

– Ştiu care este protocolul.

– Şi-atunci?

– Am fost plecat, răspunse Hammond scurt. Smilow avea dreptate, dar orgoliul nu-i permitea să recunoască deschis lucrul ăsta şi să-şi facă mea culpa. Între timp s-a făcut târziu, aşa că n-avea sens să mai car după mine un poliţist până aici. N-am atins nimic. La aceste ultime cuvinte, el flutură batista pe care o mai avea în mână. Şi nici n-am luat ceva, adăugă. Ba mai mult, am fost convins că aţi adunat deja toate probele posibile din acest apartament.

– Asta aşa e.

– Atunci, tu ce cauţi aici? Speri să mai găseşti ceva sau vrei să „plantezi" nişte probe?

Urmă un schimb de priviri furioase. Smilow se calmă primul.

– Am venit să verific nişte lucruri ieşite la iveală în urma autopsiei.

Fără să se poată abţine, Hammond întrebă:

– Ce fel de lucruri?

Smilow se întoarse în salon, urmat de Hammond. Detectivul se oprise lângă petele de sânge de pe podea.

– Rănile. Traiectoria gloanțelor este greu de determinat din cauza faptului că au distrus prea tare țesuturile. În orice caz, Madison bănuiește că țeava pistolului a fost îndreptată spre el de sus, de la o distanță nu mai mare de șaizeci de centimetri.

– Ucigașul nu putea rata ținta.

– Criminalul a avut grijă să se asigure că nu va rata.

– Se pare însă că a venit aici fără să știe că Lute suferise un accident cerebral.

– A venit special să-l omoare, orice-ar fi.

– De la mică distanță.

– Lucru care dovedește că Pettijohn îl cunoștea pe ucigaș.

Timp de câteva clipe, amândoi priviră insistent petele maronii de pe mochetă.

– M-a tot sâcâit ceva, spuse Hammond după o vreme. Abia acum mi-a dat seama ce anume: zgomotul. Cum poate cineva să tragă cu un pistol cu calibrul de 9 mm fără să-l audă nimeni?

– Doar câțiva clienți se aflau în hotel. Cameristele urmau să sosească aici abia după ora șase, pentru a pregăti paturile. În afară de asta, s-ar putea ca asasinul să fi utilizat un amortizor. Sau un obiect oarecare, care ar fi putut juca rol de amortizor, deși Madison nu a găsit nici pe aici, nici în răni particule care să indice faptul că s-ar fi folosit așa ceva. După părerea mea, Pettijohn nu s-a lăudat degeaba. Dacă modernul sistem video de securitate a fost o simplă născocire, se pare că în privința camerelor nu a mințit – sunt perfect izolate fonic.

– Și mă mai frământă un lucru, spuse Hammond. Smilow îl privi și îi făcu semn să continue. Cel care l-a omorât știa multe, nu doar despre el, ci și despre acest hotel. Am senzația că asasinul a fost un fel de ucenic al lui Pettijohn, un fel de elev care voia să-i cunoască fiecare mișcare. Parcă ar fi fost obsedat de Pettijohn. Hammond studie privirea glacială a lui Smilow. Înțelegi ce vreau să spun?

Smilow îi susținu privirea timp de vreo zece secunde, după care, refuzând să se lase provocat, îi făcu semn cu capul spre ușă.

– După tine, domnule avocat.

MARŢI

Capitolul 19

În testamentul său, Lute Pettijohn ceruse să fie incinerat. Luni după-amiază, imediat ce doctorul John Madison le permisese rudelor să-i ridice corpul, acesta fusese dus la capelă. Văduva făcuse deja toate pregătirile necesare, ocupându-se inclusiv de întocmirea actelor. Ea refuzase să vadă cadavrul înainte de a fi dus la crematoriu.

Slujba religioasă fusese programată pentru marţi dimineaţa, mult prea devreme, considerau unii, având în vedere circumstanţele morţii lui Pettijohn. Cu toate acestea, bine-cunoscutul comportament bizar al văduvei lui justifica luarea unei asemenea decizii.

Încă din zori se anunţa o zi apăsătoare şi călduroasă. Pe la ora zece, biserica episcopală St. Philip era deja înţesată de oameni. Se aflau acolo o mulţime de personalităţi mai mult sau mai puţin blamate, dar şi o grămadă de gură-cască. Printre aceştia din urmă se numărau şi venerabilul senator al Carolinei de Sud şi un star de cinema, care locuia în Beaufort.

Unii nici măcar nu-l întâlniseră vreodată pe Pettijohn, dar toţi păreau să se considere suficient de importanţi pentru a asista la funeraliile unei personalităţi. Aproape fără nici o excepţie, ei îl desconsideraseră pe decedat. Cu toate acestea, se înghesuiseră înăuntru clătinându-şi cu regret capetele, plângându-i moartea tragică, survenită prematur. Altarul părea mult prea mic pentru zecile de coroane de flori.

La ora zece fix, văduva fu condusă spre primul rând de scaune. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Doar şiragul de perle, care era un fel de marcă personală, făcea notă discordantă cu ţinuta ei sobră. Părul îi era strâns în coadă de cal cu o panglică

simplă. Pe cap purta o pălărie cu boruri atât de mari, încât îi ascundeau faţa. Deşi biserica era întunecoasă, purta ochelari de soare.

– Oare îşi ascunde ochii pentru că îi sunt umflaţi de la atâta plâns sau dimpotrivă?

Steffi Mundell luase loc lângă Smilow. Întrebarea ei îl făcu pe acesta să se încrunte. Ţinându-şi capul plecat, el dădea senzaţia că ascultă cu mare atenţie rugăciunea rostită în deschiderea slujbei.

– Scuză-mă, murmură ea. Nu ştiam că ai înclinaţii religioase.

Din respect, Steffi rămase tăcută până la sfârşitul slujbei, cu toate că era atee convinsă. O interesa mai mult viaţa de acum decât cea de după moarte. Îşi dorea ca ambiţiile ei să se realizeze aici, pe pământ. Nu aspira la mântuire.

De aceea, timp de o oră, în vreme ce alţii se reculegeau, ea ignoră textele din Scriptură şi rugăciunile, pentru a reflecta asupra cazului, concentrându-se mai ales cum să se folosească, la propriu, de elementele lui relevante.

Cazul îi fusese încredinţat lui Hammond, dar ea îl sunase cu o seară înainte pe avocatul Mason, nu pe el. Se scuzase că-l deranjase în timpul cinei, însă îşi dăduse seama că procedase bine cu acel telefon, deoarece Mason îi mulţumise când îl înştiinţase că Alex Ladd nu spusese adevărul în legătură cu programul ei de sâmbătă seara. Şi nu se limitase doar la atât. Mai făcuse un pas, asigurându-l pe şeful lor că Hammond îl va informa despre acest lucru cândva... în cursul zilei de astăzi... când va avea problema pe ordinea de zi. Pe scurt, îi dăduse de înţeles că pentru Hammond nu era o prioritate să-l ţină la curent cu mersul investigaţiei.

După un timp care i se păru o veşnicie, preotul îşi ridică vocea pentru a rosti rugăciunea finală, semn că slujba religioasă se încheiase. Când se ridicară toţi în picioare, Steffi spuse:

– Nu-i aşa că-i drăguţ? Din grămada de oameni care se strânsese în jurul lui Davee Pettijohn pentru a-şi prezenta condoleanţele de rigoare, ea se legă de Hammond, care tocmai era îmbrăţişat de văduvă, cu multă afecţiune. La rândul lui, el o sărută pe obraz.

– Sunt vechi prieteni de familie, spuse Smilow.

– Cât de prieteni?

– De ce întrebi?

– Are o reţinere atunci când vine vorba să o considere pe doamna Pettijohn o posibilă suspectă.

Privire în continuare cum domnul şi doamna Preston Cross o îmbrăţişează pe Davee. Steffi îi întâlnise o singură dată pe cei doi, la o partidă de golf. Hammond o prezentase părinţilor lui fără a le spune că-i este prietenă, ci doar colegă de serviciu. Ea îl admirase pe Preston, văzând în el o personalitate puternică, dominatoare. Amelia Cross, mama lui Hammond, era exact opusul soţului ei: o sudică minionă, dulce, care nu-şi exprimase, probabil, niciodată opiniile. De fapt, nu era vorba doar de exprimarea lor. Probabil că femeia aceea nu avusese niciodată o opinie proprie.

– Vezi? spuse Smilow. Cei din familia Cross au adoptat-o pe Davee de când nu mai are pe nimeni altcineva.

– Bănuiesc.

Din cauza aglomeraţiei, le trebuiră câteva minute pentru a ieşi din biserică.

– Ce-ai cu Davee? o întrebă Smilow în timp ce se îndreptau spre maşină. Mai ales acum, când nu se mai află pe lista suspecţilor.

– Cine a zis asta? Steffi deschise portiera din dreapta şoferului şi urcă în maşină.

Smilow se aşeză la volan.

– Am crezut că acum o preferi pe Alex Ladd.

– Da, însă n-o exclud nici pe văduva veselă. Te rog, vrei să dai drumul aparatului de aer condiţionat? întrebă ea, făcându-şi vânt. Te-ai interesat ce-are Davee de spus despre minciuna menajerei ei?

– S-a interesat unul dintre oamenii mei. Se pare că au uitat amândouă de mica excursie pe care a făcut-o Sarah Birch la magazin în ziua aceea.

Cu o sinceritate exagerată, Steffi spuse:

– Oh, sunt sigură că aşa a fost.

Străbătuseră deja o porţiune de drum când Smilow o surprinse cu o afirmaţie făcută pe un ton incredibil de neutru:

– Am găsit un fir de păr.

– În apartament?

– Pe mâneca sacoului cu care era îmbrăcat Pettijohn. Aruncând o privire spre Steffi şi văzându-i expresia, Smilow râse. Nu te bucura prea tare! S-ar putea să fie un fir luat întâmplător de pe mobilă. Practic, ar putea aparţine oricăruia dintre oaspeţii cazaţi în acest apartament înaintea lui. Sau uneia dintre cameriste. Ori vreunui ospătar la care au apelat pentru room-service. Aşadar, oricui.

– Dar dacă s-ar potrivi cu părul doctoriței...

– Iarăși revii la ea, din câte văd.

– Păi, dacă s-ar potrivi cu părul ei...

– Încă nu știm dacă se potrivește sau nu.

– Știm c-a mințit! exclamă Steffi.

– Putea s-o facă din zeci de motive.

– Ai început să vorbești ca Hammond.

– Da, ca detectivul nostru amator.

Steffi îl ascultă în timp ce Smilow îi povesti cum se întâlnise cu Hammond la locul faptei, în seara precedentă.

– Ce făcea acolo? întrebă Steffi după ce-l ascultă.

– Arunca o privire.

– La ce?

– La absolut orice, presupun. Prezența lui acolo a fost, pentru mine, echivalentă cu o insinuare vicleană. Mi-a dat de înțeles că am omis ceva.

– Dar tu ce făceai acolo?

Cu un aer ușor timid, Smilow răspunse:

– Este posibil să fi omis ceva...

– Testosteronul! izbucni Steffi, ironică. Uite ce face testosteronul dintr-un *homo sapiens*, care, de altfel, este cât se poate de rațional! Apoi, după o fracțiune de secundă, adăugă: de exemplu, îți distorsionează imaginea pe care ți-ai format-o despre Alex Ladd.

– Ce vrei să spui?

– Dacă Alex Ladd n-ar fi fost o doctoriță renumită, cu o listă lungă de recomandări, dacă n-ar fi fost atât de educată și de atrăgătoare, cu un limbaj ales, dacă, în schimb, ar fi fost o fată din topor, cu păr ciufulit și tatuaje pe sâni, ai mai fi ezitat așa de mult să o presezi cu interogatoriul?

– Nu merită să-ți răspund la întrebarea asta.

– Bine, dar de ce nu vrei să forțezi un pic nota?

– Pentru că n-o pot aresta doar pe baza minciunii ăleia cu excursia pe insula Hilton Head. Doar știi foarte bine, Steffi, că trebuie s-o am la mână cu mai mult decât atât. Mai exact, trebuie s-o pot plasa într-un fel în apartamentul acela de hotel. Am nevoie de probe clare.

– Ca de exemplu, o armă.

– Încă mai lucrăm la asta.

Continuând să-l studieze din profil, Steffi începu să zâmbească. Treptat, zâmbetul i se lăți pe chip.

– Haide, Smilow, ce-ai de pierdut?

– Vei afla odată cu toată lumea ce descoperiri am mai făcut.

– Când anume?

– În după-amiaza asta. Am invitat-o pe doamna doctor Ladd la un nou interogatoriu. În pofida recomandărilor avocatului ei, a acceptat.

– Fără să-și dea seama că este pe cale să cadă într-o capcană. Înveselindu-se din nou, Steffi râse. Când i-o vei întinde, abia aștept să-i văd fața.

***

La fel ca în cazul lui Hammond, pe chip i se citea o surprindere totală.

Evenimentele luau o întorsătură nebunească.

Hammond, Steffi, Smilow și Frank Perkins se strânseseră în fața biroului lui Smilow pentru a o aștepta pe Alex să apară. Steffi se plânsese că uitase un dosar pe biroul sergentului de la poartă. Presat de o puternică senzație de claustrofobie, Hammond se oferise să coboare la parter pentru a i-l aduce.

Părăsise etajul al doilea, unde se afla Divizia de investigație criminalistică, și se îndreptase spre lift. Când ușile se deschiseră, dădu nas în nas cu Alex, care dorea să urce, evident, spre biroul lui Smilow. Preț de o clipă, se priviră înmărmuriți, pentru ca apoi Hammond să intre în lift și să apese pe butonul ce indica parterul.

Ușile se închiseră, blocându-i pe amândoi înăuntru. Hammond îi simți mirosul, apoi îi sesiză părul, fața, formele. Totul deodată. Coafură intenționat ciufulită, machiaj discret, siluetă suplă, datorită căreia costumul sobru, perfect croit, părea mult mai feminin. Sacoul avea mâneci scurte. Pielea îi părea netedă și catifelată. Ba nu, pielea îi era netedă și catifelată. Nu doar pe brațe. Pe sâni, în spatele genunchilor. Peste tot.

Ochii ei îi analizau cu lăcomie, la fel ca ai lui, fiecare trăsătură în parte, exact așa cum se întâmplase în benzinărie, cu câteva secunde înainte ca Hammond s-o sărute. Această concentrare totală la obiectele sau ființele la care se uita făcea parte din sexualitatea

ei. Intensitatea privirii îi dădea lui Hammond senzația că fața lui este cea mai captivantă din lume.

– Sâmbătă seara... începu el.

– Te rog, nu mă întreba...

– De ce n-ai spus unde ai fost?

– Ai fi preferat să le spun adevărul?

– Care-i adevărul? Ai fost văzută de tipul ăla în fața apartamentului în care a stat Lute Pettijohn?

– Nu pot discuta cu tine despre asta.

– Pe naiba nu poți!

Ușile liftului se deschiseră la parter. Nimeni nu aștepta să urce. Hammond ieși din lift, dar bloca ușile cu mâna, pentru a nu se închide în urma lui.

– Sergent, a lăsat cumva doamna Mundell vreun dosar pe aici?

– Dosar? N-am observat, domnule Cross, strigă sergentul de la biroul lui. Dacă îl găsesc, îl aduc sus.

– Mersi.

Intrând din nou în lift, Hammond apăsă pe butonul etajului doi. Ușile se închiseră.

– Pe naiba nu poți, repetă el în șoaptă, pe un ton aspru.

– Avem la dispoziție numai câteva secunde. Despre asta vrei să vorbim acum?

– Nu. Fir-ar al naibii, nicidecum. Se apropie de ea cu un pas și mormăi blând: Vreau să te strâng în brațe tare de tot.

Ea își duse mâna la baza gâtului.

– Nu pot să respir.

– Asta a fost al doilea lucru pe care mi l-ai spus când ai venit la mine. Sau al treilea?

– Termină. Te rog, oprește-te.

– Asta nu mi-ai spus deloc, cât a fost noaptea de lungă. Apropo, de ce-ai plecat pe furiș?

– Din același motiv pentru care n-am recunoscut că mi-am petrecut seara împreună cu tine.

– Pettijohn este motivul? Știu că nu l-ai omorât tu; nu se potrivesc timpii, dar, într-un fel, ești vinovată.

– Am fost nevoită să te părăsesc în dimineața aceea. Și să știi că nu e momentul acum să fim prinși într-o asemenea discuție privată.

– Dacă n-ai fi deloc implicată, spuse Hammond făcând încă un pas spre ea, de ce a trebuit să-ţi creezi un alibi culcându-te cu mine?

Din ochii ei ţâşneau scântei. Buzele i se întredeschiseră, de parcă s-ar fi pregătit să-i dea o replică dură, dar exact în clipa aceea, liftul se opri. Uşile se deschiseră, iar în faţă le apăru Steffi Mundell.

– Oh! exclamă aceasta încet când îi văzu pe cei doi împreună. Cu ochii mijiţi, o examină mai întâi pe Alex, după care îşi mută privirea asupra lui Hammond. Păi, tocmai voiam să vin după tine. L-am găsit, adăugă, ridicând absentă mâna pentru a-i arăta dosarul. Iartă-mă.

– Nu face nimic.

– Scuzaţi-mă, spuse Alex, strecurându-se printre ei şi ieşind din lift.

– Domnul Perkins a sosit deja, doamnă Ladd, o înştiinţă Steffi, în momentul în care Alex trecu pe lângă ea.

Aceasta mulţumi scurt pentru informaţie şi îşi continuă drumul de-a lungul holului, spre uşile duble ale Diviziei de investigaţie criminalistică.

– Unde ai agăţat-o?

Deşi întrebarea lui Stefanie îl călcă pe nervi, Hammond se strădui să nu arate.

– Era la parter şi aştepta liftul, minţi el.

– A, păi atunci, dacă toată lumea e prezentă, cred că putem începe.

– Mai aşteaptă câteva minute. Trebuie să merg până la toaletă.

Hammond se îndreptă spre toaletă, unde constată bucuros că nu era nimeni. Se apropie de lavoar, se aplecă deasupra lui şi îşi stropi faţa cu apă rece. Apoi, îmbrăţişând porţelanul răcoros, rămase o vreme cu capul plecat, în timp ce apa îi picura de pe faţă. Inspiră de mai multe ori la rând, foarte adânc, şi, la fiecare expiraţie, trase câte o înjurătură.

Ceruse un răgaz de câteva minute, dar cu siguranţă avea nevoie de mai mult decât atât ca să-şi revină. De fapt, nu credea că va mai scăpa vreodată de povara sentimentului de vinovăţie care îi apăsa pieptul, blocându-i respiraţia.

Ce trebuia să facă? La aceeaşi oră, cu numai o săptămână în urmă, nici măcar nu auzise de femeia aceea. Iar acum, Alex Ladd era ca un vârtej care ameninţa să-l absoarbă în adâncuri.

Nu vedea nici o cale de scăpare. Nu făcuse doar o greşeală, ci trecuse dintr-o greşeală în alta, fără să se mai poată opri. Dacă ar fi fost sincer în momentul în care zărise schiţa făcută de portretistă, poate că ar mai fi putut drege ceva.

„Smilow, Steffi, n-o să vă vină să credeţi! Noaptea de sâmbătă spre duminică mi-am petrecut-o cu femeia asta. Vreţi să ziceţi că, înainte de a mă ademeni în pat, i-a venit de hac lui Lute Pettijohn?"

Poate că ar fi reuşit să mai domolească efectele devastatoare ale acestei furtuni, dacă şi-ar fi recunoscut de la început vina. În definitiv, atunci când o dusese pe Alex în cabana lui, habar n-avusese că aceasta avea să fie implicată într-o crimă. Fusese victima inocentă a unui plan de seducţie bine gândit.

Probabil că ar fi fost ridiculizat că se culcase cu o străină, sau mustrat pentru că dăduse dovadă de imprudenţă. Tatăl său l-ar fi acuzat cu siguranţă de prostie. Doar îl învăţase că nu trebuie să facă sex cu femei necunoscute, nu? Îl avertizase ce nenorociri i se pot întâmpla unui tânăr ajuns pe mâinile unei împieliţate.

Ar fi fost pus într-o situaţie jenantă atât el, cât şi familia lui şi biroul unde lucra. Ar fi ajuns cel mai fierbinte subiect de bârfă şi ţinta a nenumărate glume obscene, dar, cu toate astea, ar fi supravieţuit.

Acum însă, se afla într-o situaţie critică. Nu-i dezvăluise identitatea şi n-o dăduse de gol pe Alex atunci când aceasta vorbise despre imaginara ei călătorie la Hilton Head. Îi ascultase mut minciunile, oscilând între datorie şi dorinţă, până când dorinţa ieşise învingătoare. Perfect conştient, chiar deliberat, tăinuise o informaţie care putea fi esenţială pentru rezolvarea cazului. Se comportase exact ca atunci când „omisese" să-i mărturisească lui Monroe Mason despre întâlnirea pe care o avusese sâmbătă după-amiaza cu Pettijohn. Or, în conformitate cu orice manual de drept, atitudinea lui din ultimele câteva zile era de neiertat.

Mai grav era însă faptul că, în cazul în care i s-ar fi dat o a doua şansă de a lua decizia corectă, se temea că ar fi procedat la fel.

***

Alex privi cu reticenţă politeţea cu care Smilow trase un scaun de sub birou, oferindu-i-l. Ba chiar o întrebă dacă se simţea confortabil şi dacă dorea ceva de băut.

– Domnule Smilow, încetaţi, vă rog, să vă purtaţi ca şi când aceasta ar fi o vizită de curtoazie. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca urmare a solicitării dumneavoastră. Am considerat că trebuie să dau dovadă de simţ civic răspunzând acestei invitaţii.

– Lăudabilă atitudine.

Frank Perkins spuse:

– Haideţi să lăsăm amabilităţile la o parte şi se trecem la treabă, bine?

– Perfect. Exact ca în ziua anterioară, Smilow se aşeză pe colţul biroului. Avantajul bine calculat pe care i-l oferea această poziţie era clar: pentru a-l privi în ochi, Alex era forţată să se uite în sus.

Când uşa biroului se deschise în spatele ei, ea ştiu că Hammond era cel care intrase. Bărbatul acesta era atât de viguros, încât mişca şi aerul într-un anumit mod, uşor detectabil. Ea nu-şi revenise încă după experienţa pe care o trăise în lift, când se trezise faţă în faţă cu el. Durase puţin, dar momentele acelea avuseseră un puternic impact asupra ei.

Reacţia fusese de natură fizică şi aparent vizibilă deoarece, atunci când îl întâlnise pe Frank Perkins în faţa biroului detectivului, acesta făcuse un comentariu legat de obrajii ei îmbujoraţi, întrebând-o dacă se simţea bine. Ea dăduse vina pe căldura de afară, deşi vremea era mai puţin vinovată decât furnicăturile pe care le simţise în lift, în zonele cele mai sensibile ale trupului.

Acele furnicături senzuale, provocate de intensa ei trăire emoţională, erau dublate de sentimentul de vinovăţie pentru faptul că-l pusese pe Hammond într-o situaţie atât de delicată. Îl compromisese în mod intenţionat.

La început, doar conştiinţa îi crease probleme. Asta doar la început. După aceea, instinctele îşi spuseseră cuvântul.

Acum, când Hammond intrase în încăpere, ele îşi făceau simţită prezenţa.

Îşi stăpâni impulsul de a se întoarce să-l privească, de teamă ca Steffi Mundell să nu observe că există ceva între ei. Şi aşa avocata îi studiase cu prea multă curiozitate atunci când îi văzuse împreună în lift. Alex încercase să dea dovadă de stăpânire de sine atunci când părăsise, aparent imperturbabilă, liftul, însă în timp ce se îndepărta de-a lungul holului simţise în ceafă privirea insistentă a lui Stefanie, care o ardea ca un fier înroşit. Dacă cineva

avea să-şi dea seama de legătura dintre ea şi Hammond, aceea va fi Steffi Mundell. Nu pentru că demonstrase că are mintea extrem de ascuţită, ci pentru că femeile captează mai uşor decât bărbaţii frecvenţele undelor emise de îndrăgostiţi.

Alex reveni cu picioarele pe pământ în momentul în care Smilow porni reportofonul. După ce spuse cu voce monotonă ziua, ora şi numele persoanelor prezente, el îi întinse un articol decupat dintr-un ziar, băgat într-o învelitoare transparentă din plastic.

– Aş dori să citiţi acest articol, doamnă Ladd.

Plină de curiozitate, ea citi în grabă titlul. Se dovedi că îi era de ajuns ca să-şi dea seama că gafase îngrozitor, lucru care avea s-o coste scump.

– Ce-ar fi să-l citiţi cu voce tare? îi sugeră Smilow. Aş dori să afle şi domnul Perkins despre ce este vorba.

Conştientă de faptul că detectivul dorea să o umilească, Alex se străduí să citească cu o voce cât mai liniară şi mai lipsită de emoţie povestea evacuării zonei Harbour Town de pe insula Hilton Head şi a suspendării tuturor serviciilor. Când termină, în încăpere se lăsă o tăcere grea.

Într-un târziu, pe un ton foarte calm, Perkins ceru să vadă articolul. Alex i-l dădu, dar nu-şi desprinse privirea de la Smilow, refuzând să se lase intimidată de ochii lui acuzatori.

– Ei?

– Ei ce, domnule detectiv?

– Ne-aţi mințit, nu-i aşa, doamnă Ladd?

– Nu eşti obligată să răspunzi, îi spuse Frank Perkins.

– Unde aţi fost în după-amiaza şi în seara de sâmbăta trecută?

– Nu răspunde, Alex, o sfătui din nou avocatul ei.

– Dar aş dori să răspund, Frank.

– Te rog foarte mult să nu spui absolut nimic.

– Răspunsul meu este complet inofensiv. Fără să ţină seama de sfaturile avocatului, ea spuse: Am plănuit să merg pe Hilton Head, dar în ultima clipă m-am răzgândit.

– De ce?

– Dintr-un capriciu, pur şi simplu. Am hotărât să merg la un bâlci din afara Beaufort-ului.

– La un bâlci?

– A fost mai degrabă un fel de serbare câmpenească. Puteţi verifica, domnule Smilow. Sunt convinsă că organizatorii şi-au făcut reclamă. A fost un adevărat eveniment. M-am dus direct acolo, după ce am plecat din Charleston.

– Există vreo persoană care să vă poată susţine mărturia?

– Mă îndoiesc. Au participat sute de oameni. Este puţin probabil să mă fi remarcat cineva.

– Deci se repetă povestea cu îngheţata de pe Hilton Head. Smilow nu păru să guste mai mult decât Alex ironia lui Steffi Mundell. Amândoi îi aruncară acesteia o privire furioasă. Apoi Smilow continuă:

– Este posibil să fi născocit povestea aceasta văzând afişele care anunţau deschiderea bâlciului, nu credeţi?

– Presupun că da, însă nu e cazul.

– De ce-ar trebui să vă dăm crezare, din moment ce ne-aţi mai minţit o dată?

– Nu contează pe unde mi-am petrecut ziua de sâmbătă. Doar v-am spus că nici măcar nu-l cunoşteam pe Lute Pettijohn, aşa încât, cu siguranţă, nu ştiu nimic despre moartea lui.

– Nici măcar nu ştia cum a murit, sări Frank Perkins.

– Într-adevăr, ne amintim cu toţii de reacţia pe care a avut-o clienta ta atunci când a aflat că Pettijohn a fost împuşcat.

Deşi simţea că începe să clocotească din cauza privirii ironice a lui Smilow, Alex reuşi să-şi păstreze calmul.

– Am părăsit oraşul cu intenţia de a merge pe Hilton Head. M-am răzgândit abia când am văzut agitaţia de la bâlci. A fost o hotărâre de moment. M-am oprit acolo.

– Dacă nu aveţi chiar nimic de ascuns, de ce ne-aţi minţit?

„Iniţial, pentru a mă proteja. Apoi, pentru a-l proteja pe Hammond Cross."

Acesta era adevărul pe care voiau ei să-l audă, dar Hammond Cross, care ar fi fost mai motivat decât ea să spună adevărul, tăcea. Mâhnită din pricina întâlnirii pe care o avusese în seara anterioară cu Bobby, nu dormise noaptea, gândindu-se la situaţia în care se afla. În cele din urmă ajunsese la concluzia că nu va păţi nimic dacă-l va ţine pe Bobby la distanţă. Între ea şi Pettijohn nu se putea face nici un fel de legătură. Atâta vreme cât Hammond o considera nevinovată, locul în care îşi petrecuse noaptea de

sâmbătă avea să rămână secret. El nu-l va dezvălui, considerând aceasta o informație irelevantă.

Dar dacă, la un moment dat, el ar fi convins de vinovăția ei, atunci era obligația lui, în calitate de avocat al acuzării, să...

Refuză să se gândească la acest „dacă". Deocamdată, decise să coopereze cu Smilow în speranța că, în cele din urmă, acesta o va absolvi de orice vină și-și va îndrepta atenția spre alt suspect. Cel puțin, acesta era deznodământul la care spera să se ajungă.

– A fost o prostie din partea mea să mint, domnule Smilow. Mi s-a părut că povestea cu excursia până pe Hilton Head suna mai convingător decât cea cu serbarea câmpenească.

– De ce ați simțit nevoia să fiți cât mai convingătoare?

Frank Perkins ridică mâna, dar Alex nu ținu cont de gestul lui.

– Pentru că nu sunt obișnuită să fiu interogată de poliție, spuse ea. Eram stresată.

– Scuzați-mă, doamnă doctor Ladd, zise Smilow, dar sunteți cea mai calmă persoană pe care am interogat-o vreodată. Cu toții am remarcat acest lucru. Într-o discuție pe care am purtat-o cu doamna Mundell și cu domnul Cross, am ajuns la concluzia că sunteți remarcabil de stăpână pe sine pentru cineva suspectat de crimă.

Neștiind dacă s-o ia ca pe o insultă sau un compliment, Alex nu-i dădu nici o replică. Nu se mai simțea în largul ei acum, când aflase că discutaseră despre comportamentul ei. Oare ce comentarii făcuse Hammond? Doar el ar fi avut cele mai multe subiecte care meritau aduse în discuție, nu-i așa?

„– Ești o mică șarlatancă, să știi.

– Poftim? Prefăcându-se jignită, ea își băgase ambele mâini în părul lui, încercând să-i ridice capul, dar Hammond nu cedase.

– Ai demonstrat că ești o femeie extrem de rațională, de calmă, de sigură pe ea. Barba lui nerasă, cam țepoasă, îi zgâriase pântecele. Știi la ce m-am gândit după ce te-am salvat de marinarii ăia? Asta e o tipă tare de tot.

Ea izbucnise în râs.

– Nu știu când mă ataci mai mult: când zici că sunt șarlatancă sau când afirmi că sunt o tipă tare?

– În schimb în pat, continuase el, îți pierzi orice control.

– Este greu să...

– Sigur că este greu, mormăise el, gemând, dar abia aștept.

– Este greu, voiam să zic, să-ţi păstrezi sângele rece atunci când...

– Când ce?

– Când... În clipa aceea, limba lui o atinsese în zona cea mai sensibilă a corpului şi calmul ei se evaporase instantaneu."

***

– Aţi fost singură la bâlci?

– Poftim? O clipă, înspăimântătoare pentru ea, Alex se temu că suspinase fără să-şi dea seama, dând astfel glas trăirilor intense de care avusese parte în momentele orgasmului. Dar mai înfricoşător era faptul că, fără să vrea, se întorsese pentru a se uita la Hammond. Ochii lui străluceau de parcă îi urmărise gândurile. La tâmplă îi pulsa puternic o venă.

Alex îşi îndreptă din nou privirea spre Smilow. Detectivul repetă întrebarea:

– Aţi fost singură la bâlci?

– Da. Da, singură. Corect.

– Şi aţi rămas singură toată seara?

Era dificil să minţi privind în ochii nemiloşi ai lui Smilow.

– Da.

– Nu v-aţi întâlnit cu nici un prieten? Cu absolut nimeni?

– După cum v-am spus, domnule Smilow, am stat singură.

După o pauză scurtă, detectivul vorbi:

– La ce oră aţi plecat de acolo... singură?

– Când s-a terminat petrecerea. Nu-mi amintesc ce oră era.

– Unde aţi mers după aceea?

Frank Perkins interveni:

– Este irelevant. De fapt, tot acest interogatoriu este irelevant şi incorect. Nu are nici un fundament, astfel încât nu contează unde a fost Alex şi ce a făcut, singură ori însoţită. Nu trebuie să dea socoteală nimănui pentru programul ei de sâmbătă, aşa cum nu trebuie să dai nici tu pentru programul tău, având în vedere că nu s-a găsit vreo urmă a prezenţei ei în apartamentul lui Pettijohn din hotel. Doar ţi-a zis că nici măcar nu-l cunoştea. Este inadmisibil ca o persoană care se bucură de o asemenea reputaţie şi care ocupă un loc important în sânul comunităţii noastre să fie supusă unui astfel de interogatoriu. Tipul ăla din Macon – un oarecare, la drept vorbind – pretinde c-ar fi văzut-o tocmai în clipa în care era

cât pe ce să-şi verse măţele pe jos din cauza greţii. Chiar consideri că ăsta poate fi un martor demn de încredere, Smilow? Dacă da, înseamnă că rigidele tale standarde profesionale au scăzut. Una peste alta, să ştii că îi aduci grave prejudicii de imagine clientei mele.

Avocatul îi făcu semn lui Alex că era cazul ca ei doi să se retragă.

– Frumos discurs, Frank, dar încă n-am terminat. Anchetatorii mei au mai prins-o cu o minciună pe doamna doctor Ladd, de data aceasta legată de arma cu care a fost înfăptuită crima.

Nervos, dar în acelaşi timp îngrijorat, Frank Perkins bătu în retragere.

– Ai face bine ca de data asta să n-o mai dai în bară.

– Nicidecum. Smilow se întoarse din nou spre Alex. Doamnă doctor Ladd, ieri aţi declarat că nu nici o armă.

– Aşa este.

Dintr-un dosar, Smilow scoase un formular de înregistrare, pe care Alex îl recunoscu imediat. După ce aruncă o privire prin el, ea i-l înmână lui Frank.

– Mi-am cumpărat un pistol, pentru autoapărare. Dacă v-aţi uita bine la dată, aţi remarca faptul că au trecut mulţi ani de atunci. Nu-l mai am.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Alex? Frank Perkins se aplecă spre ea, privind-o întrebător.

– Este în regulă, îl asigură ea. Cu excepţia câtorva lecţii rudimentare de utilizare, n-am folosit niciodată acel pistol. L-am păstrat în toc, sub scaunul de la maşină şi rareori mi s-a întâmplat să-mi amintesc de el. Din cauza asta, când mi-am schimbat maşina cu un model mai nou, l-am uitat în ea. Mi-am dat seama abia după câteva săptămâni. L-am sunat pe agentul de vânzări şi i-am dat explicaţii managerului, care s-a oferit să încerce să dea de urma lui. Nimeni n-a putut să-i dea vreo informaţie. Am presupus că arma fusese găsită de cel care spălase maşina sau de cel care o cumpărase ulterior.

– Gloanţele care l-au ucis pe Lute Pettijohn proveneau dintr-un pistol care avea exact calibrul armei dumneavoastră.

– A avut calibrul de nouă milimetri. Nu prea e genul de armă care să-şi găsească locul pe panoplia unui colecţionar.

Pe faţa lui Smilow apăru un zâmbet glacial, cu care Alex era deja familiarizată.

– Să zicem că așa este, spuse într-un final detectivul, frecându-și fruntea oarecum îngrijorat. Totuși, avem o dovadă clară, care ne spune că sunteți posesoarea unui pistol, și o poveste privitoare la felul în care l-ați pierdut. Ați fost zărită în preajma scenei în care a avut loc crima, exact în jurul orei la care a murit domnul Pettijohn. În privința programului pe care l-ați avut în seara respectivă, v-am prins cu o minciună. În plus, nu aveți nici un alibi. Smilow ridică din umeri. Priviți problema din unghiul meu. Toate aceste elemente de circumstanță încep să se îndrepte în aceeași direcție.

– Care este...?

– Care este aceea că asasinul sunteți dumneavoastră.

Alex deschise gura, gata să protesteze, dar constată înspăimântată că nu putea scoate un sunet. Frank Perkins vorbi în locul ei.

– Smilow, ești pregătit s-o arestezi?

Detectivul rămase cu privirile ațintite la Alex multă vreme.

– Nu încă.

– Atunci, plecăm. De data aceasta, avocatul nu-i dădu clientei sale posibilitatea să se opună, dar nici ea nu o făcu. Era extrem de speriată, deși încerca să nu arate.

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le presupunea munca ei era acela de a studia expresiile faciale ale pacienților și de a le interpreta limbajul corporal, pentru a-și putea da seama ce gândesc, fiindcă deseori se întâmpla ca gândurile să nu coincidă cu vorbele. Poziția în care ședeau și felul în care se mișcau oamenii le contraziceau frecvent declarațiile verbale. Mai mult decât atât, când vorbeau, se întâmpla uneori ca aranjarea cuvintelor în frază și inflexiunile vocii să fie mai grăitoare decât cuvintele în sine.

De data aceasta, Alex apelă la cunoștințele ei, încercând să-l „citească" pe Smilow. Fața acestuia părea sculptată în marmură. Fără a apela la diplomație, privind-o direct în ochi, el o acuzase de omucidere. Numai un om care avea o încredere totală în puterile proprii își putea face treaba cu atâta hotărâre, fără să se implice din punct de vedere emoțional.

Pe de altă parte, Steffi Mundell părea gata să înceapă să țopăie de bucurie și să bată din palme. Bazându-se pe experiența pe care o avea, Alex putea afirma cu certitudine că poliția considera că sorții de izbândă erau de partea ei.

Reacţiile lor nu erau însă atât de importante pentru ea faţă de cea a lui Hammond Cross. Cu un amestec de anticipare şi spaimă, Alex se întoarse cu faţa spre uşă pentru a-l privi.

Acesta se sprijinise cu un umăr de zid. Picioarele şi le ţinea încrucişate, iar mâinile la fel. Sprânceana dreaptă – avea o sprânceană mai dreaptă şi una mai curbată – avea vârful tras mult în jos. Aproape că se încrunta, deşi, pentru un ochi neexperimentat, putea da impresia că ar fi nepăsător, poate chiar fericit.

Dar pentru Alex emoţiile lui erau vizibile clar, clocotind periculos, gata în orice moment să ţâşnească la suprafaţă. Hammond nu era atât de relaxat pe cât voia să pară. Ochii pe jumătate închişi şi maxilarele încleştate erau semne clare de furtună. Poziţia în care stătea nu sugera deloc o atitudine de nepăsare.

De fapt, abia reuşea să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Capitolul 20

Pentru orice regizor de film, individul acesta reprezenta întruchiparea perfectă a „tăntălăului". În primul rând din cauza numelui: Harvey Knuckle. Era, pur şi simplu, o invitaţie la ridiculizare. Omul cu cap cât o nucă. Ce ţi-ai luat de mâncare pentru prânz, Harvey, sendviş cu nuci? Mulţumesc, dar nu suport nucile. Colegii lui de clasă, apoi cei de serviciu, îl necăjiseră mereu în felul acesta, născocind tot felul de glume pe seama lui, care mai de care mai nemiloase.

Pe lângă nume, şi aspectul lui se potrivea unui asemenea personaj. Din absolut toate punctele de vedere, era modelul clasic de tăntălău. Ochelarii pe care îi purta aveau lentile groase. Era palid şi avea o structură osoasă a feţei. Fornăia în permanenţă din cauza problemelor pe care le avea cu nasul. Nu-i lipsea niciodată papionul. Când vremea din Charleston devenea răcoroasă, îşi punea pe sub sacoul din lână un pulover cu decolteu în V. Vara, înlocuia această combinaţie cu câte o cămaşă cu mâneci scurte şi un costum dungat.

Singura lui calitate salvatoare, care, culmea ironiei, aparţinea şi ea modelului standard de tăntălău era aceea că se pricepea la calculatoare. Până şi cei care lucrau la primăria oraşului, adică cei care făcuseră cel mai mult haz pe seama lui, apelau la el atunci când li se defectau computerele. Refrenul cel mai cunoscut era: „Găsiţi Nuca. Aduceţi-o aici."

Marţi seara, Knuckle intră în barul Shady Rest Lounge, scuturându-şi umbrela udă şi bâjbâind cu privirea prin încăperea întunecoasă şi plină de fum de ţigară.

În ciuda faptului că era un tăntălău dezagreabil, Loretta Boothe, care îl aştepta, simţi un val de simpatie când îl văzu intrând stingher

în Shady Rest Lounge. El se mai relaxă atunci când o văzu apropiindu-se.

– Am crezut că mi-am notat greşit adresa. Ce local oribil! Până şi numele sună urât. Ar fi mai potrivit pentru un cimitir.

– Mersi c-ai venit, Harvey. Mă bucur să te revăd. Înainte ca Harvey să aibă timp să facă stânga-mprejur, gata s-o ia la sănătoasa, Loretta îl prinse de braţ şi îl trase într-un separeu.

Încă agitat, el îşi sprijini umbrela udă de marginea mesei, îşi aranjă reverele de la haină şi îşi împinse ochelarii spre rădăcina nasului său lung şi subţire. Acum, când ochii i se obişnuiseră cu semiîntunericul din interior, îi putu distinge mai bine pe clienţii localului, ceea ce îl făcu să se cutremure.

– Nu-ţi este teamă să vii aici singură? Clienţii par să fie toţi drojdia societăţii.

– Harvey, şi eu sunt o clientă.

Ruşinat, el bâigui o scuză.

Loretta râse.

– Nu m-am supărat. Stai liniştit! Ai nevoie de ceva de băut.

După ce ea îi făcu semn barmanului, Harvey îşi împreună mâinile delicate pe tăblia mesei.

– Ar fi drăguţ, mersi. Dar una mică. Nu pot sta mult. Am alergie la fumul de ţigară.

Loretta comandă un whisky pentru el şi un pahar cu apă minerală pentru ea. Observându-i surprinderea din priviri, ea îi explică:

– Sunt în misiune.

– Serios? Auzisem că tu... Auzisem exact contrariul.

– Am suferit o transformare recentă.

– Bravo ţie!

– Nu-i chiar aşa de bine, Harvey. Urăsc să stau pe uscat.

Sinceritatea ei îl făcu să râdă.

– Întotdeauna ai tras direct la ţintă, Loretta. Nu te-ai schimbat. Ţi-am simţit lipsa. Nu ţi-e dor de munca de poliţist?

– Câteodată. Dar numai de munca de acolo, nu şi de oameni. Chiar îmi lipseşte, serios.

– Cu ce te ocupi? Eşti detectiv particular?

– Da, sunt liber profesionistă. Loretta avu un moment de ezitare. De asta te-am sunat şi ţi-am cerut să ne vedem.

Harvey suspină.

– Ştiam eu... Mi-am spus: „Harvey, vei regreta c-ai acceptat această invitaţie".

– Dar curiozitatea a învins raţiunea, nu? glumi Loretta. De-asta ai venit. De asta şi fiindcă ţi-era dor de gura mea mare.

– Loretta, te rog, nu-mi cere nici o favoare.

– Harvey, te rog, nu mai fi aşa un ipocrit nenorocit.

Oficial, el era angajatul conducerii regionale, dar computerul îi permitea să acceseze şi datele înregistrate de conducerea oraşului şi a statului. Prin urmare, deţinea atât de multe informaţii, încât i se întâmpla deseori să fie abordat de oameni dispuşi să-l plătească bine pentru a afla care sunt salariile colegilor lor sau alte chestii dintr-astea. Harvey refuza orice propunere imorală sau ilegală. Era enervant de încăpăţânat pentru oricine încerca să obţină vreun avantaj pe spinarea lui.

Din cauza aceasta rugămintea Lorettei îl şocase. Auzind-o cum vorbeşte, îşi flutură rapid genele în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

– Nu eşti chiar băieţelul cel bun, aşa cum crede lumea despre tine.

– Cât de mojică eşti să-mi aminteşti de mica şi singura mea slăbiciune.

– Doar pe asta o ştiu, spuse Loretta, bazându-şi această afirmaţie doar pe intuiţie. Continui să cred că tu eşti cel care l-ai înfundat, ca să zic aşa, pe ticălosul acela care te-a necăjit la petrecerea de Crăciun. Haide, Harvey, recunoaşte. Te-ai răzbunat făcându-i varză toate programele.

Harvey îşi ţuguie buzele.

– Las-o baltă, spuse Loretta, chicotind. Nu te condamn pentru că nu vrei să mi te confesezi, deşi ştii că nu ţi-aş divulga secretul. La drept vorbind, îmi eşti mai simpatic acum, când mi-ai arătat că ai şi tu un punct vulnerabil, care, după părerea mea, e omenesc. Apoi, ameninţându-l cu degetul spuse: îţi plac fiorii pe care-i simţi atunci când rişti încălcând regulile. În felul ăsta îţi descarci frustrările.

– Nu este adevărat! Deşi lumea ştia că era împotriva băuturii, Harvey îşi goli pe nerăsuflate paharul şi nu se opuse atunci când Loretta mai comandă un pahar de whisky.

Pe vremea când fusese polițistă și rămăsese într-o seară peste orele de program, pentru a pune la punct registrele departamentului regional, Loretta îl surprinsese pe Harvey Knuckle în biroul șefului lui, stând în fața computerului. Pe ecran, era afișat tabelul cu drepturile lui bănești, iar în mână ținea sticla „secretă" de coniac, din care sorbea din când în când, pe ascuns.

Harvey se blocase de spaimă văzând că fusese prins cu mâța în sac și făcând exact lucrul pe care se jurase că nu l-ar face pentru nimeni. Abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs, Loretta îl asigurase că nu avea intenția să-l pârască, după care plecase urându-i noroc la vânătoarea de comori la care pornise.

Cu proxima ocazie când Loretta îi ceruse lui Harvey să-i facă o favoare, acesta nu ezitase să o servească. Din acea seară, ori de câte ori avusese nevoie de informații, se dusese direct la el. Iar el n-o refuzase niciodată. Ca atare, ea exploatase permanent acea sursă valoroasă pe care o descoperise.

– Știu că mă pot baza pe tine, Harvey.

– Nu-ți promit nimic, spuse el fără ocolișuri. Nu mai lucrezi la poliție. Situația s-a schimbat semnificativ.

– Este o chestie foarte importantă. Trăgându-se spre marginea băncii pe care stătea, Loretta îi șopti confidențial: lucrez la cazul Pettijohn.

Privind-o cu gura căscată, el îi mulțumi absent barmanului care îi aduse la masă paharul cu whisky. Grăbit, luă o înghițitură.

– Nu mai spune!

– Este strict secret. Nu trebuie să sufli o vorbă.

– Doar știi că poți avea încredere în mine, îi zise el, tot în șoaptă. Pentru cine lucrezi?

– Nu-ți pot spune.

– N-au arestat încă pe nimeni, nu-i așa? Măcar au vreun suspect?

– Regret, Harvey. Nu am voie să vorbesc. Aș trăda încrederea clientului meu dacă aș face-o.

– Înțeleg necesitatea confidențialității, sincer.

Harvey nu era deloc dezamăgit. Intrigile îi gâdilau apetitul nesățios pentru aventură. Ori de câte ori era făcut părtaș la un secret, într-o măsură oricât de mică, avea senzația că face parte dintr-un cerc din care, de obicei, era exclus. Loretta își făcea oarece procese de conștiință pentru că îl manipula astfel, însă acum era dispusă

să facă orice pentru a-l mulțumi pe Hammond și a-și repara greșeala din trecut.

– Ceea ce vreau de la tine este să sapi cât de mult poți ca să afli informații despre o anume doctoriță Alex Ladd. Inițiala din mijloc este E. Alex E. Ladd. Am numărul ei de asigurare socială, numărul mașinii și așa mai departe. Este psiholog. Lucrează aici, în Charleston.

– O psihoterapeută? Ce legătură are cu Pettijohn?

– Nu-ți pot spune.

– Loretta... se văită Harvey.

– Nu-ți pot spune pentru că nu știu. Îți jur. Deocamdată nu dețin decât datele obișnuite: taxe plătite, depozite bancare, cărți de credit. Nimic în neregulă. Deține o casă, nu are debite importante. Nu a fost dată în judecată de nimeni. Nu a fost amendată nici măcar pentru încălcarea regulilor de circulație. Diplomele de absolvire a liceului și a universității sunt impresionante. Fiind o studentă excelentă, i s-au oferit mai multe posturi, dar a optat pentru deschiderea unui cabinet particular.

– De la bun început? Înseamnă că avea ceva bani.

– A primit o moștenire de la părinții ei adoptivi, unul din ei fiind doctorul Marion Ladd, medic generalist în Nashville. Soția lui, Cynthia, inițial profesoară, a devenit casnică. N-au avut alți copii. Au murit cu câțiva ani în urmă, într-un accident de avion. Avionul, particular, s-a prăbușit în drum spre Utah, unde se duceau să schieze.

– A existat vreo suspiciune în legătură cu accidentul?

Loretta își ascunse zâmbetul în spatele paharului cu apă minerală, din care luă o înghițitură. Harvey începea să muște momeala.

– Nu.

– Hmm... Mi se pare că deții deja suficient de multe informații.

Loretta clătină din cap.

– Nu știu absolut nimic despre prima parte a vieții ei. A fost adoptată la vârsta de cincisprezece ani.

– Așa de mare?

– Cel mai ciudat este faptul că viața ei pare să fi început abia atunci. Atât anii de dinainte, cât și circumstanțele în care s-a făcut adopția se pierd într-o gaură neagră din care nu răzbate la

lumină nici o informație. Am vrut să descifrez misterul, dar n-am avut noroc.

– Hm, spuse Harvey, luând grăbit încă o gură de whisky.

– A urmat un liceu particular. Oamenii de acolo cu care am stat de vorbă s-au dovedit drăguți, amabili, dar nu prea vorbăreți. Și să știi că am insistat, nu glumă. Am luat-o de jos în sus, până la vârful conducerii. N-au vrut nici măcar să-mi promită că-mi vor trimite situația școlară din ultimul ei an de studii. Au fost foarte stricți în ceea ce privește protecția intimității familiei Ladd. Pur și simplu, au refuzat să discute despre ei. Pe de altă parte, potrivit celor citite despre domnul și doamna Ladd, aceștia au fost oameni respectabili, care au dat dovadă de un comportament ireproșabil. Înainte de a renunța la meseria ei, Cynthia Ladd a fost desemnată „profesoara anului", iar pacienții doctorului Ladd au deplâns dispariția lui. El era diacon al bisericii. Ea... Nu contează. Ai înțeles care-i ideea. Totu-i în regulă. Nici un scandal. Nici măcar o scânteie care ar fi putut declanșa un scandal.

– Deci, cu ce te pot ajuta eu?

– Caută informații din perioada copilăriei ei.

Harvey se văită demonstrativ.

– Mi-era teamă că vei spune asta.

– Probabil că nu vei găsi nimic despre ea, însă vreau doar să arunci o privire.

– Pot fi concediat și pentru o simplă privire.

– Știu, dar tu ești un geniu, așa că nu te va prinde nimeni. Am nevoie și de datele înregistrate în Tennessee.

– În nici un caz!

– Știu că ești în stare să dai de ele, spuse Loretta, întinzându-se peste masă pentru a-l bate ușor pe mână.

– Dacă cei de la protecția copilului descoperă cu ce mă ocup, pot intra într-un bucluc mare de tot.

– Am deplină încredere în tine, Harvey.

Harvey se apucase să-și muște cu furie buza inferioară, însă Loretta știa că este tentat să înfrunte provocarea prezentată de propunerea ei.

– O să încerc, atâta tot. Dar trebuie să știi că o chestiune atât de delicată nu poate fi rezolvată rapid.

– Înțeleg. la-o încet, dar nici n-o lungi prea mult. Și, Harvey... Când își lăsă paharul de apă minerală pe masă, Loretta râgâi. În vreme ce te ocupi de treaba asta...

El făcu o grimasă.

– Oh, nu!

Dar ea continuă:

– Vreau să faci o investigație și pentru mine.

***

– Smilow la telefon.

– Va trebui să fii scurt, spuse Steffi. Sunt pe celular.

– Și eu. Tocmai m-a sunat un tip de la laboratorul de criminalistică.

– Vești bune?

– Pentru toată lumea, mai puțin pentru doamna doctor Ladd.

– Ce? Ce? Care-i treaba?

– Îți aduci aminte de particula neidentificată care a fost culeasă de John Madison de pe haina lui Pettijohn?

– Da, mi-ai vorbit de ea.

– Cuișoare.

– La condimente te referi?

– Când ai văzut ultima dată cuișoare?

– De Paște. Pe rulada preparată de mama.

– Eu am văzut chiar ieri-dimineață, când am fost acasă la Alex Ladd. Pe masa din vestibul are un bol din sticlă plin cu portocale proaspete. Toate erau împănate cu cuișoare.

– Ai prins-o!

– Nu încă, dar ne apropiem tot mai mult de ea.

– Cu firul ăla de păr ce se mai aude?

– Uman. Nu-i aparține lui Pettijohn, dar ne trebuie un fir de păr de-al ei, pentru a le putea compara.

– O să-l avem.

Smilow chicoti.

– Somn ușor, Steffi.

– Așteaptă puțin. Ai de gând să-l suni pe Hammond pentru a-l pune la curent cu chestia asta?

– Dar tu?

După o scurtă pauză, ea spuse:

– Ne vedem mâine.

***

Hammond nu avea de gând să răspundă la telefon, dar se răzgândi exact înainte ca robotul să intre în funcţiune. Regretă imediat că o făcuse.

– Începusem să cred că nu-mi vei răspunde.

Tonul vocii tatălui său transformă această frază simplă într-o mustrare.

– Eram la duş, minţi Hammond. S-a întâmplat ceva?

– Sunt în maşină. Merg spre casă. Tocmai am luat-o pe maică-ta de la partida ei de bridge. N-am vrut s-o las să conducă pe ploaia asta.

Părinţii lui Hammond aveau un mariaj de modă veche. Rolurile lor, tradiţionale, erau foarte bine definite. Nici unul nu-şi uita textele şi gesturile. Tatăl lui lua de unul singur toate deciziile majore. Ameliei Cross nu-i trecuse niciodată prin minte să schimbe scenariul. Hammond nu-i putea înţelege devotamentul orb faţă de acest sistem arhaic, care îi răpea dreptul de a-şi afirma personalitatea, dar ea părea extrem de mulţumită. Ca atare, Hammond nu avea de gând să-şi enerveze tatăl şi să-şi jignească mama spunându-le că relaţia lor se bazează pe o întreagă serie de inechităţi. Oricum, opinia lui nu conta din moment ce căsătoria aceasta dura de peste cincizeci de ani.

– Cum merg treburile pe la serviciu? Mă refer la cazul Pettijohn, normal.

– Bine, răspunse Hammond.

Preston chicoti.

– Ai putea fi puţin mai explicit?

– De ce?

– Sunt curios. În după-amiaza asta, înainte de a începe ploaia, am jucat nouă găuri împreună cu şeful tău. Zicea că Smilow are o suspectă pe care a interogat-o de două ori şi că tu ai fost prezent la ambele interogatorii.

Asta nu era o curiozitate obişnuită, de om indiscret, ci de părinte care vrea să ştie dacă fiul său dă dovadă de competenţă profesională.

– Prefer să nu discut despre chestiunile astea la telefon.

– Nu fi caraghios. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Hammond îi relată pe scurt care erau concluziile esenţiale ale interogatoriilor, încercând să nu pară părtinitor faţă de Alex.

– Avocatul ei...

– Frank Perkins. Un om pe cinste.

Se dovedea aşadar că Preston ştia toate detaliile. Astfel, Hammond nu se făcea vinovat de violarea principiului de confidenţialitate, deoarece acesta fusese deja încălcat. Prietenia dintre Preston şi Monroe Mason îşi avea rădăcinile încă din liceu. Dacă ei jucaseră astăzi „nouă găuri", Mason avusese suficient timp ca să-i divulge o mulţime de amănunte, fără ca el să mai poată adăuga ceva nou.

– Perkins crede că n-o avem la mână cu nimic.

– Dar tu ce crezi?

Hammond îşi alese cuvintele cu grijă, în aşa fel încât să nu-i pară rău că a spus mai mult decât trebuia sau că s-a lăsat prins într-o capcană. Spre deosebire de Alex, el nu era un mincinos. Nu-i stătea în fire să-i înşele pe oameni. Ba chiar condamna până şi cea mai măruntă denaturare a adevărului. Asta până de curând, deoarece avea deja la activ două „omisiuni" strigătoare la cer. De aceea nu i se mai păru dificil să-şi mintă tatăl.

– Femeia a fost prinsă cu două minciuni, care, ajunse pe mâinile abile ale lui Frank, vor deveni, probabil, neglijabile.

– De ce?

– Din cauza noastră, a acuzării, pentru că nu suntem în stare să găsim nişte probe clare, care să demonstreze că ea este vinovata.

– Mason zice că v-a minţit în legătură cu programul ei din seara aceea.

– Mason n-a uitat să-ţi spună nimic, nu-i aşa? bombăni Hammond.

– Ce-ai zis?

– Nimic.

– De ce-ar minţi femeia aceea, dacă n-ar avea nimic de ascuns?

Simţind că-şi pierde răbdarea, Hammond spuse:

– Poate că în seara aceea a avut o întâlnire secretă. Poate că vrea să-l protejeze pe bărbatul cu care a fost.

– Posibil, dar a minţit, aşa încât Smilow este perfect îndreptăţit s-o întoarcă pe toate părţile. Ştiu că nu-l placi, însă trebuie să recunoşti că este un detectiv excelent.

– Nu te pot contrazice.

– Are şi diplomă de avocat, după cum bănuiesc că ştii.

Aceasta era una dintre acele afirmaţii cu care tatăl său obişnuia să-l pălmuiască. Hammond ştia foarte bine că lovitura grea abia acum urma.

– Sper că nu va lua niciodată hotărârea de a părăsi secţia de poliţie pentru a se muta la biroul vostru de avocatură. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, ai putea rămâne pe drumuri, băiete.

Hammond strânse din dinţi pentru a nu rosti cuvintele care îi trecură prin minte.

– I-am spus mamei tale...

– Ai discutat despre caz cu mama?

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că nu se cade.

– Şi de ce, mă rog frumos?

– Din respect pentru cei implicaţi. Pentru poliţie, pentru biroul meu, pentru suspectă. Dacă femeia aceea este nevinovată, tată? Reputaţia ei va fi pătată inutil.

– De ce eşti atât de supărat, Hammond?

– Sper că mama nu i-a desfătat pe membrii clubului ei de bridge cu toate detaliile siropoase ale acestui caz.

– Exagerezi.

Probabil că tatăl său avea dreptate, însă Hammond nu se mai putea stăpâni. Se enerva din ce în ce mai tare, pe măsură ce vorbea. Motivul principal al iritării lui era repulsia pe care o simţea faţă de ideea de a fi controlat de Preston pe parcursul tuturor etapelor cazului de care se ocupa. Un proces de o asemenea amploare consuma toată vitalitatea unui avocat. Orele se lungeau până când deveneau zile, zilele se lungeau până când deveneau săptămâni sau chiar luni. Dar se putea descurca şi singur. Pe deasupra, se bucura că i se oferise tocmai acest caz, deşi se gândea cu groază că, la sfârşitul fiecărei zile, risca să fie criticat. O asemenea atitudine din partea tatălui său ar fi fost demoralizantă şi l-ar fi făcut să se gândească de două ori înainte de a pune în aplicare o strategie.

– Tată, ştiu ce fac.

– Nimeni nu-ţi pune la îndoială...

– Prostii. Îmi pui la îndoială calităţile de avocat ori de câte ori te întâlneşti cu Mason ca să te consulţi cu el şi să-i ceri să-ţi dea

raportul. Dacă Mason n-ar fi fost mulţumit de mine, nu mi-ar fi dat acest caz. Şi nici nu m-ar fi sprijinit să-i devin succesor.

– Tot ceea ce spui este perfect adevărat, zise Preston cu un calm înnebunitor. Tocmai asta mă îngrijorează. Nu vreau s-o dai în bară din cauza unui pas greşit.

– Ce te face să crezi că voi greşi?

– Am înţeles că suspecta este frumoasă.

Afirmaţia lui Preston îl luă pe Hammond prin surprindere. Dacă n-ar fi fost o simplă afirmaţie, ci un upercut adevărat, acum s-ar fi aflat la podea, scos din joc. Şocul suferit îl ameţi. Se părea că tatăl lui ştia în permanenţă unde trebuia să-l lovească pentru a resimţi efectele loviturii cât mai tare posibil.

– Ăsta este cel mai jignitor lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Ascultă, Hammond, eu sunt...

– Nu, tu să mă asculţi! Îmi voi face datoria. Voi cere şi pedeapsa cu moartea, dacă se justifică o asemenea sentinţă.

– Eşti sigur?

– Absolut sigur. La fel de sigur ca faptul că te voi incrimina şi pe tine în cazul în care investigaţiile mă vor conduce la concluzia că tu eşti vinovatul.

După o scurtă pauză, Preston spuse cu glas stins:

– Nu mă lua pe mine cu chestii din astea, Hammond.

– OK, tată. Toate la timpul potrivit.

– Atunci, pune-mă sub acuzare, dar asigură-te mai întâi că ai probele necesare!

– Adică?

– Adică, ai grijă pe ce te bazezi! Nu are sens să ajungem amândoi într-o situaţie stânjenitoare, risipindu-ne timpul şi energia doar pentru că tu ai chef să te răzbuni pe mine pentru că am fost prea dur cu tine. Nu voi fi niciodată condamnat pentru aşa ceva. Încercând să-mi faci mie un rău, îţi faci de fapt ţie însuţi. Numai şi numai ţie, nu uita.

Degetele lui Hammond se albiseră. Începuseră să-l doară din cauza forţei cu care strângea receptorul.

– Ţi s-a terminat cartela, spuse el. La revedere.

***

Fără să-i pese de ploaie, Alex ieşi în stradă şi începu să alerge. În ciuda băltoacelor de pe stradă, reuşea să păstreze un ritm constant. I se părea esenţial să-şi menţină regimul alimentar şi de pregătire fizică mai ales acum, când restul vieţii ei se transformase într-un haos. În afară de asta, după consultarea pacienţilor cărora le reprogramase consultaţiile la ore destul de târzii ale serii, alergarea era o descărcare a presiunii psihice. Îi limpezea capul şi îi asigura minţii ei libertatea de a „vagabonda".

Îşi făcea griji din cauza pacienţilor. Dacă şi când se va afla că este suspectată de crimă, oare cum vor reacţiona aceştia? Ce vor gândi ei atunci? Îşi vor schimba părerea despre ea? Evident că şi-o vor schimba. Ar fi fost nerealistă dacă ar fi sperat că nu le va păsa că este implicată în această investigaţie criminalistică.

Poate că, începând de mâine, trebuia să încerce să-i îndrume pentru o perioadă către alţi terapeuţi, pentru a nu-şi întrerupe tratamentul în cazul în care ea va fi arestată.

Pe de altă parte însă, exista posibilitatea ca nimeni să nu dorească un „suplinitor", ci un alt medic. Aflând că psihoterapeuta lor este acuzată de crimă, pacienţii vor părăsi rând pe rând cabinetul.

Trecând în fugă pe lângă o maşină parcată lângă bordură, la mică distanţă de casa ei, Alex observă că geamurile acesteia era aburite. Trase astfel concluzia că în respectiva maşină se afla cineva. Motorul torcea încet, farurile erau stinse, iar ştergătoarele de parbriz stăteau nemişcate.

Alex mai alergă vreo douăzeci de metri înainte de a se uita în urmă. De data aceasta, văzu farurile aprinse. Maşina tocmai vira pe o stradă laterală.

Poate că nu era nimic, îşi spuse, doar nişte semne de paranoia. Totuşi, nu reuşi să se calmeze. Oare era urmărită?

Era posibil să fie urmărită de poliţie, de exemplu. Poate că Smilow ordonase să fie supravegheată. Ar fi fost normal. În fond asta trebuia să fie procedura standard de operare. Sau poate că o urmărea Bobby, pentru a se asigura că nu fuge cu „banii lui". Maşina pe care o văzuse nu era a lui Bobby, ceea ce nu însemna că acesta ducea lipsă de imaginaţie.

Şi mai exista o variantă. Una mult mai înfricoşătoare. Una la care refuza să se gândească, deşi ştia că dă dovadă de prostie şi de naivitate neluând-o în calcul. Se gândise la faptul că ar putea

prezenta interes pentru omul care îl ucisese pe Lute Pettijohn. Dacă se afla că fusese văzută în preajma „scenei crimei", cum o numeau poliţiştii, ucigaşul putea să se teamă de existenţa unui martor care să depună depoziţie împotriva lui.

Gândul acesta o făcu să se cutremure, şi nu numai pentru că îi era frică de criminal, ci şi pentru că nu era capabilă să deţină controlul asupra propriei sale vieţi. De asta îi era cel mai teamă, de pierderea controlului. Într-un fel, lucrul acesta era echivalent cu o moarte mai reală decât moartea fizică; poate că era preferabil să-ţi dai duhul decât să trăieşti fără să-ţi poţi impune voinţa şi părerile.

Cu douăzeci de ani în urmă, luase hotărârea de a nu mai permite nimănui să-i conducă viaţa. De douăzeci de ani avusese nevoie ca să se autoconvingă că era, în sfârşit, o fiinţă liberă, scăpată de lanţurile care o încătuşaseră, o fiinţă care îşi putea hotărî singură soarta.

Apoi, Bobby reapăruse în viaţa ei şi totul se schimbase. Acum avea senzaţia că toată lumea din jurul ei are dreptul să-i dicteze ce să facă şi că ea nu are puterea să iasă din această situaţie.

După o jumătate de oră de alergare, intră în casă pe uşa din spate. Îşi scoase hainele ude în baie, apoi traversă încăperile, una câte una, înfăşurată într-un prosop.

Încă de tânără se obişnuise să locuiască singură, aşa că nu-i era teamă de eventuali intruşi. Izolarea i se părea mai înspăimântătoare decât pericolul pe care îl putea prezenta un intrus. Nu simţea nevoia să se protejeze de hoţi, dar îi era groază de sosirea sărbătorilor şi a vacanţelor, când nici măcar compania prietenilor nu putea compensa lipsa unei familii. Singurătatea nu te poate încălzi nici măcar atunci când îţi petreci serile reci în faţa şemineului. De fiecare dată când se trezea speriată în toiul nopţii, n-o făcea pentru că i se părea că aude zgomote, ci din cauza tăcerii depline în care era cufundată casa. Îi era teamă de singurătate dintr-un singur motiv: că s-ar putea prelungi până la sfârşitul vieţii sale.

În seara aceasta nu prea se simţea în largul ei atunci când aprinse toate luminile de la parter şi urcă la etaj. Treptele scării scârţâiră sub greutatea ei, dar se obişnuise cu scândurile vechi. De obicei, zgomotele i se păreau familiare, chiar prietenoase. Acum,

pentru prima dată, avea senzaţia că ele prevestesc ceva rău. Pe palierul de la etajul întâi se opri pentru a arunca o privire în jos, spre scara întunecoasă. În holul şi în încăperile de dedesubt domnea liniştea. Erau goale, exact aşa cum le lăsase atunci când plecase de acasă.

În timp ce-şi continua drumul spre dormitor, dădu vina pe ploaia de afară pentru starea de nervozitate în care se găsea. După atâtea zile de căldură înăbuşitoare, ploaia era binevenită; ar fi fost însă şi mai binevenită dacă n-ar fi turnat în halul acela. Ploaia bătea cu putere în geamuri şi în acoperiş. Umpluse toate rigolele şi inundase toate canalele.

Deschizând uşa verandei de la etajul întâi, care dădea spre o piaţetă, ieşi în ploaie pentru a trage sub acoperiş un ghiveci în care avea o gardenie. Dedesubt, în centrul grădinii interioare, era o fântână din beton peste marginile căreia începuse să refuleze apa. Petalele florilor fuseseră desprinse de pedunculi, răspândindu-se în jur. Priveliştea era dezolantă. Reîntorcându-se în casă, Alex închise întâi uşa verandei, apoi trecu pe la fiecare fereastră pentru a trage obloanele.

O asemenea vreme nu priia nimănui. South Battery era pustie în seara aceea. Fără obişnuiţii alergători, biciclişti şi stăpâni de câini ieşiţi la plimbare, ea se simţise izolată şi vulnerabilă. Imenşii copaci din White Point Gardens i se păruseră nişte uriaşi ameninţători, deşi, de obicei, le simţea ramurile groase, care coborau până aproape de nivelul solului, protectoare.

Ajunsă în baie, îşi atârnă prosopul de bara din alamă şi se aplecă deasupra căzii, pentru a deschide robinetele. Pentru ca apa caldă să străbată toate ţevile era necesar un oarecare timp, aşa încât profită de acest răgaz ca să-şi spele dinţii, stând înclinată peste marginea chiuvetei. Când îşi îndreptă spatele, surprinse o reflexie în oglinda de pe uşiţa dulăpiorului de medicamente şi se răsuci brusc pe călcâie.

Nu era altceva decât capotul ei de baie, care stătea agăţat de uşă.

Simţind că i se înmuiaseră genunchii, se sprijini de chiuvetă şi îşi impuse să termine cu închipuirile. Nu-i stătea în fire să tresară speriată de fiecare umbră. Oare ce se întâmpla cu ea?

Bobby era de vină. Să-l ia naiba.

Ridicol sau nu, dar se eliberă de frustrări exact la fel cum îi sfătuia pe pacienţi să o facă. Atunci când universul atent construit al cuiva începe să se destrame, omul respectiv are dreptul să se manifeste exteriorizându-şi supărarea, furia, teama. Aceste câteva reacţii naturale nu trebuie înfrânate. Este recomandabil să găseşti un mod de a-ţi descărca până şi spaimele puerile, tipice copilăriei.

Cu această ocazie, Alex îşi aminti de temerile din copilărie. Sperietoarea ei fusese Bobby Trimble, un individ care putea cu mare uşurinţă să distrugă vieţile altora. Pe a ei fusese cât pe ce s-o facă praf, iar acum o ameninţa din nou. De aceea îi era frică de el, chiar mai mult decât înainte.

Aşa se explica faptul că se speria de capoate, că mintea şi că făcea tot felul de lucruri josnice, cum ar fi să implice un bărbat decent ca Hammond Cross într-o poveste atât de urâtă.

„Dar numai la început, Hammond. Numai la început."

Alex intră în cadă şi trase perdeaua din plastic. Stătu timp îndelungat sub jetul de apă al duşului, cu capul aplecat, lăsând picăturile fierbinţi să-i lovească creştetul capului. Vaporii de apă făceau rotocoale în jurul ei.

Minciuna legată de sâmbăta petrecută în Harbour Town i se păruse a fi una sigură. Alesese acel loc tocmai datorită distanţei nu prea mari faţă de Charleston, dar şi pentru aglomeraţia caracteristică, în care ar fi fost plauzibil să nu fie remarcată de nimeni. Al naibii ghinion!

În privinţa pistolului spusese adevărul, dar şansele de a fi crezută scăzuseră simţitor. De acum încolo, orice afirmaţie a ei va fi pusă la îndoială.

Steffi Mundell îşi dorea din suflet s-o vadă pusă sub acuzare. Avocata aceea ura femeile. Alex îşi dăduse seama de acest lucru din prima clipă în care o întâlnise. Studiile pe care le făcuse inclusese şi tipul ei de personalitate. Stefanie era o femeie ambiţioasă şi isteaţă, căreia îi plăcea mult competiţia. Persoanelor de acest gen li se întâmplă rareori să fie fericite, fiindcă nu sunt niciodată mulţumite. Nici de oamenii din jurul lor, nici de ele însele. Sau mai ales de ele însele. Aşteptările nu le sunt satisfăcute, pentru că îşi ridică singure ştacheta din ce în ce mai sus. Mulţumirea de sine pare intangibilă. În detrimentul ei, Steffi Mundell era prea exigentă cu sine însăşi.

Rory Smilow era mai dificil de citit. Răceala lui o făcuse pe Alex să tragă concluzia că poate fi un om crud. În același timp, descoperise în el un demon interior, care nu-i dădea pace. Bărbatul acesta nu avea parte de nici o clipă de pace sufletească, ceea ce îl făcea să-și verse nemulțumirea pe alții, depunând toate eforturile să-i facă pe cei cu care intră în contact să se simtă la fel de mizerabil ca el. Neîmplinirea aceasta permanentă constituia punctul lui vulnerabil, însă Smilow lupta împotriva lui cu o asemenea furie, încât era un combatant periculos pentru orice dușman, cum ar fi suspecții de crimă.

Lui Alex îi era greu să spună de care dintre cei doi se temea mai tare.

Apoi, mai era vorba despre Hammond. Ceilalți doi o considerau o criminală, însă părerea lui Hammond despre ea trebuie să fi fost și mai proastă. Alex însă nu dorea să se gândească la părerile lui. Dacă s-ar fi gândit, disperarea și regretele ar fi îngrozit-o. Or ea nu mai avea nici timp, nici energie pentru a-și permite să se consume întrebându-se cum ar fi fost dacă l-ar fi întâlnit în alt moment și în alte circumstanțe.

Dacă ar exista un bărbat care să-i cucerească atât mintea, cât și inima – locurile unde sălășluia Alex cea adevărată, probabil că el ar fi acela. Da, probabil că el ar fi fost singurul care ar fi primit permisiunea s-o scape de autoimpusa izolare, să umple golurile, să spargă tăcerea.

Romantismul însă era pentru ea un lux pe care nu și-l putea permite. În momentul de față avea o singură prioritate: să scape din această situație dificilă, cu cabinetul, reputația și întreaga viață intacte.

Turnă niște gel de duș parfumat pe un burete de baie și începu să se frece energic pe corp. Se rase cu lama pe picioare și se spălă pe cap. Se clăti vreme îndelungată, lăsând apa fierbinte să-i detensioneze mușchii – singurii care puteau fi detensionați, deoarece apa nu avea nici un efect asupra tensiunii interioare.

În cele din urmă, opri robinetul, își îndepărtă surplusul de apă de pe trup și dădu la o parte perdeaua din plastic.

Deși nu-i stătea în obicei să țipe, de data aceasta nu se putu stăpâni.

Capitolul 21

Resursele financiare ale lui Bobby erau din nou pe terminate, dar nu pentru mult timp, deoarece avea de luat bani de la Alex. Negreşit, aceasta avea să apară cu ei. Se afla la prea mare ananghie ca să n-o facă.

Până una-alta, mai dispunea de ceva fonduri. Graţie celor două puştoaice cu care îşi petrecuse noaptea, era cu câteva sute de dolari mai bogat. În vreme ce ele sforăiau în patul lui, el îşi strânsese lucrurile şi se furişase afară din hotel. Experienţa aceea avea să reprezinte pentru fete o lecţie importantă. Bobby era mândru de el. Dacă nu l-ar fi întâlnit, ce-ar mai fi învăţat?

Găsirea unui nou spaţiu de cazare constituia un inconvenient minor, având în vedere recompensa care se profila la orizont. Imediat ce se instală într-un alt hotel aflat în capătul opus al oraşului, îşi comandă un mic dejun extrem de consistent. Acesta îi fu adus în camera ale cărei ferestre dădeau spre râu şi era compus din ouă, jambon, cereale şi salată de cartofi fierţi cu ceapă prăjită.

Următorul punct de pe agenda lui era o sesiune de shopping. Un costum nou nu însemna o extravaganţă, ci o investiţie strict necesară pentru reuşita afacerilor. Dacă îşi plătea taxa pe venit, putea considera că garderoba este o cerinţă justificată. În domeniul lui de lucru, aspectul trebuia să fie ireproşabil.

Îşi petrecu restul după-amiezii lenevind pe marginea piscinei hotelului, pentru că voia să se bronzeze cât mai frumos.

Aşa gătit cum era în noul lui costum din in de culoare crem, asortat cu albastrul regal al unei cămăşi din mătase, intră într-un bar pe care i-l recomandase din tot sufletul un taximetrist.

– Unde pot avea parte de puţină acţiune? îl întrebase el.

– Acţiune? Studiindu-l prin oglinda retrovizoare, taximetristul adăugase pe un ton tărăgănat: Eşti un vânător de puicuţe, nu-i aşa, prietene?

Flatat, Bobby îi oferi în loc de răspuns un zâmbet larg.

– Ştiu unde să te duc.

Din momentul în care intră în bar, îşi dădu seama că taximetristul îi intuise gusturile. Într-adevăr, acest local era de primă mână. Muzica bubuia. Luminile clipeau. Dansatoarele asudau. Ospătăriţele se zbăteau să onoreze nenumăratele comenzi date de clienţii avizi de distracţie. Şi erau o mulţime de femei singure.

Bobby avu nevoie de două rânduri de tărie îndoită cu apă pentru a se încumeta să-şi ochească prada. Femeia stătea singură la masă. Nimeni nu o invitase la dans. Zâmbea mai tot timpul, oricărui bărbat care trecea din întâmplare pe lângă ea. Se vedea clar că era o timidă, care voia să fie remarcată pentru a putea discuta cu cineva. Spre norocul lui, se uitase de câteva ori în direcţia lui, Bobby prefăcându-se că nu-i observă privirile.

În cele din urmă, îi întoarse îndatorat un zâmbet.

Nervoasă, femeia îşi întoarse privirea în altă parte. Mâna i se ridică brusc spre gât şi începu să se joace cu mărgeluşele argintii de pe gulerul cămăşii.

– Bingo, îşi spuse Bobby în timp ce-şi încheia socotelile cu barmanul.

Se apropie de femeie din spate, astfel încât aceasta nu-l observă decât în clipa în care îl auzi vorbind.

– Scuză-mă. Scaunul acesta este ocupat?

Capul ei se răsuci cu rapiditate. Bucuria i se citea în ochii măriţi de încântare, însă încercă să şi-o ascundă imediat, strângând pleoapele.

– Acum este.

Bobby zâmbi şi se aşeză alături de ea, la masa mică, lovindu-şi intenţionat genunchii de picioarele ei. După ce mormăi o scuză grăbită, o întrebă dacă îi poate oferi ceva de băut. Ea spuse că ar fi teribil de drăguţ dacă ar face aşa ceva.

O chema Ellen Rogers. Era din Indiana şi se afla pentru prima dată în Sud. Adora regiunea, dar nu suporta căldura, deşi considera că aceasta avea un oarecare farmec. Mâncarea era divină.

Se plângea că se îngrăşase cu peste două kilograme de când venise în Charleston.

Cu toate că nu i-ar fi stricat să slăbească vreo şapte, Bobby îi spuse galant:

– Nu ai de ce să-ţi faci griji din pricina greutăţii. Vreau să zic că ai o siluetă extraordinară.

Ea îl plesni uşor peste mână.

– La serviciu am parte de mult exerciţiu fizic.

– Eşti instructor de aerobic? Antrenor individual?

– Eu? Doamne sfinte, nu. Predau la o şcoală generală gramatica limbii engleze. Probabil că fac zilnic câte cincisprezece kilometri, tot plimbându-mă de colo-colo, pe holurile alea interminabile.

După felul tărăgănat de a vorbi, femeia îşi dădu seama că avea de-a face cu un bărbat de prin părţile locului. De altfel îi şi mărturisi că sudiştii i se păreau drăguţi şi erau atât de prietenoşi...

Zâmbind, Bobby se aplecă în faţă, apropiindu-se de ea.

– Încercăm să fim, dragă, încercăm.

Ca să demonstreze lucrul acesta, o invită la dans. După mai multe melodii antrenante, în timpul cărora nu părăsiră ringul, DJ-ul puse una lentă. Bobby o trase la pieptul lui, scuzându-se că este atât de transpirat. Ea spuse că n-o deranjează transpiraţia. O considera o dovadă a bărbăţiei. Pe la sfârşitul dansului, domnişoarei Ellen Rogers nu-i mai trebui nici o dovadă pentru că, mâna lui Bobby, frământându-i fesele, îi dovedi cât era de excitat.

Când îi dădu drumul din braţe, el constată că se înroşise toată în obraji.

– Regret că... bâigui Bobby. Este... oh, Doamne, este stânjenitor. Nu mi s-a mai întâmplat să ţin o femeie... Dacă vrei să te las singură, voi...

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse domnişoara Rogers pe un ton blând. E ceva firesc. Astfel de reacţii nu pot fi controlate.

– Nu, nu mi le-aş fi putut controla. Mai ales că am ţinut o femeie ca tine lipită de pieptul meu.

Luându-l de mână, ea îl conduse înapoi la masă. Şi tot ea comandă al doilea rând de băuturi. După ce-şi goliră paharele cam pe jumătate, Bobby îi vorbi despre soţia lui.

– A murit de cancer. Acum doi ani, în octombrie.

Ochii ei se umbrirră de tristeţe.

– O, cât de greu trebuie să-ţi fi fost!

Bobby îi spusese că doar de curând se simţise în stare să iasă din nou. Trecuse puţin timp de când reîncepuse să se bucure de viaţă.

– La început, m-am bucurat că nu am avut şi copii, dar acum regret. Este deprimant să fii singur pe lume. Oamenii nu sunt fiinţe solitare. Este împotriva firii lor.

Mâna ei se furişă pe sub masă, pentru a-l bate înţelegătoare pe coapsă. Şi rămase acolo.

„Doamne, ce bun sunt!" îşi zise Bobby.

***

De partea cealaltă a perdelei de baie stătea Hammond.

– M-ai speriat de moarte! se burzului Alex cu sufletul la gură. Ce cauţi aici? Cum ai intrat? De când te afli în casă?

– Şi tu m-ai speriat pe mine.

– Eu? Cum aşa?

– Mi-am dat seama de ce ai minţit. Ţi-e teamă de cel care l-a ucis pe Pettijohn.

– Da, mi-a trecut prin minte că aş putea fi în pericol.

– Tocmai de acest pericol voiam să te previn, dar n-am vrut s-o fac prin telefon.

Alex aruncă o privire scurtă spre dormitor.

– Telefonul meu este ascultat?

– Nu m-aş mira ca Smilow să fie în stare de aşa ceva. Chiar şi fără aprobarea judecătorului.

– M-am gândit că s-ar putea să fiu pusă sub urmărire.

– Nu ştiu dacă o face sau nu. Oricum, ca să-ţi răspund la primele întrebări... Am escaladat zidul din spate. Nu e indicat să fiu văzut prin preajma casei tale, corect? Am bătut în uşa bucătăriei vreo cinci minute. La etaj nu era aprinsă nici o lumină şi când am văzut că nu răspunzi, imaginaţia mea a luat-o razna. M-am gândit că am ajuns prea târziu, că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor... Aici, Hammond se opri. Tremuri, spuse.

– Mi-e frig.

Întinzându-se după un prosop, Hammond o înfăşură în el, dar nu-i dădu drumul din braţe.

– Ce te face să crezi că eşti urmărită?

– În timp ce făceam jogging, am zărit o maşină suspectă. Staţiona cu motorul pornit şi cu farurile stinse.

– Făceai jogging acuma seara? Pe o asemenea vreme? Singură?

– De obicei sunt singură, dar sunt mereu atentă.

El schiţă un zâmbet.

– Iartă-mă că te-am speriat.

– Eram şi aşa destul de speriată.

– Recunosc, dar nu puteam veni la uşa din faţă, ca să sun la sonerie.

– Cred că nu.

– Dacă aş fi venit pe acolo, m-ai fi lăsat să intru?

– Nu ştiu. Apoi, pe un ton mai calm, adăugă: Da.

Hammond rămase cu privirile aţintite la gropiţa de la baza gâtului ei, în care strălucea o picătură de apă. Desprinzându-şi mâinile de pe trupul ei, el făcu un pas înapoi. O astfel de mişcare ar fi trebuit recompensată cu o însignă pentru că avu nevoie de multă voinţă ca s-o facă.

– Trebuie să discutăm, spuse el cu un glas uşor răguşit.

– Vin imediat.

Cu paşi rigizi, Hammond se duse în dormitor, fără să vadă nimic în jurul lui, dar remarcând amprenta stilului ei pe toate lucrurile din casă. Fiecare obiect din acea încăpere reflecta personalitatea ei. Alex veni repede, îmbrăcată într-un capot de modă veche, ale cărui margini se suprapuneau în faţă, fixate de un cordon simplu, legat în jurul taliei. Capotul era pe de o parte respingător, iar pe de alta al naibii de sexy, deoarece Hammond ştia că sub el se afla un trup gol, încă umed.

– Îţi sângerează mâna.

El îşi privi degetul mare. Nu observase până în acel moment că se tăiase.

– Cred că m-am lovit când ţi-am spart broasca.

– Vrei să te bandajez?

– Nu, sunt bine.

Ultimul lucru de care avea chef era să vorbească. Tânjea după apropierea ei, îşi dorea să-i dezlege cordonul capotului, să-şi lipească faţa de abdomenul ei suplu, să-i simtă pielea mătăsoasă, să-i inspire parfumul. Întregul lui trup fremăta de dorinţă, dar îşi stăpâni pornirile. Nu putea fi învinovăţit pentru ceea ce se

întâmplase în cursul nopții de sâmbătă, însă putea fi tras la răspundere pentru tot ce s-ar fi întâmplat după aceea.

– Ai știut în permanență cum mă cheamă, nu-i așa? Ai știut cine sunt.

– Da.

Hammond dădu ușor din cap, încercând să se obișnuiască cu această idee pe care, până acum, refuzase s-o accepte.

– Nu vreau să purtăm această discuție.

– De ce?

– Pentru că mă vei minți, iar eu mă voi înfuria. Și nu vreau să mă înfurii pe tine.

– Nici eu nu vreau să te înfurii pe mine. Poate că, într-adevăr, n-ar trebui să vorbim.

– Totuși, aș dori să aud ceva din gura ta. Chiar dacă este o minciună.

– Ce?

– Aș dori să te aud spunând că sâmbătă noaptea... că niciodată nu te-ai simțit atât de bine.

Alex își înclină capul într-o parte.

– Nu mă refer numai la pasiune, adăugă el. Mă refer la... la tot.

Hammond o văzu înghițind în sec, mișcare ce urni din loc picătura de apă de la baza gâtului, aceasta alunecând sub gulerul capotului. Vocea lui Alex se auzi răgușită de emoție.

– Niciodată nu m-am mai simțit atât de bine.

Deși dorise să audă asta, se întunecă și mai tare la față.

– Fie că am chef sau nu, tot trebuie să vorbim.

– Nu neapărat.

– Ba da, trebuie. Faptul că am ajuns cam în același timp în pavilionul de dans nu a fost o simplă întâmplare, așa-i?

Ea ezită câteva secunde, apoi scutură din cap. Deci nu fusese o simplă întâmplare...

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai aflat că mă voi duce acolo? Nici măcar eu nu știam c-o să mă opresc la bâlci.

– Te rog, nu-mi mai pune nici o întrebare.

– Te-ai întâlnit cu Lute Pettijohn în cursul după-amiezii?

– Nu pot să discut despre asta.

– Răspunde-mi, la naiba!

– Nu pot.

– Este o întrebare simplă.

Ea scutură iar din cap, scoţând un hohot sec de râs.

– Nu este simplă deloc.

– Atunci, dă-mi un răspuns detaliat.

– Dacă aş face-o, aş deveni prea vulnerabilă.

– Nu ţi se potriveşte deloc cuvântul ăsta. Mai degrabă eu sunt în bătaia vântului.

– Pe tine nu te suspectează nimeni de omucidere.

– Nu, dar nu crezi că mă aflu, totuşi, într-o situaţie delicată? Mă ocup de un caz care este legat de cel mai cunoscut om din oraşul nostru şi, pe deasupra, victima a fost căsătorită cu cea mai bună prietenă a mea.

– Cea mai bună prietenă a ta?

– Davee Burton, în prezent văduva lui Lute Pettijohn. Suntem prieteni din copilărie. Ea m-a susţinut pentru a putea primi acest caz. Există mulţi oameni care depind de mine – oameni pe care n-aş vrea să-i dezamăgesc. Ai idee ce s-ar întâmpla cu reputaţia, cariera şi viitorul meu dacă s-ar afla că am trecut pe aici în această seară?

– Tocmai de aceea te-am părăsit duminică dimineaţa. Agitată, Alex începu să se plimbe prin încăpere. Am vrut să rămân anonimă. N-am dorit să oscilezi în felul acesta, între două tabere opuse.

– Duminică dimineaţa era cam târziu să ai mustrări de conştiinţă. Dacă ţineai atât de mult la reputaţia mea, de ce m-ai agăţat sâmbătă?

Ea se întoarse şi se holbă la el de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

– Îmi pare rău, dar se pare că memoria ta lasă de dorit. Tu eşti cel care m-a agăţat.

– Da, adevărat, recunoscu Hammond.

– Cine a încercat să plece? Şi încă de două ori! De două ori am încercat să plec, dar de fiecare dată ai venit după mine, implorându-mă să mai stau. Şi cine pe cine a urmărit, după închiderea bâlciului? Cine s-a oprit şi...

– Bine, spuse Hammond, ridicând neputincios din braţe. Tu ai apelat însă la mijloacele clasice de prindere în mreje. Femeile ştiu de când lumea că refuzul îi incită pe bărbaţi. Cu cât cedează mai greu, cu atât mai mult au de câştigat. Ştiai prea bine ce faci.

– Da, ştiam, exclamă ea ridicând vocea. Apoi, îşi împreună mâinile şi îl privi cu ochi înlăcrimaţi. Da, ştiam ce fac. Ai perfectă dreptate. La început n-am vrut decât să... să intru în contact cu tine.

– De ce?

– Pentru propria siguranţă.

– Cu alte cuvinte, ai vrut să ai un alibi.

Ea îşi coborî privirea.

– N-am ştiut că voi ajunge să te plac atât de mult, spuse cu glas stins. Nu am luat în calcul atracţia fizică dintre noi. Treptat, a început să-mi fie ruşine că mă foloseam de tine. De aceea am vrut să plec. Nu mi-am dorit să te compromit petrecând o noapte cu tine. Am încercat să mă retrag, dar ai venit după mine, m-ai sărutat şi după aceea... Alex îşi ridică din nou privirea spre el. După acel sărut, motivele iniţiale care m-au determinat să regizez întâlnirea noastră întâmplătoare au încetat să mai aibă importanţă. Din acea clipă, n-am mai dorit decât să fiu alături de tine. Urmă o altă pauză, timp în care îşi şterse lacrimile de pe obraji. Crezi sau nu, ăsta-i adevărul gol-goluţ.

– De ce-ai avut nevoie de un alibi?

– Ştii că nu eu sunt vinovată pentru uciderea lui Pettijohn. Ai spus-o cu gura ta, în lift.

– Da, dar repet întrebarea: de ce ai avut nevoie de un alibi?

– Nu mă întreba, te rog.

– Vreau să-mi răspunzi: de ce?

– Nu pot să-ţi spun.

– De ce?

– Deoarece nu vreau să crezi că... Urmă o pauză. Alex trase adânc aer în piept. Nu pot, şi cu asta, basta.

– Motivul pentru care nu poţi are vreo legătură cu bărbatul acela?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Clipind repede, ea întrebă:

– Care bărbat?

– Duminică seara ţi-am dat de urmă. Am descoperit unde locuieşti şi am venit aici. Te-am văzut cu un bărbat, într-un Mercedes decapotabil. Asta s-a întâmplat la aproximativ douăsprezece ore după ce ai fugit din patul meu.

– Duminică seara? Acela era... un prieten vechi. Din colegiu. Venise în Charleston cu nişte afaceri. M-a sunat şi m-a invitat în oraş, ca să bem ceva.

– Minţi.

– De ce nu mă crezi?

– Fiindcă meseria mea presupune, printre altele, detectarea minciunilor şi a mincinoşilor, aşa încât pot spune că nu eşti decât o mincinoasă afurisită!

Alex se îndreptă de spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Cred c-ar fi mai bine să punem capăt legăturii noastre. Acum. În seara asta. Situaţia în care ne aflăm este pur şi simplu imposibilă. Cariera ta este în joc. Nu vreau să fiu considerată responsabilă pentru un eventual eşec. Şi nici nu doresc să am relaţii cu un bărbat care mă consideră mincinoasă!

– Cine... a fost... bărbatul ăla?

– De ce-ar conta cine sunt prietenii mei, când ai tăi, Steffi şi Smilow, abia aşteaptă să mă acuze de omucidere?

– Este de mirare că nu te cred în condiţiile în care eviţi să răspunzi chiar la cea mai simplă întrebare?

– Nu sunt întrebări simple, ţipă Alex. N-ai idee cât de dificile sunt. Îmi reamintesc nişte lucruri pe care aş prefera să le uit, pe care am încercat să le uit, care m-au obsedat... Brusc, realizând că era pe cale să i se confeseze, tăcu preţ de câteva clipe. Ai dreptate, nu poţi avea încredere în mine, continuă ea. Ăsta-i un motiv în plus ca să pleci, fără să te mai uiţi înapoi vreodată.

– Perfect.

– Câtă vreme am fost în pat...

– A fost al dracului de bine.

– Dar dacă n-ai încredere în mine...

– Ba am.

– Păi...

– Te-ai culcat cu Pettijohn?

Îl privi stupefiată.

– Poftim?

– Aţi fost iubiţi?

Hammond înainta spre Alex, forţând-o să se retragă spre perete. Asta era problema care îl sâcâia cel mai mult. Din cauza ei acţionase ca un nebun, tunând şi fulgerând, tratându-şi cariera

şi toate celelalte lucruri pe care le considerase importante în trecut cu o nepăsare totală. Dorinţa de a afla răspunsul la această întrebare era atât de mare, încât prevăzătorul şi meticulosul Hammond Cross cel cu sânge rece ajunsese să se comporte ca un nebun. Ai fost vreodată iubita lui Lute Pettijohn?

– Nu! Apoi, ţipătul ei se transformă într-o şoaptă răguşită. Îţi jur.

– Dar l-ai omorât? Strângând-o de umeri, el se aplecă atât de mult spre ea până când feţele aproape că li se atinseră. Spune-mi adevărul. Dacă mi-l spui, îţi iert toate minciunile. L-ai omorât pe Lute Pettijohn?

Ea scutură din cap.

– Nu. Nu l-am omorât.

Hammond izbi cu pumnii în peretele din spatele ei, rămânând apoi sprijinit de el. Aplecându-şi capul, îşi lipi obrazul de obrazul ei. Respiraţia îi era greoaie.

– Mi-aş dori să te cred.

– În privinţa asta, poţi să mă crezi, dar nu-mi mai pune nici o întrebare, pentru că nu-ţi mai pot spune nimic.

– De ce? Zi-mi de ce.

– Pentru că răspunsurile sunt prea dureroase pentru mine.

– Dureroase? Cum adică?

– Te rog, nu mă obliga să trec prin aşa ceva. Dacă mă obligi, îmi sfâşii inima.

– Tu mi-o sfâşii pe a mea cu minciunile tale.

– Te implor, dacă îţi pasă cât de cât de mine, scuteşte-mă şi nu mă obliga să te dezamăgesc din nou. Prefer să nu te mai văd niciodată decât să ştii...

– Ce? Spune-mi ce să ştiu.

Ea dădu cu vigoare din cap. Acest gest îl convinse că era inutil s-o mai strângă cu uşa. Din moment ce problemele strict personale, care păreau să-i provoace atâta suferinţă, nu aveau nici o legătură cu cazul Pettijohn, trebuia să-i respecte dorinţa de a-şi proteja secretele.

– Asta nu-i tot, continuă ea. Ne vom afla în tabere diferite, şi confruntarea va fi dură...

– Aşadar toate astea au legătură cu cazul, spuse el cu tristeţe.

– Am ştiut de la bun început că relaţia noastră se va sfârşi lamentabil, şi totuşi nu m-am opus. Chiar şi la benzinărie aş fi putut să-ţi spun despre ce este vorba, însă n-am făcut-o.

Hammond îşi lăsă capul puţin pe spate, pentru a-i vedea mai bine faţa.

– Cu ceea ce ştii acum, dac-ar fi s-o iei de la capăt, crezi că...

– Nu-i drept să-mi pui o asemenea întrebare.

– Ai proceda la fel? se încăpăţână Hammond să continue.

În loc de răspuns, ea îi susţinu privirea în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obraz.

– Doamne, ajută-mă! gemu Hammond. Şi eu aş proceda la fel.

O fracţiune de secundă mai târziu, braţele lui o înlănţuiau.

O sărută pătimaş. Buzele ei erau calde, limba, primitoare, gura, dulce.

Când, în sfârşit, se hotărâră să se desprindă din această îmbrăţişare, rostiră fiecare, pentru prima dată, numele celuilalt şi râseră de ei înşişi, apoi se sărutară din nou, cu şi mai multă pasiune. El îi desfăcu încet cordonul capotului şi îşi strecură mâinile pe sub el, pentru a-i mângâia pielea netedă de pe pântece. De câte ori vârfurile degetelor îi atingeau în treacăt pubisul, ea gemea slab.

Hammond simţi că-l ia cu ameţeală. În afară de Alex, nu mai exista nimic pentru el. Orice altceva fusese înecat în şuvoaiele de sânge care îi năvăliseră în creier. Murmurele precaute ale raţiunii şi conştiinţei lui nu aveau nici o şansă de izbândă în faţa acelei dorinţe nebune.

Luând-o pe sus, o duse în pat. Apoi, îşi smulse hainele de pe el. Când se întinse peste ea, scoase un oftat adânc, născut dintr-un amestec de dorinţă şi disperare. Coapsele ei se depărtară. În următoarea clipă, el se afla învăluit de căldura celui mai intim loc al trupului ei.

Sprijinindu-şi mâinile de o parte şi de alta a patului, el începu să se mişte fără a-şi dezlipi privirile de pe chipul femeii de sub el.

– Nu m-am culcat cu tine pentru a-mi asigura un alibi, şopti ea.

– Atunci, pentru ce?

Ea îşi arcui spatele pentru a-i răspunde la mişcări.

– Pentru asta, spuse.

Hammond îşi cuibări capul în curbura gâtului ei. Senzaţiile erau incredibile. Îi ajungeau până în pântece, iar de acolo i se răspândeau

în tot trupul, ajungând până în vârful degetelor. Îndepărtă orice alt gând, pentru a putea savura plăcerea, dar orgasmul vru să vină mult prea repede, așa încât se opri brusc și șopti în grabă:

– Nu vreau să termin încă. Nu înaintea ta.

– Atinge-mă, șopti Alex, după care îi călăuzi mâna spre punctul de legătură al trupurilor lor. El o mângâie cu delicatețe, reluând simultan mișcările. Ea își cuprinse sânul ca într-un căuș, pentru a i-l lipi de buze. El îi atinse sfârcul cu vârful limbii. Sunetul pe care îl scoase Alex la acest gest semănă cu un bocet. Apoi, pentru amândoi urmă extazul.

***

Se băgară împreună în așternuturi. Hammond o trase spre el, strângând-o în brațe. Îi veni în minte faptul că nu folosise nici un mijloc de protecție. Dar... pe undeva, nu-i prea păsa. Ce sens avea să se agite? Nu mai putea face nimic. Nu voia decât s-o țină în brațe, s-o miroase, să-i simtă căldura trupului.

Se simțea fericit privind capul acela în jurul căruia își încolăcise brațul. Credea că Alex adormise, pentru că își ținea ochii închiși, dar la un moment dat observă că buzele ei schițează un zâmbet. O sărută pe sprânceană.

– Aș da orice să știu ce gândești.

Ea râse încetișor și îl privi. Apoi, îi mângâie conturul buzelor cu vârful unghiei.

– Îmi imaginam că mă îmbrăcam și ieșeam împreună în oraș. La un restaurant. La un film. Nu contează unde, doar să fim văzuți de toată lumea.

– Poate că se va întâmpla și lucrul ăsta într-o bună zi.

– Poate, spuse ea în șoaptă, fără să pară mai optimistă decât el.

– Mi-ar plăcea să te plimb prin tot Charleston-ul și să te prezint tuturor prietenilor mei.

– Serios?

– Pari surprinsă.

– Sunt. Puțin. Pentru o relație interzisă...

– Dar nu-i vorba de așa ceva, Alex!

– Chiar?

– Nu.

– Sunt relativ nou-venită în acest oraş, dar m-am prins cum merg treburile pe aici.

– Ce treburi?

– Ei, cercurile sociale... ştii tu.

– Nu-mi pasă de tâmpeniile astea.

– Ţie nu, dar celorlalţi le pasă. Nu am un arbore genealogic demn de invidiat, un „pedigree", mai precis. Pe când familia ta... Practic, se poate spune că ei au inventat conceptul ăsta.

– Citând un concetăţean celebru, chiar dacă fictiv, îţi spun: „Pe onoarea mea, dragă, nu dau o ceapă degerată pe toate astea." Chiar dacă mi-ar păsa de ce zice lumea, tot pe tine te-aş alege. Dintre toate femeile din oraş, pentru mine doar tu contezi.

– Mai mult decât Stefanie Mundell? Expresia lui o făcu pe Alex să izbucnească în râs. Ce faţă ai făcut!

– Cum de ţi-a picat fisa?

– Intuiţie feminină. Mi-a fost antipatică de la prima vedere. Sentiment reciproc, de altfel. Şi asta fără nici o legătură cu faptul că eu sunt suspectă, iar ea e avocată şi reprezintă acuzarea. Sentimentul de respingere apărut între noi nu are legătură decât cu instinctele. Fisa mi-a picat astăzi, când am văzut ce reacţie a avut atunci când ne-a surprins împreună în lift. Aţi fost amanţi, nu-i aşa?

– Ai spus bine „aţi fost". Relaţia a durat aproape un an.

– De când i-aţi pus capăt?

– De două zile.

Venise rândul ei să facă o figură consternată.

– Duminică? Hammond dădu din cap, aprobator. Din cauza evenimentelor care s-au petrecut sâmbătă?

– Nu. Din punctul meu de vedere, o terminasem cu ea de multă vreme, dar, după ce te-am cunoscut pe tine, m-am convins că nu formam un cuplu potrivit. Hammond îşi trecu degetele prin părul ei. În pofida înclinaţiei tale spre minciună, pot afirma că n-am mai întâlnit niciodată o femeie pe care s-o doresc atât de mult. Atracţia pe care o exerciţi asupra mea trece dincolo de graniţele ispitelor fizice.

Încântată, Alex surâse.

– De exemplu, ce te mai atrage la mine?

– Eşti deşteaptă.

– Fii blând cu animalele şi cu persoanele în vârstă.

– Eşti amuzantă.

– Chiar greu de scos din apele mele. În cea mai mare parte a timpului.

– Eşti curajoasă, curată, respectuoasă.

– Bănuiam eu că faci parte din organizaţia de cercetaşi.

– Sunt cercetaş-şef. Unde rămăsesem? A! Ai nişte sfârcuri perfecte.

– Parcă ziceai că treci de graniţele ispitelor fizice?

Renunţând la frivolităţi, Hammond o sărută cu seriozitate. După ce îşi îndepărtă buzele de gura ei, se arătă nedumerit de expresia alarmată de pe faţa lui Alex.

– Ce-i?

– Ai grijă, Hammond.

– Nimeni nu va afla că am fost pe aici.

Ea îşi scutură capul.

– Nu la asta mă refeream.

– Atunci, la ce?

– S-ar putea să fii nevoit să mă bagi la închisoare pe viaţă. Te rog, ai grijă, nu mă face să mă îndrăgostesc înainte de tine.

MIERCURI

Capitolul 22

– Îţi mulţumesc că m-ai primit.

Avocatul Monroe Mason o pofti pe Stefanie să ia loc pe un scaun, în biroul lui.

– Nu am decât un minut disponibil. Care este problema?

– Cazul Pettijohn.

– M-am gândit eu. S-a întâmplat ceva anume?

Stefanie plănuise şi exersase momentul de ezitare care urmă. Dând senzaţia că nu s-ar fi simţit în largul ei, ea spuse:

– Nu-mi place să te deranjez cu chestii care ţin de bucătăria internă a biroului nostru.

– Este vorba despre relaţia dintre Hammond şi detectivul Smilow? Se comportă ca nişte rivali, nu ca nişte profesionişti?

– Au existat câteva atacuri verbale, în timpul cărora ambii şi-au aruncat săgeţi veninoase, dar cu neplăcerile astea mă pot descurca. Este vorba despre altceva.

Mason aruncă o privire spre ceasul de pe birou.

– Va trebui să mă scuzi, Steffi, Peste zece minute am o întâlnire.

– Este vorba de atitudinea lui Hammond, se descărcă ea brusc, fără s-o mai ia pe ocolite.

Mason se încruntă.

– De atitudinea lui? Faţă de ce?

– Pare... nu ştiu cum să zic... Aici Steffi ezită din nou, de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit. Indiferent.

Mason se lăsă pe spătarul scaunului şi o studie pe Steffi atent.

– Mi-e greu să cred. Cazul ăsta e pe placul lui.

– Aşa m-am gândit şi eu, exclamă Steffi. În mod normal, Hammond ar fi sărit să prindă nada aruncată. L-ar fi impulsionat pe Smilow să adune cât mai multe probe, astfel încât dosarul să poată

ajunge în fața juraților. Ar fi fost nerăbdător să înceapă să-și pregătească pledoariile. Acest caz are toate componentele care l-ar fi făcut, într-o situație obișnuită, să saliveze de plăcere. Tocmai asta mă derutează. Îmi dă impresia că nu-i pasă dacă misterul va fi dezlegat sau nu. L-am pus la curent, pe scurt, cu tot ce-am aflat de la Smilow. I-am spus care indicii rămân în picioare și care cad, dar Hammond manifestă același dezinteres față de orice informație.

Gânditor, Mason se scărpină pe obraz.

– Tu ce concluzie tragi de aici?

– Nu știu ce să cred, spuse Steffi, dozându-și bine tonul de exasperare și pe cel de uimire din glas. Tocmai de aceea am venit la tine. Vreau să mă sfătuiești cum să procedez. Sunt vioara a doua în cazul acesta și nu intenționez să-mi depășesc atribuțiile. Te rog, spune-mi ce să fac.

Monroe Mason se apropia de aniversarea a șaptezeci de ani și obosise de la atâtea animozități între angajații biroului public de avocatură. În ultimii doi ani, lăsase o mulțime de responsabilități în seama adjuncților săi, mult mai tineri și mai zeloși. Îi sfătuise atunci când fusese necesar, dar, de obicei, îi lăsase să procedeze după cum îi tăiase capul. Aștepta cu nerăbdare să se pensioneze, ca să poată merge la golf și la pescuit după pofta inimii, fără să mai aibă de-a face nici măcar cu aspectele politice ale slujbei sale.

Nu întâmplător ajunsese însă avocat regional șef, în urmă cu douăzeci și patru de ani. Încă din clipa în care își asumase răspunderea conducerii acestui birou, demonstrase că este un șef priceput. Nu-și pierduse nici agerimea minții, nici ascuțimea instinctelor. Era în stare să simtă și acum dacă persoana pe care o avea în față nu era tocmai sinceră cu el.

Când planificase această întâlnire, Steffi se bazase pe intuiția șefului ei.

– Ești sigură că nu știi ce-l frământă? o întrebă el, coborându-și vocea până ce deveni guturală.

Cu o îngrijorare prefăcută, Steffi își mușcă buza inferioară.

– Aș fi demnă de dispreț dacă aș duce vorba de colo-colo, nu crezi?

– Să înțeleg că nu vrei să-l vorbești de rău pe unul dintre colegii tăi?

– Cam așa ceva.

– Apreciez faptul că ai reţineri în privinţa asta şi îţi admir loialitatea faţă de Hammond, dar cazul acesta este prea important ca să ţinem cont de simpatii. Dacă Hammond nu-şi face datoria...

– Oh, n-am vrut să spun asta, se grăbi Steffi să afirme. N-ar da sub nici o formă cu piciorul acestui caz, însă nu cred că face tot posibilul ca să-l ducă la bun sfârşit. Îi stă gândul în altă parte.

– Ştii care-i motivul?

– Ori de câte ori abordez subiectul, reacţionează de parcă l-aş fi picat cu ceară. Devine irascibil şi nesuferit. Steffi se opri, de parcă ar fi avut nevoie de un răgaz de gândire. Dar pentru că mi-ai cerut să-mi spun o părere privitoare la motivul aparentei lui tulburări...

– Ţi-am cerut.

Steffi se prefăcu că reflectează cu mare atenţie la cuvintele pe care urma să le rostească. În cele din urmă, spuse:

– În clipa de faţă, avem o suspectă. Alex Ladd este o femeie inteligentă, fină, plină de succes. Are un limbaj elevat. Unii ar considera-o atrăgătoare.

Mason râse.

– Crezi că Hammond s-a îndrăgostit de ea?

Râse şi Steffi odată cu el.

– Evident că nu.

– Dar îmi dai de înţeles că sexualitatea ei are o oarecare influenţă asupra modului în care Hammond abordează acest caz.

– Îţi dau de înţeles că asta este una dintre posibilităţi, deşi pare cam ciudat. Îl cunoşti pe Hammond mai bine decât mine. A crescut sub ochii tăi, aşa încât ştii foarte bine ce educaţie a primit.

– Da, a crescut în sânul unei familii cu valori strict tradiţionale.

– Şi cu reguli bine definite, adăugă Steffi. Hammond este un sudist convins. De mic i-a fost inoculat spiritul cavaleresc.

Mason reflectă la spusele ei.

– Ţi-e teamă că n-o să-l lase inima să ceară pedeapsa cu moartea pentru o femeie cum e doamna doctor Ladd?

– Este doar o bănuială. Steffi îşi coborî privirea, ca şi când se simţea uşurată că scăpase de o sarcină atât de ingrată.

Pe ascuns însă, ea studie chipul gânditor al şefului ei, care trăgea de buza inferioară cu dinţii. Se scurseră câteva momente de tăcere. Teoria ei şi şovăiala de care dăduse dovadă atunci când o formulase îşi făcuseră efectul. Omisese să-i spună lui Mason

că Hammond trecuse, cu o seară în urmă, să inspecteze locul unde se săvârşise crima. Din punctul lui de vedere, acesta putea fi un semn favorabil. Din al ei, era unul greu de interpretat. De obicei, Hammond îi lăsa pe detectivi să-şi facă treaba nestingheriţi. De aceea, implicarea lui i se părea ciudată. Trebuia să reflecteze la atitudinea lui, dar asta mai târziu.

Acum, devenise nerăbdătoare să audă răspunsul pe care i-l va da Mason. Nu trebuia să vorbească exagerat de mult. Aşadar, rămase tăcută, dându-i răgaz să mediteze.

– Nu sunt de acord cu tine.

– Poftim? Ridicându-şi prea brusc capul, aproape că i se auzi pârâind oasele gâtului. Fusese convinsă că-şi atinsese ţelul. Dezaprobarea lui o luase prin surprindere.

– Tot ceea ce-ai afirmat despre mediul din care provine Hammond este corect. Soţii Cross au cizelat manierele băiatului lor. Sunt sigur că lecţiile pe care le-a primit au inclus şi reguli de comportare faţă de femei – faţă de *toate* femeile –, reguli concepute pe vremea cavalerilor în armură, dar părinţii lui – Preston mai ales – i-au inoculat şi simţul responsabilităţii. Cred că acesta are prioritate înaintea oricărui alt lucru.

– Atunci, cum îţi explici lipsa lui de entuziasm?

Mason ridică din umeri.

– O avea alte motive. Un program prea încărcat. O durere de măsea. O problemă strict personală. Îi pot găsi o mulţime de justificări. În fond, crima a avut loc în urmă cu câteva zile. Investigaţia se găseşte încă în stadiul preliminar. Smilow recunoaşte că nu deţine suficiente probe pentru a face o arestare. Avocatul-şef zâmbi. Din acel moment, vocea i se înveseli, redevenind bubuitoare. Sunt sigur că Hammond va intra pe terenul de baseball, cu bâta în mână, imediat ce Smilow o va acuza pe doctoriţa Ladd – sau pe oricine altcineva. Dacă îl cunosc bine pe băiatul ăsta, va marca cu siguranţă un punct pentru echipa noastră.

Deşi simţea nevoia să scrâşnească din dinţi, Steffi suspină uşurată.

– Mă bucur că vezi lucrurile în felul ăsta. Am ezitat foarte mult înainte de a-ţi supune atenţiei această problemă.

– Doar pentru asta mă aflu aici. Ca să mi se prezinte problemele care apar. Dându-i clar de înţeles că trebuie să se retragă, Mason se ridică în picioare şi îşi luă sacoul din cuierul de care era agăţat.

Mergând în urma lui până la uşă, Steffi forţă nota din nou:

– Mi-a fost teamă că nu vei fi mulţumit de felul în care merge ancheta condusă de Hammond şi vei repartiza altcuiva cazul. Asta ar fi însemnat că nici eu nu mai puteam participa la investigaţie, lucru pe care l-aş fi regretat, pentru că mi se pare un caz absolut fascinant. Ard de nerăbdare ca poliţia să ne furnizeze un suspect. Abia aştept să-mi înfig dinţii în dosarele de pregătire a procesului.

Amuzat de entuziasmul ei, Mason chicoti.

– Atunci, o să te bucuri când vei afla ce lovitură a dat Smilow în dimineaţa asta.

***

– Nu prea mai am timp...

Un murmur de protest se auzi din rândurile studenţilor medicinişti care umpluseră până la refuz amfiteatrul, pentru a asculta prelegerea lui Alex.

– Vă mulţumesc, spuse ea, surâzând. Apreciez interesul de care daţi dovadă. Înainte de a fi daţi afară din sală, aş dori să mai fac un comentariu: Este vital ca pacienţii care suferă un atac de panică să nu fie confundaţi cu cei suferind de ipohondrie. Din păcate, se face deseori această greşeală. În mod firesc, membrii familiilor celor despre care vă vorbesc îşi pot pierde răbdarea din cauza văicărelilor permanente ale pacienţilor.

Simptomele bolnavilor sunt uneori atât de bizare încât devin ridicoli. Se întâmplă frecvent să creadă că tot ceea ce susţin este un produs al imaginaţiei lor. De aceea, în timp ce pacientul este supus tratamentului medicamentos corespunzător şi terapiei adecvate anxietăţii acute, trebuie instruită şi familia, pentru a putea face faţă acestui fenomen.

Acum chiar trebuie să vă dau drumul, pentru că altfel, ceilalţi profesori se vor enerva. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Sala începu să se golească, în ropot de aplauze. Câţiva veniră să discute cu Alex, să dea mâna cu ea, să-i spună cât de interesantă şi utilă îi fusese prelegerea. Unul merse până acolo încât îi întinse un articol, scris de ea, pentru a-i cere un autograf.

Gazda ei nu se apropie de catedră decât după plecarea ultimului student. Doctorul Douglas Mann era profesor la Facultatea de Medicină din Carolina de Sud. Se împrietenise cu Alex încă de pe

vremea studenției. Bărbatul înalt și suplu, cu capul neted ca o bilă de biliard, era un excelent jucător de baschet și un celibatar convins. Nu-i mărturisise niciodată lui Alex care erau motivele ce îl împiedicau să-și găsească o parteneră.

– Poate c-ar trebui să-ți deschid un fan club, remarcă el în momentul în care se apropie.

– Tot ce simt este satisfacție pentru că le-am suscitat cât de cât interesul.

– Vorbești serios? Au ciulit urechile la fiecare cuvințel care ți-a ieșit din gură. M-ai transformat într-un erou, adăugă el, zâmbind cu gura până la urechi. Îmi place să am prieteni celebri.

Alex râse la ceea ce consideră a fi un compliment total deplasat.

– Sunt niște studenți receptivi. Sunt buni ascultători. Noi am fost la fel de isteți la vârsta lor?

– Cine mai știe? Noi ne drogam.

– *Tu* te drogai.

– O, da. Umerii osoși ai lui Douglas se ridicară în semn de nepăsare. Ai dreptate, tu n-aveai nici un haz. Numai muncă. Joacă deloc.

– Mă scuzați. Doamna doctor Ladd? Întorcându-se, Alex se trezi față în față cu Bobby Trimble.

Inima îi tresări.

Luându-i mâna, Bobby i-o strânse cu entuziasm.

– Doctor Robert Trimble, din Montgomery, Alabama. Îmi petrec concediul aici, în Charleston. Azi-dimineață am văzut un afiș care anunța prelegerea, așa încât am venit ca să vă cunosc.

Fără să bage de seamă că Alex nu mai era în apele ei, Doug se prezentă și dădu mâna cu Bobby.

– Colegii de breaslă sunt întotdeuna bineveniți la prelegerile noastre.

– Vă mulțumesc, spuse Bobby. Apoi, întorcându-se din nou spre Alex: Ați făcut niște studii asupra anxietății, care mă interesează în mod deosebit. Sunt curios să aflu ce v-a determinat să vă concentrați atenția tocmai asupra acestui sindrom. Ați trăit cumva, chiar dumneavoastră, vreo experiență asemănătoare? o întrebă, făcându-i cu ochiul. Vă este teamă că neplăcerile din trecut vor reveni în actualitate?

– Va trebui să mă scuzați, domnule doctor Trimble, spuse Alex cu voce glacială. Am programate niște consultații.

– Îmi cer iertare pentru că v-am ţinut în loc. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Întorcându-se brusc, Alex se îndreptă spre uşă. Doug bolborosi un la revedere grăbit, după care plecă cu paşi iuţi, pentru a o prinde pe Alex din urmă.

– Devine agasant la un moment dat să ai atât de mulţi fani entuziaşti, nu-i aşa? Te simţi bine?

– Normal, răspunse Alex pe un ton vioi, deşi numai bine nu se simţea. Apariţia neaşteptată a lui Bobby nu făcea decât să-i aducă aminte că el se putea strecura în viaţa ei oricând dorea. Acesta fusese şi scopul vizitei lui: să-i atragă atenţia că, dacă vrea, poate să-i blocheze cu uşurinţă absolut orice activitate.

– Alex? Doug o întrebă dacă vrea să ia micul dejun cu el. În semn de mulţumire, măcar atât să pot face pentru tine – să-ţi cumpăr o porţie de creveţi.

– Sună chiar îmbietor, Doug, dar trebuie să te refuz. Alex nu se simţea în stare să ia nici o îmbucătură de mâncare, chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Apariţia lui Bobby în facultate, un teritoriu pe care ea îl considerase aflat în afara oricărui pericol, o zguduise şi o întristase teribil de tare, deoarece, prin această apariţie, el îşi clarificase intenţiile. Am o pacientă care trebuie să ajungă într-un sfert de oră, adăugă ea. Şi-aşa nu ştiu dacă pot ajunge la timp.

– Bine, ne ducem direct spre cabinet.

În dimineaţa aceea, Doug insistase s-o ia cu maşina de acasă pentru a o duce la Centrul Medical MUSC, deoarece în zona vastului campus universitar se găseau greu locuri de parcare. În drum spre centrul oraşului, el îi mulţumi din nou.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Mi-a făcut plăcere. „Până ce mi-a stricat Bobby tot cheful", îşi spuse ea.

– Îţi rămân dator. Cere-mi orice favoare doreşti, spuse Doug pe un ton solemn.

– Am să ţin minte.

Încercând din răsputeri să-şi ascundă starea de nervozitate, Alex continuă să poarte o conversaţie lejeră. Discutară despre prietenii lor comuni şi despre câţiva dintre foştii colegi de facultate. După aceste mici bârfe, ea îl întrebă în ce etapă se afla cu cercetarea sindromului SIDA, iar el se interesă dacă în viaţa ei apăruse ceva nou, incitant.

Dacă Alex i-ar fi spus despre ce era vorba, probabil că Doug n-ar fi crezut-o. „Sau poate că da", se răzgândi ea în momentul în care ajunseră cu mașina pe strada unde locuia.

– Ce naiba s-a întâmplat aici?! exclamă Doug în clipa următoare. Cred că ți-a fost spartă casa.

Alex își dădu însă imediat seama că mașina de poliție parcată în fața curții nu avea nici o legătură cu hoții. Groaznica realitate o făcu să simtă o stare de slăbiciune în tot corpul. Doi polițiști, îmbrăcați în uniforme, îi flancau ușa, ca niște adevărate santinele. Un individ în haine civile trăgea cu ochiul înăuntru, prin ferestrele din fața casei. Smilow discuta cu pacienta ei, care sosise mai devreme decât fusese programată.

Doug opri mașina la semafor și era gata să coboare, când Alex îl prinse de braț.

– Nu te amesteca în chestia asta, Doug.

– În ce chestie? Ce dracu' se întâmplă?

– Am să-ți explic mai târziu.

– Dar...

– Te rog. O să te sun.

Ea îl strânse cu afecțiune de braț, apoi coborî din mașină și intră grăbită pe poartă, observând în timp ce parcurgea aleea că scena care se desfășura în fața ușii ei atrăsese atenția mai multor trecători. Un turist îi fotografia casa, deși aceasta nu era cu nimic diferită de cele din jur. Strada ei era inclusă întotdeauna în tururile turistice. Deși aveau arhitecturi similare, fiecare clădire se putea lăuda cu cel puțin o caracteristică distinctivă, de importanță istorică. În această dimineață însă, trăsătura distinctivă a locuinței ei era mașina de poliție parcată în dreptul porții.

– Doamnă doctor Ladd! strigă o pacientă care veni în grabă spre ea. Ce se întâmplă? Am ajuns o dată cu polițiștii.

Alex se uită la Smilow peste umărul femeii, aruncându-i o privire furioasă.

– Îmi pare nespus de rău, Evelyn, dar va trebui să reprogramăm întâlnirea.

Apucând-o pe femeie cu un braț pe după umeri, ea o întoarse și o conduse spre locul unde-și parcase mașina. Îi fură necesare câteva minute pentru a o asigura că totul este în regulă și că o va reprograma cât mai curând cu putință.

– Te simţi bine? o întrebă Alex cu blândeţe în glas.

– Dar dumneavoastră?

– Perfect. Crede-mă. O să te sun ceva mai târziu. Nu-ţi face griji.

Alex nu se întoarse decât în momentul în care văzu maşina pacientei îndepărtându-se. De data aceasta, când străbătu aleea, îl avu pe Smilow în câmpul vizual.

– Ce naiba faceţi aici? Aveam o pacientă care...

– Iar eu am un mandat de percheziţie.

Smilow scoase o hârtie din buzunarul de la piept al sacoului.

Alex se uită întâi spre cei trei ofiţeri care îşi făceau de lucru pe veranda ei, după care îl privi din nou pe Smilow.

– Ultimul meu pacient este programat la ora trei. N-aţi putea amâna percheziţia până ce pleacă acesta?

– Mi-e teamă că nu.

– Îl sun pe Frank Perkins.

– Faceţi cum doriţi, dar nu avem nevoie de permisiunea lui pentru a intra în casă. Nici măcar de permisiunea dumneavoastră.

Fără a mai da alte explicaţii, Smilow îşi îndemnă oamenii s-o ia înaintea lui.

Alex consideră jignitoare mănuşile de plastic pe care şi le puseră poliţiştii înainte de a intra în locuinţa ei. Parcă se fereau să nu se contamineze cu cine ştie ce microbi.

***

Mai întâi ţipă.

Trezindu-se dis-de-dimineaţă în mijlocul celui mai crunt coşmar pe care-l poate imagina o femeie singură – adică o profesoară de şcoală generală din suburbiile Indianapolis-ului –, Ellen Roberts se ridică în capul oaselor, îşi strânse cearşaful sub bărbie şi începu să plângă în hohote.

Cherchelită. Dezbrăcată. Violată. Abandonată.

Rememorând evenimentele din seara trecută, crezuse la început că visul în care un străin chipeş dintr-un club de noapte o alege pe ea în defavoarea altei femei mai tinere, mai drăguţe, mai subţirele devenise realitate. Străinul de aseară fusese cel care făcuse prima mişcare. O alesese ca parteneră de dans, apoi îi cumpărase băutură. Atracţia, manifestată instantaneu, fusese reciprocă,

exact aşa cum îşi imaginase că va fi, ori de câte ori se gândise că „i se va întâmpla" şi ei odată şi odată.

Mai mult, bărbatul acela nu fusese un individ anost, insensibil. Emoţionanta lui poveste de viaţă, cu marea lui iubire şi cu suferinţa pierderii persoanei dragi îi frânseseră inima. Îşi iubise la nebunie soţia. Când aceasta se îmbolnăvise, el i se dedicase complet, până când, în cele din urmă, o văzuse murind. În ciuda afacerilor care îl solicitau, se ocupase singur de bucătărie, de curăţenie şi de spălatul rufelor. Preluase toate sarcinile soţiei sale. Chiar şi pe cele mai neplăcute. În foarte rarele ocazii când ea se simţise în stare să iasă din casă, el fusese cel care o fardase.

Ce sacrificiu! Aceasta era dragostea adevărată. Aşa trebuia să se comporte un bărbat. Acest bărbat merita să fie copleşit cu iubirea pe care o acumulase Ellen timp de atâţia ani în suflet, dorind cu disperare să găsească pe cineva căruia să i-o dăruiască.

Străinul se dovedise a fi şi un amant formidabil. Deşi experienţa ei din acest domeniu se limita la un verişor mai vârstnic, care o forţase să suporte un sărut mai apăsat, la un amic, care, înainte de a-i întoarce spatele, îi vorbise despre dragoste în maşină, printre două cupluri jenate, şi la un profesor însurat, cu care flirtase până când respectivul fusese transferat la altă şcoală, îşi dădea seama că Eddie – acesta era numele străinului din bar – fusese excepţional la pat. Îi făcuse nişte chestii despre care nu citise decât în romanele pe care le colecţiona în subsolul casei, în cutii etichetate. O istovise cu dragostea lui pătimaşă.

Acum însă, aventura romantică de-o noapte nu i se mai părea atât de roz, fiind umbrită de temerile groaznice care survin după ce ţi-ai făcut de cap cu un bărbat total necunoscut. Sarcina. (Hei, doar li se putea întâmpla aşa ceva şi femeilor de patruzeci şi ceva de ani!). Sau bolile venerice. Sau... SIDA.

Oricare dintre aceste consecinţe îi puteau nărui visul de a se mărita. Speranţa aceasta devenea din ce în ce mai slabă cu fiecare an ce trecea, iar imprudenţa de care dăduse dovadă avea s-o coste scump. Ce bărbat va mai dori acum s-o ia de soţie? Nicidecum unul decent. Mai ales acum, când avea şi ea un *trecut*.

Nu crezuse că situaţia ei putea fi mai rea decât fusese înainte.

Dar era.

Pe deasupra, fusese şi jefuită.

Descoperise asta când se dăduse, în cele din urmă, jos din pat şi se dusese la baie pentru a evalua pagubele cu care se alesese. Observase atunci că poşeta nu se mai afla pe scaunul unde o lăsase cu o seară în urmă. Îşi amintea fiecare detaliu. Nu putea să uite uşor ceea ce se întâmplase, având în vedere că era pentru prima oară când un bărbat se aşezase lângă ea în pat şi îşi lipise corpul de al ei, frecându-şi... chestia aia... de ea. Stând aşa, el o cuprinsese cu ambele braţe. Una dintre mâini i se strecurase pe sub rochie, pentru a-i mângâia sânii. Având senzaţia că se topeşte cu totul, ea îşi lăsase poşeta să-i cadă pe scaun. Era sigură de acest lucru.

Îşi căutase disperată poşeta prin baie şi prin dormitor, mustrându-se pentru că nu luase în seamă avertismentele celor de la televiziune, care îi sfătuiau cu insistenţă pe telespectatori să nu plece niciodată de acasă fără cecuri de călătorie.

Fie din cauza asprei autocritici pe care şi-o făcuse, fie din cauza gândurilor care nu-i dădeau pace, amintindu-i neîncetat cu câtă uşurinţă fusese minţită de Eddie, Ellen Rogers renunţase brusc la zadarnicele căutări şi încremenise în mijlocul camerei de hotel. Goală cum era, îşi puse mâinile în şolduri şi, renunţând la bunele maniere, înjură ca un birjar.

Acum, nu-şi mai plângea de milă, ci devenise de-a dreptul nervoasă.

Capitolul 23

Se făcuse aproape amiază când Hammond intră în clădirea tribunalului. Trecând pe lângă secretară, el ceru să-i fie adusă o ceaşcă de cafea. Nu fu încântat constatând că Steffi îl aştepta în birou.

Ca să mai pună paie pe foc, ea îi aruncă o privire scurtă, după care îl întrebă:

– Ai avut o noapte grea?

Într-adevăr, el nu se întorsese acasă până în zori. Adormise greu, dar reuşise să se odihnească câteva ore. Când, trezindu-se, dăduse cu ochii de ceasul de lângă pat, înjurase. Nu era necesar să-i spună Steffi cât de târziu începea această zi de muncă. Doar ştia prea bine.

– Ce-ai păţit la degetul mare?

Avusese nevoie de două bucăţi de plasture pentru a-şi acoperi tăietura adâncă de la deget.

– M-am rănit în timp ce mă bărbieream.

– Ai degetele păroase?

– Ce vrei de la mine, Steffi?

– Smilow a mai trimis o probă la Divizia de investigaţie criminalistică. Speră că vor descoperi cui îi aparţine firul de păr.

Hammond îşi mască panica ce îl cuprinse făcându-şi de lucru prin birou cu tot calmul de care era capabil. Aşadar, îşi puse geanta diplomat pe masă, îşi scoase sacoul şi îl agăţă în cuier, după care se apucă să treacă în revistă grămada de scrisori şi de mesaje telefonice primite. Concentrat asupra unui astfel de mesaj, el întrebă absent:

– Pentru care din cazuri?

Extrem de nervoasă, Steffi îşi încrucişă braţele la piept.

– Pentru cazul Lute Pettijohn, Hammond.

Hammond se aşeză la birou şi-i mulţumi secretarei când aceasta intră pentru a-i aduce cafeaua.

– Vrei şi tu una, Steffi?

– Nu, mulţumesc. Urmă o pauză, în care ea închise, destul de energic, uşa în urma secretarei. Acum, din moment ce te-ai instalat comod şi ai cafeaua în faţă, putem discuta despre ultimele demersuri în cazul Pettijohn?

– Smilow a găsit un fir de păr în apartamentul de hotel al lui Pettijohn?

– Corect.

– Şi vrea ca acel fir de păr să se potrivească cu...?

– Cu cel pe care l-a luat de pe peria doctoriţei Alex Ladd. Azi-dimineaţă a fost la ea acasă ca să-i facă o percheziţie.

Ultimul cuvânt îl şocă pe Hammond.

– Percheziţie?

– Da. La prima oră, s-a dus să obţină un mandat. Cred că deja a terminat.

– Nici măcar n-am ştiut că are de gând să ceară mandat. Tu ai ştiut?

– Nu. Am aflat ceva mai devreme decât tine.

– Şi de ce nu m-ai sunat?

– Nu mi s-a părut atât de important încât să te deranjez. Te-am căutat abia acum, când am constatat că din această percheziţie ne-am ales cu ceva.

– Steffi, ăsta este cazul meu.

– Păi, atunci, fă bine şi nu te mai comporta aşa, spuse ea, ridicând vocea.

– Aşa cum?

– Dă-ţi singur seama. Deocamdată, ai putea să te întrebi de ce n-ai catadicsit să apari până acum la birou. Nu te supăra, dar eu m-aş învinovăţi dacă aş rata tocmai momentul în care lucrurile au început să se pună în mişcare.

Tăcură şi se priviră furioşi câteva secunde. Hammond se enervase că fusese exclus din cercul restrâns pe care îl formase Steffi cu Smilow. Cazul acesta îi unise. Practic, îi sudase, dar, deşi îi era silă să recunoască, se vedea nevoit să-i dea dreptate. Argumentele

ei erau logice. Deci nu trebuia să-şi descarce nervii pe ea. Doar nu era supărat pe Steffi, ci pe sine însuşi şi pe situaţie, în general.

– A mai descoperit ceva? o întrebă pe un ton ceva mai potolit.

– A luat şi cuişoarele.

– Cuişoarele? Ce naiba îndrugi tu acolo?

– Ţii minte că pe mâneca lui Pettijohn a fost descoperită o particulă ciudată?

– Vag.

Steffi îi furniză toate explicaţiile necesare: cum fusese identificată particula şi cum se făcuse legătura dintre ea şi portocalele împânate cu cuişoare din vestibulul doctoriţei Ladd.

– Portocalele astea parfumează încăperile cu un amestec natural de arome. În plus, în seiful ei de acasă a fost găsită o adevărată avere. Mii de dolari!

– Şi ce demonstrează asta?

– Deocamdată, habar n-am ce demonstrează, Hammond, dar trebuie să admiţi că este ciudat să ţii atâţia bani în seiful de acasă. Pur şi simplu, nu este ceva normal.

Cu glasul sugrumat de teamă, Hammond întrebă:

– Despre armă ce-ai aflat?

– Din nefericire, n-a ieşit la iveală.

Interfonul ţiui. Secretara îl anunţă pe Hammond că, pe fir, era Smilow.

– Probabil că pe mine mă caută, spuse Steffi, întinzându-se spre receptor. I-am spus că vin până la tine.

După ce ascultă câteva clipe, ea îşi consultă ceasul de mână, după care spuse:

– Am plecat.

– Încotro? o întrebă Hammond în momentul în care o văzu punând receptorul în furcă.

– Bănuiesc că doctoriţa Ladd realizează că se află într-o situaţie fără ieşire. Urmează să se prezinte la poliţie pentru încă un interogatoriu.

Deşi biroul îi era încărcat cu o mulţime de rapoarte şi expuneri neatinse, şi nu răspunsese la o grămadă de mesaje, Hammond nu se gândi o clipă s-o trimită pe Steffi la poliţie, în locul lui. Trebuia să meargă acolo personal şi să audă cu urechile lui ce declaraţii dădea Alex, chiar dacă acestea nu aveau să-i facă plăcere.

Coşmarul lui devenit realitate continua, ba chiar devenea din ce în ce mai înspăimântător. Smilow era imposibil de ţinut în frâu – cu toate că, se vedea nevoit să recunoască, omul nu-şi făcea decât treaba, şi o făcea bine. Alex, pe de altă parte... Doamne, nu ştia ce să creadă despre Alex. Recunoscuse că-l compromisese în mod deliberat, culcându-se cu el, însă refuzase să-i spună motivul care o determinase să facă asta. Care să fie oare? Unul singur, nu? Legătura pe care o avusese cu Pettijohn şi/sau cu moartea lui.

Îngrozit de înfruntarea cu necunoscutul, Hammond părăsi clădirea cu acelaşi sentiment pe care l-ar fi avut dacă ar fi călcat pe nisipuri mişcătoare. Soarele ardea atât de tare, încât îi dădea senzaţia că se află într-un cuptor. Aerul dens încremenise. Nici măcar temperatura din maşina lui Stefanie nu i se păru confortabilă, deşi aparatul de aer condiţionat fusese dat la maximum. Urcă transpirat treptele din faţa intrării poliţiei şi, împreună cu Steffi, intră în liftul care îi duse sus, pe „teritoriul" lui Smilow.

Steffi bătu în uşa biroului o singură dată, apoi intră ca o vijelie.

– Am pierdut ceva?

Smilow, care dorise să înceapă interogatoriul în absenţa lor, continuă să vorbească în microfonul reportofonului.

– Ni s-au alăturat şi adjuncţii avocatului regional şef, Mundell şi Cross. Apoi specifică ora şi data.

Alex întoarse capul spre Hammond. Acesta stătea în spatele lui Stefanie. În zori, când el se aplecase deasupra patului ca să-i dea un ultim sărut înainte de plecare, ea îl prinsese de gât şi îşi săltase capul de pe pernă, pentru ca sărutul să fie cât mai apăsat. În final, când cu un geamăt de regret el se desprinsese din îmbrăţişare, ea îi adresase un zâmbet somnoros, sexy, privindu-l cu ochi înceţoşaţi, doar pe jumătate deschişi.

Acum, Hammond citea pe chipul ei o neliniştе la fel de mare ca a lui.

Odată încheiate formalităţile, Frank Perkins spuse:

– Smilow, înainte de a începe, clienta mea ar dori să-şi modifice câteva dintre declaraţiile anterioare.

Steffi făcu o grimasă. Smilow nu avu nici o reacţie. Imperturbabil, el îi făcu semn suspectei să vorbească. Vocea ei bine stăpânită umplu încăperea.

– V-am minţit atunci când m-aţi întrebat dacă am fost în apartamentul din hotel al domnului Pettijohn în acea sâmbătă, în cursul după-amiezii. Pe când aşteptam să mi se deschidă uşa, l-am văzut pe bărbatul din Macon intrând în camera sa. Declaraţia lui a fost corectă.

– De ce ne-aţi minţit?

– Ca să-l protejez pe unul dintre pacienţii mei.

Neîncrezătoare, Steffi pufni, dar Smilow o puse imediat la punct, aruncându-i o privire dură.

– Vă rog, continuaţi, doamnă Ladd.

– M-am dus la domnul Pettijohn pentru unul dintre pacienţii mei.

– Ce voia acel pacient?

– Să transmit un mesaj verbal. Mai mult de atât nu pot divulga.

– Este convenabil pentru dumneavoastră să vă puteţi ascunde în spatele principiului de confidenţialitate prevăzut de meseria pe care o practicaţi.

Alex îi făcu pe plac şi îi dădu dreptate de această dată, printr-o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

– Oricum, spuse ea, acesta este motivul pentru care m-am dus la hotel.

– Şi de ce nu ne-aţi spus acest lucru de la bun început?

– Mi-a fost teamă că mă veţi forţa, prin mijloacele de intimidare specifice, să divulg numele pacientului în cauză. Interesele lui personale au avut întâietate pentru mine.

– Au avut, până în acest moment.

– Situaţia a devenit periculoasă. Mult mai periculoasă decât mi-am închipuit. Împrejurările m-au obligat să dau în vileag un fapt care speram să rămână confidenţial, pentru binele pacientului meu.

– Întotdeauna sunteţi atât de devotată pacienţilor dumneavoastră? Mergeţi până acolo încât să transmiteţi mesaje în numele lor, sau alte lucruri de acest gen?

– Nu. De regulă nu fac aşa ceva, dar întâlnirea cu domnul Pettijohn ar fi fost teribil de deprimantă pentru pacientul despre care v-am vorbit. Nu mi s-a părut că-i fac o favoare prea mare ducându-mă la întâlnire în locul lui.

– Deci l-aţi *văzut* pe domnul Pettijohn?

Alex dădu din cap aprobator.

– Cât timp ați rămas în apartament, împreună cu el?

– Câteva minute.

– Mai puțin de cinci minute? Sau mai mult de zece?

– Mai puțin de cinci.

– Nu este cam ciudat ca o astfel de întâlnire să aibă loc într-un apartament de hotel?

– Și mie mi s-a părut ciudat, dar m-am dus acolo la cererea domnului Pettijohn. Mi-a spus că, pentru el, este mai convenabil așa, deoarece mai așteaptă pe cineva, care trebuie să ajungă mai târziu.

– Pe cine aștepta?

– Nu știu. Oricum, nu m-a deranjat să merg până acolo deoarece, după cum v-am spus, în ziua respectivă nu aveam alt program. M-am uitat puțin la vitrinele magazinelor din zona complexului Charles Towne Plaza, după care am plecat din oraș.

– Ați plecat la un bâlci.

– Corect. În rest, absolut tot ce v-am spus rămâne valabil.

– Care versiune rămâne valabilă?

Întrebarea insinuantă a lui Stefanie îl făcu pe Frank Perkins să se încrunte.

– Sarcasmul dumneavoastră nu este necesar, doamnă Mundell. Acum, cred că vă este limpede motivul pentru care doamna doctor Ladd a evitat să pomenească de scurta întâlnire pe care a avut-o cu Pettijohn. A vrut să-și protejeze unul dintre pacienți.

– Ce gest nobil din partea ei!

Smilow își continuă interogatoriul înainte ca avocatul apărării s-o pună din nou la punct pe Steffi.

– Cum vi s-a părut domnul Pettijohn, doamnă Ladd?

– Cum mi s-a părut?

– În ce stare se găsea?

– Nu l-am cunoscut dinainte, așa încât nu am cu ce să compar dispoziția dumnealui din acea după-amiază.

– Păi, spuneți-ne dacă era jovial sau țâfnos. Vesel sau trist. Liniștit sau supărat.

– Nu pot să aleg nici una dintre aceste extreme.

– Ce sens a avut mesajul pe care i l-ați transmis?

– Nu vă pot spune.

– Era provocator?

– V-am minţit atunci când m-aţi întrebat dacă am fost în apartamentul din hotel al domnului Pettijohn în acea sâmbătă, în cursul după-amiezii. Pe când aşteptam să mi se deschidă uşa, l-am văzut pe bărbatul din Macon intrând în camera sa. Declaraţia lui a fost corectă.

– De ce ne-aţi minţit?

– Ca să-l protejez pe unul dintre pacienţii mei.

Neîncrezătoare, Steffi pufni, dar Smilow o puse imediat la punct, aruncându-i o privire dură.

– Vă rog, continuaţi, doamnă Ladd.

– M-am dus la domnul Pettijohn pentru unul dintre pacienţii mei.

– Ce voia acel pacient?

– Să transmit un mesaj verbal. Mai mult de atât nu pot divulga.

– Este convenabil pentru dumneavoastră să vă puteţi ascunde în spatele principiului de confidenţialitate prevăzut de meseria pe care o practicaţi.

Alex îi făcu pe plac şi îi dădu dreptate de această dată, printr-o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

– Oricum, spuse ea, acesta este motivul pentru care m-am dus la hotel.

– Şi de ce nu ne-aţi spus acest lucru de la bun început?

– Mi-a fost teamă că mă veţi forţa, prin mijloacele de intimidare specifice, să divulg numele pacientului în cauză. Interesele lui personale au avut întâietate pentru mine.

– Au avut, până în acest moment.

– Situaţia a devenit periculoasă. Mult mai periculoasă decât mi-am închipuit. Împrejurările m-au obligat să dau în vileag un fapt care speram să rămână confidenţial, pentru binele pacientului meu.

– Întotdeauna sunteţi atât de devotată pacienţilor dumneavoastră? Mergeţi până acolo încât să transmiteţi mesaje în numele lor, sau alte lucruri de acest gen?

– Nu. De regulă nu fac aşa ceva, dar întâlnirea cu domnul Pettijohn ar fi fost teribil de deprimantă pentru pacientul despre care v-am vorbit. Nu mi s-a părut că-i fac o favoare prea mare ducându-mă la întâlnire în locul lui.

– Deci l-aţi *văzut* pe domnul Pettijohn?

Alex dădu din cap aprobator.

– Cât timp ați rămas în apartament, împreună cu el?

– Câteva minute.

– Mai puțin de cinci minute? Sau mai mult de zece?

– Mai puțin de cinci.

– Nu este cam ciudat ca o astfel de întâlnire să aibă loc într-un apartament de hotel?

– Și mie mi s-a părut ciudat, dar m-am dus acolo la cererea domnului Pettijohn. Mi-a spus că, pentru el, este mai convenabil așa, deoarece mai așteaptă pe cineva, care trebuie să ajungă mai târziu.

– Pe cine aștepta?

– Nu știu. Oricum, nu m-a deranjat să merg până acolo deoarece, după cum v-am spus, în ziua respectivă nu aveam alt program. M-am uitat puțin la vitrinele magazinelor din zona complexului Charles Towne Plaza, după care am plecat din oraș.

– Ați plecat la un bâlci.

– Corect. În rest, absolut tot ce v-am spus rămâne valabil.

– Care versiune rămâne valabilă?

Întrebarea insinuantă a lui Stefanie îl făcu pe Frank Perkins să se încrunte.

– Sarcasmul dumneavoastră nu este necesar, doamnă Mundell. Acum, cred că vă este limpede motivul pentru care doamna doctor Ladd a evitat să pomenească de scurta întâlnire pe care a avut-o cu Pettijohn. A vrut să-și protejeze unul dintre pacienți.

– Ce gest nobil din partea ei!

Smilow își continuă interogatoriul înainte ca avocatul apărării s-o pună din nou la punct pe Steffi.

– Cum vi s-a părut domnul Pettijohn, doamnă Ladd?

– Cum mi s-a părut?

– În ce stare se găsea?

– Nu l-am cunoscut dinainte, așa încât nu am cu ce să compar dispoziția dumnealui din acea după-amiază.

– Păi, spuneți-ne dacă era jovial sau țâfnos. Vesel sau trist. Liniștit sau supărat.

– Nu pot să aleg nici una dintre aceste extreme.

– Ce sens a avut mesajul pe care i l-ați transmis?

– Nu vă pot spune.

– Era provocator?

– Vă interesează dacă l-a înfuriat?

– Da. L-a înfuriat?

– Posibil, dar nu s-a manifestat.

– E posibil ca din această cauză să fi făcut un atac cerebral?

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva.

– Nu v-a dat impresia că era nervos?

Alex zâmbi.

– În general, domnul Pettijohn nu mi-a dat impresia că ar fi genul de om care se enervează uşor. Din ce am citit despre el, nu reieşea faptul că era un individ timid.

– Deci a fost prietenos cu dumneavoastră?

– Politicos. E prea mult spus prietenos. Doar avea de-a face cu o străină.

– Politicos, repetă Smilow, reflectând asupra acestui cuvânt. A jucat rolul gazdei amabile? Adică, de exemplu, v-a poftit să luaţi loc pe un scaun?

– Da, însă am refuzat.

– De ce?

– Fiindcă n-aveam de gând să stau prea mult. Am preferat să stau în picioare, nu să mă aşez.

– V-a oferit ceva de băut?

– Nu.

– Dar o partidă de sex?

La această întrebare neaşteptată, cei prezenţi în încăpere reacţionară diferit, dar nici unul atât de violent ca Hammond, care sări ca ars de lângă peretele de care stătea sprijinit.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă el pe un ton ridicat.

Smilow opri reportofonul, apoi se întoarse spre Hammond.

– Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala. Eu conduc interogatoriul.

– Întrebarea este nelalocul ei, şi ştii al dracului de bine chestia asta.

– Nici eu nu sunt de acord cu ea, spuse Frank Perkins, care era aproape la fel de nervos ca Hammond. Din investigaţiile tale n-a reieşit că Pettijohn ar fi avut o întâlnire amoroasă în acea după-amiază.

– Da, în patul din apartament nu s-a întâmplat nimic, dar asta nu înseamnă că sunt excluse toate genurile posibile de a face sex. Sexul oral, de exemplu, nu este exclus.

– Smilow...

– Doamnă Ladd, aţi făcut sex oral cu domnul Pettijohn? Sau el v-a satisfăcut pe dumneavoastră?

Făcând un salt până în cealaltă parte a încăperii, unde se afla detectivul, Hammond îl împinse zdravăn.

– Ticălosule!

– Ia-ţi mâinile alea afurisite de pe mine, spuse Smilow, îmbrâncindu-l la rândul lui.

– Hammond! Smilow! Steffi încercă să se aşeze între ei, dar degeaba, deoarece se trezi imediat împinsă la o parte.

Frank Perkins îşi ieşise complet din fire.

– Este revoltător, spuse el.

– Asta a fost o lovitură de cea mai joasă speţă! ţipă Hammond. Nici măcar tu n-ai mai comis până acum o asemenea mojicie. Dacă ai de gând să continui în felul ăsta, măcar ai curajul şi lasă reportofonul pornit.

– N-am nevoie de sfaturile tale, Hammond. Ştiu cum să conduc un interogatoriu.

– Ăsta nu-i un interogatoriu. Este o terfelire a reputaţiei şi personalităţii unui om. Şi n-ai nici un motiv să faci asta.

– Doamna este suspectă, Hammond, interveni Steffi.

– Dar nu de aventuri sexuale dubioase, i-o întoarse acesta.

– Ce-i cu firul acela de păr, Smilow? întrebă Steffi.

– Tocmai voiam să ajung şi la el. Smilow şi Hammond continuau să se privească duşmănos, de parcă ar fi fost doi pitbulli ţinuţi în lesă. Smilow se reculese primul. După ce îşi netezi întâi părul spre spate, îşi trase manşetele de la cămaşă. Decis să continue interogatoriul, dădu drumul reportofonului.

– Doamnă doctor Ladd, în apartamentul în care aţi fost am găsit un fir de păr. Tocmai am aflat de la laboratorul central din Columbia că se potriveşte cu firele pe care le-am luat de pe peria dumneavoastră.

– Şi ce-i cu asta? Alex nu mai privea cu pasivitate evenimentele în care era implicată. Pe obraji îi apăruseră nişte pete roşii, iar ochii ei verzi începuseră să scapere de furie. Am recunoscut că am fost în acel apartament. V-am explicat de ce-am mințit la primele interogatorii. Mi-a căzut un fir de păr. Care-i problema?

E ceva biologic. Părul mai şi cade. Sunt sigură că în respectiva încăpere nu aţi găsit doar firul meu de păr.

– Nu, n-a fost singurul.

– În schimb, eu sunt singura persoană spre care vă îndreptaţi insultele!

Hammond simţi nevoia să strige: „Bravo, Alex!" Alex avea toate motivele să fie revoltată. Smilow îşi gândise bine strategia de interogatoriu, sperând că întrebările lui o vor tulbura, o vor zăpăci, o vor deconcerta într-o asemenea măsură încât va putea s-o prindă din nou cu musca pe căciulă. Acesta era un truc vechi, utilizat de toţi avocaţii acuzării. Şi, de regulă, dădea rezultatele scontate. Nu şi de data aceasta, însă. Smilow nu reuşise s-o ameţească pe Alex, ci doar s-o enerveze.

– Ne puteţi explica atunci cum a reuşit acea fărâmă de cuişoare să ajungă pe mâneca lui Pettijohn?

Faţa furioasă a doctoriţei se mai relaxă puţin. Apoi, brusc, ea izbucni într-un hohot de râs.

– Domnule Smilow, cuişoarele pot fi găsite practic în orice bucătărie din lume. De ce vă opriţi tocmai la cuişoarele *mele*? Sunt convinsă că şi în cămările complexului Charles Town Plaza există aşa ceva. Sau poate că domnul Pettijohn a „cules" fărâma aceea din bucătăria lui de acasă, special pentru a o lua cu el în apartamentul de la hotel.

Frank Perkins zâmbi. Hammond îşi dădu imediat seama ce gândea avocatul apărării. La tribunal, Frank ar fi urmat acelaşi fir logic, până când i-ar fi făcut pe juraţi să râdă de ideea emisă de acuzare, în cazul în care aceasta ar fi susţinut că pe mâneca lui Pettijohn fusese descoperită *tocmai* o fărâmă din cuişoarele doamnei doctor Ladd.

– Cred că mai bine o laşi baltă, Smilow, spuse Perkins. Ai suferit destule înfrângeri. În pofida sfaturilor primite de la mine, doamna Ladd a fost extrem de cooperantă. I-ai provocat suficiente neajunsuri, atât ei, cât şi pacienţilor pe care a fost obligată să-i reprogrameze. Casa i-a fost întoarsă cu fundul în sus, ca să nu mai spun că a fost calomniată într-un mod absolut impardonabil. Îi datorezi mii de scuze.

Smilow nu dădu semne că l-ar fi auzit pe avocat. Privirea lui iscoditoare nu se dezlipi nici măcar o fracțiune de secundă de pe chipul suspectei.

– Aș dori să știu ce este cu banii pe care i-am găsit în seiful dumneavoastră.

– Ce să fie cu ei?

– De unde îi aveți?

– Nu ești obligată să răspunzi, Alex.

Alex ignoră sfatul avocatului ei.

– Verificați-mi balanța de venituri, impozite și taxe, domnule Smilow.

– Am verificat-o.

Alex își arcui sprâncenele, de parcă ar fi vrut să întrebe: „Atunci, care-i problema?"

– N-ar fi fost mai înțelept ca, în loc să vă țineți banii în seiful din perete, să-i depuneți la o bancă profitabilă, asigurându-vă o dobândă frumușică?

– Situația ei financiară și modul de administrare a banilor nu au legătură cu subiectul, spuse Perkins. Efectiv nu are relevanță.

– Asta rămâne de văzut. Înainte ca avocatul să mai poată obiecta, Smilow își ridică degetul arătător. Încă ceva, Frank, și suntem gata.

– Întrebările astea nu duc nicăieri.

– Doamnă Ladd, când v-a fost spartă casa?

Numai la această întrebare nu se așteptase Hammond. Și se pare că nici Alex. Era pentru prima dată când i se citea surprinderea pe chip.

– Vă referiți la ușa bucătăriei?

Privind-o cu atenție, Smilow spuse:

– Da.

– Nu-mi amintesc cu exactitate. Cred că acum câteva luni.

– Ați fost jefuită?

– Nu. Presupun că broasca acelei uși a fost spartă de copiii vecinilor. Știți cum sunt copiii. M-am gândit c-au vrut să facă o poznă.

– Hmm. Bine, mulțumesc.

Smilow închise reportofonul.

– Chestia asta devine foarte obositoare, chiar exasperantă, Smilow, spuse Perkins.

– N-am încotro, Frank. Trebuie să soluționez un caz de omucidere.

– Numai că te iei de cine nu trebuie. O hărțuiești pe doamna doctor Ladd, lăsându-l pe adevăratul criminal să umble liber pe străzi.

Avocatul îi făcu un semn discret clientei sale în direcția ușii. Hammond încercă să nu se uite la ea, dar nu reuși. Alex îi simți probabil privirea, deoarece, în clipa în care trecu pe lângă el, își întoarse capul spre el. Astfel, se treziră uitându-se unul la altul în momentul în care Smilow spuse:

– Cine este prietenul dumneavoastră?

– Prietenul meu?

Alex se întoarse repede cu fața spre detectiv.

– Iubitul.

De data aceasta, cârligul undiței lui Smilow nu mai ieși gol din apă. Alex mușcă momeala și își pierdu autocontrolul. Nu mai dădu dovadă de precauție, așa cum făcea de obicei, și nici nu mai auzi vocea avocatului ei, care o sfătuia să nu spună nimic. Pur și simplu, răspunse din reflex:

– Nu am nici un iubit.

– Atunci, ce explicație puteți da pentru cearșaful pe care l-am găsit în coșul dumneavoastră de rufe murdare? Este pătat de sânge și spermă.

***

– Povestea aia cu protejarea intimității pacientului a fost pură ficțiune, spuse Steffi, jubilând. Părerea mea este c-ar trebui s-o acuzi fără să mai stai pe gânduri.

Ea, Smilow și Hammond rămăseseră în birou după plecarea furtunoasă a lui Frank Perkins, care ieșise pe ușă înghiontindu-și furios clienta, ca s-o grăbească să dispară cât mai repede. Smilow și Hammond n-o ascultau pe Steffi. Fără să audă absolut nimic, ei își adunau forțele ca doi gladiatori care se pregăteau de încleștarea finală.

Hammond vru să dea prima lovitură.

– Unde naiba vrei să ajungi cu...

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce părere ai tu despre tacticile mele. Îmi fac meseria cum știu eu mai bine.

– Vrei cu orice preţ să ne scape? i-o întoarse Hammond. Dacă o ţii aşa cu tâmpeniile astea despre viaţa ei personală, Frank Perkins te va face zob cu contraargumentele lui. Auzi, un cearşaf din coşul ei cu rufe murdare! Dumnezeule! exclamă el, pufnind dezgustat.

– Nu uita capotul, exclamă Steffi. Pentru ea, aceasta fusese partea cea mai amuzantă. Madam Mironosiţă face dragoste cu capotul pe ea.

Hammond o privi cu nişte ochi care parcă aruncau flăcări, dar Smilow îi atrase din nou atenţia, cu următoarea întrebare pe care i-o puse:

– De ce-a minţit când a spus că nu are nici un prieten?

– De unde dracu' vrei să ştiu? ţipă Hammond. Şi de unde dracu' ştii *tu* că a minţit? Doar ţi-a explicat că, în prezent, nu este încurcată cu nimeni.

– Nu prea, interveni din nou Steffi. Urmele de spermă...

– Nu au nici o legătură cu întâlnirea pe care a avut-o în weekendul trecut cu Pettijohn!

– Ba poate că au, spuse ea pe un ton tăios. Explicaţia pe care a dat-o pentru petele de sânge este plauzibilă. Putea, foarte bine, să se fi tăiat atunci când s-a ras pe picioare, deşi, înainte de a-i da crezare, n-ar fi rău să verificăm grupa sanguină. Dar sperma este spermă. De ce n-a recunoscut că a avut o relaţie intimă cu un bărbat, dacă această relaţie nu are nici o legătură cu Pettijohn?

– Pot exista mii de explicaţii.

– Dă-mi una dintre ele.

Hammond îşi vârâ nasul sub nasul ei.

– Bine, dacă vrei, îţi dau una: nu te priveşte pe tine cu cine se culcă.

Tendoanele gâtului îi ieşiseră în relief. Faţa i se înroşise. La tâmplă, îi pulsa o venă. Steffi îl mai văzuse înfuriindu-se fie pe poliţişti, fie pe judecători, fie pe juraţi, fie pe ea, fie pe sine însuşi, dar nu în halul ăla. Uimită, începu să-şi pună tot felul de întrebări. Apoi decise să caute răspunsurile mai târziu, când va fi singură şi va putea să reflecteze cu calm. Deocamdată nu spuse decât atât:

– Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat.

– Pentru că ştiu de ce este capabil individul ăsta, spuse Hammond, arătând spre Smilow. Fabrică probe ca să-şi rezolve cazul.

– Toate probele pe care le deţinem au fost adunate în timpul unei percheziţii legale, se apără Smilow, rostind cuvintele printre dinţi.

Hammond scoase un hohot de râs care semăna cu un nechezat.

– Nu m-aş mira dacă te-ai fi descărcat chiar tu pe cearşaful ăla. Ai fi în stare de aşa ceva.

După cum arăta, Smilow părea a fi la un pas de a-l pocni pe Hammond. Cu un efort, el trase aer pe nările care aproape i se lipiseră una de alta din cauza furiei.

Steffi consideră că ar fi mai prudent să intervină.

– Cât de des credeţi că-şi spală rufele o domnişoară simandicoasă ca Alex Ladd?

– Cel puţin o dată la trei-patru zile, spuse Smilow rigid, fixându-l în continuare pe Hammond cu o privire dură.

– Nu cred, îl contrazise Hammond, mergând cu spatele spre perete, de parcă ar fi vrut să se retragă din discuţie.

Steffi zise:

– Asta înseamnă că, în ultimele câteva zile, Alex Ladd a făcut sex, după care a minţit că nu a fost aşa. Când ai întrebat-o dacă are iubit, putea, efectiv, să refuze să-i spună numele, să întrebe ce legătură are viaţa ei amoroasă cu investigaţia noastră sau să ne povestească în detaliu despre aventura ei sexuală, ca să ne facă să cădem din picioare de indignare. În schimb, ea s-a făcut albă la faţă, iar când am prins-o cu minciuna, a încercat să ne dea o explicaţie de genul: „Cu alte cuvinte, am încercat să spun că, în prezent, nu sunt încurcată cu nimeni".

Cei doi bărbaţi o ascultau. Sau, cel puţin, senzaţia asta o dădeau. Din moment ce nici unul dintre ei nu făcu nici un comentariu, Steffi continuă:

– Aici o fi vorba de semantică. Poate că vrea să se exprime ca politicienii. Nici nu minte, dar nici nu spune adevărul. Poate că nu are un singur iubit, ci preferă relaţiile ocazionale, în timpul liber.

Sprâncenele lui Smilow se unire.

– Nu cred. În dulăpiorul ei cu medicamente nu am găsit nici un fel de pastilă anticoncepţională. Şi nici diafragme. Nici măcar prezervative nu are. Nimic care să sugereze că duce o viaţă sexuală mai mult sau mai puţin regulată. Acesta este şi motivul pentru care m-au surprins rufele pătate pe care le-am găsit în coşul ei. Sincer, m-au surprins foarte tare.

– Totuşi, Smilow, trebuie să te fi gândit că duce o viaţă sexuală. Altfel nu văd de ce-ai mai întrebat-o dacă s-a culcat cu Pettijohn.

– Fără să mă gândesc la viaţa ei sexuală, neapărat, recunoscu detectivul. Din răspunsul ei mi-aş fi făcut o imagine mai clară asupra lui Lute, decât asupra ei.

– Întrebarea aceea a fost o încercare josnică de a o prinde în capcană.

Steffi ignoră remarca ţâfnoasă a îmbufnatului Hammond.

– Deci nu crezi cu adevărat că doctoriţa s-a dus în acel apartament de hotel ca să se lase în genunchi şi să-l ia de „cap" pe Pettijohn, nu?

Smilow rânji.

– Poate că tocmai din cauza asta sărmanul de el a făcut acel accident vascular cerebral.

Hammond se desprinse brusc de perete, de parcă ar fi intenţionat să sară la atac.

– Şedinţa asta nu are drept scop decât discutarea vieţii sexuale a doctoriţei Ladd? Dacă da, să ştiţi că eu chiar am treabă.

Smilow îi făcu semn cu bărbia spre uşă.

– Eşti liber să pleci.

– Despre ce altceva mai avem de discutat?

– Despre spargerea uşii din spate a casei ei.

– Ţi-a dat explicaţii destul de clare în această privinţă. Pe Steffi începu s-o enerveze obtuzitatea lui Hammond.

– Doar nu crezi că explicaţia aia este valabilă, nu? N-a fost decât o minciună, evident. O *altă* minciună. Ne-a spus numai minciuni, de la bun început. Ce se întâmplă cu tine? De obicei, adulmeci minciunile de la un kilometru.

– Pretinde că broasca i-a fost spartă în urmă cu câteva luni, spuse Smilow, dar prin crăpăturile tocului, lemnul este crud, nu înnegrit de ploi. Cât priveşte zgârieturile de pe suprafaţa metalică a broaştei, acestea par a fi la fel de proaspete. În plus, având în vedere ţinuta îngrijită a femeii şi curăţenia care domneşte în tot restul casei, n-o văd lăsând o uşă nereparată timp de mai multe luni de zile.

– Toate astea nu sunt decât speculaţii, spuse Hammond. Absolut toate. Nimic mai mult.

– Corect, îi dădu dreptate Steffi, dar am face o prostie dacă n-am ţine cont de ele.

– Prostia de care dăm dovadă este şi mai mare atunci când emitem o serie de supoziţii nefondate, care nu au nici o legătură una cu alta, considerându-le o stare de fapt.

– Asta şi sunt.

– De ce îţi doreşti atât de mult s-o găseşti vinovată?

– Dar tu de ce îţi doreşti atât de mult s-o găseşti nevinovată?

Tăcerea care urmă fu atât de încordată încât ciocănitura de la uşă păru o bubuitură de tun.

Monroe Mason întredeschise uşa, vârându-şi capul în încăpere.

– Am auzit că aţi interogat-o din nou pe doctoriţa Ladd şi m-am gândit să trec pe aici ca să văd cum merge treaba. Presupun că nu prea bine, nu? V-am auzit ţipetele de când am intrat pe uşa departamentului.

Fiecare din cei trei bombăni câte un salut. Apoi, timp de o jumătate de minut, nimeni nu scoase o vorbă.

În cele din urmă, Mason i se adresă lui Stefanie.

– Tu eşti, de obicei, foarte guralivă. Ce s-a întâmplat? Ţi-a mâncat pisica limba? Am întrerupt vreo discuţie intimă?

Steffi îi aruncă o privire scurtă lui Hammond, apoi lui Smilow, pentru ca în final să se uite din nou la Mason.

– Percheziţia făcută în casa doamnei Ladd a scos la iveală câteva lucruri interesante. Tocmai discutam cu Hammond dacă sunt sau nu relevante. Smilow este de părere că ele constituie probe valide, care o incriminează pe suspectă. Eu tind să-i dau dreptate.

Mason îşi întoarse capul spre Hammond.

– Este clar că nu le împărtăşeşti părerile, spuse.

– Da. După părerea mea, activitatea lor se reduce la un zero absolut. Nu deţin nici o probă. Au pornit la drum cu stângul. Din nefericire, eu voi fi nevoit să prezint cazul în faţa juraţilor, nu ei.

Steffi îşi dădu seama că următoarele câteva clipe puteau fi decisive pentru viitorul ei. Hammond era protejatul lui Monroe Mason. Chiar în dimineaţa acelei zile, când se dusese la şeful lor ca să-şi exprime îngrijorarea pe care i-o provoca aparenta indiferenţă faţă de caz a lui Hammond, Mason sărise în apărarea lui. Deci n-ar fi fost prea înţelept să-l contrazică pe cel care fusese uns succesor al avocatului regional.

Pe de altă parte însă, nu putea lăsa să-i scape din mână o asemenea suspectă „perfectă", numai din cauza capriciilor lui Hammond. Dacă își juca bine cartea, era posibil ca Mason să observe acea slăbiciune a „moștenitorului" său, pe care nu o văzuse până atunci. Poate că descoperea pe neașteptate un cusur ce putea periclita eficacitatea unui avocat acuzator-șef, teoretic imbatabil.

– Cred că arestarea doctoriței Ladd este pe deplin justificată, declară Steffi. Nu înțeleg ce mai așteptăm.

– Probe, spuse Hammond pe un ton glacial. Ai auzit vreodată de acest termen?

– Avem suficiente probe.

– Doar probe fragile, neconcludente, ca să nu spun mai mult. Până și cel mai prost avocat al apărării din Carolina de Sud ne-ar putea da peste cap, cu mare ușurință, toate raționamentele. Iar Frank Perkins nu este cel mai prost, ci unul dintre cei mai buni. Mă îndoiesc că jurații o vor găsi vinovată dacă mă prezint cu niște fire de păr și cu o picanterie dintr-aia.

– Picanterie? întrebă Mason nelămurit.

– Cuișoarele fac parte din categoria condimentelor, se răți Steffi la Hammond, iritată.

– Fie cum zici tu, țipă Hammond.

– Are dreptate. Rostite cu voce joasă, dar categorică, cuvintele lui Smilow îi reduse instantaneu la tăcere pe cei doi. Lui Stefanie nu-i venea să creadă că Smilow îi dădea dreptate lui Hammond, iar Hammond părea a fi la fel de uluit ca ea.

Pe Mason îl interesă ce avea de spus Smilow.

– Ești de acord cu Hammond?

– Nu în totalitate. Cred că doamna doctor Ladd este implicată. În ce fel și în ce măsură, rămâne de văzut. A fost în apartamentul lui Pettijohn în cursul zilei de sâmbătă. Intuiția îmi spune că nu s-a dus la el cu intenții bune. Altfel, de ce ne-ar fi spus minciună după minciună, dacă nu ca să se acopere? Oricum, privind problema din punct de vedere juridic, Hammond are dreptate. Nu avem arma. Și ne lipsește...

– Mobilul crimei, îl completă Hammond.

– Exact. Pe fața lui Smilow apăru un surâs trist. Dacă nu avea o relație intimă cu Pettijohn, chiar nu mai contează dacă se culcă cu toți ceilalți bărbați din Charleston. De ce ne-ar mai păsa dacă

cineva i-a spart uşa locuinţei, aparent fără motiv? Este ciudat, dar nu ilegal, să păstrezi în seiful de acasă mii de dolari, când ai mai multe bănci în vecinătate. Studiindu-i caracterul, am dedus că ar prefera să accepte pedeapsa cu moartea decât să trădeze încrederea unui pacient, chiar dacă acel pacient ar putea fi unicul ei alibi. Şi asta nu pentru că aş crede povestea aia cu mesajul încredinţat de un client. Chiar nu cred aşa ceva. Aşa cum nu cred nici în prostiile alea despre bâlci şi despre toate celelalte chestii, dar, adăugă Smilow, accentuând cuvântul, dacă trag linie, ajung la concluzia că nu am reuşit să stabilesc motivul care ar fi putut s-o determine să-l omoare pe Lute Pettijohn. Nu am găsit nici o legătură între ei, nici în viaţa privată, nici în cea profesională. Chiar dacă i-o fi fost pacient, Pettijohn nu a completat nici un cec pe numele ei. În privinţa ei, dacă o fi investit bani în vreo afacere de-a lui, nu a fost trecută în nici un registru. Nu pot să fac vreo legătură între ei nici măcar plecând de la o petrecere mondenă, la care să fi participat amândoi. Am un băiat care s-a dus să facă cercetări în Tennessee, pentru că de acolo se trage doctoriţa, însă, până în prezent, n-a reuşit să afle nimic altceva în afară de situaţia ei şcolară. Dacă Pettijohn o fi fost vreodată în statul Tennessee, este clar că n-a lăsat nici o urmă pe acolo.

– Deci, spuse Mason, există numai două posibilităţi: fie este sinceră, fie a ştiut să-şi şteargă bine urmele pe care le-a lăsat pe unde a trecut.

– Tind să optez pentru a doua posibilitate, zise detectivul. Femeia asta ne ascunde ceva. Problema este că nu ştiu ce.

În încăpere răsună glasul lui Stefanie.

– Dar dacă ai fi avut...

– Nu are nimic.

– Dacă ai fi avut un motiv...

– Dar nu are.

– Taci din gură, Hammond, şi lasă-mă să vorbesc, se răţoi Steffi. Te rog. Hammond flutură din mână, îndemnând-o să continue. Steffi i se adresă lui Smilow: Dacă ai reuşi să stabileşti o legătură între ei şi să descoperi mobilul crimei, ai putea merge mai departe cu probele pe care le deţinem în prezent?

Smilow se uită spre Hammond.

– Într-o asemenea situație, soluționarea cazului n-ar mai fi depins decât de el.

Hammond îi susținu privirea, apoi se uită la Steffi și, în final, la Mason, care părea nerăbdător să-i audă răspunsul. Ca atare, spuse:

– Da, aș fi putut merge mai departe cu probele pe care le deținem în prezent. Însă, ca să merg mai departe, mobilul crimei ar trebui să fie al naibii de bine fundamentat.

Capitolul 24

– Cred că ştii, Davee, chestia asta este foarte deplasată.

– Foarte deplasată, într-adevăr. Peste măsură de mulţumită de ea însăşi, Davee Pettijohn aproape că torcea ca o pisică în momentul în care ospătarul îi schimbă paharul gol de whisky cu unul plin. După cum ţi-am mai spus, Hammond, nu-mi place să fiu ipocrită.

– Abia ieri a fost înmormântarea soţului tău.

– Dumnezeule, nu-mi aduce aminte! O ceremonie mai deprimantă ca aia nu se putea! Nu ţi-a venit s-o iei la fugă de plictiseală?

Deşi era într-o dispoziţie proastă, Hammond zâmbi. I se adresă din nou lui Davee abia după ce îi mulţumi ospătarului pentru băutura pe care i-o preparase conform dorinţei lui.

– Oamenii vor discuta despre petrecerea asta mulţi ani de acum încolo.

– Asta a fost şi ideea, dragul meu. Este doar o mică serată, organizată special pentru a le irita pe toate ticăloasele care, oricum, mă bârfesc din pură obişnuinţă. Deci, de ce să nu-l fac pe dracu-n patru pentru a le furniza subiecte de bârfă cât mai interesante?

Având în vedere numărul mare de participanţi, serata aceea numai restrânsă nu se putea numi. Toate încăperile de la parterul vilei familiei Pettijohn erau înţesate de prieteni, cunoştinţe şi gură-cască, prea extaziaţi de petrecere ca să le mai pese că văduva o organizase la nici o zi după funeraliile soţului ei. Asta pentru că ospăţul acela nu putea fi confundat nicidecum cu un parastas. Bineînţeles că „aceasta fusese şi ideea".

– Nu crezi că Lute s-ar fi înfuriat dacă ar fi văzut ce se petrece aici? Ar fi făcut cu siguranţă un accident vascular cerebral.

– A făcut unul, îi atrase atenţia Hammond.

– O, da. Aproape că am uitat.

– Accidentul nu a fost precedat de nici un simptom?

– Avea tensiunea mare.

– Şi nu lua medicamente?

– Ar fi trebuit, dar a renunţat la ele. Îi înmuiau cocoşelul.

– Deci ştiai că a renunţat la ele? Davee râse.

– Ce zici, Hammond? Crezi cumva că eu i-am provocat acel atac cerebral? Ştii ce, au fost numai şi numai vina şi încăpăţânarea lui. A spus că, dacă ar fi nevoit să aleagă vreodată între o viaţă mizerabilă, de paralitic, şi moarte, ar alege moartea.

– Accidentul acela vascular nu l-a ucis, Davee.

– Nu. Ticălosul a fost împuşcat. Pe la spate. În sănătatea celui care a făcut-o, adăugă ea, ridicându-şi paharul.

Hammond nu putu să închine paharul după un asemenea toast, dar, în schimb, ea îl bău, sub privirea lui jenată. Stânjenit, Hammond îşi îndreptă atenţia spre invitaţi. Se aflau la galeria de la etaj, loc care le oferea o perspectivă excelentă, permiţându-le să-i observe în voie pe cei de la parter.

– Văd că nu este prezent nici un membru al partidului conservator.

– Nu i-am invitat. Davee sorbi din pahar, aruncându-i un zâmbet poznaş. De ce să le stric plăcerea de a face tot felul de speculaţii pe seama păcatelor şi imoralităţilor care au loc aici?

Petrecerea avea să le furnizeze clevetitorilor o grămadă de subiecte de bârfă. Amplificatoarele formaţiei rock erau date la maximum. Mâncarea comandată era mai mult decât suficientă. Băutură se găsea din belşug. Nu lipseau nici drogurile. Puţin mai devreme, Hammond îl recunoscuse printre invitaţi pe unul dintre faimoşii dealeri care reuşise să scape de fiecare dată când fusese condamnat.

Zărise şi un romancier foarte cunoscut, autor de bestselleruri. Recent, acest romancier optase pentru libertatea expresiei. Se părea că, pentru a-şi sărbători decizia de emancipare, voia să profite la maximum de această petrecere. Toţi invitaţii atrăgeau atenţia prin felul în care se manifestau, dar cea mai şocantă dintre ei era o tânără cu silicoane, invitându-i pe înflăcăraţii admiratori care se strânseseră în jurul ei să îi atingă sânii pentru a le testa fermitatea.

– A dat prea mulţi bani pentru ei, spuse Davee uşor invidioasă.

– Ştii vreun medic care să facă rabat?

– Nu, dar am o cunoştinţă care ar fi făcut o treabă mai bună. Hammond îi aruncă o privire întrebătoare. Amuzată, Davee râse în stilul ei caracteristic, gutural, foarte sexy. Nu, dragul meu. Ai mei sunt naturali. Îl cunosc pe tip, pentru că m-am culcat cu el. E jalnic la pat, însă când vine vorba de profesie, rămâne un perfecţionist.

Hammond o măsură din cap până în picioare.

– Încă de când am sosit am vrut să-ţi pun o întrebare.

– Care?

– Te pregăteşti să ne arăţi cum se dansează din buric?

– Întinzându-şi braţele, Davee făcu o piruetă, pentru a-şi etala îmbrăcămintea. Realizată din mătase naturală, de culoare roşie, aceasta era formată dintr-o pereche de pantaloni cu talie joasă şi o bluziţă care îi ajungea până sub sâni. În faţă, talia pantalonilor cobora periculos de mult spre pubis, fiindu-i încercuită de un lănţişor foarte subţire, din aur. Pe fiecare braţ purta cel puţin o duzină de zorzoane, tot din aur.

Pirueta lui Davee se încheie cu o mişcare lascivă a şoldurilor, combinată cu o proiectare în afară a pelvisului. Hammond râse.

– Divină, într-adevăr.

Lăsându-şi braţele să-i cadă de-a lungul trupului, ea se încruntă.

– Nu mă prea încălzesc părerile tale. Hammond, de ce nu suntem amanţi?

– Întâi, ar trebui să ştiu în ce ape te scalzi.

– Să te ia naiba. Hammond râse, dar ea se încruntă şi mai mult. Cum poţi zice aşa ceva, când n-am pereche nici măcar la propria mea petrecere?

– Unde-i maseurul?

– Sandro? Am fost nevoită să-l pun pe liber.

– De duminică până azi? Cam repede.

– Doar ştii cum acţionez imediat ce-mi formez o părere precisă despre cineva sau despre ceva.

– Te freca în altă direcţie decât ar fi trebuit? Drept răspuns la gluma lui proastă, ea scoase doar un „Ha, ha" sarcastic. Este un subiect delicat, care te face să suferi? mai întrebă Hammond.

– Dumnezeule, nu! Era un tip căruia nu-i pulsa inima, ci numai şliţul pantalonilor. Organul sexual îi era mult mai voluminos decât creierul.

– Deci era exact genul de bărbat pe care visează să-l aibă orice femeie.

– Poate, dar pentru scurtă vreme. Eu m-am plictisit repede.

– Plictiseala este o catastrofă pentru tine.

– Categoric. Uitându-se la mulțimea de la parter, Davee oftă. Din păcate, acum mă aflu exact în toiul unei astfel de catastrofe. Apoi, întinse brațul și îl luă mână: Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Trăgându-l spre celălalt capăt al holului de la etaj, ea îl duse în dormitorul ei. Ușa, odată închisă în urma lor, îi scuti temporar de muzica de la parter. Davee se sprijini de ea și închise ochii.

– Mi-a ajuns atâta hărmălaie. Începuse să mă doară capul al naibii de tare.

– Nu-ți poți abandona musafirii, Davee.

– Îi număr pe degete pe cei care mă cunosc. Majoritatea erau în căutare de distracție, și au găsit-o, așa că puțin le pasă dacă sunt și eu prezentă sau nu. În plus, toți sunt pe cale de a se îmbăta criță. Îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii, Davee își scoase sandalele cu tocuri înalte și își puse paharul cu băutură pe o măsuță scundă, aflată lângă recamier. Mai vrei unul?

– Nu, mulțumesc.

Ea îi luă din mână paharul aburit, punându-l lângă al ei. Apoi, luându-l prin surprindere, îi luă mâinile și i le așeză pe talia ei goală, după care se ridică pe vârfurile picioarelor și îl sărută, făcând o mișcare de dans din buric, mai puțin amplă decât prima, dar mult mai sugestivă, deoarece își frecă pântecele de coapsele lui.

Tresărind, Hammond își dădu capul pe spate.

– Ce faci?

– Este necesar să întrebi?

Agățându-se cu ambele brațe de gâtul lui, Davee mai încercă o dată să-l sărute. Când văzu, însă, că nu are de gând să-i răspundă, îl privi dezamăgită.

– Nu?

– Nu, Davee.

– Nici măcar de dragul distracției? Dacă nu poți regula o veche prietenă, atunci pe cine poți regula?

– Pe *a cui* o pot regula.

Ea zâmbi cu gura până la urechi, apoi mai încercă o dată să ajungă la buzele lui, dar Hammond își dădu din nou capul pe spate.

– Davee, nu mai suntem copii. Am trecut de vârsta experimentelor.

– Nu te vei simți rău, îi promise ea. Va fi mult mai bine decât prima dată.

– Nu mă îndoiesc. Hammond surâse, apoi, înainte de a-și lăsa mâinile să-i cadă de-a lungul trupului, o strânse cu afecțiune de talie. Dar nu pot.

– Adică nu vrei.

– Adică nu vreau.

– Of, Dumnezeule, gemu Davee, coborându-și încet brațele, fără a se dezlipi de el decât după ce mâinile îi mângâiară tot pieptul lui Hammond, până ce ajunseră la cureaua pantalonilor. Spune-mi că nu-i adevărat.

– Ce?

– Te-ai îndrăgostit de ea.

Hammond simți că i se oprește inima-n loc.

– Cum ai aflat?

– Oh, te rog, Hammond. Au trecut luni de zile de când se zvonește că vă continuați acasă munca de la serviciu.

– Steffi! exclamă Hammond, respirând ușurat. Vorbești despre Steffi.

Privindu-l perplexă, Davee își înălță capul.

– Despre cine altcineva aș fi putut să vorbesc? Recunoașterea legăturii amoroase pe care o avusese cu Steffi era mai puțin periculoasă decât un răspuns sincer, dat la ultima ei întrebare.

– Da, am avut o relație cu Steffi, dar i-am pus capăt.

– Juri? Printre pleoapele strânse, Davee îl privi suspicios.

– Pe onoarea mea de cercetaș.

– Ei bine, nici nu pot să-ți spun cât de mult mă bucur să aud asta. Duminică seara când ai trecut pe-aici, ți-am oferit o mulțime de ocazii ca s-o vorbești de rău pe doamna Mundell. Când am văzut că n-o faci, am bănuit că zvonurile sunt adevărate. Am fost distrusă, Hammond. Vreau să spun, ce naiba să te atragă la ea? Tipa asta nu are stil, nu are umor, nu are clasă. Și aș pune pariu că nu are nici suficient discernământ încât să nu poarte pantofi albi după Ziua Muncii.

Hammond râse.

– Mare prefăcută mai eşti! Şi mult mai nonconformistă decât ai vrea să creadă lumea.

Ea îşi luă un aer mândru.

– Pur şi simplu, nu se cade să faci anumite lucruri.

– Deci pantofii albi fac parte dintre lucrurile strict interzise.

– Mda... Înseamnă că există o altă femeie care ţi-a trezit interesul, nu-i aşa? întrebă Davee pe nepusă masă. Să nu încerci să faci mutra aia care spune „Cui, mie?", pentru că nu mă duci.

Hammond nici nu recunoscu, nici nu negă. Exasperată, Davee îşi puse mâinile în şolduri, cu pumnii strânşi.

– Uite ce ţi-am oferit pe tavă, spuse ea făcând referire la corpul ei bine proporţionat. Ţi-am propus o relaţie comodă, fără obligaţii, dar m-ai refuzat. Aşadar, au mai rămas doar câteva posibilităţi: fie ai devenit homosexual, fie eşti vrăjit de o altă femeie, fie mi-am pierdut complet puterea de atracţie, aşa încât nu-mi mai rămâne decât să mă sinucid chiar din seara asta. Ia zi, care-i cea adevărată?

– Păi, homosexual n-am devenit, iar tu ai rămas, cu siguranţă, la fel de atrăgătoare.

Davee nu scoase nici una dintre exclamaţiile de triumf pe care ar fi avut dreptul să le scoată. Şi nici nu spuse „Ştiam eu că aşa-i!" sau „Nu mă poţi prosti, Hammond Cross!"

Solemnităţii cu care îi vorbise el, ea îi răspunse cu o voce spăşită.

– M-am gândit că s-ar putea să ai pe cineva. Când ai cunoscut-o?

– Recent.

– Este o nouă pacoste pe capul tău sau este o persoană cu totul deosebită?

O vreme, Hammond o privi lung, gândindu-se dacă era cazul s-o mintă sau să-i spună adevărul. Înainte de a fi prieten cu Steffi, se vedea cu o mulţime de femei, dar cu nici una nu avusese o relaţie de durată. În Charleston şi nu numai, avea faima de a fi unul dintre burlacii cei mai demni de luat în seamă, datorită banilor familiei lui şi a carierei sale promiţătoare. Multe femei singure îi dădeau târcoale. Potenţialele soacre îl considerau o „captură" excelentă.

Până şi propria lui mamă făcea în permanenţă tot felul de aranjamente, pentru a-l prezenta fiicelor şi nepoatelor prietenelor ei. „Este o tânără adorabilă, care provine dintr-o familie minunată",

îi spunea ea. Sau: „Părinții ei sunt din Georgia. Lucrează în domeniul prelucrării lemnului. Ori în domeniul cauciucului. Mă rog, ceva de genul ăsta." Sau: „Este, pur și simplu, o fată extraordinară. Cred că aveți multe în comun." Un răspuns de acest gen, combinat și cu o oarecare doză de ironie, ar fi convins-o, probabil, pe Davee că iubita lui făcea parte din categoria acestor fete.

Dar Davee era cea mai veche prietenă a lui. În afară de asta, începuse să-i fie silă de minciuni. Ca atare, se așeză pe marginea recamierului, cu palmele între genunchi. Umerii îi căzură puțin în față.

– Iisuse, spuse ea, luându-și paharul cu băutură. Este chiar atât de grav?

– Femeia asta nu-i o pacoste, Davee. Însă dacă este cu totul deosebită sau nu, nu-ți pot spune.

– Este prea devreme ca să-ți fi format o impresie?

– Este prea complicat.

– Este măritată?

– Nu.

– Atunci, de ce este complicat?

– Complicat, mi se pare puțin spus. Este imposibil.

– Nu înțeleg.

– Nu pot discuta despre chestia asta, Davee. Hammond vorbise cu un glas mai tăios decât intenționase, dar tonul lui nu făcu decât s-o alerteze pe Davee, confirmându-i că abordase un subiect foarte delicat.

Drept urmare, ea bătu în retragere.

– Bine. Oricum, dacă ai nevoie de o prietenă...

– Îți mulțumesc. Apucând-o de mână, Hammond îi împinse brățările spre cot și îi sărută încheietura. Apoi, plimbându-și absent vârful degetului de-a lungul modelului gravat pe una dintre brățări, întrebă: Ce anume m-a dat de gol?

– Comportamentul.

El îi dădu drumul la mână.

– Cum m-am comportat?

– Ca și când ai fi așteptat să fii castrat, și tu erai următorul la rând. Davee se îndreptă spre măsuța cu rotile din celălalt capăt al încăperii, pentru a-și umple paharul. Mi-am dat seama că nu ești în apele tale încă de ieri, când te-am văzut apărând la înmormântare.

Cariera ta se află – în parte şi datorită mie – pe o pantă ascendentă, astfel încât m-am gândit că nu poţi avea decât frământări sentimentale.

– Mă deranjează că sunt atât de uşor de citit.

– Relaxează-te. Probabil că n-a mai observat nimeni altcineva. Eu, cunoscându-te atât de bine, ştiu simptomele. Semnele astea de chin interior se pot traduce într-un singur mod: dragoste.

Hammond ridică din sprâncene.

– Nu cred. De unde ştii?

– Hmm.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ce ţi s-a întâmplat.

– A fost o experienţă care s-a sfârşit prost, exact în vara aceea în care ne-am întâlnit la nuntă. Auzi tu, nuntă! spuse Davee pufnind. Nu puteam găsi ocazie mai bună care să mă facă să mă simt mizerabil. De aceea m-am comportat ca o ticăloasă la toate petrecerile prenupţiale. Şi tot ăsta-i motivul pentru care am avut nevoie de un prieten în seara aceea. De un prieten foarte intim, adăugă ea cu un zâmbet cald pe chip, la care el îi răspunse la fel. Mica noastră escapadă din piscină mi-a redat încrederea în mine însămi.

– Mă bucur că am putut să-ţi fac un serviciu.

– Ai al dracului de multă dreptate. Într-adevăr, mi-ai făcut un serviciu.

Încet, zâmbetul lui Hammond se şterse.

– În vecii vecilor nu mi-ar fi trecut aşa ceva prin minte, Davee. Ce s-a întâmplat?

– L-am cunoscut în timpul facultăţii. Era fiu de pastor. Îţi vine să crezi? Eu şi fiul unui pastor! Era un adevărat gentleman. Inteligent. Sensibil. Nu mă trata ca pe o desfrânată, şi, oricât ţi-ar fi de greu să crezi, nici nu mă comportam aşa, când eram cu el.

Davee înghiţi ultimii stropi de băutură, după care îşi reumplu paharul.

– Dar am fost o desfrânată, bineînţeles, continuă ea. Până să-l cunosc, trecusem prin toate dormitoarele din campus. M-am încurcat până şi cu unul dintre profesori.

În mod uimitor, el părea să n-aibă habar de reputaţia mea. Unii dintre foştii mei parteneri sexuali credeau c-ar fi fost amuzant să-i spună cu cine avea de-a face. Ducându-se la fereastră, Davee rămase cu privirile aţintite afară, dincolo de jaluzele.

A fost un student excelent. Foarte corect. Nu prea mergea la petreceri. De asta nici nu era prea agreat. Băieţilor le făcea plăcere să-l umilească de câte ori puteau, considerând că-i dau o lecţie pentru superioritatea de care dă dovadă. Nu-l menajau deloc. Au mers până acolo încât i-au arătat nişte fotografii pe care le făcuseră la o petrecere, unde eu am fost una dintre „graţii".

Când m-a întrebat dacă era adevărat, m-am simţit distrusă fiindcă aflase tot adevărul despre mine. L-am implorat să mă ierte, să încerce să mă înţeleagă, să mă creadă pe cuvânt atunci când susţineam că m-am schimbat complet din momentul în care l-am întâlnit, dar nici nu a vrut să mă asculte. Aplecându-se puţin în faţă, Davee îşi sprijini fruntea de jaluzea. Pentru a mă pedepsi, chiar în acea seară s-a culcat cu o altă fată, care a rămas însărcinată.

Davee era ca o stană de piatră, nici măcar brăţările nu-i mai zăngăneau.

– Privind problema din punct de vedere moral şi religios, continuă ea, avortul era exclus. În cazul lui, nici nu se punea problema să procedeze altfel, aşa că s-a însurat cu fata respectivă. Oricât de ciudat ar părea, Hammond, decizia lui m-a făcut să-l iubesc mai mult. Cât mi-aş fi dorit ca eu să fiu cea care îi poartă în pântece copilul.

Hammond aşteptă până când se convinse că Davee nu mai voia să adauge nimic. Când o văzu făcând prima mişcare – de ridicare a paharului spre buze – întrebă:

– Mai ştii ce s-a întâmplat cu el?

– Da.

– Este însurat tot cu femeia aceea?

– Nu.

– L-ai mai văzut de atunci?

Întorcându-se cu spatele spre fereastră, ea îl privi.

– Ieri. La înmormântarea lui Lute. A stat în ultimul rând de scaune, cu Steffi Mundell. Continuă să nu fie prea agreat de lumea din jur.

Când reuşi să facă legăturile necesare între toate datele problemei, Hammond rămase cu gura căscată. Fără a scoate nici un sunet, buzele lui se mişcară formând literele corespunzătoare unui nume.

– Rory Smilow?

Davee scoase un hohot amar de râs.

– Am gusturi cam bizare, nu-i aşa? Hammond îşi trecu mâna prin păr.

– Atunci, nu-i de mirare că l-a urât atât de mult pe Lute. În primul rând, l-a urât din cauza surorii lui. Apoi, din cauza ta.

– Nu-i chiar aşa. Lucrurile stau, de fapt, pe dos. Margaret s-a măritat cu Lute la mulţi ani după ce am rupt relaţiile cu Rory. Ţin minte când Rory s-a mutat în Charleston pentru a ocupa postul liber de la Departamentul Poliţiei. Din ziar am aflat. Am vrut să iau legătura cu el, dar mândria nu m-a lăsat.

Femeia cu care se însurase în timpul facultăţii a murit la naştere, asemenea copilului lor, care s-a născut mort. Aici, Davee făcu o pauză pentru a se gândi la ironia situaţiei. Muriseră şi părinţii lui Rory, continuă, aşa încât responsabilitatea asigurării unui viitor pentru Margaret căzuse pe umerii lui. Ca atare, a adus-o cu el în Charleston. I-a făcut rost de o slujbă de funcţionară la Palatul de Justiţie. Se ocupa de situaţii, planuri de cadastru, chestii dintr-astea. Aşa l-a cunoscut pe Lute. Nu m-ar surprinde dacă relaţia lor romanţioasă a debutat ca urmare a unui favor pe care ea i l-a făcut. De exemplu, ar fi putut să-i falsifice schiţele unui teren sau altceva de genul acesta.

– Nici pe mine nu m-ar surprinde, spuse Hammond. Căsnicia lor a fost un adevărat coşmar, după cum am auzit.

– Margaret era o fiinţă fragilă din punct de vedere emoţional. În orice caz, nu se potrivea cu un ticălos de talia lui Lute. Davee îşi termină şi ultimul pahar de băutură. Ocazional, luându-mi inima în dinţi, îmi călcam peste mândrie şi ieşeam, aparent întâmplător, în calea lui Rory. De fiecare dată, el se uita prin mine, ca şi când nu ne-am fi cunoscut niciodată. Şi mă durea, Hammond. Mă durea şi mă rodea.

De aceea, după ce am aflat că Margaret s-a sinucis, am început să umblu după Lute. Nu m-am lăsat până când nu s-a însurat cu mine. Rory îmi frânsese inima, aşa că am încercat să mă răzbun, măritându-mă cu bărbatul pe care îl dispreţuia cel mai mult. Revanşa, adăugă ea patetică, este, până la urmă, un mod de a-i da un şut în fund celui care se răzbună pe tine, nu-i aşa?

– Îmi pare rău, Davee...

– O, nu trebuie să-ţi pară rău, spuse ea cu o falsă veselie, care nu-l putea amăgi pe Hammond. Încă arăt minunat. Chestia asta, adăugă, ridicându-şi paharul, nu a reuşit să distrugă frumuseţea mamei. Este la fel ca înainte, deci mă bazez pe genele bune pe care mi le-a transmis, pentru a combate efectele demonice ale alcoolului. Pe deasupra, am o grămadă de bani. Deîndată ce va fi autentificat testamentul lui Lute, voi avea şi mai mulţi. Apropo de testament... Apropiindu-se de o masă de scris achiziţionată, cu siguranţă, de la un anticariat, Davee deschise sertarul îngust din dreptul scaunului. Tot rătăcind printre afurisitele astea de amintiri, era cât pe ce să uit. Am găsit chestia asta în timp ce răsfoiam nişte hârtii din biroul lui Lute. Este scrisul lui. Hammond luă foaia mică, de un verde-deschis, dezlipită dintr-un blocnotes. Asta este data zilei de sâmbătă, sâmbăta aceea, nu-i aşa?

Uitându-se la literele de pe foaie, Hammond îşi simţi ochii înceţoşându-se.

– Lute ţi-a scris numele, trecând în dreptul lui ora cinci. Mi se pare că este vorba de o întâlnire. Sunt convinsă că ai prefera să nu afle nimeni de ea.

Hammond îşi ridică privirile spre Davee.

– Faci supoziţii greşite. Davee râse.

– Hammond, dragule, mai degrabă aş fi în stare să cred în efectele miraculoase ale cremelor anticelulită decât în posibilitatea ca tu să fii un asasin. Nu te văd în stare să comiţi o crimă. Nu ştiu ce semnificaţie are şi nici nu vreau să ştiu. M-am gândit numai c-ar trebui să ţi-l dau.

Hammond se uită lung la următoarea însemnare de pe micul pătrat de hârtie.

– Aici a mai scris o oră, în dreptul căreia nu este trecut nici un nume. Ora şase... Ai idee despre ce a fost vorba?

– Nu. În orarul oficial de sâmbătă nu avea trecută nici o întâlnire. Nici cu tine, nici cu altcineva.

Era clar că, în acea după-amiază, după întâlnirea cu el, Lute intenţionase să se mai vadă cu cineva. Dar cu cine anume? se întrebă Hammond. Gânditor, el împături bucăţica de hârtie şi o băgă în buzunar.

– În mod normal, ar fi trebuit să-i dai chestia asta lui Smilow.

– Când m-ai văzut tu pe mine făcând vreodată ceva normal? Zâmbetul ei poznaş deveni insinuant. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că este o pierdere de vreme să încerc să-l rănesc pe Rory. Nu cred că omul ăsta mai poate fi rănit de ceva. Apoi, zâmbetul i se şterse de pe faţă. Dar nici nu mă simt obligată să-i fac vreo favoare.

Capitolul 25

– Seara trecută a fost aici, cu mine. Ellen Rogers se văzu nevoită să țipe pentru a se face auzită, deoarece orchestra cânta extrem de tare. Am stat la masă câteva ore, comandând mai multe rânduri de băutură. Trebuie să-ți aduci aminte de noi.

Barmanul, un tânăr solid cu părul prins într-o coadă subțire de cal și cu o verigă de argint în sprânceană, nu-și aducea aminte nimic.

– Văd o mulțime de oameni. Seară de seară. Nu pot reține toate figurile. În capul meu este un talmeș-balmeș. Cred că vă dați seama, nu?

O blondă cu picioare lungi, îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte strâmtă, își ondulă trupul pentru a reuși să se așeze pe scaunul înalt de lângă Ellen. Barmanul își întinse mâna pe sub nasul lui Ellen ca să aprindă țigara noii venite.

– Cu ce doriți să vă servesc?

– Ce-i mai bun?

Sprijinindu-și coatele de tejghea, tânărul se aplecă spre ea.

– Asta depinde de preferințele dumneavoastră.

– Scuzați-mă, îi întrerupse Ellen. Pentru a-i putea atrage din nou atenția barmanului, se văzu nevoită să-l bată pe umăr. Dacă îl vedeți pe tip trecând pe aici – știți, tipul cu care am fost aseară –, sunați-mă. Bine?

Apoi, fără să-și facă prea mari speranțe, împinse spre el o bucățică de hârtie.

– Acesta este numărul de telefon al hotelului la care stau.

– În regulă.

Ellen îl privi cum bagă hârtia în buzunar, convinsă că biletul va fi găsit, probabil, peste vreo două zile, de menajera barmanului.

Ea intrase în club păşind mândră, hotărâtă, ca o misionară. În definitiv, era o femeie aflată în misiune.

În dimineaţa aceasta, după ce scăpase de şocul iniţial şi reuşise să-şi adune gândurile, se hotărâse să dea de urma mincinosului ticălos pentru a-l preda poliţiei.

Imediat ce se întunecase, ieşise din hotel cu intenţia de a trece, dacă era cazul, prin toate cluburile de noapte din Charleston. Era hotărâtă să-l dea în vileag pe nemernic. Individul se dovedea a fi o lichea experimentată. Trecând în revistă cele întâmplate, îşi dădea seama că nu era nici pe departe prima lui victimă. Şi nici ultima, cu siguranţă. Ameţit de succesul repurtat cu o zi în urmă, încrezător în puterile proprii, seducătorul ei trebuia să pornească în această seară la o nouă „vânătoare".

Dar, când părăsi clubul în care se distrase cu o seară în urmă, Ellen simţi că-şi pierde elanul. Îşi dădea seama că era o nebunie să umble prin tot oraşul în căutarea unui hoţ nenorocit, despre care nu ştia decât că se numeşte Eddie, nume care era, mai mult ca sigur, fals.

Balerinii din piele fiind noi, cumpăraţi anume pentru acest concediu, o făceau să şchiopăteze. În plus, îi era foame, dar de fiecare dată când încercase să mănânce în cursul acelei zile, simţise că i se strânge stomacul de la băutura consumată ieri şi din cauza faptului că-şi plânsese de milă în dimineaţa aceea.

De fapt, nici nu şi-ar fi putut permite să mănânce la un restaurant ca lumea, îşi aminti ea furioasă. Anunţase jaful la companiile care îi eliberaseră cărţile de credit, dar, până să primească altele noi, aveau să treacă mai multe zile. Din fericire, ascunsese nişte bani în buzunarul unei bluze sport. Era doar o mică parte din ceea ce-i furase Eddie, însă, dacă avea grijă, îi era suficientă pentru a ajunge acasă.

Aşadar, de ce să nu-şi accepte înfrângerea şi să părăsească Charleston-ul?

Pentru ea, acest oraş devenise un simbol al decăderii. Căldura şi umiditatea care dădeau întregii zone un farmec aparte, acum începuseră s-o irite şi să-i provoace dureri de cap. În plus, dacă avea să rămână atât cât îşi propusese, nu-şi mai putea permite să se înscrie la tururile de oraş organizate de agenţiile de turism,

pentru a vizita diferitele obiective turistice. Mai puţine nopţi petrecute la hotel ar fi însemnat o notă de plată mai mică.

Raţiunea o îndemna să se întoarcă în Indianapolis chiar mâine. Cei de la aeroport aveau s-o taxeze pentru schimbarea biletului, dar merita să aleagă această variantă. Ajunsă acasă, în locuinţa ei micuţă şi sigură, unde o aşteptau două pisici şi un mobilier familiar, putea să-şi lingă rănile până la toamnă, când va începe şcoala. Până la urmă, munca şi rutina zilnică îi vor şterge din amintire neplăcutul incident.

Era clar că-şi pierdea timpul şi îşi consuma de pomană energia, umblând prin Charleston în căutarea lui Eddie.

Pe de altă parte, chiar în acest moment, în timp ce ea şchiopăta pe stradă din cauza unor pantofi nenorociţi care îi făcuseră băşici, el vrăjea, probabil, o altă femeie singură, care se va trezi mâine dimineaţă fără portofel şi cu onoarea pătată. Delictul va rămâne neraportat, deoarece victimei îi va fi prea ruşine ca să se ducă la poliţie. Tocmai de aceea îi mergea lui Eddie, care scăpa de fiecare dată.

Acum însă nu va mai ieşi basma curată.

– Nu va ieşi, pentru că nu îi voi permite să mai iasă, spuse ea cu voce tare.

Şi, cu un nou elan, Ellen Rogers intră în următorul club.

***

Hammond intră în separeu şi se aşeză în faţa Lorettei.

– Ce ai pentru mine?

– Nici bună seara, nici ce mai faci?

– Pe ziua de astăzi, m-am cam săturat de politeţuri.

– Arăţi ca naiba.

– Probabil că politeţurile sunt de vină. Pe faţa lui Hammond apăru un zâmbet trist. De fapt, este pentru a doua oară când mi se spune că arăt mizerabil. Exact cu o astfel de declaraţie mi-am început ziua.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Nu ai prea mult timp la dispoziţie. Şi nici eu. Deci, ai ceva pentru mine?

– Doar te-am sunat, nu? îi replică Loretta.

Lui Hammond i se părea normal ca ea să fie ofensată. Iarăşi se comporta ca un ticălos. Vizita pe care i-o făcuse lui Davee

îl derutase şi mai tare. Când urcase în maşină şi îşi verificase mesajele de pe celular, nu se bucurase decât pe jumătate auzind vocea Lorettei, care îl rugase să vină cât mai repede posibil la Shady Rest Lounge. Întâlnirea cu ea însemna o prelungire a unei zile groaznice, căreia tocmai se pregătea să-i pună punct. Cu toate astea, nu putuse ceda ispitei de a se duce până la bar. Era prea curios să afle ce informaţii deţinea aceasta.

Clătinându-şi capul şi scoţând un suspin profund, el se scuză.

– Sunt mai agitat ca oricând, Loretta, dar recunosc că n-ar trebui să-mi descarc nervii pe tine.

– Ai nevoie de o tărie.

– Soluţia ta nu este valabilă pentru toate problemele.

– Nu pentru toate. Evident, nici vorbă de aşa ceva. Însă, pentru o proastă dispoziţie, joacă rolul unui leucoplast care îţi protejează rănile.

Imediat după aceea, Loretta comandă pentru el un pahar cu whisky şi pentru ea unul cu apă. În mai puţin de un minut, Hammond ţinea paharul cu tărie în mână. După ce luă o înghiţitură, spuse:

– Arăţi bine.

Ea râse cu gura plină de apă.

– Poate că arăt bine numai atunci când sunt văzută prin fundul gros al unui pahar cu whisky.

Faţă de luni seara, aspectul Lorettei suferise câteva transformări remarcabile. Din absolut toate punctele de vedere, aspectul îi era mult mai îngrijit. Hainele îi erau curate şi călcate. Machiajul, corect aplicat, nu-i mai scotea în evidenţă ridurile. Ochii i se limpeziseră şi începuseră să-i strălucească. Deşi încercase să ia în derâdere complimentul pe care i-l făcuse Hammond, acesta îşi dăduse seama că se simţea flatată.

– M-am ferchezuit puţin, asta-i tot, adăugă ea.

– Ţi-ai vopsit părul?

– A fost ideea lui Bev.

– Bună idee.

– Mulţumesc. Oarecum stingherită, Loretta ridică mâna pentru a-şi presa uşor, cu podul palmei, părul proaspăt coafat şi revitalizat. Bev s-a bucurat să audă că mi-am găsit de lucru. I-am spus că este vorba doar de o slujbă temporară, însă tot s-a bucurat.

M-a lăsat să mă mut înapoi în apartament, cu o singură condiție. Știi, este tare la capitolul condiții, exact ca tine. Cică trebuie să particip regulat la ședințele Alcoolicilor Anonimi.

– Și cum te descurci?

– În fiecare dimineață tremur din toate mădularele, dar fac față situației.

– Este bine, Loretta. Crede-mă, este foarte bine, spuse Hammond cu convingere, după care făcu o pauză pentru a nu trece prea brusc de la acest subiect la următorul. Ce ai pentru mine?

Ea clipi.

– Un zăcământ extrem de bogat, tocmai bun de exploatat. Când vei auzi despre ce este vorba, probabil că îmi vei recomanda să mă angajez la biroul de avocatură. Nu m-aș mira să-mi ceri să fac și copii cu tine.

– Chiar atât de bune sunt veștile pe care mi le dai?

Hammond își împinse paharul într-o parte. Whisky-ul acesta nu se combina prea bine cu băutura pe care i-o servise Davee la petrecere. Pe deasupra, avea presentimentul că informația în posesia căreia urma să intre va fi supărătoare. De aceea, era mai bine s-o judece cu o minte cât mai limpede.

– Am o „cârtiță" care trebuie să rămână anonimă. Este vorba de un tip cam bizar, care se ocupă de computere...

– Knuckle.

– Îl cunoști?

– Harvey este și cârtița mea. Este cârtița tuturor.

– Mă iei în balon? întrebă Loretta uluită, fără a-și ascunde dezamăgirea și furia.

– L-ai dus de nas cât ai putut ca să-l convingi să te ajute, nu-i așa?

– Fir-ar să fie! tună ea, izbind masa cu palmele. Nu-mi vine să cred că nesuferitul ăla mic și fudul mă va face să mă simt vinovată că i-am forțat mâna, punându-l în pericol să-și compromită integritatea.

– Este extrem de coruptibil. Ăsta-i și motivul pentru care eu nu m-am dus direct la el. Nu poți avea niciodată încredere într-un astfel de om.

Hammond nu-și făcea griji că Harvey l-ar fi putut da de gol, dacă ar fi fost prins că cerceta înregistrările privitoare la Alex. O crezuse pe Loretta atunci când aceasta jurase că ar prefera să

i se taie limba decât să-i trădeze încrederea. Se întreba însă dacă Knuckle nu fusese cumva constrâns de o altă persoană, care avea aceleaşi interese ca ei.

– Când l-ai abordat, Harvey avea vreo idee despre cazul de care ne ocupăm?

– Nu mi s-a părut că ar avea, însă acum am început să mă îndoiesc şi de el, şi de propriile mele instincte. De ce mă întrebi?

Hammond ridică din umeri.

– Eram curios să ştiu dacă i-a mai cerut cineva să-i furnizeze date despre doctoriţa Ladd.

– Când spui „cineva", te referi la Steffi Mundell?

– Sau la Smilow.

– Dacă Harvey este cârtiţa tuturor, presupun că a apelat şi altcineva la serviciile lui. Dar, sincer, Hammond, mi s-a părut plăcut surprins că vreau să-l includ în investigaţia mea.

Făcându-i semn c-a înţeles-o, printr-o scurtă înclinare a capului, Hammond îi indică plicul de format mijlociu pe care îl ţinea sub mâna ei dreaptă.

– Hai să vedem care-i ştirea bombă. Deschizând plicul, Loretta scoase la iveală mai multe foi pliate. Din câte distingea Hammond, toate erau dactilografiate. Ea trecuse de atâtea ori în revistă acele informaţii, încât aproape că le ştia pe dinafară. De aceea, vorbi liber, consultând materialul doar pentru a verifica anumite date.

– Impresionant, murmură Hammond atunci când Loretta ajunse la situaţia şcolară a doctoriţei Alex Ladd, deşi ştia deja care fuseseră rezultatele ei la învăţătură. Dacă în acele momente simţi o uşurare, aceea fu cu siguranţă de foarte scurtă durată.

– Stai puţin. N-am ajuns încă la chestia cea mai tare.

– Prin „tare" înţelegi ceva rău sau bun?

– Situaţia ei din Tennessee nu a fost la fel de impresionantă.

– Dar ce i s-a întâmplat acolo?

– Ce *nu* i s-a întâmplat?

Loretta îi înşiră toate informaţiile dezgropate de Harvey Knuckle din prima perioadă a copilăriei doctoriţei Ladd. Nu te simţeai în largul tău ascultând aşa ceva. O jumătate de oră mai târziu, când Loretta termină, Hammond îşi zise că n-ar fi trebuit să bea nici o gură de whisky în seara aceea. Era ferm convins că-şi va vedea toată băutura „reciclată". Acum înţelegea de ce-i spusese Alex cu

o seară în urmă că explicaţiile ei l-ar dezamăgi şi ar fi un chin pentru ea. Aflase motivul pentru care Alex nu voia deloc să i se confeseze.

După ce băgă foile la loc, Loretta îi înmână triumfătoare plicul.

– Nu am descoperit care este legătura dintre ea şi Pettijohn.

Ăsta pare a fi unicul mister.

– Cred... adică am crezut, se corectă Hammond, că este prea elevată pentru a avea vreo legătură cu Lute. Se pare că m-am înşelat.

El băgă plicul în buzunarul interior al sacoului. Loretta observă imediat că este extrem de deprimat.

– Nu pari a fi prea entuziasmat.

– Ţi-aş fi putut cere să-ţi asumi mai puţine riscuri. E cazul să fii foarte mândră de felul în care ai reuşit să te aduni pentru a mă ajuta. Ţi-ai răscumpărat toate greşelile. Îţi mulţumesc.

Grăbit, Hammond se îndreptă spre ieşirea separeului, dar Loretta se întinse peste masă şi îl prinse de mână.

– Ce este cu tine, Hammond?

– Nu ştiu la ce te referi.

– Credeam că, după aceste ştiri, vei ieşi din pasa aia proastă.

– Materialul pe care mi l-ai adus este bun, fără discuţie.

– Şi mi-au trebuit doar două zile pentru a-l procura.

– Apreciez termenul redus în care mi l-ai predat.

– Datorită lui, vei avea de acum încolo, în mod categoric, foarte multă treabă, nu-i aşa?

– În mod categoric.

– Atunci, de ce naiba faci mutra asta mohorâtă?

– Presupun că din cauza jenei.

– De ce îţi este jenă?

– Din pricina ăstuia, spuse el bătându-şi pieptul în dreptul buzunarului interior în care se găsea plicul. Informaţiile pe care le am aici îmi demonstrează că nu ştiu să citesc oamenii. Sincer, n-am crezut că este capabilă să... Vocea i se stinse şi el nu-şi încheie fraza.

– La Alex Ladd te referi? El dădu din cap aprobator. Crezi că este inocentă? Că Smilow nu latră la copacul la care ar trebui? Doctoriţa Ladd a declarat că ar avea vreun alibi?

– Are unul, dar este şubred. Zice că a fost la un bâlci din Beaufort. Nimeni nu-i poate confirma spusele. Hammond constată

că începuse să mintă cu uşurinţă, până şi în faţa unor prieteni demni de toată încrederea. Oricum, în urma acestor informaţii, orice alibi devine ipotetic.

– Aş putea...

– Scuză-mă, Loretta. După cum ţi-am spus mai devreme, am avut parte de o zi grea. Sunt istovit.

Hammond încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi. Obscuritatea din bar şi fumul din ce în ce mai dens îi dădeau senzaţia că se sufocă. Îl copleşise disperarea. Capul îi bubuia, măruntaiele i se întorceau pe dos. Ochii Lorettei îl sfredeleau ca nişte cuţite cu vârfuri ascuţite. Temându-se că ea ar putea să vadă prea multe, evită să-i susţină privirile.

– Îţi voi da mâine banii pe care ţi-i datorez.

– Am răsturnat absolut toate pietrele pe care am putut să le răstorn, Hammond.

– Ai făcut o treabă extraordinară.

– Dar sperai să-ţi furnizez mai multe date.

De fapt, el sperase să nu obţină nici una. Sau, în orice caz, mult mai puţine date neplăcute decât cele pe care le obţinuse.

– Nu, nu. Îmi ajung informaţiile pe care le am.

Dorind din tot sufletul să-i fie pe plac, Loretta îl strânse mai tare de mână.

– Aş fi putut încerca să fac săpături şi mai adânci.

– Dă-mi un răgaz ca să pot asimila întâi informaţiile pe care mi le-ai furnizat. Sunt sigur ca îmi vor fi suficiente. Dacă nu, voi lua legătura cu tine.

Avea nevoie de aer curat. Ca atare, îşi smulse mâna dintre degetele umede ale Lorettei, îi reaminti că nu trebuie să mai bea, îi mulţumi încă o dată pentru treaba bună pe care o făcuse şi îi aruncă peste umăr un „la revedere" grăbit.

În faţa barului Shady Rest Lounge, aerul nu era nici curat, nici înviorător. Din contră, era imobil şi dens. Când îi intra în plămâni, părea a căpăta proprietăţile bumbacului.

Deşi trecuseră câteva ore de la asfinţit, trotuarul emana o căldură atât de puternică, încât o simţeai chiar şi prin tălpile pantofilor. Pielea i se acoperise de o sudoare rece. Mai cunoscuse această senzaţie de năclăială în copilărie, când fusese bolnav. Ori de câte ori făcea febră, mama lui îi schimba pijamalele şi lenjeria

de pat umede de la transpirație, asigurându-l că acesta era un semn de însănătoșire. Totuși, nu se simțea deloc bine când transpira. Prefera uscăciunea din momentele de febră maximă, decât umezeala lipicioasă care indica, cică, o revenire sigură la normal.

Trotuarul era înțesat de oameni care se buluceau de la un local la altul, fără să știe, de fapt, ce vor. Căutau ceva interesant de făcut, eventual să se îmbete într-o tavernă, să fure un lucru de care aveau neapărată nevoie, să distrugă total sau parțial un local – așa, doar de dragul distracției – sau să-și satisfacă dorința de răzbunare vărsând puțin sânge.

În mod normal, Hammond ar fi luat în seamă pericolele la care se expunea într-un asemenea cartier. Atât negrii, cât și albii îi rânjeau batjocoritor, exprimându-și fățiș ura cultivată și intoleranța față de intruși. Se vedea clar că era un „avut" intrat pe neașteptate pe teritoriul lor, ceea ce provoca resentimente puternice. În altă situație, el s-ar fi îndreptat spre mașină trăgând în permanență cu coada ochiului în spate. Acum însă era atât de preocupat, încât nu-i păsa de privirile ostile ale celor din jur.

Raportul pe care i-l dăduse Loretta îl făcuse să se afunde într-o mlaștină morală. Din cauza informațiilor incriminatoare, ajunsese să se simtă complet iresponsabil. Impactul lor emoțional fusese puternic. Efectul fusese atât de devastator, încât nu mai reușea să ia fiecare aspect în parte și să-l judece.

Când Smilow va afla despre trecutul lui Alex – și era doar o chestiune de timp până când unul dintre detectivii lui să-l afle –, acesta va începe să aibă vise erotice, în vreme ce Steffi va destupa o sticlă de șampanie. În schimb, pentru el și pentru Alex, descoperirea avea să fie dezastruoasă, atât din punct de vedere profesional, cât și strict personal.

Dezvăluirea era ca o greutate din plumb care-i atârna deasupra capului, cu riscul iminent de a se desprinde de pe firul fragil. Oare când îi va cădea pe creștet? În seara aceea? Mâine? Poimâine? Oare cât timp va putea rezista unei asemenea tensiuni? Cât va reuși să mai lupte cu propria conștiință? Chiar dacă momentul morții lui Pettijohn o elimina pe Alex de pe lista posibililor criminali, ea fusese implicată, într-un fel sau altul, în acest asasinat.

Gândurile acestea erau atât de mistuitoare, atât de acaparante, încât îl țintuiau în loc. Nici nu mai știa unde se afla. Se gândea

la excluderea din barou. Când ajunse pe aleea unde își lăsase mașina, deschise portiera de la distanță, cu ajutorul telecomenzii, fără a se asigura că nu există nici o primejdie în jur.

Surprins de mișcarea bruscă din spatele lui, reacționă rapid. Se roti ca un titirez, cu brațele ridicate, de parcă s-ar fi pregătit să se ferească de ceva sau să sară la bătaie. Fu cât pe ce s-o lovească pe Alex.

– Ce mama mă-sii! Din reflex, se uită prin preajmă, devenind abia acum conștient că se afla într-o zonă întunecoasă și periculoasă. Ce naiba faci aici?

– Am urmărit-o.

– Pe cine?

Doi ochi verzi sclipiră de furie în beznă.

– Pe cine crezi, Hammond? Pe tipa pe care ai angajat-o să se țină tot timpul după mine.

– Rahat!

– Și eu cred la fel, spuse ea cu năduf. Mi s-a părut ciudat ca o turistă să treacă de două ori pe strada mea, în aceeași zi, ca să-mi fotografieze casa. Mai întâi am văzut-o azi-dimineață, apoi imediat după plecarea agenților lui Smilow. După-amiază, pe când mă întorceam acasă de la acel interogatoriu înjositor, m-am oprit la supermarket. Am zărit-o și acolo, prefăcându-se interesată de niște pepeni. Atunci mi-a picat fisa.

– N-ai fost pusă sub urmărire...

– Adevărat. Ăsta este un termen care ar trebui să implice un oarecare profesionalism. Eu am fost *spionată*. Spionată în cel mai ordinar mod cu putință. Fără pretenții de profesionalism, fără scrupule.

– Alex...

– Așa că m-am gândit să inversez rolurile cu acea „turistă". M-am folosit de un șiretlic, am scăpat de urmărire, apoi m-am întors prin spatele ei și am început s-o urmăresc. Inițial, am crezut că detectivul Smilow este autorul. Cred că-ți imaginezi ce surprinsă am fost când te-am văzut întâlnindu-te cu ea.

– Nu mă băga în aceeași oală cu Smilow.

– Oh, nuuu, tu ești mult mai josnic decât domnul Smilow, spuse ea cu o voce deformată de emoția tot mai puternică ce o încerca.

Tu eşti mai viclean. Un om care apelează la tertipuri. Ţie ce idee genială ţi-a venit? Să te culci întâi cu mine.

– Nu-i aşa.

– Adevărat? Dar cum este? Unde am greşit? M-am înşelat în privinţa tipei? Nu este poliţistă?

– Detectiv particular.

– Şi mai rău. Ai plătit un detectiv particular ca să-mi dea târcoale.

– Bine, m-ai prins, spuse Hammond pe un ton la fel de furios ca al ei. Eşti foarte isteaţă, doamnă doctor Ladd.

– Aţi purtat o discuţie plăcută despre mine?

– N-a fost deloc plăcută, ci extrem de interesantă, datorită informaţiilor pe care le-a obţinut despre tine. Au fost interesante în special cele provenite din Tennessee.

Alex închise ochii. Timp de o clipă, se clătină pe picioare, de parcă ar fi fost gata să cadă, dar îşi reveni repede. Când deschise ochii, îl înjură pe Hammond, după care se răsuci pe călcâie, dând să plece, dar Hammond o apucă de braţ şi o întoarse din nou cu faţa spre el.

– Alex, nu sunt vinovat că au ieşit la iveală acele informaţii. Când am angajat-o pe detectivă, m-am gândit că fac un lucru bun, pentru amândoi.

– Dumnezeule, cum să faci un lucru bun?

– Am sperat, ca un prost ce sunt, că va descoperi ceva care te va disculpa. Nu ştiam ce anume. În orice caz, asta s-a întâmplat înainte de a te apuca să minţi la poliţie de câte ori ai deschis gura, înghesuindu-te de bunăvoie într-un colţ din care nu mai ai nici o posibilitate de scăpare.

– Ai fi preferat să le spun adevărul?

Alex îi mai pusese o dată această întrebare, în lift, când se întâlniseră total întâmplător. Atunci, Hammond nu ştiuse ce răspuns să-i dea. Între timp însă, se gândise îndelung la întrebarea ei.

– Nu contează că ne-am petrecut împreună noaptea de sâmbătă spre duminică.

– Atunci, de ce nu le-ai spus-o cu gura ta? N-ai făcut decât să stai nemişcat, privind cum eram supusă acelui interogatoriu umilitor, în care unul dintre subiecte era lenjeria mea murdară. De ce nu le-ai spus tot? Inclusiv de seara trecută, când ai intrat prin efracţie în casa mea şi mi-ai pătat cearşafurile.

– Pentru că astea sunt informaţii irelevante.

Alex scoase un hohot sec de râs.

– Te amăgeşti, domnule avocat Cross. Indiferent cât de inteligent eşti, ţi-ar fi fost tare greu să-i convingi că sunt irelevante. Ah, şi dacă tot am abordat acest subiect... Am găsit o justificare destul de acceptabilă pentru sângele de pe cearşaf. În schimb, pentru spermă, nu poate exista decât o singură explicaţie. Nu crezi că aş fi scăpat de această problemă dacă îţi puneai prezervativ?

– Nu m-am gândit. Apropiindu-şi faţa de faţa ei, Hammond adăugă cu voce scăzută, dar furioasă: Şi nici tu nu te-ai gândit. Răsucirea bruscă a capului ei îl convinse că, de data aceasta, reuşise să marcheze un punct. Pe deasupra, continuă el, chestia asta nu are nici o legătură cu cealaltă.

Alex îşi ridică din nou privirile spre el.

– Mi-e greu să-ţi urmăresc logica.

– Bine, cu alte cuvinte... Faptul că am făcut dragoste nu are nici o legătură cu uciderea lui Pettijohn. Dacă reuşea s-o convingă pe Alex de acest lucru, poate că-i va putea convinge şi pe alţii. Sau chiar pe sine. M-am tot gândit dacă ar putea exista vreo legătură. Sâmbătă ai fi avut suficient timp să-l ucizi pe Pettijohn înainte de a părăsi Charleston-ul.

Alex trase brusc aer în piept.

– La asta te-ai gândit? Ai zis că momentul morţii lui nu se potriveşte cu programul meu.

– Am zis aşa, pentru că nu voiam să se potrivească.

– Şi acum vrei?

– Tu eşti criminala. Ai ucis, apoi ai pus la cale întâlnirea noastră, ca să ai un alibi.

– Ţi-am spus şi aseară: nu l-am omorât pe Pettijohn.

– Da, da. Aşa cum nici nu te-ai culcat cu el.

Alex se răsuci din nou pe călcâie, decisă să plece. Braţul lui Hammond ţâşni înainte. De data aceasta, ea îi opuse mai multă rezistenţă. Chiar se zbătu pentru a se elibera.

– Să te ia naiba! Lasă-mă să plec!

Întorcând-o spre el cu forţa, Hammond o prinse în portiera deschisă a maşinii. Pentru a scăpa, ar fi trebuit să-l dea la o parte, sau să treacă *prin* el, dar înainte de a o lăsa să scape, Hammond era hotărât s-o facă să-l asculte.

– Să știi că n-aș vrea să gândesc așa.

– O, fantastic! Îți mulțumesc. Îmi pare nespus de bine că refuzi să consideri că sunt o curvă și o criminală.

– Ce altă impresie crezi că mi-aș fi putut face?

– Fă-ți orice impresie dorești, numai lasă-mă în pace.

– Pe tot parcursul anchetei, chiar și atunci când credibilitatea ta ridica mari semne de întrebare, ți-am acordat prezumția de nevinovăție. Până în seara asta, spuse Hammond, desfăcându-și haina atât cât era necesar pentru ca Alex să zărească plicul din buzunarul interior.

Încetând brusc să se mai zbată, ea rămase cu privirile ațintite asupra plicului. Hammond îi văzu buzele pregătindu-se să exprime, în aparență, un profund regret, dar, atunci când își ridică capul pentru a se uita la el, nu-i citi în ochi decât mândrie și cutezanță.

– Lecturi siropoase?

– Nu siropoase, ci incriminatoare. Extrem de incriminatoare. Astea sunt informațiile de care are nevoie poliția pentru a te băga la zdup.

– Atunci, de ce îți mai pierzi timpul discutând cu mine?

– Smilow va înhăța imediat acest plic, ca să-și rezolve cazul.

– Foarte bine. Sună-l. Dă-i raportul. Ai plătit și ai obținut exact ceea ce ai dorit.

– Îți ofer șansa de a-mi da niște explicații.

– Îmi imaginez că informațiile pe care le ai în plic sunt destul de clare. Nu cred că mai este necesară vreo explicație.

– Deci să le iau așa cum sunt, da?

– Nu-mi pasă cum le iei.

– Bine. Le voi da unica interpretare posibilă. Hammond o presă. Ai făcut o cale tare lungă pentru a ajunge aici, iubito.

Alex își pierdu complet stăpânirea de sine și aerul arogant. Furioasă, ea își propti ambele palme în pieptul lui pentru a-l îndepărta.

– Dă-te mai încolo! Hammond nu cedă.

– Și știi ce-mi sugerează chestia asta? Că sâmbătă noaptea nu a fost vorba doar de o simplă seducție.

– Nu te-am sedus.

– Pe naiba! Dar am mai discutat despre asta. Ești implicată într-un asasinat și m-ai atras în capcană intenționat. De ce, Alex?

Ai creat intenţionat un conflict de interese, tu fiind acuzata, iar eu, avocatul acuzării. M-ai făcut să fiu părtaş la această... încurcătură sau ce naiba o fi.

– Nu este vorba despre nici o încurcătură. Cel puţin, n-a fost iniţial, înainte de a fi descoperit trupul lui Pettijohn.

– El este cel care a pus totul la cale?

– Ce să pună la cale? N-ai auzit ce ţi-am spus? ţipă Alex.

– Am fost cumva ţinta ultimei lui conspiraţii? Poate că, atunci când a fost omorât, tocmai îmi plănuia distrugerea. Ce zici?

– Nu ştiu ce făcea. Nu am nici o legătură cu moartea lui.

– Aş dori să te pot crede. Întâlnirea noastră nu a fost accidentală, Alex. Ai şi recunoscut, de fapt.

Ea încercă să treacă pe lângă el, dar Hammond îi bloca drumul şi o prinse de umeri.

– Nu pleci până când nu aflu care este adevărul. De unde ai ştiut că mă voi duce la bâlci?

Alex nu făcu decât să-şi scuture capul.

– De unde ai ştiut? Încăpăţânată, ea rămase mută.

– Spune-mi, Alex. De unde ai ştiut că mă voi duce acolo? N-aveai cum să ştii. Există un singur răspuns. Ai fi ştiut numai dacă... Brusc, Hammond se opri. Ţintuind-o cu o privire dură, pătrunzătoare, el o strânse mai tare de umeri.

Ochii ei îi transmiteau mesaje grăitoare.

– Numai dacă m-ai urmărit, îşi completă Hammond fraza, pe un ton calm.

Ezitarea ei i se păru îndelungă. În cele din urmă însă, Hammond o văzu dând încet din cap, aprobator.

– Da. Te-am urmărit încă de la Charles Towne Plaza.

Capitolul 26

– Ai ştiut tot timpul că am fost acolo?

– Da!

– Cu Pettijohn?

– Ai nimerit-o din nou.

– Şi n-ai spus nimic? De ce?

– Dacă aş încerca să-ţi explic, nu m-ai crede.

Cu privirea aţintită asupra sacoului lui, Alex parcă vedea, prin stofă, plicul care se găsea în buzunarul interior al acestuia. Era mânioasă, şi, în acelaşi timp, părea tristă.

– Ăla este un raport urât, însă nu poate zugrăvi nici pe departe realitatea. Nici măcar nu-ţi poţi imagina. Se uită din nou în ochii lui. Voi fi judecată pe baza unui afurisit de raport, nu prin prisma persoanei care sunt în momentul de faţă.

– Nu voi...

– Ai făcut-o deja, spuse ea cu înflăcărare. Îmi dau seama după felul în care mă priveşti şi după insinuările tale dezgustătoare. Este uşor să judeci de pe poziţia celui tare, nu? Tu, cel care te tragi dintr-o familie bogată, cu tradiţie. Ţi s-a întâmplat vreodată să îndură de foame zile la rând, Hammond? Ai tremurat de frig pentru că nu au fost plătite facturile la gaz? Ai ajuns să duhneşti din cauză că nu aveai săpun să te speli?

Hammond încercă s-o atingă, dar Alex evită atingerea mâinilor lui.

– Nu. Să nu-ţi fie milă de mine. Câteodată mă bucur că am trecut prin toate astea, pentru că m-am călit. Aşa am ajuns să fiu ceea ce sunt, m-a făcut să-i pot ajuta pe oameni mai mult decât alţi doctori, pentru că nimic din ce-mi povestesc ei nu mă şochează. Îi accept pe oameni aşa cum sunt, cu tot cu aberaţiile lor. Şi ştii de

ce? Pentru că atâta timp cât nu treci prin ce au trecut semenii tăi, nu ai dreptul să le judeci comportamentul.

Deci, până când nu vei afla ce înseamnă foamea, umilința, scârba față de tine însuți... până când nu vei ajunge să te consideri un individ murdar, care nu merită să fie iubit de nimeni... de un bărbat, în cazul meu...

Aici, Alex se opri. O inspirație scurtă, rapidă, o înclinare a capului spre spate, menită parcă să sfideze lacrimile care îi șiroiau pe obraji. Îți urez lectură plăcută, Hammond.

Spunând aceste ultime cuvinte, îl împinse la o parte și trecu de el, pornind cu pași hotărâți spre capătul aleii. Hammond o urmări cum se îndepărtează, conștient că indiferent ce i-ar spune, n-ar reuși s-o calmeze. Scoțând o înjurătură, își sprijini mâinile de capota mașinii și își lipi fruntea de braț.

Un țipăt înăbușit îl făcu să-și ridice brusc capul.

Alex se întorcea în fugă, dinspre capătul aleii, urmărită de un bărbat.

– Are cuțit! strigă ea.

Apucând-o de păr, agresorul o smuci, forțând-o să se oprească. Bărbatul își ridică brațul, iar Hammond văzu sclipirile lamei cuțitului. Fără să mai stea pe gânduri, făcu un salt înainte. Umărul lui lovi sub cutia toracică a necunoscutului, care se dezechilibră. Nu căzu, dar, încercând să-și recapete echilibrul, îi dădu drumul ostaticei sale. Alex fugi imediat. Hammond sesiză o licărire arginie venind pe o traiectorie orizontală, ușor arcuită, direct spre abdomenul lui. Acționând din reflex, el își protejă burta cu brațul. Lama șișului îl spintecă de la cot până la încheietura mâinii.

Neavând nici o armă asupra lui, risca să piardă lupta. Singura metodă de autoapărare pe care o cunoștea era cea învățată la fotbal. Pentru a-i face pe plac tatălui său, practicase acest sport cu un elan ieșit din comun, dând dovadă în permanență de o agresivitate primitivă.

Prin urmare, puse în aplicare acum tactica de blocare. Aceasta era eficace numai dacă o aplicai fără ca meciul să fie oprit de steguleț arbitrului de tușă. Se repezi înainte cu capul plecat, de parcă ar fi vrut să-și izbească adversarul cu creștetul în gât. Impactul nu se produse, pentru că se opri la timp, dar tâlharul reacționă exact cum sperase el, lăsându-și mărul lui Adam descoperit

în faţa antebraţului lui Hammond, care lovi fără întârziere, cu putere. Ştiind că această lovitură, foarte dureroasă, îl va scoate din luptă pe adversar pentru câteva secunde, strigă spre Alex:

– Urcă în maşină!

Urmă o lovitură de picior, care nu-l nimeri pe agresor în burtă, aşa cum intenţionase Hammond, ci în coapsă. Fără a avea urmări serioase, ea îi mai oferi un răgaz de o jumătate de secundă, de care profită, luând-o şi el la fugă spre maşină. Evită la timp lama cuţitului, care se învârti prin aer în direcţia lui. Alex intră în maşină pe singura portieră deschisă, cea din dreptul scaunului şoferului, pe care Hammond se prăbuşi. Apoi îşi înfipse călcâiul în burta bărbatului care îl urmărise. Clătinându-se pe picioare, acesta făcu câţiva paşi înapoi, însă, înainte de a se îndepărta, mai reuşi să lovească o dată cu cuţitul. Hammond auzi zgomotul produs în momentul în care acesta îi sfâşie pantalonii.

Întinzându-se pentru a ajunge la mâner, el trase imediat de portieră şi o blocă. Agresorul, care îşi recăpătase repede echilibrul, bătea acum cu pumnii în geam şi în tablă, strigându-le obscenităţi şi ameninţându-i cu moartea.

Deşi palma îi era alunecoasă din cauza sângelui scurs din antebraţ, Hammond reuşi să bage cheia în contact şi să pornească motorul. Schimbă în viteza întâi şi călcă pedala de acceleraţie. Cauciucurile lăsară dâre negre pe asfalt în momentul demarajului. O clipă mai târziu, maşina lor se afla în capătul aleii. Virajul nebunesc care urmă, viraj din cauza căruia partea din spate a maşinii se bălăbăni dintr-o parte în alta, îi înscrise pe una din benzile străzii principale.

– Hammond, eşti rănit rău de tot!

– Tu ai păţit ceva? Hammond îşi desprinse privirile de la drum, ca să se uite la Alex. Ea se întinse spre el pentru a-i examina rana.

– Sunt teafără, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre tine.

Rămăşiţele mânecii drepte erau îmbibate de sânge. Din cauza picăturilor care i se scurgeau de pe mână, volanul devenise atât de alunecos încât nu-l mai putea controla bine. La semafor, trecu pe culoarea roşie.

– Nu cred că tipul ăla a acţionat pe cont propriu. Probabil că este în cârdăşie cu nişte amici. Dacă aş opri, ne-ar jefui şi ne-ar lăsa fără maşină. Trebuie să ieşim cât mai repede din cartierul ăsta.

– Nu avea intenţia să ne jefuiască, spuse Alex cu un calm remarcabil. Mă voia pe mine. M-a strigat pe nume.

Hammond o privi cu gura căscată. Era atât de uluit încât pierdu direcţia şi maşina fu cât pe ce să nimerească într-o cabină telefonică.

– Hammond! ţipă Alex. Urmă o perioadă de tăcere. Când el reuşi să-şi recapete controlul, Alex îi spuse: Ia-o spre spital. Trebuie să ajungi la Urgenţă. Ai nevoie de câteva cusături.

El lăsă volanul liber doar pentru a-şi şterge fruntea cu mâneca stângă. Transpira din abundenţă. Simţea sudoarea ţâşnindu-i prin porii feţei şi prin pielea capului, prelingându-i-se pe coaste, adunându-i-se în chiloţi. Abia acum, când scăpase de valul de adrenalină care îi inundase trupul, resimţea impactul celor petrecute. Se gândea cu groază ce consecinţe ar fi putut avea un asemenea atac. Erau norocoşi că scăpaseră cu viaţă. Dumnezeule, Alex putea fi omorâtă! Da, Alex se aflase la un pas de moarte. Gândul acesta îl făcu să se înfioare.

La prima intersecţie mare la care ajunseră, fu nevoit să oprească la stop. Pentru a-şi limpezi creierul, bântuit parcă de un roi de albine, inspiră adânc de mai multe ori.

– Îţi sângerează şi piciorul, dar braţul mă îngrijorează cel mai mult, spuse Alex. Crezi că ţi-a secţionat muşchiul?

Verde. Hammond apăsă tare pe pedala de acceleraţie. Maşina demară în trombă, de parcă ar fi fost un armăsar sălbatic care îşi ia avânt pentru a urca un povârniş. În doar câteva secunde, ea depăşi limita maximă de viteză. Hammond zărea spitalul în faţă, la numai câteva străzi distanţă.

– Hammond, te simţi bine?

Vocea lui Alex părea că vine de la mare depărtare.

– Perfect.

– Mai poţi conduce?

– Hmm.

– Nu prea cred. Opreşte aici. Am să conduc eu.

El încercă s-o asigure că se simţea bine, însă nu reuşi să spună cuvintele, care îi ieşiră din gură distorsionate, neinteligibile.

– Hammond? Hammond! Trebuie s-o virezi pe aici. Urgenţa...

– Nu.

– Pierzi o groază de sânge.

– Doar eşti doctoriţă. Dumnezeule, limba i se încleiase!

– Ai nevoie de alt fel de medic, exclamă Alex. Ai nevoie de spital, de o injecţie antitetanos, poate chiar de o transfuzie...

Clătinându-şi capul, el bolborosi:

– Acas' la mine.

– Te rog, fii logic.

– Noi.. Hammond se uită la ea şi îşi clătină din nou capul. Am putea-o-ncurca.

Ea ezită timp de câteva secunde, dar, în final, păru să ajungă la aceeaşi concluzie. Întinzându-se, preluă controlul volanului, alunecos din cauza sângelui.

– Bine, spuse, însă eu conduc.

***

Alex reuşi să apropie maşina de bordură şi s-o oprească. Depusese oarece efort şi muncă de lămurire pentru a-l convinge pe Hammond să schimbe locul cu ea, dar, cu vorba bună şi cu insistenţe, izbuti. Imediat ce frână, coborî din maşină, merse şi deschise portiera din dreptul lui şi îl ajută să se ridice. Hammond se clătină pe picioare. Luându-l de subsuori, ea îl aşeză pe scaunul din dreapta, apoi îi fixă centura de siguranţă. Deîndată ce se văzu aşezat acolo, Hammond îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Îngrozită că l-ar putea vedea pierzându-şi cunoştinţa, Alex spuse:

– Hammond, care-i adresa ta? Hammond! strigă, în momentul în care începu să formeze un număr la telefonul lui celular.

El mormăi numele unei străzi şi un număr.

– Peste drum de... debarcader. Chiar lângă...

Bărbia îi căzu în piept. Noroc că Alex îi aflase adresa. Strada respectivă se afla relativ aproape. Îl putea duce acolo în câteva minute, însă mai avea de rezolvat o problemă: doctorul Douglas Mann era greu de convins să facă vizite la domiciliu. Bine că reuşise să-şi amintească numărul de acasă. Medicul răspunse la al doilea ţârâit al telefonului.

– Doug, sunt Alex. Slavă Domnului că te-am găsit. Conducând, ea îi explică în ce situaţie se află, dar omise să-i spună că atacul necunoscutului nu fusese întâmplător.

– Mi se pare că ar trebui dus la spital.

– Doug, te rog. Te-am sunat special pentru a-ţi cere să-mi faci această favoare.

Fără prea mult entuziasm, el îi ceru adresa. Alex i-o dădu în timp ce vira pentru a intra pe strada lui Hammond.

– Ne aflăm chiar pe strada aceea. Vino cât de repede poţi. Telecomanda uşii garajului casei lui Hammond era prinsă de parasolarul de la parbriz. Alex deschise uşa, apoi o închise, imediat ce opri motorul.

Coborând, ocoli maşina în fugă. Hammond continua să stea cu ochii închişi. Era foarte palid. Când încercă să-l salte de pe scaun, el scoase un geamăt.

– Nu-ţi va fi uşor, dar trebuie să te duc în casă. Poţi să-ţi muţi picioarele ca să cobori?

Hammond se mişcă de parcă ar fi cântărit o mie de kilograme, însă reuşi să se răsucească pe scaun. Alex îl prinse de subsuori.

– Ridică-te, dragule. Sprijină-te de mine.

Hammond o ascultă, dar mişcările ei neîndemânatice îi provocară o puternică durere în braţul drept, care îl făcu să ţipe.

– Îmi pare rău, se scuză Alex.

Parcă ar fi mânuit o păpuşă din cârpă, de optzeci şi cinci de kilograme. Hammond nu făcea nici o mişcare coordonată.

În schimb, era atât de docil încât Alex reuşi până la urmă să-l scoată din maşină. Când îl văzu pe picioare, ea îşi adună toate forţele pentru a-l susţine şi porniră cu paşi târşâiţi spre uşa din spatele casei.

– Uşa este încuiată? întrebă Alex. Trebuie să scoatem din funcţiune vreo alarmă?

Hammond îşi scutură capul. Alex intră cu el în bucătărie.

– Unde este cea mai apropiată baie?

Cu mâna stângă, el îi indică în ce direcţie trebuiau s-o ia. Era o baie micuţă, fără cadă, care se afla pe holul scurt dintre bucătărie şi o încăpere care, după toate aparenţele, juca rol de living. După ce-l aşeză pe capacul unui scrin, Alex apăsă pe întrerupătorul de pe perete. Când îi văzu rănile în lumină, exclamă speriată:

– Oh, Dumnezeule!

– N-am nimic.

– Ba ai.

Nu-şi putea da seama cât de adâncă era rana de pe braţ, deoarece sângele mustea de-a lungul tăieturii. Alex se puse imediat pe treabă. În primul rând îi scoase sacoul, apoi îi rupse mâneca dreaptă a cămăşii până la cusătura de la umăr. Luând un prosop, ea îi înfăşură strâns antebraţul, sperând că acest garou improvizat îi va reduce sângerarea.

Când termină cu braţul, îngenunche în faţa lui, încercând să-i rupă pantalonul, însă materialul din care era fabricat era prea rezistent, aşa că recurse la altă soluţie. Nerăbdătoare, îi ridică cracul până peste genunchi. Tăietura de acolo nu părea a fi la fel de profundă ca aceea de la braţ, însă sângera puternic. Ciorapul absorbise o mare parte din sângele scurs. Întorcând cu fundul în sus coşul de gunoi, Alex îi aşeză piciorul pe ea, apoi i-l înfăşură în prosoape, la fel cum procedase şi cu braţul.

Se ridică în picioare, îşi dădu părul la spate, fără să ţină cont că avea mâna plină de sânge, şi se uită la ceas.

– Unde naiba o fi? Ar fi trebuit să ajungă până acum. Hammond îşi întinse braţul stâng încercând s-o prindă de mână.

– Alex... Putea să te omoare, spuse el cu voce gâjâită.

– Dar n-a făcut-o. Sunt aici, lângă tine, îi replică ea, strângându-l cu afecţiune de mână.

– De ce nu le-ai spus?

– Ce? Că te-ai întâlnit cu Pettijohn? El dădu din cap afirmativ.

– Pentru că la primul interogatoriu am crezut că tu l-ai omorât.

Hammond păli şi mai mult.

– Ai crezut că...

– Nu-ţi pot da explicaţii acum, Hammond. Este prea complicat. Având în vedere starea în care te afli, mă îndoiesc că vei reţine ceva. Este suficient să-ţi spun că iniţial am minţit ca să-mi salvez pielea. Apoi însă, când am aflat că Pettijohn a fost împuşcat, am continuat să mint ca să salvez...

El clipi, privind-o ironic.

– Ca să-ţi salvezi propria piele.

Exact în acel moment se auzi ţârâitul soneriei. Alex îşi eliberă mâna.

– A venit medicul.

***

Hammond se trezi tresărind, cu numele ei pe buze. Trebuia neapărat să-i spună ceva. Era un lucru urgent, care necesita o discuție imediată.

– Alex! Vocea îi sună strident, ceea ce îl alarmă. Încercă să se ridice în capul oaselor. Brațul îi era înțepenit. Asta îl făcu să-și aducă aminte ce se întâmplase.

Deschise ochii. Era întins în propriul lui pat. Încăperea era cufundată în semiîntuneric. O veioză micuță – o veioză adusă de pe hol – stătea într-o nișă din perete.

– Sunt aici.

Alex se materializă deodată din neant și se aplecă peste pat, punându-și mâna pe umărul lui. În timp ce el dormise, ea făcuse un duș. Își spălase și părul. Își schimbase hainele, exact ca la cabană, cu unul din tricourile lui.

– Este timpul să mai iei un calmant. Vrei?

– Nu, mă simt bine.

– Dar niște apă? El scutură capul, refuzându-i și această ofertă. Înapoi la culcare, atunci.

După ce-i aranjă cearșaful pe piept, Alex vru să plece, dar Hammond își puse palma peste mâna ei, lipindu-i-o de pieptul lui.

– Cât este ceasul?

– Două și un pic. Ai dormit vreo două ore.

– Cine a fost medicul ăla?

– Un prieten de-al meu. Un prieten foarte bun. Putem avea încredere în el.

– Ești sigură?

– Ne-am făcut reciproc tot felul de servicii profesionale. Cred că nu are sens să mai vin și cu alte argumente ca să te conving că este demn de toată încrederea. M-a sfătuit insistent să te duc la spital, însă am ieșit învingătoare din discuția pe care am purtat-o.

– Spunându-i ce?

– Că nu vrei să treci prin toată tevatura pe care o presupune declararea unui atentat.

– Și a acceptat explicația asta?

– Nu, pentru că azi-dimineață l-a văzut pe Smilow, însoțit de toată șleahta lui, în fața casei mele, și și-a dat seama că este ceva în neregulă. Dar nu i-am dat șansa să mai deschidă gura.

Dacă rănile tale ar fi justificat cu adevărat internarea, te-aş fi dus singură la spital, orice s-ar fi întâmplat, dar imediat ce le-am văzut curăţate, am ajuns la concluzia că ne putem ocupa de ele şi aici. De fapt, cred că Doug te-a tratat mai bine decât te-ar fi tratat cei de la Urgenţă.

– Mi-l amintesc foarte vag, ca prin ceaţă.

– Nu mă mir că nu-ţi aminteşti mare lucru, pentru că ţi-a făcut o injecţie care te-a cam scos din funcţiune. În plus, trauma puternică pe care ai suferit-o te-a epuizat, iar hemoragia te-a slăbit. Zâmbind, Alex îl mângâie pe frunte. Ne-ai dat al naibii de mult de furcă până ce te-am cărat pe scări în sus, până aici. Păcat că n-avem o înregistrare video. Am fi putut s-o trimitem la emisiunea de televiziune care prezintă cele mai caraghioase secvenţe din viaţa unor oameni.

– Voi putea să-mi păstrez braţul?

Luându-l în glumă, Alex declară solemn:

– Doug a vrut să ţi-l ia. Noroc cu mine, că nu l-am lăsat. M-am aruncat cu tot trupul peste el, ca să ţi-l protejez.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Acum, serios vorbind, rana de la braţ este superficială. Cuţitul a tăiat pielea, a pătruns prin câteva straturi, însă, slavă Domnului, n-a afectat nici muşchii, nici nervii. Piciorul n-a avut nevoie să fie cusut. Medicul a spus că rana ţi se va închide singură, în decurs de câteva zile. Ţi-a făcut o injecţie cu antitetanos şi una cu antibiotice. La ultima, cel puţin, seringa a fost plină. Te va cam durea fundul. De asemenea, ţi-a lăsat nişte pastile. Unele sunt antibiotice, altele calmante. Pe astea din urmă le iei una la patru ore.

Braţul lui drept, acum frumos bandajat, era sprijinit pe o pernă.

– Am senzaţia că-i din plumb, spuse Hammond, dar nu mă doare.

– Ţi-a făcut o anestezie locală. Când va dispărea efectul, va începe să te doară. Mâine te vei bucura de calmantele pe care ţi le-a lăsat. Vei putea să-ţi scoţi firele abia săptămâna viitoare. Până atunci, trebuie să ţii braţul atârnat de gât, cu o eşarfă. Ori de câte ori poţi, ridică-l. Ah, şi evită să-l umezeşti.

– Apropo de umezeală. Ce s-a întâmplat cu sângele? Eram mânjit din cap până în picioare.

– Te-am spălat. Aşa, în pat... cum am putut.

– Regret că am pierdut ocazia să văd spectacolul ăsta. Hammond făcu un efort pentru a zâmbi. Abia își mai ținea ochii deschiși.

– Și să știi că am făcut curat în mașină și în baie. Toate sclipesc.

– Ești un înger.

– Numai până la un punct. În momentul ăsta, ar fi trebuit să mă aflu la parter, ca să spăl prosoapele.

– Aruncă-le naibii.

– Eram sigură că așa vei spune și le-am aruncat. Oricum, am preferat să stau aici, ca să te supraveghez.

Cu tandrețe, ea își trecu degetele prin părul lui, de parcă ar fi vrut să-l pieptene. Hammond se fâțâi puțin, pentru a-și găsi o poziție mai confortabilă. Dar se strâmbă de durere.

– Îți mai dau o pastilă.

De data aceasta, acceptă. De fapt, aproape că ațipise atunci când Alex îi strecură tableta între buze, ridicându-i capul de pe pernă, pentru a-l ajuta să bea apă din paharul pe care i-l apropiase de gură. Hammond înghiți anestezicul. Opuse rezistență abia atunci când Alex vru să-i lase din nou capul pe pernă. Agățându-se de ea, o împunse încetișor în piept cu vârful nasului. Sânii își profilau rotunjimile ademenitoare prin materialul moale al vechiului lui tricou. Hammond îi prinse între buze unul dintre sfârcuri.

– Ai nevoie de somn, șopti ea, desprinzându-se cu delicatețe, pentru a-l lăsa să se întindă.

Hammond scoase un suspin de protest, dar ochii i se închiseră instantaneu. Mai simți totuși sărutul pe care i-l dădu Alex pe frunte. Și... mai simți ceva. Deschizând grăbit ochii, o surprinse plângând.

Mustrat de conștiință, o întrebă:

– Plângi din cauza afurisitului ăluia de raport și din cauza modului în care l-am procurat? Dumnezeule, Alex, îmi pare nespus de rău. Și, într-adevăr, îi părea rău. Regreta absolut totul. Și suferința pe care o avusese de îndurat Alex în copilărie și în adolescență, și reacția pe care o avusese când aflase prin ce trecuse ea.

– M-am comportat ca un ticălos.

Alex își scutură capul.

– Mi-ai salvat viața. Ai fost rănit din cauza mea. Dacă n-aș fi intrat în acel cartier...

– Sst! Întinzând mâna stângă, Hammond îi atinse obrazul. Alex îi prinse degetele şi i le lipi de pieptul ei, pentru ca apoi, cu capul aplecat, să le sărute de mai multe ori la rând încheieturile.

– Mi-a fost atât de teamă, Hammond... Buzele ei îi mângâiau degetele. Apoi Alex îi lipi dosul palmei de obrazul ei umezit de lacrimi. Ai suferit foarte mult din cauza mea. Şi vei mai suferi.

Hammond se strădui să rămână treaz deoarece discuţia pe care o purtau era foarte importantă.

– Alex... te iubesc.

Ea îi aruncă mâna de parcă ar fi ars-o.

– Ce?

– Te iubesc...

– Nu-i adevărat, Hammond. Nu mă iubeşti. Vorbea încet, dar tonul îi era ferm. Să nu mai spui aşa ceva. Nici măcar nu mă cunoşti.

– Te cunosc, zise Hammond, după care închise ochii, permiţându-şi un preţios răgaz de odihnă, încercând să adune energia necesară pentru a spune ceea ce avea de spus. Te-am iubit din... „din ziua în care te-am întâlnit. Când te-am văzut pe partea opusă a ringului de dans, am avut senzaţia că te cunosc de-o viaţă."

El gândi aceste cuvinte, fără să fie sigur dacă le dădu glas. Deschizându-şi ochii, îşi focalizâ cu greu privirea pe faţa ei şi îi adresă un zâmbet trist.

– De ce naiba a trebuit să avem parte de harababura asta afurisită?

Alex prinse cu limba o lacrimă ajunsă în colţul buzelor. Deschise gura să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele. Probabil că era la fel de tulburată ca el deoarece i se întâmpla pentru prima oară în viaţă să fie cu adevărat îndrăgostită.

El bătu cu palma în pat, pe partea stângă.

Alex scutură capul, refuzându-i invitaţia.

– Ţi-aş putea face rău.

– Întinde-te aici, insistă Hammond.

Ea ezită doar o secundă, apoi ocoli patul şi se strecură sub cearşaf, lângă el, şi îşi puse mâna pe pieptul lui.

– Dacă m-aş apropia mai mult, te-aş putea lovi.

Hammond ar mai fi vrut să spună mai multe lucruri, dar anestezicul începuse să-şi facă efectul. Prezenţa ei îl consola într-o oarecare

măsură. Ar fi vrut să se bucure de ea, însă împotriva voinței lui, se cufundă rapid într-o altă lume.

***

După un timp se trezi. Nu deschise ochii. De fapt, nu voia să se trezească de tot. Nu-l durea nimic. Mai mult decât atât, se afla într-o stare de beatitudine. Calmantele fuseseră providențiale.

Alex se mișcă. O clipă mai târziu, o simți ridicându-se în capul oaselor.

– Hammond, ești treaz?

– Hmm.

– Să-ți aduc ceva?

Probabil că răspunsul lui bolborosit fu luat de Alex drept refuz, deoarece aceasta se întinse din nou pe pat. Câteva secunde mai târziu, urmă o altă bolboroseală.

– Ce este? Capul ei se ridică iarăși de pe pernă. Hammond continua să stea cu ochii închiși. Hammond? îngrijorată, Alex îi puse mâna pe piept. Te doare? Vrei niște apă?

Așezându-și palma peste mâna ei, el i-o ghidă în jos, pe sub cearșaf.

Apoi, copleșit de plăcere, se întoarse, într-o stare de semiconștiență, care părea să-i aducă mai multe satisfacții decât un vis erotic. La fel ca în orice fantezie erotică, această stare nu presupunea participarea lui. Nu trebuia decât să renunțe la autocontrol, pentru a se lăsa pradă senzațiilor. Fie ce-o fi, evenimentele n-au decât să se petreacă după cum o dicta soarta. Lasă-te dus de val. Saltă pe crestele undelor blânde ale simțurilor, permițându-le să te ducă încotro vor ele.

Ritmul de intensificare al senzațiilor era încântător de lent. Nu exista termen limită. Nu se punea problema presiunilor exterioare sau a reincriminărilor. Visele erau, din fericire, lipsite de consecințe.

Conștientiza mișcările lui Alex, care încercă să-și schimbe poziția, însă delicatele ei sărutări preliminare nu reușiră să-l pregătească pentru umezeala caldă în care se simți brusc învăluit. Mișcarea ei senzuală de du-te-vino nu se putea compara cu nimic din ceea ce trăise până atunci. Ținându-și respirația, se lăsă pradă senzațiilor. Întregul trup i se cufundă greu în saltea, ca într-o cadă plină cu apă caldă. Se afla într-o stare de letargie totală.

Din instinct, îşi mişcă mâna. O întinse. Căută. Găsi... Moliciune. Mătase. Adâncimi misterioase. Centrul universului. Drumul spre Viaţă.

Îşi mişcă degetele, dar nu prea repede, pentru a simţi acele mici tresăriri de excitaţie. Buricul degetului mare pusese stăpânire pe micuţul „creier" al reacţiilor trupeşti primare. Atins într-un anumit mod, el îi smulgea lui Alex câte un suspin uşor. De fapt, acelea nu puteau fi numite sunete, ci mai degrabă vibraţii născute în interiorul gurii ei şi trimise înapoi la el.

Acest vis pe care îl trăiau în realitate, această uitare era atât de dulce, încât nu voia cu nici un preţ să renunţe la ea, nici măcar după descărcarea lentă, dar copleşitoare, care îi dădu senzaţia că se dizolvase.

Undeva, pe la hotarul stării de conştienţă, îl pândea ceva urât, ameninţător, însă refuza să se uite într-acolo. Cel puţin, nu acum. Nu în seara asta. Mâine.

***

Ziua de „mâine" începu pentru Hammond trei ore mai târziu, cu un exploziv „Iisuse Hristoase!"

JOI

Capitolul 27

Steffi continuă să țipe, în timp ce urca în fugă treptele. Ajungând la ușa dormitorului lui Hammond, ea năvăli înăuntru. Îl găsi în pat, ridicat în capul oaselor. Stătea cu spatele drept și se ținea de cap cu ambele mâini. După cum arăta, părea a se afla la un pas de un infarct.

– Am crezut că ai fost ucis. Am văzut prosoapele alea pline de sânge...

– Fir-ar să fie, Steffi. Era să fac un stop cardiac din cauza ta.

– Tu? Poate eu! Te simți bine?

El se uită agitat prin cameră, de parcă ar fi căutat ceva.

– Cât este ceasul? Ce faci aici? Cum ai intrat?

– Mai am cheia ta, ai uitat? Dar chestiile astea nu contează. Ce ți s-a întâmplat?

– Ăăă... Hammond își privi brațul bandajat ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Eu... ăăă... am fost atacat de un hoț, aseară, bâigui el arătând spre comodă. Ești drăguță să-mi aduci o pereche de chiloți?

– Atacat de un hoț? Unde?

Chiloții lui se găseau în al doilea sertar de sus. Steffi îi aduse o pereche. El se răsuci, lăsându-și picioarele pe podea.

– Și la picior ești rănit?

– Da. Dar nu la fel de grav ca la braț. Aplecându-se, Hammond își băgă labele picioarelor în chiloți, apoi îi trase în sus, până la jumătatea coapselor. Înainte de a se ridica, îi aruncă lui Stefanie o privire grăitoare.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Hammond! Doar te-am mai văzut gol.

Aruncându-şi cearşaful într-o parte, el se ridică în picioare pentru a-şi trage chiloţii. Apoi, luând paharul cu apă de pe noptieră, îl goli dintr-o singură înghiţitură.

– Ai de gând să-mi spui ce ţi s-a întâmplat sau nu?

– Ţi-am zis că am fost...

– Atacat de un hoţ. Chestia asta am înţeles-o. Ce-i cu braţul tău?

– Este crestat. Ca şi piciorul.

– Dumnezeule, ai fi putut să mori. Pe unde te aflai? După ce îi explică pe unde umblase cu o seară în urmă, Steffi spuse: Păi, nu-i de mirare. Ce naiba ai căutat în cartierul ăla?

– Îţi aduci aminte de Loretta Boothe?

– Beţiva?

Hammond se încruntă, însă o aprobă printr-o înclinare a capului.

– Acum nu mai bea, şi este dornică să se ocupe din nou de investigaţii. M-a rugat să accept să mă întâlnesc cu ea într-unul dintre localurile pe care obişnuia să le frecventeze. Când m-am întors la maşină, tipul ăsta m-a atacat. I-am opus rezistenţă. Avea un şiş, pe care îl mânuia ca un descreierat. Am luptat cu el până când am reuşit să intru în maşină. Când am ajuns acasă, am dat telefon unui medic. El mi-a cusut rana.

– Ai anunţat poliţia?

– N-am vrut să fiu supus unor interogatorii enervante, dar se pare că nu pot scăpa de ele. Din cauza ta.

– De ce nu te-ai dus la spital?

– Din acelaşi motiv. Hammond se îndreptă spre baie. Şchiopăta. Oricum, rănile nu sunt atât de grave încât să justifice un drum până la spital.

– Nu sunt atât de grave?! Hammond, la parter e un sac de gunoi plin cu prosoape însângerate.

– Aparenţele înşală. Situaţia este mai puţin gravă decât pare. Pe parcursul întregii nopţi n-am avut nevoie decât de două calmante. Mă scuzi? întrebă în final, văzând că Steffi venise după el, în baie.

Când Stefanie ieşi, Hammond închise uşa. De dincolo de ea, o auzi ridicându-şi vocea pentru a fi auzită.

– Nu numai că ţi-am văzut-o, dar te-am zărit şi făcând pipi.

Întorcându-se lângă pat, ea se aşeză exact în locul în care stătuse el cu câteva clipe înainte. Pe noptieră, alături de sticla de apă minerală, acum goală, şi de pahar, se afla o bandă din material

gros, cu care se prinde brațul rănit de gât, și o sticluță din plastic, cu medicamente. După etichetă, rezulta că era vorba de o mostră luată din farmacie. Numele medicului nu apărea scris.

Ieșind din baie, Hammond veni șchiopătând direct spre ea, îi dădu un ușor ghiont pentru a o face să înțeleagă că trebuie să se ridice în picioare, apoi întinse peste cearșafuri o cuvertură.

– De când ai devenit atât de țâfnos? întrebă Steffi.

– Dar tu de când ai devenit atât de gălăgioasă?

– Nu crezi că am dreptul să fac puțin tam-tam? Hammond, primul lucru pe care l-am văzut intrând aici a fost sacul cu prosoape însângerate. N-ai decât să crezi că sunt prea sentimentală, dar sacul ăla m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva colegul meu – și fostul meu iubit, față de care simt încă afecțiune – a fost ciopârțit cu toporul.

Sceptic, Hammond își ridică o sprânceană.

– Crezi că asasinul, după ce mă ciopârțea, ar fi strâns mizeria pe care a făcut-o?

– Unii criminali sunt meticuloși. Dar ai deviat discuția. Se pare că ți-a scăpat ideea esențială pe care am vrut să ți-o transmit.

– Nu mi-a scăpat nimic, Steffi. Ți-ai făcut griji pentru mine. Dacă se întâmpla invers, și eu aș fi reacționat la fel, însă, după cum vezi, încă mai respir. Sunt rănit, învinețit, bătut, dar respir. Mă voi simți mult mai bine după un duș fierbinte și câteva cești de cafea, și mai fierbinți.

– Îmi dai de înțeles că este cazul să plec?

– Constat că și tu ai intuiție. Nici ție nu ți-a scăpat ideea esențială.

Privirile lui Stefanie se opriră pe bandajul de pe mâna lui dreaptă.

– Ce medic ai chemat?

– Nu-l cunoști. Este un vechi prieten de-al meu, din anii de colegiu, îmi rămăsese dator cu o favoare.

– Cum îl cheamă?

– Ce contează? Oricum nu-l cunoști.

– Hmm.

– Ce?

– Nimic.

– Hai, zi. Întreabă-mă.

– De ce n-ai vrut să declari atentatul?

– Ar fi fost o bătaie de cap inutilă. Hoțul nu mi-a furat nimic.

– Dar te-a atacat cu o armă albă.

Extrem de iritat, adresându-i-se de parcă ar fi avut în față o prostănacă, el spuse:

– Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă mergeam să dau declarație la poliție, pentru că n-aș fi în stare să-l identific pe individ. Sincer, nici măcar nu știu dacă era alb, negru sau hispanic, înalt sau scund, slab sau gras, păros sau spân. Era întuneric, iar incidentul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. N-am zărit decât lucirile lamei care s-a îndreptat spre mine, și mi-a fost de ajuns. De aia mi-am și luat tălpășița cât de repede am putut.

Aș pierde vremea de pomană repovestind episodul ăsta la poliție, fiindcă tot ce vor face va fi să întocmească un raport, și cu asta basta. Au lucruri mai bune de făcut, și eu de asemenea. Făcând o grimasă, Hammond își prinse brațul drept cu mâna stângă. Acum ești drăguță să mă lași singur ca să fac un duș și să mă îmbrac?

– N-ai nevoie de ajutor?

– Mulțumesc. Mă descurc.

– De ce nu-ți iei o zi liberă? Aș putea trece pe la tine la amiază, ca să-ți pregătesc prânzul. Tot atunci, ți-aș spune ce am aflat despre tip.

Hammond deschise sertarul în care își ținea tricourile. Steffi glumise de nenumărate ori pe seama tricourilor lui uzate, dar lui îi plăcea să le poarte prin casă. Îl luă pe cel de deasupra teancului. Probabil că este unul dintre favoritele lui, se gândi Steffi văzându-l cum zâmbește și-l duce la nas pentru a-l mirosi.

– Ce tip?

– Ah, nu ți-am spus! exclamă Steffi, pocnindu-se peste frunte. Văzându-te în halul ăsta, am uitat de ce am venit. În timp ce mergeam spre serviciu, am fost sunată de Smilow, pe celular. Într-una din celulele închisorii municipale este un tip.

Fascinația pe care părea s-o producă acel tricou asupra lui Hammond se spulberă din cauza lui Stefanie, însă el continuă să se joace cu materialul lui moale. Absent, remarcă:

– În celulele închisorii municipale sunt o mulțime de tipi.

– Dar numai unul pretinde că este fratele doctoriței Alex Ladd.

Hammond se roti brusc pe călcâie. Fața i se făcuse albă ca varul. Steffi presupuse că neașteptata lui paloare se datora durerilor. Probabil că, întorcându-se atât de repede, își lovise cotul brațului

rănit de colţul sertarului deschis. Pentru a-şi redobândi echilibrul, el întinse lateral braţul stâng.

– Hammond, cred că ai da dovadă de nebunie dacă ţi-ar trece prin minte să mergi astăzi la birou. Uită-te la tine. Abia te poţi ţine pe picioare. Ca să nu mai zic că eşti alb ca cearşafurile de pe pat. Braţul...

– Dă-l naibii de braţ!

– Nu ţipa la mine.

– Atunci, nu mă mai dădăci.

– Eşti rănit.

– N-am nimic. Ia zi, ce-i cu tipul ăla?

– Îl cheamă Bobby Turnbull. Ba nu... Mă rog, ceva de genul ăsta.

– De ce a fost băgat la zdup?

– Smilow n-a ajuns să-mi spună. Am întrerupt prea repede legătura telefonică. După ce am vorbit cu el am venit direct aici.

– Dar ce ţi-a...

– Hammond, pe bune! Şi mai vorbeai de interogatoriile enervante. Tot ce ştiu e că acest Trimble – aşa-l cheamă, Bobby Trimble – a fost arestat aseară şi că s-a folosit de singurul apel la care avea dreptul pentru a o suna pe Alex Ladd. Aceasta însă nu era acasă. Unul dintre paznici a fost suficient de isteţ pentru a-i reţine numele, deoarece ştia că femeia aceasta are o oarecare legătură cu uciderea lui Pettijohn. El a fost cel care a luat legătura cu Smilow.

Hammond puse tricoul la loc, apoi închise sertarul, dându-i un ghiont violent.

– M-am răzgândit. Nu pleca. Îmi va fi greu să conduc cu braţul atârnat de gât, aşa că te angajez pe post de şofer. Dă-mi cinci minute.

În timp ce el se pregătea de plecare, Steffi se duse la parter, pentru a-l suna pe Smilow. Trebuia neapărat să-i explice de ce întârzia.

– A fost atacat de un hoţ?

– Cel puţin, aşa susţine.

După o scurtă pauză, Smilow întrebă:

– Ai vreun motiv să te îndoieşti de sinceritatea lui?

– N-aş zice. Doar că... gânditoare, Steffi rămase cu privirea aţintită spre uşa toaletei, al cărei prag era blocat acum de un sac din plastic, plin cu prosoape însângerate. Mi se pare că domnului

Crimă şi Pedeapsă nu-i prea stă în fire să treacă cu vederea un atac armat. A tot încercat să minimalizeze gravitatea rănilor cu care s-a ales, dar arată de parcă s-ar fi luat la trântă cu un urs grizzly.

– Poate că-i este jenă că a dat dovadă de atâta imprudenţă.

– Poate. În orice caz, ajungem la tine în cincisprezece minute.

Nu-i spusese lui Smilow despre scuza dubioasă de care se folosise pentru a-i explica de ce nu se dusese la spital pentru a fi tratat. Minciuna cu medicul care îi era un „vechi prieten din facultate" era prea trasă de păr. Hammond nu ştia să mintă. Trebuia să ia lecţii de la Alex Ladd. După toate aparenţele, el admira la acea doamnă tocmai această înclinaţie spre...

Mintea lui Stefanie apăsă brusc pe frână.

Privind în gol, se trezi asaltată de gânduri incredibile, care îi zburau prin creier cu viteza luminii, şuierând ca nişte săgeţi prin aer. Încercarea de a le opri echivala cu prinderea unei comete.

Hammond cobora, şontâc-şontâc, scările.

Steffi o porni pe urmele lui, spre uşa de la intrare, nu înainte de a înşfăca pe furiş unul dintre prosoapele însângerate din sac, pentru a-l ascunde în geantă.

***

Bobby Trimble era groaznic de speriat, dar ar fi preferat să-l ia dracu' decât să le permită afurisiţilor de poliţişti să vadă că tremură de frică. Fir-ar ei ai naibii de copoi.

Situaţia în care se afla se datora unei profesoare demodate, supraponderale, care, pe deasupra, mai era şi fată bătrână. Era o insultă la adresa lui ca tocmai o asemenea femeiuşcă să-i vină de hac. Nu făcuse nici un efort ca să o cucerească. Tactica de seducţie pe care o folosise în cazul ei fusese una plictisitoare şi de rutină. Se chinuise să nu adoarmă în tot acel timp.

Cine ar fi putut bănui că „demodata" aia se va transforma într-o femeie fatală, în sensul literal al cuvântului?

Aseară fusese pe cale să dea o lovitură de zile mari cu o văduvă din Denver, care avea la urechi şi pe ambele mâini nişte diamante mari cât farurile de maşină. Pietrele acelea i-ar fi asigurat traiul pentru multă vreme. Văduva dăduse imediat dovadă de un simţ al umorului cam deocheat şi de o puternică dorinţă de aventură, aşa că el nu făcuse decât să profite de înclinaţiile ei. Cu o mână sub

fusta ei, tocmai îi descria cum reuşiseră farmecele ei să-i întărească bărbăţia, când doi poliţişti îl apucaseră de subsuori şi îl târâseră afară din clubul de noapte.

Aici, îl răstigniseră pe o maşină de patrulare, pentru a-l pipăi peste tot, de parcă ar fi fost un delincvent de drept comun. Îi citiseră şi drepturile. Cu colţul ochiului, el o zărise pe pedanta profesoară din Indiana stând cu o pereche de pantofi în mână.

– A naibii ticăloasă, bombăni el, exact în momentul în care uşa celulei se deschise.

– Ce-i, Bobby? Ai zis ceva?

Tipul acela îi era oarecum cunoscut, însă Bobby nu ştia de unde să-l ia. Nu era un bărbat înalt, dar mersul ţanţoş cu care intrase în celulă dădea impresia că era. Purta un costum din trei piese, pe care Bobby îl aprecie dintr-o privire ca fiind de primă calitate. Aşa cum era şi colonia cu care se dădea.

El îi scuturâ mâna avocatului din oficiu care se ocupa de Bobby, un individ pe nume Heinz, precum marca de ketchup, care arăta ca un ratat şi care-l sfătuise între timp pe Bobby să-şi ţină gura, până se lămureau despre ce este vorba. Apoi, acesta se aşeză la capătul măsuţei, mascându-şi politicos cu dosul palmei un căscat. Oricum, după apariţia celuilalt bărbat, avocatul îşi schimbă atitudinea şi intră în alertă.

Aşezându-se în faţa lui Bobby, noul-venit se prezentă: „Detectiv Rory Smilow". Bobby nu avea deloc încredere în zâmbetul lui.

– Mă aflu aici pentru a-ţi uşura situaţia, Bobby, îl auzi el spunând.

Dar Bobby nu dădu doi bani pe această promisiune.

– Serios? Dacă este adevărat, aţi putea începe prin a asculta varianta mea. Ticăloasa aceea v-a minţit.

– Nu ai violat-o?

Faţa lui Bobby căzu. Sfincterul, în schimb, i se contractă.

– S-o violez?

– Domnule Smilow, la fel ca şi clientul meu, sunt de părere că asta nu a fost decât o ofensă gratuită, o scorneală menită să ne stoarcă de bani. Plângerea scrisă depusă de domnişoara Rogers nu conţine cuvântul „viol", spuse Heinz, nervos.

– După ce a depus plângerea, reclamanta a mai discutat problema cu o polițistă, îi explică Smilow. I s-a părut stânjenitor să le dea ofițerilor noștri prea multe detalii.

– Dacă pretinde, totuși, că a fost violată, trebuie să mă mai consult o dată cu clientul meu.

Bobby, care trecuse peste șocul inițial, se uită disprețuitor la avocat.

– Nu avem de ce să ne consultăm. N-am violat-o. Tot ceea ce am făcut a fost în deplin consens.

Deschizând un dosar, Smilow își plimbă repede privirile peste raportul poliției.

– Ai agățat-o într-un club de noapte. În conformitate cu declarațiile domnișoarei Rogers, i-ai cumpărat mai multe rânduri de băutură, pentru a o ameți.

– Da, am cumpărat mai multe băututi. Și tot da, tăria a amețit-o. Dar nu am forțat-o să bea.

– Ai condus-o până la hotel și ai făcut sex cu ea. Smilow își ridică privirile din dosar. Este adevărat?

Bobby nu rezistă tentației de a nu răspunde provocării mute din ochii bărbatului aflat în fața lui.

– Da, este adevărat. Și i-a plăcut al naibii de mult. Agitat, Heinz își drese glasul.

– Domnule Trimble, vă sfătuiesc să nu mai vorbiți. Orice declarație poate fi folosită împotriva dumneavoastră. Nu uitați!

– Credeți că am de gând să-i permit unei umflate să mă acuze de viol fără să mă apăr?

– Tocmai de aceea se deschid procesele. Ca acuzații să se poată apăra.

– Dă-le dracului de procese. Și du-te și tu la dracu', odată cu ele. Bobby își întoarse din nou privirile spre Smilow. Femeia aia scoate numai minciuni printre dinții ăia de hârciog.

– Ai făcut sex cu ea în timp ce se afla sub influența băuturii?

– Evident, îmboldit de ea.

Dând impresia că se afla la ananghie, Smilow oftă și își frecă sprânceana.

– Te cred, domnule Trimble, chiar te cred, numai că, din punct de vedere legal, te afli într-o situație cam strâmtorată. Legile s-au schimbat. Formulările lor au fost cizelate cu mare finețe. Din cauza

sesizărilor frecvente ale opiniei publice cu privire la pedepsele aplicate violatorilor, avocaţii acuzării şi judecătorii au devenit intransigenţi. Nu vor să fie făcuţi responsabili pentru eliberarea unui violator...

– Eu nu am de ce să violez femeile, exclamă Bobby. De obicei, se întâmplă exact invers. Ele sar pe mine.

– Înţeleg, îi replică Smilow cu calm, însă în cazul în care domnişoara Rogers va afirma în faţa juraţilor că nu a avut mintea clară din cauza băuturii pe care i-ai oferit-o cu forţa, un avocat districtual bun ar putea demonstra că a fost vorba de viol.

De obicei, Bobby îşi încrucişa braţele la piept deoarece această poziţie îi conferea un aer nonşalant. Acum însă o alese pentru că nu mai avea mult până să intre în panică. Mai primise o pedeapsă cu închisoarea, la vârsta de optsprezece ani. Şi nu-i făcuse plăcere. Nici cât negru sub unghie. Îşi jurase atunci că nu va mai intra niciodată la zdup. De teamă ca vocea să nu-i trădeze spaimele interioare, nu scoase un cuvânt.

Smilow continuă:

– În momentul arestării te aflai în posesia unor droguri.

– Aveam doar câteva ţigări cu marijuana. Tipei ăleia, cum naiba o chema-o, nu i-am dat nici una.

Smilow îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

– Sigur nu?

– Nu risipesc un fum atât de bun pe una ca ea. S-a lăsat prea uşor agăţată. N-am fost nevoit s-o ameţesc pentru a obţine ceea ce voiam.

– Oricum, tot ai o mică problemă. Crezi că juriul te va crede? De o parte tu, un amator de plăceri sexuale, care se învârteşte prin lumea mondenă, de alta ea, o femeie simplă, cu aspect agreabil.

În timp ce Bobby încerca să găsească răspunsul potrivit, uşa se deschise din nou. În celulă intră o doamnă. Era o femeie minionă, cu păr închis la culoare, lucios, tuns scurt. Ochi negri. Picioare frumoase. Sâni mici, dar obraznici. Avea un singur defect: tupeul, pe care Bobby i-l detectă de cum o zări.

Femeia spuse:

– Sper că micuţa noastră „găleată de gunoi" n-a început să pută. Adică să se confeseze, voiam să zic.

Smilow o prezentă pe Stefanie Mundell, de la Biroul regional de avocatură. Heinz se cam înverzise la faţă şi începuse să înghită cu noduri. Faptul că propriul lui avocat tremura la apariţia acestei nemernice nu era un semn bun. Heinz părea gata să vomite.

Smilow îi oferi femeii un scaun, dar ea spuse că preferă să rămână în picioare.

– Nu stau mult. Am vrut doar să-l avertizez pe domnul Trimble că violurile sunt specialitatea mea. Pentru cei care se află la prima acuzaţie de acest gen, cer juriului o pedeapsă deosebită: castrarea, dar nu aceea care se realizează pe cale radiologică. Sprijinindu-şi palmele pe blatul mesei, ea se înclină apropiindu-şi faţa de Bobby. Pentru ceea ce i-ai făcut sărmanei Ellen Rogers, abia aştept să-ţi văd boaşele puse pe butuc.

– Nu am violat-o.

Negarea lui sinceră n-o făcu pe doamna Mundell să bată în retragere. Din contră, rânjindu-i, ea spuse:

– Ne revedem la tribunal, Bobby. Apoi, rotindu-se pe tocurile înalte, plecă, trântind uşa în urma ei.

Smilow îşi masă falca, apoi clătină capul a regret.

– Te compătimesc, Bobby. Mă tem că vei avea mari probleme dacă avocata acuzării va fi Steffi Mundell.

– Poate că domnul Trimble se va gândi să accepte că este vinovat, pentru a obţine o condamnare mai uşoară.

Bobby îi aruncă o privire furioasă lui Heinz, care făcuse această sugestie.

– Cine ţi-a cerut părerea? Nu accept că sunt vinovat, oricare ar fi acuzaţia, s-a înţeles?

– Dar furtul...

– Domnilor, interveni Smilow, întrerupându-le discuţia. Tocmai mi-a venit o idee. Se pare că doamna Mundell se va implica în acest caz. Dacă da, să ştiţi că aţi putea avea o cale de scăpare.

Cu un calm nenatural, Bobby întrebă:

– Care-i ideea?

– Ea se ocupă şi de cazul Pettijohn.

„Beculeţ roşu de alarmă!"

Brusc, Bobby îşi aminti unde îl mai văzuse pe Smilow. La televizor, în seara zilei în care fusese ucis Pettijohn. El era detectivul de la Omucideri care primise sarcina să se ocupe de investigaţii.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Bobby încercă să pară complet degajat, deşi, în realitate, începuse să transpire ca un burete îmbibat cu apă.

– De cazul Pettijohn?

Smilow îi aruncă o privire lungă, dură, ucigătoare. În cele din urmă, oftând, închise dosarul.

– M-am gândit că am putea să ne ajutăm reciproc, Bobby. Dacă ai de gând s-o faci pe prostul, mă forţezi s-o las pe doamna Mundell să se dea la tine.

Apoi, detectivul îşi împinse cu violenţă scaunul în spate, făcându-l să râcâie podeaua, şi părăsi celula fără a mai scoate o vorbă.

Întorcându-şi privirile spre Heinz, Bobby ridică din umeri.

– Am încercat să-l duc de nas pe Rory Smilow. Proastă idee.

Capitolul 28

Timp de o jumătate de oră, Smilow şi Steffi nu făcură altceva decât să se felicite reciproc pentru modul în care îl manipulaseră pe Bobby Trimble. Hammond înghiţi cu greu scena.

– Perioada de gândire pe care i-am dat-o a depăşit o oră, îi spuse Smilow lui Hammond, probabil pentru a zecea oară.

– Mi-ai zis.

– S-a apucat să vorbească imediat ce ne-a văzut reintrând în celulă, ciripi Steffi.

– Cred că ai jucat foarte bine rolul de avocată afurisită.

– Aşa zic şi eu, se lăudă ea. Bobby a fost convins că va fi acuzat de viol.

Ellen Rogers nu pomenise de viol. Dimpotrivă, profesoara îşi recunoscuse vinovăţia, susţinând că din cauza prostiei ei i se furaseră cărţile de credit şi banii. Ea voise doar să-l vadă pe Bobby Trimble prins, astfel încât să nu mai aibă parte şi alte femei de experienţe atât de umilitoare.

Profesoara făcuse toate aranjamentele necesare pentru a se întoarce în Indianapolis, dar le dăduse clar de înţeles că era dornică să depună mărturie împotriva lui Trimble, în cazul în care se ajungea la proces. Părăsise acum oraşul, fără să ştie ce cadou făcuse Departamentului de Poliţie din Charleston.

– Abia aştept să văd ce mutră va face Alex Ladd când va auzi înregistrarea de pe casetă. Hammond, pur şi simplu n-o să-ţi vină să crezi, spuse Steffi exaltată. Ne-ai cerut un mobil. Ei, poftim, îl ai. Ţi-l oferim pe tavă.

Hammond trase aer pe gură, pentru a-şi controla senzaţia de greaţă, care îl chinuia încă de când aflase că fratele vitreg al lui Alex se găseşte în custodia poliţiei. Doamne, ce mândri mai erau

Steffi şi Smilow de înregistrarea lor afurisită! Salivau doar la gândul că, în curând, i-o vor pune s-o asculte, fără să aibă habar că el cunoştea, în principiu, conţinutul casetei. Aflase povestea vieţii lui Alex aseară, de la Loretta Boothe.

Chiar dacă faptele ar fi fost luate ca atare, fără interpretări, ele îi făceau lui Alex un portret foarte puţin flatant. Dacă mai erau luate în consideraţie şi înfloriturile lui Bobby, care căutase cu siguranţă ca varianta lui să se potrivească scopurilor pe care le urmărea, va rezulta un dezastru. După cum bine observase Steffi, informaţiile obţinute despre Alex le furnizau mobilul crimei. Da, mobilul crimei, care le lipsise până atunci, le era acum oferit pe tavă.

Hammond sperase că investigaţiile lui Smilow nu vor fi la fel de serioase ca cele făcute de Loretta, şi că va reuşi să întârzie acest caz pe termen nelimitat, până când va reuşi să determine natura legăturii dintre Alex şi Pettijohn, explicându-i lui Alex care fusese scopul vizitei pe care i-o făcuse el lui Lute.

Avea de gând să-i propună iubitei lui să-şi clarifice amândoi situaţia, spunându-i adevărul lui Smilow. El unul trebuia să-i fi spus oricum încă de la început detectivului despre întâlnirea lui cu Pettijohn. Fusese însă vorba de o problemă foarte delicată, pe care sperase s-o păstreze sub tăcere. Va trebui, de asemenea, s-o sfătuiască pe Alex să-l informeze pe Smilow cu privire la trecutul ei, înainte ca acesta să descopere singur şi să tragă concluzii pripite, deoarece acele concluzii îl vor determina să facă o conexiune între trecutul ei şi cazul Pettijohn.

Însă, din păcate, pierduse această ocazie. Până să dea buzna Steffi în locuinţa lui, Alex era deja plecată. Slavă Domnului că avusese ideea să dispară mai devreme, aşa încât Hammond considera că avuseseră noroc fiindcă nu fuseseră prinşi în pat împreună. O asemenea descoperire le-ar fi distrus amândurora credibilitatea în faţa lui Smilow, făcând ca mărturisirile lor să nu le fie luate în seamă.

Problema era că acum mai apăruse şi chestia asta!

Bobby Trimble se ivise din senin, în cel mai neprielnic moment posibil. Alex habar n-avea ce capcană i se pregătise, iar Hammond nu mai putea s-o avertizeze.

Se auzi un piuit. Toţi trei îşi verificară pagerele.

– Al meu a fost, spuse Hammond.

Smilow împinse telefonul, pentru a fi mai aproape de Hammond.

Hammond se uită la numărul înscris pe afişajul pagerului.

– Nu, mulţumesc. Am să-mi folosesc celularul. Scuzându-se, el ieşi din birou, pentru a profita de intimitatea relativă oferită de hol.

– Loretta, s-a întâmplat ceva?

– Aseară nu ne-am despărţit în termeni prea buni.

– Ce vrei să zici?

– Ai plecat dezamăgit.

– Nu-ţi face probleme din pricina mea.

– Ba îmi fac. Am vrut neapărat să-ţi fiu de folos, aşa că m-am mai dus o dată, în dimineaţa asta, până la arhiva regională. L-am găsit pe Harvey cumpărându-şi o ciocolată de la un automat de pe coridor.

– Loretta, n-am decât un minut la dispoziţie.

– Stai că ajung şi la subiect. L-am întrebat dacă i-a mai cerut cineva informaţii legate de cazul Pettijohn.

– Ai specificat că te interesează dacă s-au cerut în special informaţii privitoare la Alex Ladd?

– Nu. Am pomenit doar de Pettijohn. Am trântit numele ăsta aşa, într-o doară, ca să văd dacă muşcă momeala.

– Şi?

– A început să asude. Era o transpiraţie din aceea rece, care îl făcea să tremure din cap până în picioare. Practic, îi puteam auzi genunchii ciocnindu-se.

– Cine i-a cerut informaţii?

– Habar n-am. Pricăjitul ăla n-a vrut să sufle nici un nume.

– Loretta...

– Am încercat în toate felurile, Hammond. Crede-mă. Am ameninţat că-l dau în vileag, că-l torturez, că-l cotonogesc. L-am linguşit, am negociat, l-am dus cu zăhărelul. I-am oferit cantităţi nelimitate de băutură şi de droguri, femei, din rândurile profesionistelor. Nimic n-a mers. Este clar că a fost speriat de cel care l-a abordat. L-a lăsat fără grai. Pur şi simplu, nu vorbeşte.

– Bine, mulţumesc. Auzind un zgomot în spatele lui, Hammond aruncă o privire peste umăr. Frank Perkins tocmai apăruse de după colţ, însoţit de Alex.

– Vrei să mai fac ceva? întrebă Loretta.

– Momentan, nu. Îţi mulţumesc. Trebuie să închid. Hammond întrerupse imediat legătura telefonică şi se întorse exact în momentul în care Perkins şi Alex ajunseră în dreptul uşii lui Smilow. Văzându-l pe Hammond cum arată, avocatul apărării îl privi cu ochii măriţi de uimire.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Am fost atacat de un hoţ.

– Dumnezeule! După halul în care arăţi, se pare că n-a fost un hoţ obişnuit.

– Îmi va trece. Hammond o privi pe Alex. Am fost bine îngrijit, adăugă el.

Privirile lor se întâlniră o fracţiune de secundă. Hammond încercă să-i „telegrafieze" un mesaj de avertisment, însă avocatul ei îi dădu un uşor ghiont, îmboldind-o să intre în birou.

– Ce s-a mai întâmplat, domnule detectiv? întrebă el când ajunse înăuntru.

– Am făcut o înregistrare, care ar trebui ascultată de clienta ta.

– Ce fel de înregistrare?

– A unui interogatoriu la care l-am supus în dimineaţa asta, ceva mai devreme, pe un tip aflat în arestul nostru. Crede-mă, declaraţiile lui sunt relevante pentru cazul Pettijohn.

Perkins îi oferi lui Alex singurul scaun disponibil. Ceilalţi rămaseră în picioare, în acea încăpere micuţă. Smilow se oferi să-i aducă un scaun şi lui Hammond, însă acesta refuză. În momentul în care se aşeză, Alex mai reuşi să arunce o privire furişă spre el, însă nici de această dată Hammond nu avu cum s-o pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

Pe scurt, Smilow îi puse la curent pe Alex şi pe avocatul ei cu experienţa neplăcută prin care trecuse Ellen Rogers.

– Din fericire pentru noi, spuse el în final, doamna Rogers s-a dovedit a nu fi o violetă plăpândă. I-a dat de urmă singură bărbatului care a înşelat-o, apoi a anunţat poliţia.

– Nu văd ce...

– Pe bărbatul în cauză îl cheamă Bobby Trimble.

Hammond o privea cu mare atenţie pe Alex. Imediat ce Smilow începu să vorbească, ea îşi dădu seama ce urmează să spună. Închise ochii o fracţiune de secundă, apoi trase adânc aer în piept,

de parcă ar fi vrut să-şi adune puterile. În schimb, atunci când Smilow rosti numele lui Trimble, ea nu avu absolut nici o reacţie.

Smilow spuse:

– Îl cunoaşteţi pe domnul Trimble, nu-i aşa, doamnă Ladd?

Frank Perkins interveni:

– Aş dori să schimb câteva cuvinte cu clienta mea.

– Este în regulă, Frank, spuse Alex cu glas stins. Din nefericire, nu pot nega că-l cunosc pe Bobby Trimble.

Înainte ca Perkins să mai poată interveni, Smilow zise:

– Frank, înregistrarea de pe casetă este foarte grăitoare. Explicaţiile ar fi de prisos.

Apoi apăsă butonul de pornire al reportofonului.

Se auzi întâi vocea lui Smilow, care înşiră numele persoanelor prezente la interogatoriu, ora, locul, data şi condiţiile în care i se luase lui Trimble declaraţia. El mărturisise că o sedusese pe domnişoara Ellen Rogers cu scopul de a o jefui. Deşi nu i se garantase că va fi achitat, Stefanie Mundell îl asigurase că Biroul regional de avocatură va avea o atitudine favorabilă faţă de orice persoană care furnizează informaţii utile soluţionării cazului Lute Pettijohn.

Acestea fiind zise, Smilow pusese prima întrebare:

– Bobby... Îmi dai voie să-ţi spun Bobby, nu?

– Nu-mi este ruşine de numele meu.

– Bobby, o cunoşti pe doamna doctor Ladd?

– Alex este sora mea vitregă. Aceeaşi mamă. Taţi diferiţi. Dar nu i-am cunoscut niciodată pe nici unul dintre ei.

– Trimble era numele de familie al mamei voastre?

– Da.

– Ai fost crescut împreună cu sora ta vitregă, în aceeaşi casă?

– Dacă aşa vreţi s-o numiţi, fie. Dar este greu de spus că aia s-a putut numi casă. Mama noastră nu era o Martha Stewart, deşi ştia să-i distreze pe oameni.

– Ce fel de oameni?

– Bărbaţi, domnule detectiv Smilow. Aducea tot timpul în casă bărbaţi. Când veneau, eu şi Alex eram trimişi la plimbare. Indiferent dacă afară era cald sau frig. Dacă ni se făcea foame, ghinionul nostru. Câteodată, reuşeam s-o convingem pe o negresă bătrână care lucra

la Dairy Queen să ne dea câte un hamburger. Bătrâna nu mă plăcea prea tare, dar avea o slăbiciune pentru Alex. Dacă însă era şeful ei prin preajmă, puteai să uiţi. Rămâneam flămânzi.

– Mama voastră mai trăieşte?

– Cine poate şti? Şi cui îi pasă? Ne-a părăsit când aveam vreo... hmm, paisprezece ani. Asta înseamnă că Alex avea doisprezece. I-a căzut cu tronc un tip, care a plecat la Reno. S-a dus după el, dar habar n-am dacă l-a găsit sau nu. În orice caz, atunci am văzut-o pentru ultima oară. N-am mai primit nici o veste de la ea.

– După plecarea ei, protecţia copiilor nu s-a ocupat de voi?

–Preferat să fiu băgat la zdup decât să-mi sufle în ceafă o şleahtă de birocraţi sâcâitori. I-am spus surorii mele să nu sufle o vorbă despre plecarea mamei. Am izbutit să-i tragem pe toţi pe sfoară. Am continuat să mergem la şcoală, prefăcându-ne că viaţa noastră era la fel ca înainte. De fapt – Bobby chicoti – chiar era la fel. Nu cred că mama noastră a văzut vreodată uşa şcolii. Din punctul ei de vedere, Asociaţia părinţi-profesori putea fi înlocuită cu succes de păsărică, ţâţe şi fund.

– Nu este cazul să vorbeşti aşa, spuse Smilow pe un ton tăios.

– Scuze, coniţă. N-am vrut să fiu nepoliticos.

Hammond presupunea că Bobby îi ceruse scuze lui Stefanie, dar remuşcările lui i se părură nesincere. Probabil că Alex gândea la fel, deoarece se uită la reportofon cu repulsie.

Smilow întrebă:

– Vecinii n-au observat că mama voastră nu mai este în localitate?

– Ne descurcam de atâta vreme singuri încât nu li s-a părut ciudat s-o vadă pe Alex mergând cu rufele la spălătorie sau pe mine căutând tot felul de slujbe.

– Deci munceai ca să câştigi bani pentru amândoi?

Bobby îşi drese glasul.

– Un timp, da, am muncit pentru amândoi. Pauză. *Dar, înainte de a continua... ca să fie clar... Mi-am plătit deja toate datoriile faţă de societate pentru ceea ce s-a întâmplat. N-o să-mi fie pusă în cârcă nici o acuzaţie suplimentară, corect? Chestiile astea s-au petrecut cu mult timp în urmă. În Tennessee. Asta-i Carolina de Sud. În statul ăsta sunt liber şi curat.*

– Zi-ne ce ştii despre uciderea lui Lute Pettijohn, Bobby. Dacă spui tot, scapi de aici.

– Sună bine.

Alex, care până în acest moment nu făcuse nici o mişcare, se întoarse pe neaşteptate spre Perkins.

– Este necesar să ascultăm toată înregistrarea?

Avocatul îi ceru lui Smilow să oprească acea casetă pentru a se putea sfătui cu Alex. Politicos, Smilow se supuse. Perkins îi puse în şoaptă o întrebare lui Alex, la care aceasta răspunse la fel de încet. Discutară cu voce joasă timp de aproximativ şaizeci de secunde.

Apoi Perkins spuse:

– Nu cred că vorbiţi serios atunci când afirmaţi că aţi fi în stare să luaţi în consideraţie afirmaţiile acestui Trimble. Vrea să cadă la înţelegere cu voi în speranţa că se va alege cu o pedeapsă mai uşoară. Este clar că a spus exact ce aţi dorit să auziţi.

– Dacă minte, îi replică Smilow, pe doamna Ladd nu au de ce s-o deranjeze declaraţiile lui, nu?

– O deranjează, pentru că s-ar putea s-o pună într-o situaţie stânjenitoare.

– Îmi cer scuze dacă se va întâmpla aşa ceva, dar cred că pe doamna Ladd ar interesa-o, totuşi, afirmaţiile care s-au făcut despre ea. Este liberă să intervină în orice moment, pentru a dezminţi spusele lui Trimble.

Perkins se întoarse spre ea.

– Tu hotărăşti.

Alex îi răspunse avocatului printr-o scurtă înclinare aprobatoare a capului.

– În regulă, Smilow, spuse el. Dar ăsta-i doar un scenariu de prost gust. Ştii foarte bine.

Reproşul nu-l afectă pe Smilow, care dădu imediat drumul reportofonului. Banda începu să se deruleze reluând o întrebare a detectivului. El se interesase cum izbutise Trimble să facă rost de bani pentru a reuşi să supravieţuiască şi pentru a-şi întreţine şi sora.

– Am făcut de toate, răspunse Trimble. *Dar mă dădeam de ceasul morţii ca să pun ceva mâncare pe masă şi s-o îmbrac pe Alex. Ea creştea repede. Doar ştiţi cum sunt adolescentele. Înfloresc pe zi ce trece.*

Aici, Bobby îşi coborâse vocea, adoptând un ton confidenţial.

– Atunci mi-a venit marea idee: când am observat pentru prima dată cum se împlinește.

– Ce idee?

– Ajung imediat la ea, spuse Bobby, iritat de nerăbdarea de care dădea dovadă Smilow. *Am început să observ că amicii mei se uitau într-un anumit fel la surioara mea. Într-o lumină cu totul nouă, ca să zic așa. Apoi am auzit din întâmplare câteva remarci și atunci mi-a picat fisa pentru prima oară.*

Hammond își sprijini cotul stâng de pumnul brațului rănit, pe care îl ținea atârnat de gât, și, cu mâna sănătoasă, își acoperi gura. Dacă ar fi putut, și-ar fi astupat și urechile. Ar fi vrut, de asemenea, să dea cu reportofonul de perete, s-o pălmuiască zdravăn pe Steffi, care o privea pe Alex cu un zâmbet superior, dar, la fel ca Alex, era obligat să stea cuminte și să asculte.

Dicția și sintaxa lui Trimble suferiseră o modificare remarcabilă. Vorbind despre trecut, el avea tendința de a folosi limbajul tipic perioadei lui de tinerețe. Pronunția îi era mai necizelată, exprimarea mai grosolană, mai vulgară.

– Prima dată a fost din întâmplare. Adică, vreau să zic că n-am pus la cale așa ceva. Eu și cu Alex eram cu un prieten de-al meu. Tipul șterpelise un bax cu șase cutii de bere, așa că ne-a dat întâlnire într-un garaj abandonat, ca să le bem împreună. El a început s-o tachineze pe Alex și... În pauza care urmă, se auzi un târșâit de scaun, semn că Bobby își schimbase poziția. *În cele din urmă, i-a propus să-și ridice cămașa, ca să-i arate ce are pe sub ea.*

Alex i-a zis: „Nici să nu te gândești la așa ceva, Jose." Dar n-a vorbit cu convingere. Chicotea, se fandosea, știți cum fac fetele. Al naibii să fiu dacă până la urmă nu s-a dat pe brazdă. I-am zis amicului meu că acum, după ce a văzut țâțele – scuzați-mă, sânii – surorii mele trebuie să-mi dea o bere în plus. El n-a fost de acord. „Nici de-al dracului nu-ți dau", mi-a replicat, „că nu m-a lăsat să-i văd decât sutienul. Dar data viitoare..."

Hammond își întinse pe neașteptate mâna stângă pentru a opri reportofonul.

– Am înțeles cu toții despre ce este vorba, Smilow. Doamna Ladd a fost exploatată de fratele ei vitreg. Nu se știe în mod cert dacă ea i-a satisfăcut dorințele de bunăvoie, dar nu contează. Asta este o istorie prea veche.

– Nu-i chiar atât de veche.

– Au trecut douăzeci, douăzeci şi cinci de ani de atunci! Pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură au chestiile astea cu Lute Pettijohn?

– O să ajungem şi acolo, spuse Steffi. Totul se va lega în final.

– N-aveţi decât să rămâneţi aici şi să ascultaţi porcăriile astea, sări şi Frank Perkins, desprinzându-se brusc de zidul de care se sprijinise până atunci. Eu, însă, nu vă permit să-mi obligaţi clienta să asculte aşa ceva.

– Mi-e teamă că nu-i pot permite doamnei Ladd să plece, spuse Smilow.

– Intenţionezi s-o acuzi în mod oficial de crimă? întrebă Frank Perkins, după care adăugă cu sarcasm: De care crimă? De una oarecare, despre care se presupune că ar fi fost comisă în cursul ultimei decade?

Smilow evită să-i dea un răspuns direct.

– Dacă nu doreşti să asculţi şi restul întregistrării, trebuie să te rog să aştepţi, împreună cu clienta ta, în încăperea alăturată, până când domnul Cross va auzi toate declaraţiile date de arestat.

– Perfect.

– Nu, spuse Alex pe un ton jos, dar hotărât. Toţi ochii se întoarseră spre ea. Bobby Trimble este un gunoi. Deşi în ultimii douăzeci de ani a reuşit să se mai cizeleze, continuă să fie un om de nimic. Vreau să ştiu absolut tot ce-a spus. Am dreptul să aflu ce afirmaţii a făcut despre mine. Chiar dacă nu suport să-i aud nici măcar vocea, trebuie să ascult caseta, Frank.

Steffi interveni:

– Negaţi vreo afirmaţie făcută de el până în acest moment?

– Nu eşti obligată să răspunzi, Alex.

Ignorând sfatul dat de avocatul apărării, Alex vorbi privind direct în ochii strălucitori ai lui Stefanie.

– Este vorba despre nişte evenimente care s-au petrecut cu foarte multă vreme în urmă, doamnă Mundell. Pe atunci, eram copil.

– Totuşi, trebuie să vă amintiţi ceva.

– Am luat nişte decizii proaste, într-o vreme în care unicele alternative care mi se ofereau erau şi mai proaste. Amintirile cu care am rămas sunt urâte. Cu mai mulţi ani în urmă, mi le-am scos din minte şi mi-am creat o viaţă cu totul nouă.

Dacă Frank Perkins n-ar fi intervenit în acea clipă pentru a o avertiza pe Alex să nu mai vorbească, ar fi făcut-o Hammond. De data aceasta, Alex ţinu cont de sfatul avocatului ei. Afişând un dispreţ total faţă de metodele detectivului, Perkins spuse:

– Haideţi să terminăm mai repede.

Smilow porni din nou reportofonul. Hammond îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, aparent pentru a-l proteja pe cel rănit. În realitate însă, încerca cu greu să se abţină pentru a nu face un gest prostesc, cum ar fi s-o ia pe Alex de mână şi s-o scoată de acolo. Cu o seară în urmă, îi demonstrase că are nevoie de protecţie. Era hotărât s-o supravegheze de acum încolo. Mai mult decât atât, era aproape gata să dea totul pe faţă, să acţioneze ca o torpilă care aruncă o navă întreagă în aer.

Dar nu era decât *aproape* gata. În cazul de faţă, acest adverb avea o importanţă enorm de mare.

Nu se ajunsese încă la cea mai urâtă parte a poveştii lui Bobby Trimble, iar problema era că, tocmai între această parte şi prezent se putea face o paralelă compromiţătoare. Potrivit spuselor Lorettei, Bobby Trimble se făcuse nevăzut din clipa în care părăsise Florida, urmărit fiind de un cămătar care îl acuzase de jaf. Faptul că răsărise ca din pământ tocmai în Charleston, la numai câteva zile după comiterea crimei în care era implicată sora sa vitregă, constituia o coincidenţă nefastă, care-l neliniştea.

Hammond era aproape sigur că această coincidenţă nu va face decât să sporească suspiciunile lui Smilow şi ale lui Stefanie. Deşi ştia că era practic imposibil ca Alex să-l fi ucis pe Pettijohn, pentru ca apoi să ajungă la bâlci, continua să fie frământat de o serie întreagă de nepotriviri şi de întrebări rămase fără răspuns. Mai ales acum, când judeca totul prin prisma şocantului ei trecut.

Neîndoielnic, cineva o considera pe Alex o ameninţare care trebuia redusă la tăcere. Dar ce ameninţare putea prezenta ea? Fusese martora vreunui eveniment? Sau o conspiratoare căreia îi cam intrase frica în oase? Până când avea să se convingă de vinovăţia sau de inocenţa ei, indiferent de greşeala pe care o săvârşise, Hammond era prins între două ipostaze: cea de acuzator şi cea de protector.

Din reportofon răsuna vocea lui Smilow. Acesta tocmai îl întreba pe Trimble ce metode aplicase pentru a le stoarce bani tinerilor cu care se împrietenise, profitând de naivitatea lor.

– Treaba mergea cam așa: puneam ochii pe un tip și începeam să-i povestesc despre Alex, cum s-a maturizat. Îi spuneam că moare de nerăbdare să-și încerce noile „dotări", că este în călduri, mă rog, chestii dintr-astea. Îi aruncam doar câte o vorbă, din când în când, lăsându-mi noul amic să se gândească și să facă tot felul de speculații. Uneori aveam nevoie de câteva zile, alteori doar de câteva ore până obțineam efectul dorit.

Știam cu exactitate când este momentul să închei târgul cu el. Aveam un talent deosebit, un al șaselea simț, care îmi spunea când să acționez. Eu eram cel care stabilea prețul. Știți ce? Nici unul dintre fraierii ăia n-a îndrăznit vreodată să se tocmească pentru un preț mai mic, spuse Bobby, râzând.

În afară de asta, stabileam și momentul, și locul. Ei îmi dădeau banii, apoi venea rândul surorii mele să-și facă treaba.

– Ce treabă?

– Păi cea prin care trebuia să le sporească gradul de... ei, doar știți despre ce este vorba. Despre vulnerabilitate.

– Mai direct spus, trebuia să-i excite?

– Da, asta este o exprimare mai corectă. Când băieții erau excitați, tocmai buni să facă dragoste, năvăleam înăuntru ca să le cer toți banii sau altceva.

– Ce altceva?

– Debitam niște prostii despre molestarea minorelor. Avusesem grijă să-mi pregătesc un text care să semene cu cele juridice. Dacă tipii făceau scandal și ne amenințau că ne dau pe mâna poliției, le spuneam că era cuvântul nostru împotriva cuvântului lor. Cine n-ar fi dat crezare unei virgine de doisprezece ani? îi întrebam. Prin urmare, își țineau gura. Asta este și motivul pentru care micuța noastră afacere a durat atâta timp. Nimeni nu voia să fie considerat tâmpit de prietenii lui, așa încât nu recunoștea că a fost tras pe sfoară.

– Sora ta vitregă a participat de bunăvoie?

– Păi, ce credeți? Că am forțat-o? Femeilor le place să se pună în valoare. N-am vrut să fiu nerespectuos, doamnă Mundell, dar pun pariu că domnul Smilow este de acord cu mine, chiar dacă nu recunoaște. Toate femeile sunt exhibiționiste în adâncul sufletului lor.

Ele ştiu cu ce sunt înzestrate, sunt conştiente că bărbaţii umblă în limbă după „dotările" lor. Le place la nebunie să ne momească mereu cu ele.

– Îţi mulţumim pentru această analiză psihologică. Observaţia sarcastică a lui Stefanie nu-l derută pe Bobby.

– Nu eu sunt cel care a stabilit regulile, doamnă Mundell. Nu fac decât să expun situaţia, aşa cum este. Ştiţi foarte bine că am dreptate.

Smilow continuă interogatoriul:

– Până la urmă, ai epuizat fraierii?

– Când i-am epuizat, ne-am extins afacerea şi în alte zone. Alex părea atât de proaspătă şi de inocentă, încât fiecare victimă avea impresia că va fi prima ei dragoste. Aşa mi-am dat seama că şmecheriile îmi vor merge şi cu bărbaţi mai vârstnici.

– Vorbeşte-mi despre ei.

– Alex era o „momeală" perfectă. Ştia cum să-i ameţească şi pe maturi. Asta este specialitatea ei: să facă pe inocenta şi pe agitata. Noi, bărbaţii, avem o regulă: nu putem rezista unei femei sfioase. Alex joacă tare, aşa cum n-am mai întâlnit pe nimeni nici până atunci, nici de atunci încoace.

Hammond îşi şterse fruntea cu manşeta cămăşii, apoi îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. O clipă mai târziu, auzi un clic. Fusese apăsat butonul de oprire al reportofonului.

– Te simţi bine?

Realizând că întrebarea lui Smilow îi era adresată, Hammond deschise ochii. Toată lumea se uita la el. Cu excepţia lui Alex, care îşi aţintise privirile în jos, la mâinile pe care le ţinea împreunate în poală.

– Sigur. De ce?

– Eşti groaznic de palid, Hammond. De ce nu ne laşi să-ţi aducem un scaun?

– Vi-l ofer pe al meu, domnule Cross. Alex se ridică în picioare, şi făcu un pas spre el.

– Nu, spuse Hammond cu brutalitate. Mă simt bine.

– Vrei să bei ceva?

– Mulţumesc, Steffi. Am zis că n-am nimic.

Alex rămăsese în picioare, cu privirile aţintite la el. Hammond îşi dădea seama că ea era conştientă de cât de prost se simţea. Niciodată nu se simţise atât de mizerabil.

– Mai durează? întrebă.

– Puţin, îi răspunse Smilow. Doamnă Ladd...

Alex se reaşeză pe scaun. Smilow puse din nou în funcţiune reportofonul. În încăpere nu se auzea decât bâzâitul înfundat al aparatului şi vocea lui Bobby, care explica cum îşi extinseseră afacerea, trecând la adulţi influenţi, agăţaţi de el prin holurile hotelurilor sau prin baruri. În esenţă, jucase rolul de „peşte". Şi se descurcase bine. Afacerile îi merseseră perfect.

– Imediat ce-i aduceam în camera ei, îi uşuram de portofele. Erau portofele mult mai grase decât cele ale băieţilor din vecinătatea casei noastre. Mult, mult mai grase.

– Vorbeşti de parcă aţi fi format o echipă.

– Păi, da, asta am fost. Cea mai bună echipă. Apoi vocea lui Bobby deveni nostalgică. Totul a mers până când echipa a fost distrusă de tipul ăla...

– Ai încercat să-l omori pe tipul la care te referi, Bobby.

– Aia a fost autoapărare! Nemernicul s-a repezit la mine cu un cuţit.

– Doar îl furai. Trebuia să-şi protejeze avutul.

– Iar eu trebuia să mă protejez pe mine însumi. N-a fost vina mea că vârful cuţitului s-a întors în timpul încăierării, înfigându-se în burta lui.

– Judecătorul te-a considerat vinovat.

– Da, ticălosul ăla de judecător care m-a trimis în gaura iadului....

– Ai avut noroc că tipul cu care te-ai bătut a supravieţuit. Dacă ar fi murit, ai fi putut s-o încurci rău de tot.

Hammond ştia restul poveştii de la Loretta. Trimble intrase în închisoare, iar Alex ajunsese în grija Asociaţiei de protecţie a copiilor. Sentinţa inclusese, în cazul ei, psihoterapie obligatorie, apoi plasarea în sânul unei familii.

Aşa intrase în familia Ladd. Soţii Ladd o iubiseră. Atunci aflase pentru prima dată ce înseamnă să fii tratat bine. Soţii Ladd îi arătaseră afecţiune şi o învăţaseră, prin nenumărate exemple, ce înseamnă nişte relaţii familiale sănătoase. Datorită grijii şi a influenţei lor, Alex făcuse mari progrese. În cele din urmă, ei o adoptaseră, împrumutându-i şi numele lor de familie. Nu se ştia dacă meritele acestei evoluţii pozitive erau doar ale ei sau ale

defuncților soți Ladd. Cert era un lucru: că viața ei se schimbase cu o sută optzeci de grade.

Chiar și Bobby Trimble recunoștea că îi purta pică pentru norocul pe care îl avusese.

– Eu am ajuns la pârnaie, Alex a rămas afară. N-a fost drept. Doar nu eu eram cel care îi aprindea pe tipi.

– Doar asta făcea? Îi „aprindea"?

– Ei, dar cum puteți crede așa ceva? La început, da, nu făcea decât să-i aprindă, însă mai târziu? Dumnezeule, era o destrăbălată, pur și simplu. Îi plăcea să facă pe târfa. Unele femei sunt create pentru asta, iar Alex face parte dintre ele. Ăsta-i și motivul pentru care acum, deși se ocupă de chestiile alea psihologice ale ei, duce lipsă de... înțelegeți dumneavoastră ce.

– De ce spui așa ceva, Bobby?

– Vreau să mă refer la Pettijohn. Dacă nu ar fi simțit lipsa vieții de prostituată de altădată, de ce ar fi reînnodat relațiile cu Pettijohn?

Sărind în picioare, Alex strigă:

– Minte!

Capitolul 29

– N-am mai întâlnit niciodată un asemenea nerușinat, spuse Frank Perkins, făcându-i semn clientei sale să se ridice de pe scaun. Bobby Trimble este un hoț mincinos, complet imoral, care în trecut și-a exploatat fără rușine sora vitregă, și continuă să se folosească de ea ca să scape de acuzația de viol. De fapt, nu m-aș mira ca această acuzație să fie pur fictivă, inventată de voi, ca să-l ademeniți să vorbească. Până și pentru tine e prea mult, Smilow, să te pretezi la așa ceva. Îmi duc clienta acasă.

Smilow spuse:

– Te rog, nu părăsi clădirea.

Perkins întrebă printre dinți:

– Ești pregătit s-o acuzi oficial pe doamna doctor Ladd de crimă?

Smilow se uită întrebător la Steffi și la Hammond. Dar, cum nici unul dintre ei nu-și spuse părerea, vorbi tot el:

– Ne-au mai rămas de discutat câteva probleme. Vă rog, așteptați-ne afară.

Hammond nu avu curajul să-i arunce lui Alex nici măcar o privire atunci când aceasta părăsi încăperea împreună cu avocatul ei. Expresia feței lui n-ar fi făcut decât să înrăutățească o situație și așa destul de fragilă. Informațiile care se strângeau una câte una nu-i erau absolut deloc favorabile. Nu dădea bine faptul că ea și Trimble fuseseră implicați într-o tentativă de crimă, lucru care nu era considerat o infracțiune minoră. Dacă medicii n-ar fi făcut un miracol, cel înjunghiat ar fi murit.

După o lungă perioadă în care nu se văzuseră, Alex și Trimble se reîntâlniseră, cu puțin timp înainte de moartea lui Lute Pettijohn. În trecut, micuța Alex fusese „momeala" care îi permisese lui Trimble să-și înșele victimele. În seiful ei de acasă fusese găsită

o sumă mare de bani. Concluziile care puteau fi trase de aici erau dure.

Efectul calmantului luat de Hammond trecuse de câteva ore. Pentru a-şi păstra mintea limpede, el nu mai luase nici o pastilă. Probabil că disconfortul său era evident, pentru că imediat după ce Perkins o scoase pe Alex din birou, Steffi se întoarse spre el.

– Arăţi de parcă ai fi pe cale să leşini. Te doare?

– Este o durere suportabilă.

– Dacă vrei să-ţi aduc ceva, spune-mi. Te servesc cu plăcere.

– Mă simt bine.

Dar nu se simţea deloc bine. Se îngrozi când îl auzi pe Smilow trecând în revistă declaraţiile lui Bobby Trimble, pentru a stabili cum le-ar putea folosi împotriva lui Alex. Din păcate, nu avea de ales, ci trebuia să-l lase pe detectiv să facă rezumatul tuturor informaţiilor pe care le deţinea în prezent.

– Iată cum s-au petrecut lucrurile. În cursul primăverii trecute, Bobby Trimble a stârnit o altercaţie într-un bar dintr-un orăşel. Unul dintre „căutătorii de talente" ai lui Pettijohn, ca să le spunem aşa, a fost martor la respectiva altercaţie. Ulterior, acesta i l-a recomandat pe Trimble lui Pettijohn, care avea nevoie, pe insula Speckle, de un „dur".

– Ca să-i strângă cu uşa pe proprietarii care nu voiau să-şi vândă terenurile.

– Corect, Steffi. Pettijohn a încercat să cumpere întreaga insulă, dar a întâmpinat o rezistenţă la care nu s-a aşteptat. Proprietarii de acolo moşteniseră pământul de la strămoşii lor, foşti sclavi împroprietăriţi. Generaţii la rând munciseră pământurile respective. Doar atât ştiau să facă. Era moştenirea şi tradiţia lor, mai importante decât banii, lucru pe care Lute nu putea să-l înghită. În orice caz, ei nu doreau ca insula să le fie „dezvoltată".

– Oricum, este posibil ca Pettijohn nici să nu fi avut intenţia s-o dezvolte, îşi dădu cu părerea Steffi. Presupun că n-a dorit decât s-o cumpere, să aştepte câţiva ani, până îi creştea valoarea şi s-o revândă, pentru a obţine un profit cât mai frumuşel. Steffi se întoarse spre Hammond. Tu contribui cu vreo idee?

– Vă descurcaţi de minune şi singuri. Până acum, n-am auzit nici o afirmaţie cu care să nu fiu de acord. Un gândac de bucătărie de teapa lui Trimble se pretează fără probleme la şantaje. Îl văd

strângându-i cu uşa pe localnicii care nu doresc decât să fie lăsaţi să-şi vadă în linişte de viaţa lor. Mai mult decât atât, cred că metodele folosite au fost mai crunte decât le-a descris.

– Într-adevăr, spuse Smilow. Agentul meu de investigaţii mi-a raportat că a fost vorba de incendieri de cruci, bătăi şi alte metode gen Ku Klux Klan. Trimble se ocupa de organizarea bandelor de gangsteri care se duceau să-i intimideze pe localnici.

– Iisuse, spuse Hammond dezgustat.

Oare tatăl său să fi fost implicat în asemenea atrocităţi? Preston susţinuse că habar n-avusese de pornirile teroriste ale lui Pettijohn. Îi spusese că, atunci când aflase de metodele aplicate, renunţase imediat la parteneriat. Hammond spera din toată inima să nu-l fi mintit.

Referindu-se tot la Bobby Trimble, el întrebă în bătaie de joc:

– Să înţeleg că ăsta este martorul care se va bucura de toată încrederea noastră?

Ignorându-i ironia, Steffi spuse:

– Trimble susţine că şi-a dat seama de calea greşită pe care o luat-o şi că a refuzat să se mai ocupe de treburile murdare ale lui Pettijohn. Mai curând, eu cred că a renunţat din cauza plictiselii, deoarece insula aceea nu-i oferea prea multe posibilităţi de distracţie. Un astfel de post nu era nici pe departe la fel de incitant ca cel de „prezentator" într-un club de striptease.

– Lute a fost un avar nenorocit, spuse Smilow, aşa că nici banii pe care i-i dădea lui Trimble nu se comparau cu ce primea de la club. Unde mai pui la socoteală că pe insula Speckle nu există prea multe locuri în care Bobby să-şi poată etala costumele lui de fiţe.

Steffi se uită peste însemnările pe care şi le făcuse în timpul interogatoriului. Referindu-se la ele, spuse:

– Ziceai că locuitorii insulei sunt încăpăţânaţi, nu? Poate că nu i-a prea putut strânge cu uşa, iar Pettijohn, nemulţumit de „realizările lui", l-a ameninţat cu concedierea.

– În orice caz, Trimble a fost angajatul nemulţumit al unui şef care încălca legea. Şi – ce coincidenţă – acest şef avea o mulţime de bani.

– Cu alte cuvinte, ocazia de escrocare se întrevedea la orizont.

– Exact. Planurile de şantaj au la bază o logică economică foarte solidă, observă Smilow, schiţând un zâmbet strâmb. Trimble s-o

fi gândit că nu are sens să muncească din greu, când putea câştiga mult mai mulţi bani de la Pettijohn, ameninţându-l că va da în vileag ce se întâmplă pe insula Speckle.

– Crezi că Pettijohn a fost cel care i-a ordonat să ia acele măsuri? Adică să-i bată pe localnici, să declanşeze incendii şi aşa mai departe? Sau chestiile astea fac parte din „creaţia" lui Bobby?

– Sunt convins că unele zvonuri sunt exagerate, spuse Smilow. Dar, dacă îmi ceri părerea, îţi zic că da, cred că Lute era capabil să folosească tactici abominabile. Mergea până în pânzele albe când dorea să obţină ceva.

– Indiferent că zvonurile au fost exagerate sau nu, cert este că intenţiile lui Pettijohn nu s-au dovedit benefice, întrucât a acceptat să-l plătească pe Bobby cu o sută de mii de dolari, cash, ca să-şi ţină gura.

Smilow făcu din nou referiri la declaraţiile lui Bobby.

– Dar, ca să-l citez pe Bobby, el nu „s-a născut de ieri-de azi". Lute a cedat cam repede şantajului. Lui Bobby i-a dat de gândit rapiditatea cu care a acceptat Lute condiţiile lui. Pe deasupra, era riscant să iei bani lichizi. A fost suficient de isteţ ca să-şi dea seama că i se putea întinde o cursă.

– Ca atare, a intrat în acţiune sora lui.

– Sora vitregă, o corectă Hammond. Şi, oricum, nu „a intrat în acţiune".

– Bine, n-o fi intrat de bunăvoie. A fost contactată de Bobby şi „recrutată".

– Bobby a descoperit-o datorită norocului. I-a zărit poza în *Post and Courier.*

Fără îndoială, Alex blestema ziua în care se oferise să dea o mână de ajutor, ca voluntară, la organizarea festivalului de film Worldfest – un festival care ţinea zece zile şi avea loc anual în Charleston, în luna noiembrie. Un ziar aparent neînsemnat, în care apăruse un articol referitor la acest eveniment, alături de mai multe fotografii, îi influenţase destinul, dezvăluind duşmanului ei locul unde se ascundea.

Trimble se exprimase după cum urmează:

Nu mi-a venit să cred când am văzut fotografia lui Alex în ziar. Am citit de două ori numele până să-mi dau seama că ea şi-l schimbase. I-am căutat adresa în cartea de telefoane, apoi am dat târcoale

prin jurul casei ei, până când m-am convins că doamna doctor Ladd era „demult pierduta mea soră vitregă."

Hammond spuse:

– Până în momentul în care a citit acel articol, Bobby n-a ştiut că sora lui vitregă locuieşte în Charleston. După ce s-a ascuns ani de zile în spatele altei identităţi, ea nu s-a bucurat de revedere.

– Aşa pretinde, îi replică Steffi.

– Dacă ai avea un asemenea frate, ai fi fericită să-l vezi reapărând în viaţa ta?

– Poate că da. Mai ales dacă în trecut am format o echipă reuşită, care a repurtat o mulţime de succese.

– Echipă, pe naiba! El s-a folosit de sexualitatea ei în cel mai ordinar mod.

– Crezi că este total nevinovată?

– Da, cred.

– Dar, Hammond, a fost o stricată.

– Avea numai doisprezece ani!

– Bine, a fost o stricată mititică.

– Nu-i adevărat.

– A oferit favoruri sexuale în schimbul unor sume de bani. Nu e asta explicaţia dată în dicţionar pentru cuvântul „stricată"?

– Copii, vă rog. Tonul calm, dar autoritar, al lui Smilow puse capăt schimbului lor de replici. Detectivul adună o serie de materiale scrise şi, după ce le îndosarie, i le înmână lui Hammond. Aici sunt toate informaţiile şi documentele de care vei avea nevoie în faţa instanţei, care se va reuni joia viitoare.

– Ştiu când se reuneşte, se răsti Hammond. Mai am câteva cazuri ale căror dosare trebuie să ajungă la ei. Dar pe ăsta nu l-aş duce. Nu poate să mai aştepte o lună, până la viitoarea lor întâlnire? Ce-i atâta grabă?

– Chiar ţi se pare necesară o asemenea întrebare? spuse Smilow cu sarcasm. Mai trebuie să-ţi explic ce importanţă are acest caz?

– Tocmai de aceea trebuie să ne asigurăm că am strâns toate probele necesare înainte de a-l prezenta în instanţă. În pauza care urmă, Hammond se străduí să mai găsească un argument. I-ai propus lui Trimble un târg foarte convenabil, din care va fi acuzat doar de furtul unei gentuţe şi se va alege cel mult cu o noapte de închisoare. Probabil că acum râde şi cu fundul de noi.

– Unde vrei să ajungi?

– Este posibil ca Trimble să-l fi ucis pe Pettijohn. În acest caz, vrea s-o scoată țap ispășitor pe sora lui.

Smilow se gândi timp de o clipă, apoi dădu dezaprobator din cap.

– Nu există nici o dovadă că s-ar fi aflat în preajma locului unde a fost săvârșită crima, în vreme ce Alex Ladd a intrat în apartamentul lui Pettijohn. Avem probe materiale care ne susțin afirmațiile. Conform declarației lui Daniels, a fost acolo chiar la ora la care se pare că a avut loc asasinatul.

– Lui Frank Perkins nu-i va fi dificil să demonstreze, cu argumente logice, că Daniels se înșală în privința orei la care a văzut-o. Și nu uita că nu ai găsit arma.

– Dacă am fi avut arma, aș fi pus-o sub acuzare încă de azi, spuse Smilow, dar, cum n-o am, te rog să amintești în instanță că Charleston-ul este înconjurat de ape. În cursul serii de sâmbătă, Alex Ladd a avut timp suficient să scape de pistol.

– De acord, spuse Steffi. Am putea căuta până în Ziua Judecății de Apoi, și tot n-am găsi acel pistol. Sincer, nu ai nevoie de el, Hammond, adăugă ea cu convingere.

Plimbându-și palma de-a lungul obrazului, Hammond constată că în dimineața aceea uitase să se radă.

– Îmi va fi greu să conving juriații că Alex Ladd a avut motive serioase să-l ucidă pe Pettijohn.

– Aș! Floare la ureche, îl contrazise Steffi. Ți se va pune la dispoziție mărturia lui Trimble. Din ea rezultă clar ce trecut are Alex Ladd.

– Visezi cu ochii deschiși, Steffi, spuse Hammond. Chestiile alea s-au petrecut cu douăzeci de ani în urmă, și chiar dacă ar fi fost comise ieri, Frank tot nu ne-ar permite să le scoatem la lumină în timpul procesului. Va susține că acele înregistrări legate de perioada copilăriei clientei sale sunt irelevante. Judecătorul nu va pleca urechea la tâmpeniile alea. Și oricum, chiar dacă prin cine știe ce tertipuri juridice aș reuși să-l conving pe judecător să accepte o astfel de probă, nu sunt sigur că m-aș folosi de ea. Ar putea avea exact efectul opus celui scontat de noi și s-ar întoarce împotriva noastră.

Strângându-și pleoapele, Smilow îl țintui cu o privire ucigătoare.

– Domnule avocat, poate că reprezinți altă tabără. Se pare că ai trecut din cea a acuzării în cea a apărării. Consideri că ești pregătit să sari peste toate obstacolele pe care le vei întâlni în cale până la soluționarea acestui caz?

– Smilow, știu ce se întâmplă la tribunal. Sunt realist, atâta tot.

– Sau laș. Poate că Steffi ar trebui să-l avertizeze pe Mason că te-ai cam speriat.

Hammond se stăpâni să nu înjure. Smilow îl provoca în mod deliberat, așa că o izbucnire de furie din partea lui n-ar fi făcut decât să-i ofere ceea ce spera să obțină. De aceea, îi vorbi pe un ton foarte calm.

– Am o idee. De ce nu te asiguri că vei obține condamnarea suspectei renunțând la metodele juridice legale? Ia să vedem, ce căi subterane ai putea găsi? A, știu! exclamă, pocnind din degete. Ai putea dosi toate probele care o disculpă. Da, sigur, ai putea face asta. Doar n-ar fi pentru prima dată, nu-i așa?

De furie, Smilow își încleșta atât de tare dinții încât pe osul mandibulei deveniră vizibile toate denivelările.

– Despre ce tot vorbești acolo? întrebă Steffi.

– Să-ți explice el, îi răspunse Hammond, fără a-și desprinde privirile de la Smilow. Întreabă-l de cazul Barlow.

– Dacă nu erai deja pocnit...

– Ce contează că sunt pocnit? Haide, dă.

– Băieți, terminați cu prostiile, interveni Steffi, nerăbdătoare. N-avem suficiente probleme și fără să vă certați? Apoi, întorcându-se spre Hammond: Ce ziceai de casetă? Că va lucra împotriva noastră?

Mai trecură câteva secunde până ca Hammond să se hotărască să-și desprindă privirile de la Smilow pentru a se uita spre Steffi.

– Ca să-ți dai seama cât de mult îl detestă doamna Ladd pe fratele său vitreg, n-ar fi trebuit decât să-i studiezi figura în timp ce ai obligat-o să-i asculte depoziția. Și jurații i-ar urmări reacțiile cu mare atenție.

– Totuși, poate că n-ar fi chiar atât de atenți ca tine... Nici dacă ar fi fost lovit cu un vătrai încins, Hammond n-ar fi avut o reacție atât de violentă.

– Ce naiba clocești în creierul ăla afurisit?

– Nimic.

– Ba da, insistă el, mânios.

– A fost o simplă observaţie, Hammond, interveni Steffi. Astăzi n-ai fost în stare să-ţi desprinzi ochii de la suspecta noastră.

– Asta-i gelozie, Steffi?

– Să fiu geloasă pe ea? Nici vorbă.

– Atunci, păstrează pentru tine comentariile astea răutăcioase. Spunând acestea, Hammond avu grijă să nu meargă mai departe cu discuţia, sau risca să nu se mai poată întoarce pe acelaşi drum în siguranţă. Reluă aşadar conversaţia din punctul în care o lăsaseră. Trimble este un gunoi, zise. A reuşit chiar să te jignească, lucru care ţi se întâmplă destul de rar. Depoziţia lui le va oripila pe femeile din juriu.

– Îl vom învăţa ce să spună şi cum să spună.

– L-ai văzut vreodată pe Frank Perkins în timpul interogatoriului, supunându-şi la foc încrucişat martorii acuzării? Cu vorbe mieroase şi flatări, îl va determina pe Trimble să expună în faţa juriului una dintre bizarele lui teorii. Trimble este prea orgolios pentru a sesiza capcana care i se întinde. Se va apuca să bată câmpii până când va cădea în ea. O vom încurca cu toţii. Îmi va fi greu să-i conving pe juraţi că doamna doctor Ladd a lucrat mână în mână cu un individ de teapa lui. Şi poţi fi sigur că Frank va alinia o cohortă de martori demni de toată încrederea, care vor depune depoziţii în favoarea ei.

Steffi se gândi puţin la cuvintele lui.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, de dragul contrazicerii, iau în calcul ipoteza că Alex Ladd este pură ca un fulg de zăpadă abia căzut. Atunci, de ce nu s-a prezentat la poliţie imediat ce acest delincvent care îi este frate vitreg i-a povestit ce şantaj a pus la cale?

– Pentru a nu se face asocieri, răspunse Hammond. A vrut să-şi protejeze reputaţia şi viitorul profesional. N-a dorit să fie scos la suprafaţă tot gunoiul care zace în adâncurile trecutului ei.

– Poate că ai dreptate, dar nu trebuia să se lase intimidată. Putea, măcar, să-l ameninţe că va pune poliţia pe urmele lui. Ori să-l ignore, până când, plictisit, Trimble, ar fi renunţat.

– Nu ştiu de ce, dar nu prea cred că tipul ăsta poate fi ignorat cu una-cu două. I-ar fi ieşit mereu în cale, ameninţând-o că o dă în vileag, făcând-o de râs în faţa pacienţilor, a prietenilor. Şi astea n-ar fi fost vorbe goale. Oamenii sunt întotdeauna tentaţi să dea

crezare celor mai urâte bârfe legate de semenii lor. Pacienţii au încredere să-i dezvăluie toate problemele lor. Crezi că ar mai fi continuat s-o facă dac-ar fi auzit poveştile lui Bobby despre ea? Nu, Steffi. Imaginea ei ar fi fost distrusă, lucru pe care ea îl ştia prea bine.

Pe plan profesional, doctoriţa Ladd şi-a făcut un renume. Este considerată expertă în problemele de anxietate cronică. Lumea o admiră şi o respectă. După atâţia ani de suferinţă, în care a încercat să-şi schimbe întreaga viaţă, şi numai Dumnezeu ştie cu câte probleme s-a confruntat pentru a deveni alt om, este firesc să facă aproape orice pentru a se proteja.

– Asta este cheia cazului nostru! strigă Steffi entuziasmată. Ai pus punctul pe „i", Hammond. Bobby a ameninţat că o dă de gol dacă nu vrea să ia parte la punerea în aplicare a planului pe care îl concepuse, iar ea, în loc să scape de el, a acceptat să se ducă să ia banii storşi de fratele său prin şantaj. La hotel însă, ceva n-a funcţionat cum trebuie, şi n-a avut de ales decât să-l ucidă pe Pettijohn.

Hammond îşi dădu seama mult prea târziu că nu-şi alesese bine argumentele. Steffi avea dreptate. Tocmai dăduse glas ideii care trebuia susţinută în instanţă pentru soluţionarea cazului.

– S-ar putea să ne meargă, mormăi el.

– Cum altfel s-ar putea explica prezenţa ei în apartamentul închiriat de Lute Pettijohn la hotel? Ea nu ne-a dat nici o explicaţie.

Da, aceasta era marea problemă. Oricât de mult ar fi încercat să găsească scenarii alternative, Hammond ajunse la concluzia că se întorcea de unde a plecat. Dacă Alex era absolut inocentă şi nu mai avea vreo legătură cu fărădelegile de orice natură, de ce se dusese la Pettijohn în după-amiaza aceea?

Smilow se îndreptă spre uşă.

– Îi voi spune lui Perkins că marele juriu ne va audia cazul joia viitoare.

– De ce n-o arestezi? întrebă Steffi.

Gândul că Alex ar putea ajunge la închisoare, chiar pentru scurt timp, îl făcu pe Hammond să se moaie. Consideră, totuşi, că ar fi înţelept să nu protesteze.

Slavă Domnului că Smilow se opuse acestei idei.

– Pentru că Perkins ne-ar strânge cu uşa. Ne-ar forţa s-o declarăm inculpată înainte de a o încarcera. Şi ar elibera-o pe cauţiune, după numai câteva ore.

– Are dreptate, Steffi, spuse Hammond. Când o vom pune sub acuzaţie, aş prefera să mă aflu în posesia rechizitoriului eliberat de juraţi.

Smilow plecă, lăsându-le la dispoziţie biroul lui.

Steffi îi aruncă lui Hammond o privire înţelegătoare.

– Eşti sigur că te simţi în stare să pregăteşti dosarul? Fie că recunoşti sau nu, atacul acelui hoţ şi-a cam pus amprenta asupra ta. Probabil că în următoarele zile starea ta se va înrăutăţi, căci durerile vor deveni mai intense. Mi-ar face plăcere să fac eu asta în locul tău.

În aparenţă, Steffi juca rolul unei profesioniste care încearcă să-şi ajute colegul aflat la ananghie, dar Hammond se întrebă dacă nu cumva propunerea ei ascundea propriile ei ambiţii meschine. Steffi dorise de la început să pună mâna pe acest caz şi probabil o deranjase faptul că Mason îl alesese pe el.

Pe deasupra, era posibil ca oferta ei să nu fie decât o capcană bine gândită. După acea insinuare pe care o făcuse în timpul conversaţiei, atrăgându-i atenţia că nu-şi luase ochii de la Alex, el începuse să-şi facă griji. Dacă Steffi bănuia că suspecta lor exercita asupra lui o putere de atracţie, oricât de mică, îl va urmări îndeaproape, ca un uliu. Orice vorbă şi orice iniţiativă de-a lui aveau să fie filtrate de suspiciunile ei. Iar dacă descoperea că nu era vorba doar de o simplă forţă de atracţie, ci de o legătură amoroasă, dezastrul devenea iminent. Şi pentru el, şi pentru Alex. Deci nu trebuia să se observe că o favoriza pe suspectă.

Pe de altă parte, propunerea lui Stefanie putea să nu aibă nici o legătură cu egoismul, şi să fi fost făcută din suflet. Avea tot dreptul să fie supărată şi mânioasă pe el, pentru că se despărţise de ea, dar nu dorea ca, din această cauză, să compromită şi relaţiile lor profesionale. Da, poate că el era cel care gândea strâmb, pentru că urmărea nişte scopuri ascunse.

Ruşinat, îi mulţumi pentru ajutorul generos pe care i-l oferise.

– Îţi apreciez gestul, însă am la dispoziţie o săptămână pentru a mă însănătoşi. Sunt convins că până joia viitoare îmi voi reveni total şi voi fi gata să pornesc la drum.

– Totuşi, dacă te răzgândeşti...

Capitolul 30

– Există un grup de jurnalişti afară? întrebă Perkins neîncrezător, dar furios.

– Aşa mi s-a spus, îi răspunse Smilow, calm. M-am gândit că trebuie să fii avertizat.

– Cine a răspândit zvonul?

– Nu ştiu.

Avocatul apărării pufni.

– Evident că nu tu! Apoi, întorcându-se, o luă pe Alex Ladd de braţ şi o trase spre lift.

Steffi se apropie pe furiş de Smilow. Cu voce joasă, ea spuse:

– Abia aştept să vină ziua de joi.

– Nu ne va fi uşor.

Ea îl privi pe detectiv, surprinsă de tonul lui descurajat.

– Să nu-mi zici că pesimismul lui Hammond este transmisibil.

– Opinia lui Hammond ar merita luată în consideraţie, spuse Smilow, gânditor. Mai întâi, el este cel care va trebui să convingă marele juriu că Alex Ladd este pasibilă de urmărire judiciară. Apoi, dacă este intentată acţiunea penală, Hammond va trebui să se prezinte în faţa unui alt juriu, inferior în grad, pentru a demonstra că nu există nici un dubiu în privinţa vinovăţiei ei. Partea adversă nu trebuie să posede nici un argument logic, care ar putea demonstra contrariul. Or noi ne bazăm doar pe dovezi circumstanţiale, Steffi. Mărturia lui Trimble este pusă sub semnul întrebării de el însuşi. Orice avocat al apărării o poate ataca extrem de uşor.

– Până la începerea procesului, vom mai face rost şi de alte probe.

– Dacă mai există.

– Trebuie să mai existe.

– În cazul în care crima n-a fost săvârşită de ea, nu mai există. Steffi îl fixă cu ochi pătrunzători, dar Smilow îi întoarse spatele, prefăcându-se că nu i-a observat privirea. Am o grămadă de treabă.

Descurajată de comentariile lui, Steffi îşi pierdu vremea pe hol până când îl văzu pe Hammond ieşind de la toaleta bărbaţilor. Urcară împreună în lift.

– Afară sunt nişte reporteri.

– Am auzit.

– Te simţi în stare să le faci faţă? întrebă ea, bătându-l îngrijorată pe umărul braţului rănit.

Ajunseseră la parter. Prin uşile din sticlă, se vedea grupul de reporteri strânşi pe scara din faţă.

– Nu contează dacă mă simt în stare sau nu. Trebuie să le răspund la întrebări.

Ceva mai târziu, Steffi se văzu nevoită să recunoască faptul că Hammond se descurcase bine. Deşi minimaliza gravitatea rănilor lui, acestea îl făcură să pară un tip curajos, un fel de soldat rănit, care nu se teme să pornească din nou la luptă.

Pe drumul de întoarcere spre tribunalul din North Charleston, cei doi abia dacă schimbară câteva vorbe. Imediat ce intrară în clădire, Hammond se scuză şi se închise în biroul lui. Steffi, copleşită de gânduri, se ciocni efectiv de Monroe Mason, care apăru ca o vijelie de după un colţ. Pe braţ, purta un costum negru, cu revere şi manşete din satin.

– Şeful nostru o şterge cam repejor astăzi, glumi ea.

Mason se încruntă.

– Soţia mea a hotărât să participăm cu toţii la una dintre acţiunile alea ale ei de caritate. Este vorba despre un banchet, în timpul căruia toţi cei prezenţi se vor alege cu un mic premiu.

Dar ce contează? Oricum, aici nu prea mai are nevoie nimeni de mine. Vă descurcaţi bine şi fără ajutorul meu. Fratele vitreg al doctoriţei Ladd i-a furnizat lui Hammond unica verigă care îi mai lipsea, nu? Mobilul crimei. Pare solid.

– Da, depoziţia lui Trimble a schimbat complet situaţia.

– Mizez pe echipa voastră.

– Îţi mulţumesc.

– Şi acum, gata cu elogiile, spuse Mason, zâmbind binevoitor. Ce-ţi spune nasul, Steffi? Cazul ăsta va fi bine instrumentat?

Gândindu-se la grijile pe care începuse să şi le facă Smilow, Steffi spuse:

– Ne-ar plăcea să deţinem mai multe probe neatacabile.

– Arată-mi un avocat căruia nu i-ar plăcea. Nu ni se întâmplă prea des să-l prindem pe făptaş cu arma în mână, încă fumegândă. Uneori, de fapt, aproape tot timpul, trebuie să încercăm să obţinem ceva din nimic sau din aproape nimic. Hammond va izbuti să obţină intentarea acţiunii penale, iar atunci când cazul va ajunge la tribunal, va reuşi să-i facă pe juraţi s-o declare vinovată. Nu-i pun la îndoială talentele.

Steffi zâmbi, deşi avu senzaţia că muşchii faciali o dureau din cauza acestui zâmbet.

– Şi eu am încredere în el. Doar dacă n-o s-o dea în bară...

Uitându-se la ceas, Mason spuse:

– Trebuie s-o iau din loc. Înainte de a-mi pune costumul ăsta de gală, trec pe la antrenorul meu, să fac puţină gimnastică şi un scurt masaj. Cocteilurile se servesc la ora cinci. Doamna Mason m-a pus să jur că nu voi întârzia.

– Distracţie plăcută. Mason se încruntă.

– Îţi baţi joc de mine, nu?

– Da, domnule.

Râzând, Steffi îi ură să aibă parte de o seară plăcută. Mason ajunsese aproape de capătul holului când, oprindu-se din drum, se întoarse cu faţa spre ea.

– Steffi...

Steffi era, în acel moment, cu spatele spre el, astfel că avocatul-şef nu-i văzu zâmbetul triumfător care îi destinse, pentru o clipă, toată faţa. Când se întoarse, Steffi nu mai zâmbea.

– Da?

– Ce semnificaţie are remarca aceea pe care ai făcut-o?

– Remarca?

– Cea despre Hammond. Că ar da-o în bară.

– Oh. Steffi scoase un hohot de râs. Am glumit. Nu înseamnă nimic.

Încet, Mason făcu cale întoarsă. Când ajunse la ea, spuse:

– Este pentru a doua oară când îmi dai de înţeles că Hammond va suferi un eşec din cauza faptului că s-a îndrăgostit de doctoriţa

Ladd. Nu pot considera aceste vorbe un „nimic" sau niște simple „glume".

Steffi își ronțăi peretele interior al obrazului.

– Dacă nu l-aș cunoaște atât de bine... spuse ea, după care ezită, lăsându-și vocea să se stingă. Apoi își scutură cu fermitate capul. Dar îl cunosc. Toți îl cunoaștem. Hammond n-ar renunța niciodată la obiectivitate.

– Nici o șansă să renunțe, într-adevăr.

– Evident că nu va renunța.

– Bine. Atunci, o seară bună.

Avocatul-șef se întoarse cu spatele și își continuă drumul de-a lungul holului. După ce se făcu nevăzut, Steffi intră în pași de dans în biroul ei. La începutul săptămânii plantase o sămânță pe care acum o hrănise și o îngrijise. „Hai să vedem cât de fertilă este mintea șefului nostru", își spuse ea în momentul în care, așezându-se la birou, începu să răsfoiască teancul de mesaje telefonice. Cel pe care îl căuta nu se găsea în teanc. Iritată, formă un număr de telefon.

– Laboratorul. Anderson la telefon.

– Sunt Steffi Mundell.

– Da?

Jim Anderson, tipul care lucra în laboratorul spitalului, avea permanent chef de ceartă, un chef mare cât Everestul. Steffi știa acest lucru deoarece mai avusese de furcă cu el. Ea cerea precizie și viteză, iar el părea incapabil să-i satisfacă solicitările.

– Nu ați făcut încă testul pe care vi l-am cerut?

– V-am spus că vă voi suna imediat ce mă voi apuca de el.

– Nici măcar nu v-ați apucat de el?

– V-am sunat cumva?

Nu avea nici măcar bunul-simț să-și ceară scuze sau să-i dea o explicație.

– Am mare nevoie de rezultatul acestui test, pentru un caz foarte important. Este esențial, înțelegeți? Poate că azi-dimineață n-am fost destul de clară.

– Ba ați fost foarte clară. La fel de clară cum am fost și eu. Doar am specificat că lucrez pentru spital, nu pentru poliție sau pentru biroul de avocatură. Înainte de a mă ocupa de testul dumneavoastră, am de făcut altele, la fel de importante.

– Nici unul nu poate fi atât de urgent ca ăsta.

– Staţi la rând, doamnă Mundell. Aşa merge treaba la noi. Cu coadă.

– Uitaţi ce-i, domnule. Am nevoie doar de un test ADN, nu de verificarea seropozitivităţii sau de detectarea altei boli a vremurilor moderne. Doar de stabilirea unei grupe sanguine, nu înţelegeţi?

– Înţeleg.

– Nu vreau să aflu decât un singur lucru: dacă sângele de pe prosopul acela se potriveşte cu cel de pe cearşaful pe care vi l-a adus Smilow acum câteva zile.

– Am reţinut încă de când mi-aţi explicat prima dată.

– Păi, cât de greu poate fi să faceţi aşa ceva? spuse Steffi, ridicând vocea. Trebuie doar să vă uitaţi printr-un microscop.

– Veţi primi rezultatul imediat ce voi face testul. Spunând aceste cuvinte, Anderson întrerupse legătura telefonică.

– Ticălosule, şuieră Steffi printre dinţi, trântind şi ea receptorul în furcă. Nimic n-o irita mai mult decât incompetenţa. A, ba nu. Incompetenţa combinată cu aroganţă o scotea şi mai tare din sărite.

La naiba, chiar avea nevoie de rezultatele acelui test! Avea o puternică presimţire, şi rareori se întâmpla să dea greş. Încă de când îi încolţise ideea, în cursul acelei dimineţi, nu mai avea linişte, acaparându-i gândurile până ce ajunse să o obsedeze.

Oricât de imposibil părea, avea ciudata bănuială că între Alex Ladd şi Hammond era ceva... „Ceva" de natură sexuală sau... măcar romanţioasă.

Nu îndrăznise să pomenească de această suspiciune în timpul discuţiilor purtate cu Smilow. Probabil că el ar fi trimis-o la plimbare, spunând că vorbeşte prostii. N-ar fi reuşit decât să se facă de ruşine, sau, în cel mai rău, să dea dovadă de gelozie.

Mai mult decât atât, Smilow i-ar fi expus teoria în faţa echipei lui de detectivi, transformând-o într-o ţintă a glumelor lor. Detectivul Mike Collins şi alţi colegi de-ai lui, care nu prea acceptau femeile cu putere de decizie, n-ar mai fi luat-o niciodată în serios. Orice ar fi spus şi ar fi făcut de-atunci încolo ar fi devenit subiect de batjocură. O asemenea situaţie ar fi fost intolerabilă. Îşi câştigase cu greu reputaţia de avocată inteligentă şi dură pentru a-şi pune în pericol cariera din cauza unei intuiţii caraghioase, tipic

feminine, care o făcea să întrezărească flacăra iubirii acolo unde ea nu exista.

Totuşi, ar fi fost la fel de rău dacă Smilow o lua în serios. Putea să-i fure ideea şi să o transmită mai departe ca venind din partea lui. Comparativ cu ea, detectivul dispunea de resursele şi de forţa de a face săpături temeinice. I-ar fi ordonat unui ticălos de teapa lui Jim Anderson să sară, iar personalul de la laboratorul spitalului ar fi întrebat: „Cât de sus"? El ar fi obţinut rezultatul testului de sânge imediat. Iar dacă sângele de pe prosop s-ar fi potrivit cu cel de pe cearşaf, ar fi considerat că meritul descoperirii legăturii dintre Hammond şi suspecta lor îi revine lui.

În cazul în care avea dreptate, Steffi nu voia să împartă meritele cu nimeni altcineva. Nici cu Smilow, nici cu altă persoană. Dorea să se bucure singură de laurii victoriei. Dacă Hammond avea să cadă în dizgraţie din cauza obstrucţionării investigaţiei – oare putea îndrăzni să spere şi la o eventuală excludere din barou? –, voia ca ea să fie cea care îl dă în vileag. Singură. Fără ajutorul nimănui. Gata cu rolurile secundare. Gata cu includerea doar în proiecte de grup. „Mulţumesc foarte mult, dar îmi ajunge".

Ah, cu ce plăcere şi cât de amuzată l-ar privi pe Hammond căzând de pe piedestal! Ar fi extrem de satisfăcută dacă *ea* i-ar face vânt de acolo, de sus.

Comportamentul lui de astăzi îi întărise bănuielile. Mărturia lui Trimble îl făcuse să reacţioneze ca un îndrăgostit gelos. Era clar că vedea în Alex Ladd o victimă exploatată de fratele ei vitreg. Sărise în apărarea ei ori de câte ori i se ivise ocazia, găsindu-i tot felul de scuze, ca şi când doctoriţa Ladd ar fi fost nevinovată. Nu era ceva tocmai firesc pentru un avocat al acuzării, a cărui menire era să convingă juriul de vinovăţia acuzatei.

Dar cine ştie, poate că îi era milă de micuţa Alex de odinioară, care îşi pierduse atât de devreme inocenţa. Sau poate că manifesta simpatie faţă de profesionista de astăzi, pe cale să-şi piardă credibilitatea şi respectul. Steffi nu-şi dădea seama despre ce anume era vorba, însă simţea că trebuie să fie ceva. Absolut.

– Sunt sigură de asta, murmură ea cu îndârjire.

Fusese înzestrată cu o intuiţie extrem de rafinată. Adulmeca imediat minciunile şi făcea deducţii logice care nu-i treceau prin cap nici unui coleg de-al ei. Astăzi, aceste calităţi îi fuseseră de

folos. Instinctele, trezite brusc la viaţă, intraseră într-o activitate frenetică ori de câte ori îl văzuse pe Hammond alături de Alex Ladd.

Dar siguranţa ei nu se datora numai instinctelor ei profesionale, ci şi intuiţiei feminine, care îi spunea că între cei doi exista, cu certitudine, o legătură. Când îi urmărise cum se priveau unul pe celălalt, semnele nu puteau fi mai clare de-atât. Amândoi evitau contactul vizual, dar de câte ori aveau ocazia, magnetismul dintre ei era aproape palpabil.

Alex Ladd dăduse de înţeles că este distrusă atunci când Trimble începuse să ofere amănunte legate de viaţa destrăbălată pe care sora lui o dusese în trecut. Majoritatea dezminţirilor ei îi fuseseră adresate lui Hammond. Pe de altă parte, el, care era renumit pentru atenţia la detalii şi pentru puterea lui de concentrare, fusese incapabil să-şi stăpânească nervii. Stătuse ca pe jăratic. Îşi frământase mâinile în permanenţă. Se comportase de parcă ar fi avut mâncărimi şi nu s-ar fi putut scărpina.

Steffi recunoştea aceste semne. El se comportase la fel atunci când relaţia lor era la început. Faptul că se culcase cu o colegă de serviciu îl făcuse să nu se simtă în apele lui. Îşi făcuse griji pentru lipsa de etică profesională de care dădea dovadă. Ea îl tachinase mereu pe tema asta, spunându-i că, în cazul în care nu are de gând să se calmeze atunci când se află împreună în public, agitaţia lui îi va da de gol.

„Dar nu sunt geloasă", gândi Steffi acum, stând la birou. „Nu sunt geloasă, pentru că Hammond nu mă mai interesează. Şi, oricum, pe individa aia n-aş putea fi geloasă. Sigur nu sunt geloasă."

La prima vedere, aducea cu genul clasic de femeie, căreia i se întorsese spatele, cu dispreţ. Însă nu gelozia era cea care o făcea să se poarte astfel. Era vorba de cu totul altceva. De ceva mult mai puternic decât gelozia – viitorul ei depindea acum de atitudinea pe care o va adopta.

Avea să sape până ce va găsi un răspuns, chiar de-ar fi ca suspiciunile ei să se dovedească lipsite de sens. Într-o bună zi, când doctoriţa Ladd va lâncezi în închisoare, poate că-i va spune lui Hammond ce idee năstruşnică îi trecuse prin minte. Vor râde de se vor prăpădi, amândoi...

Sau poate că nu... Poate că avea să descopere un secret scandalos, care va distruge pe vecie reputaţia lui Hammond. Un secret

din cauza căruia Hammond nu va mai avea nici o şansă să ocupe postul de avocat regional şef.

Dacă ar fi aşa, ghici cine stătea la pândă să pună mâna pe post?

***

Detectivul-şef al secţiei Omucideri din cadrul Departamentului de Poliţie al oraşului era gata s-o declare pe Alex Ladd vinovată pentru uciderea lui Lute Pettijohn. Treaba lui Hammond era să aducă argumente pe care să le susţină în faţa instanţei. Problema consta în faptul că trebuia s-o acuze de crimă tocmai pe femeia de care se îndrăgostise. Pe deasupra, el însuşi era martor în acest caz. Pornind de la cele două motive foarte bine întemeiate, Hammond voia să amâne momentul procesului.

Exista însă un motiv şi mai puternic decât celelalte două, mult mai convingător şi mai stringent, şi anume acela că viaţa iubitei lui era ameninţată. Mass media preluase ştirea potrivit căreia casa ei fusese percheziţionată cu o zi în urmă. Aseară, cineva încercase s-o omoare. Atacul tipului de pe alee nu fusese doar o coincidenţă. Individul respectiv mai mult ca sigur că fusese angajat s-o reducă la tăcere pe Alex. Din moment ce tentativa de ucidere eşuase, cu siguranţă că avea să urmeze o altă încercare.

Smilow şi oamenii lui îşi concentraseră întreaga atenţie asupra lui Alex, lăsând în grija lui să găsească un alt suspect, sau mai mulţi.

Tocmai de aceea se încuiase în birou. Deţinea dosarul cazului, pe care îl primise de la Smilow, însă îşi impuse să-şi golească mintea de raţionamentele detectivului şi de informaţiile adunate până în acel moment cu privire la Alex. Înlătură implicaţiile sentimentale, urmărind doar aspectele legale şi abordând problema prin prisma lor.

Cine putea dori moartea lui Lute Pettijohn?

Nişte rivali din cercul lui de afaceri? Cu siguranţă. Numai că, luând în consideraţie dosarele lui Smilow, toţi cei interogaţi aveau alibiuri solide. Până şi tatăl lui avea unul. Hammond se dusese să-l verifice personal.

Davee? Mai mult ca sigur, dar, dacă ea ar fi fost făptaşa, Hammond ştia că n-ar fi făcut un secret din asta. Dimpotrivă, un asemenea gest i-ar fi dat şansa să-şi mărească popularitatea. Aşa era ea. Se expunea în văzul lumii, nu se ascundea.

Bazându-se pe puterea sa de concentrare şi pe logică, Hammond puse în ordine şi asimilă toate informaţiile cuprinse în dosarul de caz. La acestea, el adăugă fapte cunoscute doar de el, de care Smilow nu ştia nimic.

1. Cu puţin timp înainte de a muri, Lute Pettijohn fusese vizitat chiar de el, Hammond.

2. Bileţelul scris de mână pe care îl primise de la Davee indica faptul că Hammond nu fusese unicul musafir programat de Lute în după-amiaza acelei zile de sâmbătă.

3. Înainte de a muri, Lute Pettijohn fusese supus unei investigaţii secrete, ordonate de Biroul avocatului general.

Luate separat, nici una dintre aceste informaţii nu părea relevantă. Împreună însă, îi aţâţau curiozitatea de avocat al acuzării, făcându-l să-şi pună tot felul de întrebări... şi să caute justificări în pofida dorinţei lui de a o scoate pe Alex nevinovată. Chiar dacă n-ar fi fost implicat emoţional, niciodată nu ar fi urmărit să trimită la închisoare o persoană nevinovată. Indiferent cine era suspectul principal, aceste întrebări necesitau continuarea investigaţiei.

Pentru a analiza faptele, Hammond reluă în minte toate discuţiile purtate până atunci pe marginea cazului Pettijohn. Cu Smilow, cu Steffi, cu tatăl lui, cu Monroe Mason şi cu Loretta. Pe Alex o elimină din ecuaţie, prefăcându-se că nu există, că suspectul este învăluit în mister. Lucrul acesta îi permise să asculte fiecare întrebare, declaraţie sau remarcă spontană cu mintea proaspătă.

Culmea era că se împiedica tocmai de o afirmaţie proprie, care nu voia deloc să-l lase să-şi urmeze cursul gândurilor. „Sunt gloanţe obişnuite, ieşite din ţeava unui pistol obişnuit. Numai în oraşul acesta cred că există sute de arme cu calibrul de nouă milimetri. Gândeşte-te câte sunt în depozitul în care păstrăm probele, Smilow."

Brusc, Hammond simţi că se trezeşte la viaţă şi că este gata să găsească explicaţii pentru comportamentul iraţional de care dăduse dovadă în ultimele câteva zile. Totul – cariera lui, viaţa lui şi pacea lui interioară – atârnau de disculparea lui Ladd şi de dorinţa de a-şi demonstra că avea dreptate.

Aruncă o privire scurtă spre ceas. Dacă se grăbea, avea timp să-şi înceapă propria investigaţie chiar în această după-amiază.

Vârându-şi în grabă dosarul de caz în servietă, părăsi biroul. Abia trecuse pragul intrării principale a clădirii, ieşind în căldura sufocantă de afară, când se auzi strigat.

– Hammond!

Cunoştea o singură voce atât de autoritară. Oftând în gând, se întoarse.

– Bună, tată.

– Putem merge în biroul tău, ca să discutăm?

– După cum vezi, tocmai plecam. Şi să ştii că sunt foarte grăbit. Vreau să ajung în centru înainte de terminarea programului de lucru. Cazul Pettijohn ajunge la marele juriu joi.

– Tocmai despre asta doresc să vorbim.

Preston Cross nu accepta niciodată un răspuns negativ. El îşi conduse fiul spre umbra firavă care mărginea faţada clădirii.

– Ce-i cu braţul tău?

– Povestea este prea lungă ca să ţi-o spun acum, răspunse Hammond nerăbdător. Care-i problema? Este chiar atât de urgentă încât nu poate aştepta?

– În după-amiaza asta am fost sunat de Monroe Mason. A vorbit de la celular. Era în maşină, în drum spre sala de gimnastică. Este foarte îngrijorat.

– De ce?

– Dacă bănuielile lui sunt corecte, consecinţele vor fi dezastruoase. Mi-e groază să mă gândesc la ele.

– Bănuieli?

– Are senzaţia că acea doctoriţă Ladd se bucură de o consideraţie total deplasată din partea ta.

Acea doctoriţă Ladd. De fiecare dată când tatăl lui voia să critice pe cineva, se referea la persoana respectivă într-un mod evaziv. Depersonalizarea era, pentru el, cea mai potrivită metodă de exprimare a dispreţului.

Hotărând că o mică întârziere nu putea fi catastrofală, Hammond spuse:

– Ştii ce? încep să mă enervez de-a binelea. Ori de câte ori are ceva cu mine, Mason ţi se plânge ţie. De ce nu vine direct la mine?

– Pentru că suntem prieteni vechi. Dacă vede că fiul meu este pe cale să dea cu piciorul întregii lui cariere, din respect pentru

mine mă previne asupra acestui lucru. Sunt sigur că m-a sunat în speranţa că voi interveni.

– Lucru pe care vrei să-l şi faci, cu extrem de mare bucurie.

– Da, cu bucurie, ai al naibii de multă dreptate!

Tatăl său se înroşi ca racul. La colţul buzelor îi apăruse o picătură de salivă. Rareori i se întâmpla să-şi piardă cumpătul, considerând că orice exteriorizare a sentimentelor este o dovadă de slăbiciune specifică doar femeilor şi copiilor. Scoţând din buzunarul din spate al pantalonilor o batistă imaculată, făcută din pânză irlandeză albă, el îşi tamponă fruntea transpirată. Apoi, spuse, ceva mai liniştit:

– Asigură-mă că bănuiala lui Mason este neîntemeiată.

– De unde i-a venit o asemenea idee?

– I-a fost sugerată, în primul rând, de apatia cu care ai tratat acest caz.

– Apatie? Mi-e greu să cred că modul în care am abordat cazul poate fi considerat „apatic". Nu mai ştiu unde-mi este capul de atâta treabă. Se înţelege, am fost precaut...

– Excesiv de precaut.

– După părerea ta.

– După toate aparenţele, şi după părerea lui Mason.

– Atunci, să-mi spună direct asta.

– Uite ce-i: ai pornit la drum abia târându-ţi picioarele. Ca şi mentorul tău, vreau să aflu care-i motivul. Suspecta te determină să eziţi? Ai început să ţii la femeia asta?

Hammond îşi privi fix tatăl, dar se încăpăţână să tacă. De furie, faţa lui Preston Cross se crispă.

– Iisuse Hristoase, Hammond! Nu-mi vine să cred. Nu eşti sănătos la minte?

– Nu.

– Pentru o femeie? Îţi sacrifici toate ambiţiile...

– Nu te referi cumva la ambiţiile tale?

– ... pentru o femeie? îşi completă Preston propoziţia. După ce ai reuşit să ajungi aici unde ai ajuns, cum poţi să te comporţi într-un asemenea...

– Să mă comport? Hammond pufni dispreţuitor. Dar ştiu că ai tupeu dacă te legi de comportamentul meu. N-ar fi mai bine să te uiţi întâi la tine, tată? După ce etalon moral ai fi vrut să mă iau?

Poate că mi-am reajustat comportamentul în aşa fel încât să se potrivească cu al tău. Deşi eu nu obişnuiesc să depăşesc măsura, motiv pentru care nu m-aş apuca vreodată să dau foc la cruci.

Tatăl lui clipi repede. Hammond îşi dădu seama imediat că atinsese o coardă sensibilă.

– Faci parte din Ku Klux Klan? continuă el.

– Nu! Doamne fereşte, nu.

– Dar erai la curent cu toate chestiile astea, nu-i aşa? Ai ştiut al dracului de bine ce se petrece pe insula Speckle. Mai mult decât atât, ai autorizat măsurile represive care au fost luate.

– M-am retras din afacere.

– Nu complet. Lute s-a retras complet. Fiind ucis, nu mai trebuie să dea socoteală pentru ceea ce a făcut. Tu, în schimb, continui să fii vulnerabil. Nu ţi-ai luat toate măsurile de siguranţă, tată. Numele tău apare în documentele alea.

– Mi-am reparat deja greşelile pe care le-am făcut în afacerea Speckle.

Ah, aceasta era faimoasa lui lovitură scurtă rapidă şi upercut. Ca de obicei, Hammond fusese luat prin surprindere.

– Ieri am fost pe insulă, continuă Preston, calm. M-am întâlnit cu victimele oribilelor atrocităţi ale lui Lute şi le-am explicat cât de îngrozit am fost când am aflat de cele întâmplate acolo, motiv pentru care am şi renunţat imediat la parteneriat. I-am dat fiecărei familii câte o mie de dolari, pentru a-şi acoperi cheltuielile necesare reparării pagubelor care le-au fost produse şi, pe lângă sincerele mele regrete, am oferit întregii comunităţi o sumă substanţială, pentru biserică. De asemenea, am constituit un fond de dezvoltare pentru şcoală. Urmă o pauză, în care Preston îi adresă lui Hammond un zâmbet afectuos. Ia să vedem ce mai ai de zis. În lumina acestui gest filantropic, mai crezi că pot fi dat în judecată pentru crimele săvârşite acolo?

Lui Hammond îi era greaţă. În plus, se simţea cam ameţit, dar nu putea da vina nici pe căldura de afară, nici pe răni.

– I-ai mituit, spuse.

Preston îi mai adresă un zâmbet cuceritor.

– Cu bani luaţi din fondul destinat cheltuielilor gospodăreşti.

Hammond nu-şi amintea să-şi mai fi dorit vreodată cu atâta sete să lovească pe cineva. Simţea nevoia să-şi pocnească tatăl cu

pumnul în gură până când buzele i se vor învineți și vor sângera, până când nu vor mai fi în stare să schițeze acel zâmbet zeflemitor. Stăpânindu-și pornirea, el își apropie capul de fața lui Preston și spuse cu o voce joasă:

– Nu mai fi atât de încântat de tine însuți, tată. Ca să ieși basma curată din treaba asta, îți vor trebui mult mai mulți bani decât cei pe care îi ai în fondul destinat cheltuielilor gospodărești. Nu ai scăpat încă de obligații. Trebuie să răspunzi, într-un fel, pentru faptele tale. Ești un ticălos corupt. Așa că nu-mi mai ține mie prelegeri despre comportament. În vecii vecilor!

După ce rosti aceste cuvinte, Hammond se răsuci pe călcâie, hotărât să plece spre parcare. Preston îl apucă de braț și îl întoarse cu fața spre el.

– Sper ca povestea asta să iasă la lumină. Mă refer la tine și la pipița ta. Sper că s-a găsit cineva căruia să-i vină ideea să te fotografieze între picioarele ei. Sper să răspândească pozele atât în ziare, cât și la televizor. Mă bucur că ai intrat într-o astfel de încurcătură. O meritai, ipocrit afurisit ce ești! Mi-e greață de ani de zile de tine și de fumurile tale de om mulțumit de sine însuși, spuse, stropșind cuvintele. Înfigându-și vârful degetului arătător în pieptul lui Hammond, el adaugă: Ești la fel de coruptibil ca oricare alt om. Până acum, n-ai fost testat, atâta tot. Ce te-a determinat să te abați de la drumul drept pe care mergeai? Avariția? Nu. Speranța că vei pune mâna pe putere? Nu. Preston scoase un chicot batjocoritor. Un fundulet de femeie te-a determinat să te abați din drum. Din punctul meu de vedere, asta este o mare rușine. Asta este adevărata rușine. Aș fi preferat să te lași corupt de cu totul altceva. De ceva mai greu de obținut decât un fund de femeie.

Cei doi bărbați se priviră furioși. Animozitatea dintre ei ieșise în cele din urmă la suprafață, după ani de zile în care nu făcuse altceva decât să clocotească înăbușit sub straturile groase ale resentimentelor. Hammond știa că, indiferent ce spunea, nu-i putea știrbi voința de fier a tatălui său, dar, pe neașteptate, realiză că nu-i păsa. De ce să se justifice el în fața unui om pe care nu-l stima? Îl cunoștea prea bine pe Preston pentru a-l putea plăcea. Părerea tatălui său în ceea ce-l privea nu mai conta, deoarece bărbatul care le emitea nu mai era, în ochii lui, nici integru, nici respectabil.

***

Smilow se văzu nevoit să aştepte o jumătate de oră în holul hotelului Charles Town Plaza pentru a se elibera unul dintre scaunele lustragiului.

– Încă lucesc, domnule Smilow.

– Atunci, freacă-i doar puţin, cu o piele de bivol, Smitty. Bătrânul lustragiu se lansă într-un monolog referitor la declinul în care intrase în prezent echipa Atlanta Braves. Smilow îl întrerupse.

– Smitty, în după-amiaza în care a fost ucis domnul Pettijohn, ai văzut-o cumva prin hotel pe femeia aceasta? îl întrebă, arătându-i o fotografie care fusese publicată în ediţia de prânz a ziarului. Smilow o mărise pentru ca trăsăturile lui Alex să fie cât mai clare.

– Da, domnule Smilow, am văzut-o. Am văzut-o şi la televizor, în după-amiaza asta. Cred că ea l-a omorât.

– Hotărârea pe care o vor lua juraţii în privinţa ei săptămâna viitoare va depinde de soliditatea probelor noastre. Când ai zărit-o, era însoţită de cineva?

– Nu, domnule.

– Dar pe el îl ştii? mai întrebă Smilow, arătându-i de data aceasta o poză de-a lui Bobby Trimble.

– Doar de la televizor. Au dat chiar poza asta.

– N-a trecut niciodată pe aici, prin hotel?

– Nu, domnule.

– Eşti sigur?

– Doar ştiţi, domnule Smilow, rar mi se întâmplă să uit vreo figură.

Dând absent din cap, detectivul îşi băgă pozele în buzunarul de la piept.

– Când ai văzut-o, doctoriţa Ladd ţi s-a părut furioasă sau tristă?

– N-aş zice nici furioasă, nici tristă, însă n-am studiat-o atât de bine încât să pot spune sigur în ce stare era. Am observat-o când a intrat pentru că are un păr tare frumos. Oi fi eu bătrân, dar tot îmi place să mă uit la fetele drăguţe.

– Vezi o mulţime de fete frumoase pe aici.

– Şi urâte, spuse Smitty, chicotind. Oricum, ea venise singură. Era serioasă, preocupată de treaba ei. A traversat holul şi s-a dus direct la lift. După un timp, a coborât. S-a oprit la barul de colo şi, un pic mai târziu, a traversat din nou holul şi a urcat în lift.

– Stai puţin. Smilow se aplecă spre lustragiul care îi freca pantofii. Ai spus că a urcat de două ori la etaj?

– Parcă da.

– Cât timp a stat prima dată?

– Vreo cinci minute, cred.

– Dar a doua oară?

– Habar n-am. N-am văzut când a coborât.

Pielea de bivol alunecă cu rapiditate, pentru ultima dată, peste pantofii lui Smilow. În cele din urmă, detectivul se dădu jos de pe scaun şi îşi desfăcu braţele, pentru a-i permite lui Smitty să-i perie haina.

– Smitty, ai spus cuiva că în ziua aceea am trecut pe la tine ca să-mi lustruieşti pantofii?

– Nu s-a ivit ocazia, domnule Smilow.

– Atunci, aş prefera să rămână între noi chestia asta, da? Detectivul strecură în mâna lui Smitty un bacşiş gras.

– S-a făcut, domnule Smilow. S-a făcut. Dar cu chestia ailaltă... îmi cer scuze.

– Care „ailaltă"?

– Aia cu doamna. Regret că n-am observat când a coborât.

– Erai ocupat, sunt convins.

Lustragiul zâmbi.

– Da, domnule. Sâmbătă s-au perindat atâţia oameni pe aici de parcă ar fi fost în Gara Centrală. Unii veneau, alţii plecau. Tot timpul s-au fâţâit. Urmă o scurtă pauză, în care Smitty se scarpină în cap. Ciudat, nu-i aşa? Aţi venit cu toţii aici, în aceeaşi zi.

– Cu toţii?

– Dumneavoastră, doctoriţa, avocatul.

Mintea lui Smilow reacţiona ca o capcană din oţel, care îşi prinde prada la cea mai uşoară atingere.

– Care avocat?

– Cel de la Biroul regional de avocatură. Cel care a apărut la televizor.

Capitolul 31

Hammond aşteptă pe coridor până când îl văzu pe Harvey Knuckle părăsindu-şi biroul. Era cinci fix – ora la care se termina programul de lucru. Expertul în computere încuie conştiincios uşa. Când se întoarse, Hammond îi tăie calea.

– Salut, Harvey.

– Domnul Cross! exclamă tânărul făcând un pas înapoi, spre uşă. Ce faceţi aici?

– Cred că ştii.

Knuckle înghiţi în sec, zgomotos. Proeminentul măr al lui Adam i se deplasă de-a lungul firavului său gât, întâi în sus, apoi în jos.

– Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee.

– Ai minţit-o pe Loretta Boothe, spuse Hammond, dând glas, de fapt, unei simple bănuieli. Nu-i aşa?

Simţindu-se vinovat, Harvey încercă să-şi ascundă agitaţia în spatele unei false agresivităţi.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Despre cei cinci până la zece ani pe care îi primeşti pentru furt de informaţii computerizate.

– Poftim?

– Îţi pot găsi mai multe capete de acuzare, fără să transpir pentru asta, Harvey. Evident, dacă refuzi să fii cooperant. Cine ţi-a cerut s-o verifici pe doctoriţa Ladd?

– Pardon?

Practic, se putea spune că în acel moment ochii lui Hammond îl ţintuiră pe Harvey de uşa propriului birou.

– Bine. Perfect. Fă-ţi rost de un avocat bun, spuse el, după care se răsuci pe călcâie, hotărât să plece.

– Loretta mi-a cerut, strigă Harvey din spatele lui. Hammond se întoarse din nou cu faţa spre el.

– Şi altcineva?

– Nimeni.

– Harveee!

– Nimeni!

– Bine.

Relaxându-se, Harvey îşi trecu repede vârful limbii peste buze, pentru a şi le umezi, dar zâmbetul şters care îi apăruse pe faţă îi dispăru brusc atunci când Hammond întrebă:

– Despre Pettijohn ce-mi poţi zice?

– Nu ştiu ce să vă zic...

– Harvey, dă-mi răspunsurile pe care le doresc.

– Întotdeauna v-am ajutat cu plăcere, domnule Cross, doar ştiţi. Dar acum habar n-am despre ce vorbiţi.

– Despre înregistrări, Harvey, spuse Hammond începând să dea semne de nerăbdare. Cine ţi-a cerut să-i deschizi fişierele? Mă refer la cele cu afaceri, planuri, documente de parteneriat sau alte chestii de genul acesta.

– Dumneavoastră, spuse Harvey cu voce piţigăiată.

– Eu am mers pe căile legale. Vreau să ştiu cine altcineva s-a interesat de afacerile lui. Cine ţi-a cerut să te uiţi pe furiş la înregistrările lui?

– Ce vă face să credeţi că...

Hammond se apropie de el cu un pas şi îşi coborî vocea.

– Respectiva persoană, oricine o fi ea, nu putea obţine informaţii decât de la tine, aşa încât nu te mai încăpăţâna s-o acoperi. Dacă mai încerci să mă fraiereşti luând mutra asta inocentă şi neştiutoare, să ştii că ne supărăm. Viaţa de puşcăriaş este cam dură pentru tipii de genul tău. Aici Hammond făcu o pauză, pentru ca ameninţarea lui voalată să-şi facă efectul. Şi acum dă-i drumul şi spune: Cine ţi-a cerut informaţii despre Pettijohn?

– D... două persoane.

– Recent?

Harvey dădu din cap, aprobator. Mişcarea fu atât de rapidă încât îi clănţăniră dinţii.

– Pe parcursul ultimelor două luni, cam aşa ceva.

– Cine au fost cele două persoane?

– D... detectivul Smilow.

Chipul lui Hammond rămase impenetrabil.

– Şi a doua?

– Păi, pe a doua ar trebui s-o ştiţi, domnule Cross. Femeia aceea mi-a zis că a fost trimisă de dumneavoastră.

***

Obişnuită să privească emisiunile de ştiri, Loretta Boothe urmărea jurnalul de seară, trecând de pe un canal pe altul, pentru a putea face comparaţii între conţinuturile informative ale unor reportaje similare, toate referitoare la Alex Ladd.

Se miră când îl văzu pe Hammond în faţa camerelor de luat vederi. Acesta apăru pe micul ecran cu braţul atârnat cu o panglică de gât. Şi arăta ca vai de lume. Când naiba se rănise? Şi cum se rănise? Doar îl întâlnise cu o seară în urmă.

Când se termină emisiunea de ştiri, începu *Roata Norocului*. Exact atunci, în living îşi făcu apariţia fiica ei, Bev, îmbrăcată în haine de lucru.

– Pentru serviciu, mi-am luat o caserolă cu macaroane. Ţi-au rămas şi ţie suficient de multe, în frigider, pentru cina din seara asta. Am făcut şi salată.

– Îţi mulţumesc, dragă. Deocamdată nu-mi este foame, dar mai târziu poate că voi mânca.

Bev ezită când ajunse în dreptul uşii de intrare a casei.

– Te simţi bine? întrebă.

Ochii fetei o priveau îngrijoraţi, precauţi. Armonia dintre ele se afla încă în „perioada de probă". Amândouă îşi doreau cu disperare ca lucrurile să meargă bine de data aceasta. Amândouă se temeau că vor eşua în încercările lor. De prea multe ori promisiunile făcute fuseseră încălcate, astfel încât nici una din ele nu mai avea încredere în ultimele angajamente luate de Loretta. Totul depindea de puterea ei de a se abţine de la băutură. Atâta trebuia să facă: să se abţină, dar nu era deloc uşor.

– Perfect, răspunse Loretta, adresându-i un zâmbet liniştitor. Mă gândeam la cazul acela de care mă ocup. Săptămâna viitoare se vor prezenta cu el la juraţi.

– Bazându-se pe informaţiile furnizate de tine?

– Parţial.

– Uau! Este minunat, mamă. Nu ţi-ai pierdut iscusinţa. Complimentul făcut de Bev îi încălzi sufletul Lorettei.

– Mulţumesc. Dar bănuiesc că asta înseamnă că am rămas din nou fără slujbă.

– După un asemenea succes sunt convinsă că-ţi vor mai da ceva de făcut. Bev trase de uşă, deschizând-o. Îţi doresc o seară plăcută. Ne revedem mâine dimineaţă.

După plecarea fiicei sale, Loretta se uită la jocul de la televizor, doar pentru că nu avea altceva mai bun de făcut în seara aceea. Apartamentul îi dădea o puternică senzaţie de claustrofobie, cu toate că încăperile nu erau mai mici decât ieri sau alaltăieri. Starea ei nu se datora mediului înconjurător. Era un disconfort venit din interior.

Se gândi să iasă din casă, dar îşi dădu seama că ar fi fost riscant. Toţi prietenii ei erau nişte beţivi. Orice local pe care-l cunoştea era arhiplin de cunoscuţi gata s-o invite să bea măcar un pahar cu ei. Unul singur era suficient pentru a pune capăt perioadei ei de abstinenţă, readucând-o în starea în care o găsise Hammond atunci când îi propusese să lucreze la cazul Pettijohn.

Îşi dorea să nu fi terminat treaba pentru care fusese angajată. Nu numai din cauza banilor. Deşi Bev avea un salariu acceptabil, suficient pentru amândouă, Loretta voia să contribuie la cheltuielile gospodăriei. Astfel, nu i-ar mai fi fost silă de ea însăşi. În plus, avea nevoie de independenţa pe care ţi-o conferă un ban câştigat.

Şi mai era ceva. Trândăvia era, pentru ea, o veşnică ameninţare, care trebuia evitată. Neavând nimic de făcut, începea să tânjească după ceea ce-i era interzis. Timpul liber îi permitea să se gândească ce viaţă mizerabilă dusese, să-şi spună că nu conta dacă bea până crăpa, pentru că, dispărând de pe faţa pământului, scăpa de suferinţe şi le uşura, totodată, viaţa celor din jurul ei. Periculos raţionament.

Acum, gândindu-se la slujbă, realiză că Hammond nu-i spusese clar că nu mai avea nevoie de serviciile ei. După ce-i dăduse raportul privitor la Alex Ladd, el ieşise din bar de parcă îl ardeau tălpile. Deşi îi dăduse impresia că este cam dezamăgit, abia aşteptase să se folosească de informaţiile pe care i le furnizase. Se pare

că eforturile lui dăduseră roade, pentru că, iată, acum își prezenta cazul marelui juriu.

Greșise probabil atunci când îl contactase pe Harvey Knuckle în dimineața aceasta. Fusese un gest complet inutil. Când îi spusese lui Hammond că bănuiește că a fost mințită de Harvey, el o tratase cu o totală indiferență și pusese capăt rapid convorbirii telefonice. Dar, la naiba. Când se adresase reporterilor strânși pe scara de la intrarea în sediul poliției, în ciuda rănilor pe care le avea, Hammond vorbise cu o voce puternică, convingătoare. El afirmase că intrarea în scenă a lui Bobby Trimble era, pentru acest caz, un punct de cotitură: „Bazându-mă pe depoziția lui, în care putem avea deplină încredere, sunt sigur că doctorița Ladd va fi condamnată".

Pe de altă parte, avocatul doctoriței Ladd, a cărui reputație Loretta o cunoștea doar din auzite, le spusese reporterilor că asta era cea mai flagrantă greșeală făcută vreodată de Departamentul de Poliție și de avocatul asistent special Cross. Atunci când totul va ieși la iveală, doamna doctor Ladd va fi absolvită de orice vină. În clipa aceea, spusese el, toți grangurii acestui oraș vor trebui să-i ceară scuze în public. Perkins se gândea deja să întocmească dosarul necesar pentru intentarea unui proces de calomnie.

Loretta își dădu seama că acestea nu erau decât jonglerii avocățești, deși Frank Perkins făcuse aceste declarații pe un ton neobișnuit de aprins. Existau două posibilități: fie era un orator excelent, fie era convins de nevinovăția clientei sale. Poate că Hammond greșea, într-adevăr. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să se facă de râs, deoarece acesta era cel mai important caz din cariera lui.

Hammond făcuse niște aluzii privitoare la alibiul imposibil de verificat al doctoriței, dar nu fusese clar. Era ceva de genul... de ce gen?

– Show-ul lui Little Bo Peep, spuse Loretta mecanic, dând soluția jocului de puzzle propus de cei de la *Roata Norocului*. Nu reacționase prompt, căci atunci când vorbise, mai lipseau doar literele *t*, *p* și *w*.

A! Pomenise ceva de participarea la un bâlci organizat la periferia Beaufort-ului.

Ridicându-se brusc în picioare, Loretta se duse în bucătărie, unde Bev strângea toate ziarele citite, înainte de a le lega conştiincioasă într-un teanc, pentru a le trimite la reciclare. Din fericire, abia în ziua următoare aveau să fie ridicate, aşa încât dispunea de toate ziarele apărute în ultima săptămână. Loretta răsfoi prin grămadă până ce descoperi unul de sâmbăta trecută.

Extrase din ziar paginile care ofereau informaţii culturale şi de divertisment, parcurgându-le rapid, până găsi ceea ce căuta. O reclamă ocupând un sfert de pagină îi anunţa pe cititori când şi unde se organizează bâlciul. Se dădeau toate informaţiile necesare: cum se ajunge acolo, care sunt taxele de intrare, ce puncte de atracţie ţi se oferă şi... stai puţin!

– „Puteţi participa la acest bâlci pe toată durata lunii august, în serile zilelor de joi, vineri şi sâmbătă", citi ea cu voce tare.

Câteva minute mai târziu, Loretta se afla la volanul maşinii sale, în drum spre Beaufort. Nu ştia ce va face când va ajunge acolo. Bănuia că pur şi simplu îşi urma instinctul. Dacă putea – printr-un noroc sau printr-un adevărat miracol – să clatine alibiul doctoriţei Alex Ladd, Hammond îi va rămâne veşnic îndatorat. Dacă, dimpotrivă, alibiul psihoterapeutei devenea mai solid datorită eforturilor ei, tot reuşea să-i facă un mic serviciu avocatului, deoarece îl putea pune în gardă cu privire la mersul procesului. Deci, oricum o întorcea, Hammond îi rămânea dator. Asta era marea ei şansă! Trebuia să profite de ea.

Până când Hammond îi va comunica oficial că renunţă la serviciile ei, se putea considera angajată. Dacă izbutea acum să dea o mare lovitură, el îi va fi recunoscător toată viaţa, întrebându-se ce s-ar fi făcut fără ea. Sau, mai mult decât atât, poate că avea s-o recomande şefului său, pentru a ocupa un post permanent la Biroul regional de avocatură.

Iar dacă nu se alegea cu nimic, măcar se bucura de aprecierea lui pentru iniţiativa de care dăduse dovadă şi pentru instinctele ei deosebit de ascuţite, pe care nici măcar un ocean de alcool n-ar fi putut să le tocească. Ce mândru avea să fie Hammond de ea!

***

– Sergent Basset...

Ofiţerul lăsă în jos ziarul pe care îl citea. Când dădu cu ochii de Hammond, care se oprise în faţa biroului său, sări imediat în picioare.

– Să trăiți, domnule avocat. Materialul pe care mi l-ați cerut a fost scos la imprimantă. Este aici.

Sergentul Glenn Basset se ocupa de evidența articolelor existente în depozitul de probe al poliției. Era un tip scund, îndesat, care rămânea mereu în umbră. Mustața stufoasă părea că vrea să compenseze lipsa părului de pe cap. Nefiind agresiv, nu-și găsise locul în echipele de patrulare, însă pentru slujba aceasta era ideal. Nu se plângea niciodată și părea mulțumit de gradul pe care îl avea. Era prieten cu toată lumea. Nu dușmănea pe nimeni.

Hammond îl sunase înainte de a veni aici, pentru a-i spune ce vrea de la el. Flatat, sergentul acceptase imediat să-l ajute.

– Nu mi-ați lăsat prea mult timp la dispoziție, însă m-am descurcat. N-a fost mare lucru de făcut. N-a trebuit decât să deschid fișierul și să scot la imprimantă înregistrările din ultimele câteva luni. Aș fi putut să vi le dau și pe cele mai vechi...

– Deocamdată, îmi ajung astea. Hammond își plimbă repede privirile peste foaie, sperând că îi va sări în ochi un anumit nume. Nu găsi nimic. Ai un minut la dispoziție, sergent?

Dându-și seama că Hammond dorea să discute cu el între patru ochi, sergentul i se adresă secretarei care lucra în biroul de alături:

– Diane, te poți descurca singură un minut?

Fără a-și desprinde privirile de la ecranul computerului, ea spuse:

– Nu te grăbi.

Corpolentul ofițer îl conduse pe Hammond în cămăruța în care obișnuiau să se retragă în pauza de masă. Odată ajunși acolo, îi oferi o ceașcă de cafea vâscoasă, de pe fundul vasului opac al filtrului.

Hammond îl refuză.

– Vreau să abordez un subiect foarte delicat, sergent Basset, spuse el. Regret că sunt obligat să-ți pun o asemenea întrebare.

Sergentul îl privi nedumerit.

– Ce fel de întrebare?

– Există cumva vreo posibilitate... doar posibilitate, nu probabilitate... ca un ofițer de aici să poată... împrumuta... vreo armă din depozit, fără să știi?

– Nu, domnule.

– Ești sigur? *Chiar nu se poate?*

– Ţin evidenţa armelor cu mare stricteţe, domnule Cross.

– Da, înţeleg, spuse Hammond, plimbându-şi din nou privirile peste foaia ieşită din imprimantă.

Basset începu să se agite.

– Care-i treaba?

– Îmi venise o idee... spuse Hammond, dezamăgit. Nu am găsit arma cu care a fost ucis Lute Pettijohn.

– Două gloanţe de nouă, în spate.

– Corect.

– Aici avem sute de pistoale cu calibrul de nouă milimetri.

– Văd că aţi înţeles care este problema mea.

– Domnule Cross, mă mândresc cu faptul că mă aflu la cârma unei nave etanşe. Evidenţele intrărilor şi ieşirilor din acest depozit...

– Sunt ireproşabile. Ştiu asta, sergent. Nu vreau să insinuez că aţi fi complice... După cum am spus, este un subiect delicat şi mi-e groază că sunt nevoit să-ţi pun o atfel de întrebare, dar... Atâta vreau să ştiu: dacă este posibil ca un ofiţer să scoată de aici o armă, invocând un motiv oarecare, pur fictiv.

Basset se trase gânditor de lobul urechii.

– Presupun că este posibil, însă, dacă a scos-o, trebuie să figureze la rubrica „Ieşiri".

La rubrica „Ieşiri" nu apărea numele pe care îl căuta Hammond.

– Scuză-mă pentru deranj. Îţi mulţumesc.

Hammond plecă, luând foaia pe care o primise de la Basset, deşi nu credea că ea conţine „cheia" pe care sperase s-o găsească la depozit. Îl lăsase pe Harvey Knuckle perplex, pentru că îl forţase pe geniul computerelor să recunoască faptul că fusese strâns cu uşa şi de Smilow, şi de Steffi, pentru a le furniza informaţii despre Pettijohn.

Gândindu-se mai bine la dezvăluirile lui, se întrebă: Ce demonstra, în definitiv, chestia asta? Că cei doi fuseseră la fel de interesaţi ca el să-l vadă pe Lute primindu-şi răsplata pentru faptele pe care le săvârşise. Nu făcuse cine ştie ce mare descoperire. De altfel, nici nu era surprins. Dorea cu atâta ardoare să ajungă la concluzia că Alex este nevinovată, încât era în stare să se îndoiască de corectitudinea oricărei alte persoane – până şi de cea a unor colegi, care, în ultima săptămână, depuseseră mai multe eforturi decât el să sprijine legile şi să păstreze ordinea.

Intră deprimat în apartamentul său şi se duse direct în camera de zi, pentru a porni televizorul. Crainica cu lentile de contact verzi ca smaraldele începuse jurnalul cu reportajul zilei. Din masochism, Hammond îl urmări.

Cu excepţia acelei eşarfe late care îi susţinea braţul atârnat de gât, nici nu s-ar fi observat că este rănit, deoarece bandajele îi erau ascunse de haină. În lumina puternică a reflectoarelor, arăta însă extrem de palid, iar barba nerasă de o zi ieşea şi mai mult în evidenţă. Când fusese întrebat ce păţise la braţ, scăpase de curiozitatea reporterilor spunându-le că atacul hoţului nu avea nici un fel de importanţă.

Dând dovadă de diplomaţie, îi felicitase pe cei de la Departamentul de Poliţie pentru reuşita lor. Se fofilase când răspunsese la anumite întrebări referitoare la Alex Ladd, declarând, în schimb, că depoziţia lui Trimble era hotărâtoare pentru investigaţia lor. Datorită ei, afirmase el, cazul era puternic consolidat, iar condamnarea suspectei este practic garantată.

Steffi, care îl susţinea din spate, ascunsă parţial de umărul lui stâng, zâmbise şi încuviinţase din cap în timpul discursului său. Hammond trase concluzia că aceasta nu arăta rău în lumina reflectoarelor. Dimpotrivă. Sclipirile becurilor i se reflectaseră în ochii negri. Aparatele de filmat îi redaseră perfect vivacitatea.

Smilow de asemenea fusese oprit din drum de numeroşii reprezentanţi ai presei. El avu parte de un timp de emisie egal cu al lor. Numai că, spre deosebire de Steffi, detectivul fusese neobişnuit de reţinut. Declaraţiile lui, „diluate" de diplomaţie, fuseseră practic ecoul spuselor lui Hammond. El se referise la legătura dintre Alex şi Bobby Trimble numai la modul general, afirmând că puşcăriaşul are un rol esenţial pentru punerea ei sub acuzare, refuzând să discute despre natura relaţiilor dintre suspectă şi Lute Pettijohn. De asemenea, nu făcuse nici o referire cu privire la perioada copilăriei ei. Hammond bănuia că omisiunea lui era calculată. Smilow nu dorea să contamineze terenul de desfăşurare al juraţilor şi să-i dea lui Perkins un motiv pentru a transfera procesul la altă instanţă, din altă localitate, sau să-l declare de la început închis, din motive de erori procedurale.

Camerele de luat vederi îl surprinseseră pe Perkins grăbind-o pe Alex să iasă din sediul poliţiei. Avocatul o uşuise practic,

strângând din fălci. Aceasta a fost secvența cel mai greu de urmărit pentru Hammond, conștient fiind de situația umilitoare în care se aflase Alex. Nu era ușor să te trezești în centrul atenției reporterilor, ca suspectă principală într-un celebru caz de omucidere.

Conform prezentării pe care i-o făcu crainica, Alex era un doctor foarte respectat în psihologie, în vârstă de treizeci și cinci de ani. Scrisorile ei de recomandare erau impresionante. Pe lângă realizările profesionale, se remarca prin activitatea ei civică și generozitatea cu care participa la acțiunile mai multor societăți de caritate. Vecinii și colegii, cu care intraseră în contact reporterii pentru a le cere părerea în legătură cu evenimentele în curs, își manifestaseră șocul și revolta, calificând speculațiile care se făceau pe seama implicării ei drept „hilare", „ridicole", „absurde" sau, mă rog, alte adjective, sinonime cu acestea.

În momentul în care crainica trecu la următorul reportaj, Hammond închise televizorul. Ridicându-se din fotoliu, urcă la etaj și își umplu cada cu apă fierbinte. Se scufundă în ea, având grijă să-și sprijine brațul drept de margine, pentru a nu-l uda. Baia îl mai relaxă, moleșindu-l și amețindu-l, totodată.

Înfometat, coborî la parter și începu să-și pregătească o omletă.

Nefiind obișnuit să se folosească doar de mâna stângă, era neîndemânatic. Dar neajutorarea se datora și presimțirilor rele. Nu voia să devină subiectul glumelor proaste. Nu dorea ca oamenii să spună despre el: „O, cred că-ți aduci aminte de Hammond Cross. În tinerețe, promitea să devină un avocat bun, dar cariera lui s-a dus naibii din cauza unui păsărici."

Cu siguranță că așa aveau să vorbească oamenii despre el. Chiar dacă nu cu aceste cuvinte.

Printre prosoapele umede și ciorapii transpirați din vestiare sau prin cine știe ce localuri la modă, între două pahare de whisky, colegii și cunoștințele lui vor clătina din cap, fără să se obosească să-și ascundă amuzamentul față de vulnerabilitatea lui. Îl vor considera un prost, iar Alex va fi văzută ca o femeiușcă fără căpătâi, care i-a ruinat cariera. Îi venea să condamne cu vehemență aceste bârfe imaginare, să-i pocnească pe clevetitori pentru comentariile indecente pe care le făceau la adresa lui Alex și a relației lui cu ea. Oamenii aceia nu știau ce vorbesc. El era îndrăgostit de ea.

Aseară, anestezicul nu-l ameţise într-atât încât să nu-şi aducă aminte că îi spusese iubitei lui că sentimentele lui faţă de ea erau dintre cele mai profunde, şi că-şi dăduse seama de acest lucru de când o zărise. Deşi o cunoscuse cu mai puţin de o săptămână în urmă – *cu mai puţin de o săptămână!* –, niciodată nu fusese mai sigur de ceva. Nu mai simţise niciodată că între el şi o altă persoană există, în afară de legătura fizică, o puternică conexiune spirituală, emoţională.

La bâlciul acela stupid, şi mai târziu, în patul din cabana lui, stătuseră de vorbă ore întregi. Discutaseră despre muzică, mâncare, cărţi, călătorii, locurile pe care ar dori să le viziteze când le va permite timpul, filme, gimnastică, regimuri alimentare. Chiar şi despre vechiul Sud. Apoi despre noul Sud. Despre grupul de comedianţi Three Stooges şi despre motivele pentru care aceştia sunt iubiţi de bărbaţi şi urâţi de femei. Abordaseră subiecte importante şi subiecte banale. Fusese o conversaţie interminabilă, despre absolut orice. Doar despre ei nu vorbiseră.

El nu-i dăduse nici un amănunt esenţial despre propria-i persoană. Ea, evident, nu divulgase nici un secret al vieţii ei trecute sau prezente.

Oare Alex fusese, într-adevăr, o stricată? Sau mai *era* o stricată? Iar dacă era, oare dragostea lui avea să moară cu viteza cu care se născuse? îi era teamă că nu.

Poate că, la urma urmelor, era un prost.

Dar nu poţi folosi prostia drept scuză pentru greşelile tale. El şi conştiinţa lui împovărată de vinovăţie deveniseră nişte „colegi de cameră" absolut incompatibili. Începea să-i fie din ce în ce mai greu să trăiască cu el însuşi. Deşi nu-i plăcea să-i dea dreptate tatălui său, trebuia să recunoască faptul că Preston îi deschisese astăzi ochii, forţându-l să privească în faţă o realitate pe care o tot evitase: Hammond Cross era la fel de coruptibil ca oricare alt om. Nu era deloc mai virtuos decât tatăl lui.

Incapabil să digere această idee, şi nici omleta, o aruncă pe cea de-a doua la gunoi.

Simţea nevoia să bea, dar alcoolul n-ar fi făcut decât să îngroaşe ceaţa care părea a-i învălui în permanenţă creierul, accentuându-i, implicit, starea proastă în care se găsea.

Voia să scape de pulsaţiile enervante din braţ.

Voia să găsească o soluție la încurcătura asta afurisită, care reprezenta o amenințare pentru viitorul lui.

Și, mai presus decât orice, voia ca Alex să se afle în afara oricărui pericol. Să fie în deplină siguranță...

Siguranță...

Cuvântul acesta îl ducea cu gândul la seifuri, deoarece ele ofereau siguranță.

Seiful plin de bani din casa iubitei lui, Alex.

Seiful gol din apartamentul ocupat la hotel de Pettijohn.

Seiful lui Pettijohn era în interiorul dulapului.

Dulapul. Seiful. Umerașele. Halatul. Papucii. Ultimii nescoși din celofan...

Hammond sări de parcă s-ar fi electrocutat. Apoi încercă să se calmeze, pentru a putea lua de la capăt firul logicii.

Mergi încet. Nu te grăbi.

După ce pierdu câteva minute studiind problema din toate unghiurile posibile, se văzu nevoit să constate că raționamentul său nu avea nici o hibă. Pur și simplu, toate datele problemei se potriveau perfect una cu alta.

Concluzia la care ajunsese nu-l bucura, însă, în momentul de față, nu-și putea permite să mai piardă vremea analizându-și sentimentele. Trebuia să acționeze.

Sărind de pe scaun, înșfăcă cel mai apropiat telefon celular. După ce obținu de la „Informații" numărul pe care îl dorea, îl formă, apăsând butoanele corespunzătoare.

– Charles Town Plaza. Unde vreți să vă fac legătura?

– La centrul de spa, vă rog.

– Regret, domnule, dar centrul de spa este închis în seara asta. Dacă doriți să fiți programat...

Hammond o întrerupse pe centralistă. După ce se prezentă, îi spuse cu cine dorește să vorbească.

– Trebuie să discut urgent cu el. Până îl găsiți, faceți-mi legătura cu directorul administrativ.

***

Lorettei nu-i trebui mult timp pentru a-și da seama că ideea de a veni la bâlci fusese proastă.

Trecuse doar un sfert de oră de când își parcase mașina pe o pășune prăfuită, și deja era udă toată de transpirație. Din așa-numita parcare și până la bâlci, mersese pe jos. Bâlciul era plin de copii. Pur și simplu, oriunde te uitai vedeai numai copii. Copii gălăgioși, turbulenți, murdari, care păreau să fi venit acolo doar pentru a enerva. Vânzătorii și toți ceilalți angajați erau complet neprietenoși, dar nu-i puteai condamna pentru proasta lor dispoziție și pentru cheful lor de harță. Cine să poată munci pe căldura asta?

Ar fi fost în stare să-și vândă sufletul pentru a se putea adăposti în interiorul drăguț, întunecos și răcoros al unui bar. Mirosul greu de tutun prost și de bere i s-ar fi părut o binecuvântare după izul de vată de zahăr de afară, care se asocia grețos cu mirosul de bălegar.

Singurul motiv pentru care refuza să plece era speranța că va reuși, totuși, să-l ajute într-un fel pe Hammond. Îi rămăsese datoare. Nu era vorba doar de o recompensă pentru necazurile pe care i le pricinuise acestuia în trecut, ci și de recunoștință față de șansa pe care i-o dăduse acum, când toți ceilalți nu mai catadicseau nici măcar s-o salute.

Era posibil ca perioada ei de abstinență să nu dureze prea mult, dar nu conta decât faptul că, deocamdată era trează, că muncea și că fiica ei n-o mai privea cu dispreț. Or, pentru asta, lui Hammond trebuia să-i mulțumească.

Hotărâtă, se plimbă prin bâlci, de la un punct de atracție la altul.

– M-am gândit că v-ați putea aduce aminte de...

– Ești scrântită, cucoană? Pe aici trec mii de oameni. Cum să-mi aduc aminte de mutra ăsteia? Vânzătorul scuipă un ghem fibros de frunze de tabac, care fu cât pe ce s-o nimerească în umăr.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Și mai du-te naibii.

– Da, da. Hai, șterge-o. Ții coada-n loc.

Ori de câte ori le arăta expozanților, celor care se ocupau de logistica parcului de distracții sau vânzătorilor de produse alimentare fotografia doctoriței Alex Ladd, Loretta primea cam același răspuns. Unii erau de-a dreptul grosolani, alții erau prea osteniți pentru a-i da atenție. De obicei, în loc de răspuns la întrebările ei, se alegea doar cu o clătinare de cap, însoțită de un succint „Scuze".

Cercetările ei continuară şi după apusul soarelui, când bâlciul fu invadat de roiurile de ţântari. În cele câteva ore scurse din momentul sosirii ei acolo, nu se alesese decât cu o pereche de picioare umflate. Studiindu-şi carnea pufoasă care îi ieşea printre curelele sandalelor, Loretta regretă că organizatorii acestui bâlci nu se gândiseră să ridice şi o scenă pe care să urce oamenii cu diformităţi şi alte ciudăţenii.

„Aş fi fost premiată de caraghioşii ăştia", bombăni ea.

În cele din urmă, se văzu nevoită să admită faptul că plecase într-o misiune nebunească, că dr. Alex Ladd probabil că minţise că a fost la bâlci şi că probabilitatea de a da peste cineva care să-şi amintească figura ei, după ce trecuse deja o săptămână, era practic nulă.

Nervoasă, se plesni peste braţ. Ţânţarul care se aşezase acolo explodă ca un balon, mânjind-o de sânge.

„Trebuie să cântăresc cu un kilogram mai puţin", mormăi ea pe sub nas. Acela fu momentul în care decise să se declare învinsă şi să se întoarcă în oraş.

Tocmai îşi imagina că stătea cu picioarele într-un lighean cu apă rece ca gheaţa, când trecu pe lângă pavilionul în care se afla ringul de dans. Acoperişul lui conic era ornat cu beculeţe multicolore. Pe scenă îşi făcu apariţia o orchestră amărâtă. Violonistul, cu barbă împletită în cozi, arăta ca naiba. În aşteptarea reînceperii programului, dansatorii râdeau şi vorbeau, făcându-şi vânt cu broşurile date la intrare. Singuraticii îşi pierdeau vremea pe marginea ringului, uitându-se prin prospecte, estimându-şi din priviri concurenţii, încercând să-şi ascundă nerăbdarea de a-şi găsi o parteneră.

Loretta observă că prin mulţime sunt risipiţi o grămadă de militari. Soldaţii tineri, cu feţe proaspăt rase şi păr tuns scurt, degajau un miros combinat de transpiraţie şi apă de colonie. Bând cu nesaţ bere, ei le aruncau priviri galeşe fetelor.

Ce gust bun trebuia să aibă berea. O bere? Cât de rău îi putea face? Nu nevoia de alcool o determina să şi-o dorească, ci setea cruntă care nu putea fi potolită de sucurile mult prea dulci. În plus, din moment ce tot se afla aici, la pavilion, putea să mai arate cuiva fotografia femeii. Poate că, în aglomeraţia asta, exista vreo persoană care îşi aducea aminte că o zărise în weekendul trecut.

Soldaţii aveau întotdeauna ochi pentru femeile frumoase. Poate că unuia dintre ei Alex Ladd îi căzuse cu tronc.

Spunându-şi că nu trebuia să dea socoteală nimănui pentru faptul că se apropiase de nişte băutori de bere, crispată din cauza sandalelor ale căror curele îi răneau carnea umflată a picioarelor, Loretta urcă şchiopătând treptele pavilionului.

Capitolul 32

Când deschise uşa, Frank Perkins simţi că-i piere pe loc zâmbetul pe care îl afişase, de parcă ar fi fost brusc dezamăgit de poanta proastă a unui banc care promisese să fie bun.

– Hammond...

– Pot intra?

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Frank spuse:

– M-aş simţi tare stânjenit.

– Trebuie să discutăm.

– Am un program...

– Frank, problema asta nu suportă amânare. Nici măcar până mâine. Uite ce am aici. Hammond întinse spre el un plic. Frank îl luă şi se uită înăuntru, fără să se atingă de conţinutul lui. În plic, era o bancnotă de un dolar.

– Au, Iisuse...

– Te angajez ca avocat, Frank. Ăsta-i avansul.

– Ce naiba te-a apucat? Ce sfori vrei să tragi?

– În seara zilei în care a fost ucis Lute Pettijohn, mi-am petrecut timpul împreună cu Alex. Noaptea am stat împreună, în acelaşi pat. Acum pot să intru? După cum era de aşteptat, această afirmaţie îl lăsă pe Frank Perkins fără grai. Hammond profită de năuceala lui pentru a se strecura în casă.

Frank închise uşa confortabilei sale locuinţe. Revenindu-şi rapid, se apropie cu paşi mari de Hammond.

– Realizezi câte reguli de etică ai încălcat în acest moment? Şi că, păcălit de tine, am ajuns şi *eu* să încalc o mulţime dintre ele?

– Ai dreptate. Hammond îşi recuperă bancnota de un dolar. Nu poţi fi avocatul meu. Conflict de interese. Dar, în scurtul timp

cât mi-ai fost avocat, ți-am făcut o destăinuire pe care deontologia noastră profesională te obligă să n-o divulgi.

– Ticălosule, țipă Frank, furios. Nu știu ce pui la cale. Și nici nu vreau să știu. Vreau un singur lucru: Să ieși din casa mea. Acum!

– N-ai auzit ce ți-am spus? Am spus că mi-am petrecut... Hammond se opri când văzu că în dreptul arcadei din spatele lui Frank apărură câțiva curioși, veniți să vadă ce era cu zarva aceea. Dar numai chipul lui Alex era înregistrat de retina lui.

Frank, care își întorsese capul pentru a se uita în direcția în care rămăseseră ațintite privirile lui Hammond, mormăi:

– Maggie, cred că ți-l amintești pe Hammond Cross.

– Evident, spuse soția lui Frank. Bună, Hammond.

– Maggie, îmi cer scuze că dau buzna așa în casa voastră. Sper că nu am întrerupt ceva important.

– La drept vorbind, tocmai ne era servită cina, spuse Frank. Unul dintre cei doi puști gemeni, în vârstă de nouă ani, avea în jurul buzelor o pată roșiatică ce te ducea cu gândul la sosul de spaghetti. Maggie era o sudistă grațioasă, urmașă demnă a bravelor soții și văduve de pe vremea Confederației. Stânjenitoarea scenă petrecută acum în holul ei nu o tulburase absolut deloc.

– Abia ne-am așezat la masă, Hammond. Te rog, fă-ne plăcerea să ni te alături.

Hammond se uită întâi la Frank, apoi la Alex.

– Nu, mulțumesc, dar apreciez invitația. O să-l răpesc pe Frank câteva minute.

– Mi-a părut bine că te-am revăzut, Hammond. Băieți! Luându-l pe fiecare geamăn de câte un umăr, Maggie Perkins îi întoarse cu spatele și îi mână înapoi, de unde veniseră – probabil, în bucătărie.

Hammond îi spuse lui Alex:

– N-am știut că ești aici.

– Frank a avut bunăvoința să mă invite să cinez împreună cu familia lui.

– Drăguț din partea lui. După o zi ca asta, probabil că nu te-ai mai simțit sigură.

– Nu, nu m-am simțit sigură.

– Oricum, bine că ești aici. Și tu trebuie să auzi ce am de spus.

Frank interveni în discuție:

– Din moment ce nu am nici un cuvânt de spus, sunt obligat să-mi accept soarta. Simt o nevoie disperată de un strop de băutură. Este careva dintre voi interesat să mi se alăture?

Le făcu semn să-l urmeze spre partea din spate a casei, unde își avea biroul. Diplomele înrămate și frumos aranjate pe pereții lambrisați spuneau cât de onorabil și respectat este Frank Perkins, atât ca cetățean, cât și ca avocat.

Hammond și Alex refuzară să bea. Frank, în schimb, își turnă un whisky simplu, după care se așeză în spatele solidului său birou. Alex alese un scaun confortabil din piele, Hammond, un fotoliu. Ochii avocatului se plimbară de la un musafir la altul. În cele din urmă, privirea i se opri asupra clientei lui.

– Este adevărat? Te-ai culcat cu distinsul nostru avocat regional adjunct?

– Nu are sens să...

– Hammond, îl întrerupse Frank cu bruschețe, nu ai dreptul să mă corectezi. Și nici să mă superi. Ar trebui să-ți dau un picior în fund și să te arunc direct în stradă, iar apoi să-l sun pe Monroe Mason și să-i spun ce destăinuire mi-ai făcut. Evident, asta dacă nu este deja la curent cu cele întâmplate.

– Nu este.

– Singurul motiv pentru care te mai afli sub acoperișul meu este pentru că respect dreptul la intimitate al clientei mele. Nu vreau să acționez pripit, sub efectul primului impuls, înainte de a cunoaște toate datele problemei. Aș pune-o pe Alex într-o situație și mai jenantă decât cea în care se află în prezent, din cauza acestei parodii.

– Nu te supăra pe Hammond, Frank, spuse Alex. Avea o voce obosită, pe care Hammond n-o mai auzise niciodată. Sau poate că nu era oboseală, ci resemnare. Ori o puternică ușurare, datorată faptului că secretul lor ieșise, în sfârșit, la lumină. Sunt la fel de vinovată ca el. Trebuia să-ți spun de la început că-l cunosc.

– De la început?

– Da.

– Până când aveai de gând s-o lungești? Voiai să-l lași să te incrimineze, să te închidă, să te ducă în fața instanței, să te condamne, să te bage în celula celor care așteaptă să fie executați?

– Nu știu! Pe neașteptate, Alex se ridică în picioare și, întorcându-le amândurora spatele, rămase nemișcată. După ce așteptă câteva clipe să se calmeze, se uită din nou la ei. Realitatea este că sunt mai vinovată decât Hammond. El nu mă cunoștea. Eu, în schimb, îl cunoșteam. Într-o zi, l-am urmărit. Am făcut în așa fel încât întâlnirea noastră să pară accidentală. Tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost bine gândit. Nimic n-a fost întâmplător.

– În ce zi a avut loc această întâlnire „gândită"?

– Sâmbătă seara. Pe la asfințit. După primul contact, am uzat de toate artificiile pur feminine pe care le cunosc pentru a-l determina să-și petreacă noaptea cu mine. Și... – aici vocea i se îngroșă – mi-a mers. Mi-a mers, repetă, uitându-se la Hammond, pentru că și-a petrecut noaptea cu mine.

Frank își termină whisky-ul dintr-o singură înghițitură. Din cauza tăriei băuturii, lăcrimă și tuși în pumn. După ce-și drese glasul, întrebă unde avusese loc această întâlnire. Alex îi descrise tot șirul de evenimente, începând cu întâlnirea din pavilionul de dans și terminând cu noaptea petrecută în cabana lui Hammond.

– În dimineața următoare, înainte de ivirea zorilor, am plecat pe furiș, pregătindu-mă sufletește să-l nu-l mai văd niciodată.

Frank scutură din cap. Se părea că în mintea lui se instalase o oarecare ceață, fie din cauza cantității mari de alcool pe care o băuse, fie din cauza informațiilor contradictorii, pe care nu le mai putea pune cap la cap.

– Nu înțeleg. Te-ai culcat cu el, dar dragostea n-a fost... n-ai făcut-o...

– Eu eram cel care trebuia să-i asigur spatele, spuse Hammond. Îi era greu și acum s-o asculte pe Alex recunoscând că îl înșelase, dar trebuia să treacă peste asta. Ce conta că întâlnirea lor nu fusese pusă la cale de destin, așa cum sperase el, dacă circumstanțele îi cereau să se concentreze asupra unor probleme mult mai importante? Alex a avut nevoie de un alibi. Eu sunt alibiul ei. Un alibi perfect, pentru că n-o puteam da în vileag fără să fiu implicat în această afacere.

Frank îl privi lung, total nelămurit.

– Te deranjează dacă îmi dai și explicațiile necesare, ca să pot înțelege?

– Alex m-a urmărit până la bâlci. A venit după mine de la Charles Town Plaza, unde avusesem o întâlnire cu Lute Pettijohn.

Frank se mai holbă la el câteva fracțiuni de secundă. Abia după aceea își întoarse privirile spre Alex, pentru a primi confirmarea celor rostite de Hammond. Ea dădu din cap, aprobator. Frank se ridică în picioare, ca să-și umple paharul.

Hammond profită de faptul că avocatul apărării se concentra la whisky, pentru a se uita la Alex. Ochii îi erau umezi, însă nu plângea. Ar fi vrut s-o strângă la piept, dar și s-o scuture până când toate adevărurile ieșeau de-a rostogolul la iveală.

Sau poate că nu... Poate că nu voia să afle că era la fel de vinovat ca tinerii lascivi și ca bătrânii libidinoși care îi dăduseră bani fratelui ei vitreg, Bobby, pentru a câștiga favorurile micuței, pe atunci, Alex.

Dacă o iubea cu adevărat, așa cum pretindea, trebuia să treacă și peste asta.

Frank se întoarse la scaunul său. Punându-și paharul plin pe mapa din piele de pe birou, începu să-l rotească încet. Uitându-se la el, întrebă:

– Care dintre voi are de gând să înceapă primul? Hammond fu cel care vorbi:

– Aveam stabilită o întâlnire cu Pettijohn, pentru după-amiaza zilei de sâmbătă. La invitația lui. N-am vrut să merg, dar a insistat să ne vedem. M-a asigurat că este în interesul meu.

– Care a fost scopul acestei întâlniri?

– Avocatul general mi-a cerut să fac niște investigații privitoare la el. Pettijohn a aflat.

– Cum?

– Îți spun mai târziu cum. Deocamdată, este suficient să știi că eram la un pas de a mă prezenta la marele juriu cu informațiile obținute.

– În condițiile astea, presupun că Pettijohn voia să ajungeți la o înțelegere.

– Corect.

– Ce ți-a oferit în schimb?

– Dacă îi spuneam avocatului general că nu am de ce să-i intentez proces – cu alte cuvinte, dacă îl lăsam să-și vadă liniștit de afacerile lui –, mi-a promis că mă ajută să devin succesorul lui

Monroe Mason, acest ajutor incluzând şi contribuţii băneşti substanţiale pentru campanie. De asemenea, a sugerat ca, după ce voi ajunge pe scaunul avocatului regional şef, să continuăm cooperarea reciproc avantajoasă. Era o alianţă foarte convenabilă, care lui i-ar fi permis să încalce în continuare legile, iar pe mine m-ar fi împiedicat să le aplic.

– Bănuiesc că l-ai refuzat.

– Categoric. De aceea, a scos artileria grea. Mai exact, nişte documente care demonstrau că tata îi fusese partener la proiectul făcut pentru insula Speckle.

– Unde sunt în prezent acele documente?

– La mine. Mi le-a dat.

– Nu sunt falsificate?

– Mi-e teamă că nu.

Frank nu era prost. El îşi dădu imediat seama care fusese logica lui Lute.

– Dacă continuai să-l investighezi pe Lute, trebuia să-l trimiţi în faţa instanţei şi pe tatăl tău.

– Da, asta a fost ideea de bază a avertismentului dat de Lute.

Pe faţa lui Alex apăru o expresie blândă, plină de compasiune. Frank spuse încet:

– Îmi pare rău, Hammond.

Deşi ştia că Frank era sincer înduioşat de situaţia lui, Hammond îşi flutură mâna nerăbdător.

– I-am zis lui Lute să se ducă dracului. L-am avertizat că intenţionez să-mi fac datoria. Când i-am întors spatele, a început să lanseze invective la adresa mea şi să mă ameninţe. E posibil ca accesul acela de furie să-i fi provocat accidentul vascular cerebral. Nu ştiu. Nu am întors deloc capul până am ieşit pe uşă. N-am stat în apartament mai mult de cinci minute. Maximum.

– La ce oră ai fost acolo?

– Întâlnirea a fost stabilită pentru ora cinci fix.

– Ai zărit-o pe Alex?

Alex şi Hammond negară simultan.

– Nu, până la bâlci. Pettijohn reuşise să mă scoată atât de tare din sărite, încât eram într-o dispoziţie foarte proastă atunci când am părăsit hotelul. N-am observat ce se întâmplă în jurul meu. Aici, Hammond făcu o pauză, pentru a lua o gură de aer. Plănuisem

să-mi petrec noaptea în cabana mea. O inspirație de moment m-a determinat să mă opresc la bâlci. Apoi am zărit-o pe Alex lângă ringul de dans și... Privirile i se mutară de la Frank la Alex, care stătea cuminte pe scaunul ei, ascultându-l cu atenție. Și din clipa aceea a început toată tevatura.

Tăcerea care se lăsă în încăpere era atât de apăsătoare, încât ticăiturile ceasului de pe biroul lui Frank le dădură impresia că anunță apropierea unui moment hotărâtor. După un timp, avocatul apărării spuse:

– Ce ți-ai propus să obții venind aici pentru a-mi face aceste destăinuiri?

– Sunt niște adevăruri care mi-au împovărat conștiința.

– Păi, nu sunt preot, spuse Frank, iritat.

– Nu, nu ești.

– Și ne aflăm în tabere diferite, în acest proces.

– Sunt conștient de asta.

– Atunci, revin la întrebarea inițială: De ce ai venit aici?

– Pentru că știu cine l-a omorât pe Lute.

Capitolul 33

Davee răspunse leneşă la telefon.

– Davee, ştii cine sunt.

Neavând ceva mai bun de făcut, ea se întinsese pe recamierul din dormitor. Cu un pahar de votcă cu gheaţă în mână, se uita la un film alb-negru, regizat de Joan Crawford, pe un canal de televiziune ce transmitea numai filme clasice. Seriozitatea din vocea interlocutorului ei o făcu să se ridice brusc. Dădu la minimum sonorul televizorului.

– Ce...

– Nu spune nimic. Te poţi întâlni cu mine?

Davee se uită la ceasul pe care îl ţinea pe măsuţa de lângă recamier.

– Acum?

În adolescenţă, un astfel de telefon nocturn i-ar fi stimulat imediat spiritul de aventură. Pe vremea aceea, s-ar fi furişat imediat afară din casă, pentru a se întâlni cu un prieten sau cu un grup de fete, ca să hoinărească până în zori pe plajă, făcând baie în pielea goală, bând bere şi fumând marijuana. Aceste escapade îi înfuriaseră întotdeauna pe părinţii ei.

Chiar şi după ce se căsătoriseé cu Lute, continuase să primească telefoane secrete, care se terminau cu câte o escapadă nocturnă. Ele, însă, nu-i perturbaseră viaţa de familie, ca cele din adolescenţă. Motivele i se păruseră clare: fie lui Lute nu-i păsase pe unde umblă soţia sa, fie preferase să aibă şi el libertatea să se distreze.

Deşi telefonul din seara aceasta nu-i promitea nici o distracţie, reuşi să o intrige.

– Ce se întâmplă?

– Nu-ți pot spune la telefon, dar e vorba de ceva foarte important. Știi unde este McDonald's de pe Rivers Avenue?

– Îl găsesc.

– În apropierea intersecției cu Dorchester. Vino cât de repede poți.

– Dar...

Davee se uită lung la telefonul pe care-l ținea în mână. După câteva clipe, îl aruncă pe recamier și se ridică. Pentru a nu-și pierde echilibrul, deoarece se cam balansa pe picioare, se sprijini de măsuță. Treptat amețeala îi dispăru, permițându-i să judece ceva mai limpede.

Ce nebunie! Băuse foarte mult. Nu putea conduce mașina. Și, oricum, cine naiba se credea ăsta de-i dădea întâlnire la un McDonald's, în toiul nopții? Fără explicații. Fără te rog și mulțumesc. Fără să-și facă griji că ar putea să-l refuze. De ce nu venise la ea? Auzi, era foarte important! Habar n-avea despre ce putea fi vorba, dar presimțea că avea legătură cu investigarea morții lui Lute. Nu-i spusese clar că nu vrea să se implice în porcăria asta mai mult decât era necesar?

În ciuda acestor gânduri, se duse în baie, pentru a-și stropi fața cu apă rece. Apoi își scoase cămașa de noapte și, fără să se mai obosească să-și pună chiloții, își trase pe ea o pereche de pantaloni albi. Tricoul asortat pe care îl îmbrăcă, destul de transparent, lăsa să i se ghicească sânii. Exact ce-i trebuia pentru o astfel de întâlnire! Nu se obosi să-și pună nici măcar pantofii, nici măcar să se pieptene. Dacă erau zăriți împreună, ținuta ei neglijentă era suficientă pentru a-i face pe spioni să-și ridice mirați sprâncenele. Ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de impresia pe care o făcea, dar lui... Tonul disperat pe care îi vorbise nu-l caracteriza.

Sarah Birch se uita la televizor, în apartamentul ei de lângă bucătărie.

– Ies în oraș, o informă Davee.

– La ora asta?

– Vreau să-mi iau o înghețată.

– Congelatorul este plin de înghețată.

– Dar nu-i nici una cu aroma pe care o vreau eu.

Credincioasa ei menajeră își dădea întotdeauna seama când minte, însă n-o contrazicea niciodată. Acesta era numai unul dintre motivele pentru care Davee o adora.

– O sa am grijă. Mă întorc repede.

– Dacă voi fi întrebată în zilele următoare...

– Vei spune că astăzi m-am culcat devreme. Pe la ora nouă.

Știind că secretele ei se aflau în deplină siguranță la Sarah, Davee se duse în garaj și se urcă în BMW. Străzile rezidențiale erau cufundate în întuneric. Toată lumea dormea.

Pe șosea și pe bulevardele mari erau puține mașini. Deși era tentată să accelereze, Davee nu depășî limita legală de viteză. Doi polițiști fuseseră concediați din cauza unui judecător care îi rămăsese dator lui Lute cu o favoare. Își supunea la o încercare prea mare norocul dacă îl mai stârnea și pe al treilea.

McDonald's-ul era iluminat ca un cazinou din Las Vegas. Chiar și la această oră târzie, în parcare erau multe mașini. Proprietarii, toți adolescenți, erau îngrămădiți în jurul meselor dinăuntru.

Davee își opri BMW-ul într-un colț mai întunecos, din capătul îndepărtat al parcării, coborî geamul și opri motorul. În față avea un fel de gard viu, prost întreținut, care despărțea parcarea de la McDonald's de parcarea altui fast-food, care dăduse faliment. Clădirea în care fusese fast-food-ul avea ferestrele acoperite cu scânduri. În jurul BMW-ului domnea bezna.

Se enervă constatând că cel care îi dăduse întâlnire nu apăruse încă. Răspunzând imediat insistențelor lui, ea lăsase totul baltă – inclusiv paharul cu votcă – pentru a veni aici. Cu un bobârnac, lăsă în jos obturatorul de soare de deasupra parbrizului. Apoi dădu la o parte ecranul de protecție al oglinzii pentru a-și studie chipul.

Exact în acel moment se deschise portiera din dreapta ei.

– Arătî bine, Davee, spuse Rory Smilow urcând în mașină. Ca de obicei.

Închise imediat portiera, ca să se stingă plafoniera semisferică. Apoi se întinse peste volan, să stingă și beculețul de deasupra ei.

Complimentul lui o încălzi pe Davee ca o gură de băutură tare, care ți se răspândește treptat prin corp. Cu toate acestea, ea încercă să nu arate ce efect avusese asupra ei. Pentru a-și ascunde reacția, vorbi pe un ton arțăgos.

– Ce, nu reuşeşti să-i dai de capăt poveştii tale de capă şi spadă, Rory? Nu mai ai nici un fir care să te ducă la criminal?

– Din contră. Am prea multe. Dar nici unul nu pare demn de luat în seamă.

Ea glumise, însă el o luase în serios. Din păcate, trecea direct la afaceri, la fel cum procedase în seara în care venise s-o informeze că soţul ei era mort. Se comporta exact cum cerea protocolul. Atitudine de profesionist, serios, galant şi detaşat.

Steffi Mundell n-ar fi ghicit niciodată că ei doi fuseseră nişte amanţi plini de pasiune, cărora odată, în timp ce făceau dragoste, li se întâmplase să spargă uşa din sticlă a duşului. Şi nici nu şi-ar fi putut închipui că-şi încheiaseră unul dintre picnicuri stând, el lipit de un pom, ea călare pe coapsele lui, deşi erau într-un parc. Sau că, într-un weekend – mai exact de la ultima oră de curs din după-amiaza zilei de vineri până la prima oră de curs din dimineaţa zilei de luni – nu trăiseră decât cu unt de arahide şi amor.

Comportamentul lui Rory în ziua în care murise Lute nu trăda nimic din nebuniile trecutului. Dar lui Davee i se rupsese inima văzând că poate să fie atât de indiferent. Autocontrolul lui era admirabil. Sau deplorabil. Cu atât de puţină pasiune nu poţi duce decât o viaţă foarte singuratică, goală.

Încercând să-şi închidă sufletul într-o carapace, pentru a nu fi rănită, Davee spuse:

– N-ai decât să pui venirea mea aici pe seama unei erori de judecată, dar iată-mă. Ia zi, ce vrei?

– Să-ţi pun nişte întrebări legate de moartea lui Lute.

– Am crezut că acest caz este practic închis. Am văzut că la ştiri...

– Da, da. Hammond îl prezintă săptămâna viitoare juraţilor.

– Atunci, care-i problema?

– Până azi, când te-ai uitat la ştiri, ai auzit vreodată de doctoriţa Alex Ladd?

– Nu, dar Lute a avut o mulţime de prietene. Le cunoşteam pe multe dintre ele, însă nu pe toate.

– Nu cred că doctoriţa i-a fost amantă.

– Serios?

Întorcându-se cu faţa spre el, Davee îşi puse un picior pe scaun, cu călcâiul lipit de şezut, şi îşi sprijini bărbia de genunchi. Poziţia

provocatoare, nepotrivită pentru o doamnă, atrase privirile detectivului timp de câteva secunde înainte de a se ridica din nou spre ochii ei.

– Rory, dacă ai venit la mine să găseşti răspunsurile pe care le cauţi, înseamnă că eşti de-a dreptul disperat.

– Eşti ultima mea speranţă.

– Păcat că-s ultima, pentru că ţi-am spus absolut tot ce ştiu.

– Mă îndoiesc, Davee. Sincer, mă îndoiesc.

– Nu te mint în privinţa doctoriţei. Niciodată nu...

– Nu-i vorba de minciună, spuse Smilow, clătinându-şi capul nerăbdător. Este vorba de... de cu totul altceva.

– Crezi că încerci să incriminezi altă persoană decât ar trebui?

Smilow nu-i răspunse, însă faţa i se crispă.

– Ah, asta este, nu? Iar, pentru tine, incertitudinea este cea mai mare povară, aşa-i? Oh, ce inimă rece şi ce voinţă de fier poţi avea! Davee zâmbi. Ei bine, să ştii că nu suport să te dezamăgesc, dragă, dar acest scurt tête-à-tête a fost o pierdere de vreme pentru amândoi. Nu ştiu cine l-a ucis pe Lute, jur.

– Ai vorbit cu el în acea zi?

– Dimineaţa, când a plecat de acasă, mi-a zis că se duce să joace golf. De atunci, nu m-am mai gândit la el decât în clipa în care ai apărut cu ticăloasa aia de Mundell, ca să mă anunţi că a murit. Se pare că ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost o minciună. Dar nu mă mir. La fel a fost şi căsnicia noastră. A fost un soţ groaznic, un amant... aşa şi aşa, o fiinţă detestabilă. Sincer, nu-mi pasă cine i-a făcut de petrecanie.

– Am prins-o pe menajera ta cu o minciună.

– A vrut să mă protejeze.

– Dacă eşti nevinovată, de ce te-ar proteja?

– Bună întrebare. Sarah mi-ar fi susţinut afirmaţiile chiar dacă aş fi spus că mi-am petrecut după-amiaza de sâmbătă călărind goală pe Broad Street. Ştii asta.

– N-ai stat toată ziua încuiată în dormitor din cauza unei dureri de cap?

Râzând, Davee îşi trecu degetele prin păr, pentru a-şi descâlci buclele.

– Dintr-un anumit punct de vedere, să zicem că te-ai exprimat corect. Am stat toată ziua în pat, cu maseurul meu, care s-a dovedit

a nu fi doar o mare durere de cap, ci şi o foarte ascuţită durere în fund. Sarah a vrut să-mi păstreze buna reputaţie, minţind.

Cuvintele ei sarcastice avură efect asupra lui Smilow. El îşi întoarse capul, rămânând cu privirile aţintite, prin parbriz, la şirul neregulat de tufe. Muşchii maxilarului i se încordară. Davee nu ştia dacă era un semn bun sau rău.

– Am redevenit suspectă, Rory?

– Nu. Nu l-ai fi ucis tu pe Lute.

– De ce?

Ochii lui se întoarseră spre ea.

– Pentru că îţi plăcea să mă torturezi rămânând măritată cu el.

Deci Smilow ştia foarte bine de ce se căsătorise cu Lute. Mai mult decât atât, suferise. În ciuda aparenţei lui indiferenţe, avea, la urma urmelor, sânge în vene. Sânge care fusese, măcar parţial, încins de gelozie.

Entuziasmată, Davee simţi că inima începe să-i bată mai repede. Avu, totuşi, grijă să nu-şi trădeze sentimentele, iar când vorbi, se străduí ca vocea să n-o dea de gol.

– Ăsta-i singurul motiv?

– Ar mai fi unul. N-ai fi avut şansa să ieşi în evidenţă. Ştiind că ai fi putut să scapi nepedepsită, de ce ar fi trebuit să te deranjezi ucigându-l?

– Cu alte cuvinte, spuse Davee, sunt prea bogată pentru a fi condamnată.

– Exact.

– În plus, un divorţ mi-ar fi dat mult mai puţine bătăi de cap decât un proces.

– Nu. În cazul tău, divorţul ar fi presupus mai multe bătăi de cap.

Distrându-se pe seama cuvintelor lui, Davee spuse:

– Dar, după cum i-am zis şi lui Hammond, uniformele puşcăriaşilor...

– Când ai vorbit cu Hammond? întrebă Smilow, întrerupând-o.

– Vorbesc deseori cu el. Suntem prieteni vechi.

– Am aflat. Ştii că s-a întâlnit cu Lute în ziua morţii lui? Exact pe la ora la care a fost ucis.

Întorsătura pe care o luase discuţia o făcu pe Davee să nu se mai simtă deloc relaxată. Panicată, se întrebă până unde avea de gând să meargă Rory ca s-o pedepsească pentru chinurile la

care îl supusese. O va învinui oare de obstrucţionarea justiţiei? Ea îi dăduse lui Hammond hârtiuţa scrisă de mână, pe care Lute îşi notase că are întâlnire cu el sâmbătă. Informaţia aceasta putea fi total nesemnificativă. Dar, în acelaşi timp, putea fi cheia pe care o căuta Rory pentru a afla cine îi omorâse soţul.

Oricum, asta era treaba lui. Cel care investiga cazul, nu văduva trebuia să stabilească importanţa unei probe. Chiar dacă întâlnirea dintre Hammond şi Lute nu avea nici o legătură cu crima comisă, reputaţia lui de avocat putea fi total compromisă. A doua întâlnire pe care şi-o notase Lute pe bilet – dacă ora aceea reprezenta, într-adevăr, ora unei întâlniri, deoarece în dreptul ei nu fusese trecut nici un nume – nu avusese loc. Lute murise mai devreme.

Davee era pusă într-o situaţie practic fără ieşire, prinsă între riscul de a fi descoperită minţind şi loialitatea faţă de vechiul ei prieten.

– Hammond ţi-a spus că s-a întâlnit cu el?

– A fost văzut la hotel.

Davee scoase un hohot de râs destul de neconvingător.

– A fost văzut la hotel? Deci presupunerea că s-a întâlnit cu Lute se bazează numai pe faptul că s-a aflat la un moment dat în aceeaşi clădire cu el? Poate că ar trebui să-ţi iei un concediu, Rory. Mintea ta ascuţită s-a cam tocit.

– Insulte, Davee?

– Concluzia la care ai ajuns nu este o insultă numai pentru inteligenţa ta, ci şi pentru a mea. Doi bărbaţi s-au aflat, aproximativ în acelaşi timp, într-un loc public frecventat. Ce te face să crezi că cei doi au intrat în contact?

– Sâmbătă după-amiaza am discutat încontinuu despre hotel, dar Hammond n-a spus că ar fi fost pe acolo.

– De ce ar fi trebuit să spună? De ce să facă tam-tam din cauza unei coincidenţe?

– Dacă ar fi fost vorba de o simplă coincidenţă, n-ar fi avut nici un motiv să nu pomenească de vizita lui la hotel.

– Poate că a avut o întâlnire de sâmbătă după-amiaza. Poate că îi plac crabii pregătiţi de bucătarii restaurantului de acolo. Poate că n-a făcut altceva decât să-şi scurteze drumul prin holul complexului, pentru a scăpa de căldura de afară. Îi pot găsi sute de justificări.

Smilow se aplecă peste brațul rabatabil dintre scaune. Trecuseră o mulțime de ani de când nu se mai apropiase atât de mult de Davee.

– Trebuie să știu neapărat dacă Hammond s-a întâlnit cu Lute.

– Habar n-am dacă s-au întâlnit sau nu, se răsti Davee la el. Și nu mințea. Ea nu făcuse decât să-i dea lui Hammond acel bilețel. Nu-l întrebase dacă se întâlniseră până la urmă, iar el nu-i spusese nimic.

– Dacă s-au văzut, de ce natură ar fi putut fi întâlnirea lor?

– De unde să știu?

– Lute te-a prins vreodată împreună cu Hammond?

– Ce?! exclamă Davee, începând totodată să râdă. Dumnezeule, Rory, în seara asta imaginația ți-a luat-o razna de-a binelea. De unde ți-a venit ideea asta? Smilow îi aruncă o privire pătrunzătoare, al cărei înțeles nu putea fi interpretat greșit. Aceasta reuși să distrugă mica clipă de fericire pe care o trăise în momentul când îl revăzuse. Oh, spuse Davee, al cărei zâmbet devenise, deodată, trist. Da, sigur, ai dreptate. Sunt capabilă de adulter. Dar îl vezi pe Hammond culcându-se cu nevasta altuia?

După o scurtă tăcere, Smilow întrebă:

– Ce alt motiv i-ar fi putut determina să-și dea o întâlnire?

– Dar nu știm că s-au întâlnit.

– Ți-a spus Hammond că ar fi văzut pe altcineva în hotel?

– Dacă a fost acolo, sunt convinsă că a văzut o mulțime de oameni. Zilnic intră și ies grupuri întregi de turiști.

– Nu ți-a vorbit de cineva anume?

– Nu, Rory! spuse Davee exasperată. Repet: nu mi-a spus absolut nimic.

– Ceva nu-i în regulă cu el.

– Cu Hammond? Ce să nu fie în regulă?

– Nu știu, dar se comportă ciudat. În ultima vreme e total absent.

– Este îndrăgostit.

Bărbia lui Smilow se mișcă îndărăt, de parcă ar fi fost pocnită pe neașteptate de un pumn rapid.

– Îndrăgostit? De Steffi?

– Doamne ferește, răspunse Davee, cutremurându-se imperceptibil. Aproape că mi-a fost teamă să-l întreb cât de serioasă este

legătura lor, dar până la urmă am făcut-o. Mi-a zis că a terminat-o cu ea. Îl cred. Femeia visurilor lui nu poate fi Mundell.

– Atunci, cine este?

– Nu mi-a zis. Dar nici relația asta nu pare să-l facă prea fericit. După spusele lui, nu-i doar complicată, ci de-a dreptul imposibilă. Oricum, tipa nu este măritată. Știu, pentru că l-am întrebat.

Rory își lăsă bărbia în piept. Se gândea la cuvintele lui Davee, dar privea tot mai fascinat la vârfurile picioarelor ei goale. În aceste câteva clipe de meditație, ea avu posibilitatea să-l studieze pe furiș. Frunte netedă, sprâncene severe, mandibulă rigidă, gură intransigentă, de om care nu face compromisuri. Dar Davee știa că o poate determina foarte ușor să se schimbe. O privea, simțind-o pofticioasă și tandră, pe buzele ei, pe tot trupul ei.

– Este un motiv foarte serios, spuse ea cu glas blajin. Smilow își ridică privirile.

– La ce te referi?

– La dragoste. Timp de câteva clipe, aparent interminabile, se uitară lung unul la altul. Te determină să faci lucruri la care, dacă n-ai iubi, nici nu te-ai gândi. De exemplu, să te măriți cu un bărbat pe care îl urăști.

– Sau să-l ucizi.

O respirație rapidă făcu sânii lui Davee să tremure sub materialul subțire care îi acoperea.

– Aș fi dorit ca iubirea ta să fi fost suficient de aprigă pentru a mă determina să-l omor. Cuprinzându-i fața între palme, ea își plimbă vârfurile degetelor mari de-a lungul buzelor lui. Sau este, Rory? întrebă în șoaptă. Mă iubești atât de mult? Te rog, spune-mi că da.

Davee se aplecă spre el și îl sărută. Inițial, atingerea buzelor ei fu de-a dreptul electrizantă. Smilow avu o reacție explozivă. Gura lui o devoră practic pe a ei. Sărutul lor apăsat, lacom, fu aproape sălbatic.

Însă el se încheie la fel de brusc cum începuse. Ridicându-și brațele, Smilow îi luă cu forța mâinile de pe fața lui și o împinse pe scaunul ei.

– Rory! strigă Davee, întinzându-se după el, în clipa în care îl văzu deschizând portiera mașinii.

– La revedere, Davee.

– Rory?

Dar el se strecură printre tufişurile gardului viu şi dispăru în întuneric. Fast-foodul se închisese. Toată lumea plecase, iar luminile fuseseră stinse. În beznă, Davee era singură. Nimeni nu-i auzi hohotele de plâns.

Capitolul 34

– Ştiu cine l-a ucis pe Lute.

Afirmaţia lui Hammond îi şocă atât de tare pe Alex şi pe Frank Perkins încât rămaseră muţi. Dar tăcerea lor dură doar câteva secunde, după care începură amândoi să-l asalteze cu întrebări. Frank vru să ştie în primul rând de ce Hammond nu se află la poliţie, ci în biroul lui.

– Voi ajunge mai târziu la poliţie, spuse Hammond. Înainte de a face următorul pas, trebuie să aflu de la Alex ce s-a întâmplat. Se întoarse spre ea, aplecându-se înainte. Adevărul, Alex. Tot adevărul. Acum.

– Eu...

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Frank îşi ridică mâna.

– Hammond, probabil că mă consideri idiot. Nu-mi voi lăsa clienta să-ţi spună nimic. Nu vreau să-mi aduc aportul la derularea acestei mici şedinţe în trei, la care m-ai forţat să particip. Te-ai comportat în cel mai condamnabil, iresponsabil, neprofesional...

– Bine, Frank, nu eşti preot. Tu ai zis-o, mai ţii minte, nu? Nu eşti nici profesorul care mi-a ţinut cursurile de religie duminica, nici tatăl meu. Ca şi Alex, am recunoscut că sâmbătă am făcut amândoi nişte greşeli inacceptabile.

– Puţin spus, având în vedere gravitatea situaţiei, remarcă Frank, ironic. Consecinţele relaţiilor voastre intime pot fi dezastruoase. Pentru toţi trei.

– De ce să fie dezastruoase pentru tine? întrebă Alex.

– Alex, tocmai ai recunoscut că ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri pentru a-l determina pe Hammond să se culce cu tine. La proces nu te vei putea apăra decât mărturisind că ţi-ai petrecut seara împreună cu el. Dar cât de credibilă îţi va fi depoziţia în lumina

trecutului tău, prezentat sub forma în care l-a expus Bobby Trimble?

– De ce să-mi fie luat în considerare trecutul? Doar i-am întors spatele. Nu mai sunt fata de atunci. Sunt... eu, cea de astăzi. Privirile lui Alex se mutară de la Frank la Hammond. Da, toate detaliile acelea urâte date de Bobby sunt adevărate. Cu o singură excepţie. N-am făcut decât să-i las să se uite la mine. Atâta tot. Niciodată n-am mers mai departe. Niciodată, repetă ea. Mi-am păstrat o parte din mine neatinsă, pură, sperând că voi avea parte de fericire. Mi-am stabilit o limită dincolo de care n-aş fi trecut nici în ruptul capului. Slavă Domnului că instinctul meu de autoapărare a fost destul de dezvoltat. Bobby m-a exploatat în cel mai josnic mod cu putinţă. Dar vinovăţia nu-i aparţine numai lui. Au trecut ani de zile până când am reuşit să nu mă mai învinovăţesc. Mă acuzam că sunt rea de la natură. Şedinţele de psihoterapie pe care le ţin cu pacienţii mei, şi studiile pe care le-am făcut m-au ajutat să-mi dau seama că reprezint doar un caz clasic de copil abuzat, care simte că merită, într-un fel, comportamentul urât al celor din jur faţă de el. Ironia situaţiei o făcu să zâmbească. Am fost unul dintre primele mele cazuri. A trebuit să mă vindec singură. Am fost nevoită să învăţ să mă autoapreciez şi să mă consider demnă de dragostea celor din jur. Soţii Ladd mi-au fost de un real ajutor. Mi-au făcut un cadou inestimabil, învăţându-mă ce înseamnă dragostea necondiţionată. Treptat, am ajuns să înţeleg că, dacă sunt iubită de nişte oameni atât de buni şi de decenţi, îmi pot îngropa trecutul şi mă pot accepta pe mine însămi. În orice caz, nu am terminat cu terapia asupra mea însămi. Mai am şi acum căderi psihice. Şi astăzi mă mai întreb dacă n-aş fi putut face ceva pentru a scăpa din situaţia aceea. Nu a existat oare nici un moment prielnic, în care să mă revolt, în care să-i opun rezistenţă lui Bobby? M-am temut că fratele meu mă va abandona, aşa cum făcuse mama... Mi-a fost atât de groază că voi rămâne complet singură... Bobby era unicul meu sprijin. Depindeam de el din toate punctele de vedere.

– Erai doar un copil, îi aminti Frank, cu blândeţe în glas.

Alex dădu din cap, aprobator.

– Pe atunci, da, Frank. Dar nu şi-n seara în care am ieşit în calea lui Hammond, sperând că el va putea da socoteală, în locul meu,

pentru faptele pe care le-am săvârşit. Întorcându-se spre Hammond, spuse cu voce spăşită: te rog, iartă-mă pentru problemele pe care ţi le-am creat. Mi-a fost frică. Nu l-am omorât pe Lute Pettijohn, însă m-am temut că voi fi acuzată de moartea lui. M-am temut că voi fi considerată vinovată din cauza comportamentului meu din copilărie. Cum am fost acuzată în apartamentul lui Pettijohn, la hotel...

– Alex, iarăşi trebuie să-ţi atrag atenţia că nu e cazul să mai vorbeşti.

– Nu, Frank. Hammond are dreptate. Trebuie să auziţi ce am de spus.

Îngrijorarea îl făcu pe avocatul apărării să rămână încruntat, însă Alex nu dădu atenţie avertismentelor lui mute.

– Lăsaţi-mă să mă întorc cu câteva săptămâni în urmă, spuse ea, după care le vorbi despre reapariţia neaşteptată a lui Bobby, care o pusese la curent cu un plan de şantaj, conceput, evident, pentru Lute Pettijohn. I-am atras atenţia, continuă ea, că aici nu se află în mediul lui, printre amicii lui, că ar fi mai bine să părăsească oraşul şi să uite de planul ăla. Dar el era hotărât să-l pună în aplicare, cu ajutorul meu. M-a ameninţat că îmi dă în vileag trecutul dacă nu vreau să particip. Mi-e ruşine să recunosc, însă m-am temut de el. Dacă aş fi avut de-a face cu Bobby de acum douăzeci şi cinci de ani, aş fi râs de ameninţările lui şi aş fi chemat imediat poliţia. Însă Bobby s-a cizelat, sau, cel puţin, a învăţat să afişeze în societate nişte maniere frumoase. Acest nou Bobby putea să se strecoare mai uşor în viaţa mea, pentru a o distruge. A venit până şi în sala în care mi-am ţinut una dintre prelegeri, dându-se drept medic. A afirmat că este psiholog, venit în vizită în Charleston. Colegului meu nici nu i-a trecut prin minte să se îndoiască de sinceritatea lui. L-am acuzat de înşelătorie şi i-am cerut din nou să mă lase în pace. Presupun că ajunsese într-o situaţie disperată. În orice caz, l-a contactat pe Pettijohn. Nu ştiu ce i-o fi zis, dar Pettijohn a acceptat să-i dea o sută de mii de dolari în schimbul tăcerii.

– Nici unul dintre cunoscuţii lui Pettijohn nu te va crede, Alex, spuse Hammond cu voce joasă.

– Din punctul ăsta de vedere, sunt de acord cu tine, zise Frank.

– Nici mie nu mi-a venit să cred că a acceptat, recunoscu Alex. Aparent, nici măcar Bobby nu a fost total convins de reuşita lui,

deoarece mi-a ieşit din nou în cale, cerându-mi de data aceasta insistent să mă duc în locul lui la Pettijohn, pentru a lua banii. Am fost de acord.

– Dar, la naiba, de ce? întrebă Frank.

– Pentru că am avut impresia că numai aşa voi scăpa definitiv de Bobby. M-am gândit să mă duc la Pettijohn nu pentru a lua banii, ci pentru a-i explica în ce situaţie mă aflu, şi a-l implora să raporteze şantajul la poliţie.

– Dar de ce nu te-ai dus direct la poliţie?

– Abia acum, analizând retrospectiv, îmi dau seama că, într-adevăr, aşa ar fi trebuit să procedez. Alex oftă. Atunci, însă, mi-a fost teamă că se va descoperi legătura dintre mine şi Bobby.

– Deci te-ai dus la hotelul Charles Towne Plaza, la ora stabilită pentru întâlnire.

– Da.

– N-ai fi putut discuta cu Pettijohn la telefon?

– Regret că nu l-am sunat, Frank. Mi s-a părut că, prezentându-mă personal, voi face o impresie mai puternică asupra lui.

– Cum au decurs lucrurile când ai ajuns acolo?

– A fost curtenitor. M-a ascultat politicos. I-am explicat care este situaţia. Trăgându-se spre marginea scaunului din piele, Alex îşi frecă fruntea.

– Şi?

– Şi a râs de mine, spuse ea cu voce nesigură. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de când mi-a deschis uşa că ceva nu este în ordine. N-a fost surprins că am venit eu în locul lui Bobby. Dar mi-a picat fisa abia mai târziu.

– Deci ştia că vii în locul lui Bobby şi a râs de povestea pe care i-ai îndrugat-o.

– Da, spuse Alex dezolată. Bobby îl sunase înainte de sosirea mea. L-a anunţat c-o trimite pe sora lui, avertizându-l că sunt o parteneră neloială în afaceri, că voi scorni, probabil, o poveste lacrimogenă, ca să-i stârnesc mila, după care îl voi ademeni în pat, pregătindu-mi astfel terenul pentru a-l şantaja pe cont propriu, mai rău decât Bobby.

– Ar fi trebuit să-l iau mai în serios pe ticălosul ăla, bombăni Hammond, furios. La prima vedere, Trimble nu mi s-a părut prea inteligent.

– Nu este inteligent, spuse Alex, ci abil. Are mai mult tupeu decât creier. Tocmai de aceea este şi foarte periculos. Când are senzaţia că i se oferă o şansă, îşi asumă nişte riscuri pe care nici o persoană inteligentă nu şi le-ar asuma. În afară de asta, e conştient de avantajul celui care loveşte primul. Cert este că, indiferent cum am încercat să-mi susţin cauza, n-am putut să-l conving pe Pettijohn. Mi-a sugerat să nu pierd ocazia care mi se oferă. Din moment ce tot eram împreună acolo şi aveam de gând să-l ademenesc... în pat... înţelegeţi care este ideea.

– S-a dat la tine? întrebă Frank, ghicind despre ce era vorba.

– I-am spus nu, evident. L-am lovit peste mână. Sunt sigură că atunci a ajuns praful acela de cuişoare pe mâneca lui. Chiar în dimineaţa aceea îmi împănasem portocalele cu cuişoare. Probabil că-mi rămăseseră nişte particule pe mână. În orice caz, l-am respins, iar el, înfuriat, a început să mă ameninţe. Mai exact, mi-a spus că are o întâlnire cu un avocat care lucrează la Biroul regional de avocatură, Hammond Cross. Alex se uită la Hammond. Mi-a zis că şantajul pus la cale de mine şi de Bobby îţi va trezi interesul. Urmă o pauză. După o clipă, continuă: Am intrat în panică. Mi-am văzut viaţa distrusă, două atâtea eforturi de a o reconstrui. Soţii Ladd, care avuseseră deplină încredere în mine, ar fi fost dezonoraţi. Credibilitatea mi-ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Studiile mele n-ar mai fi avut nici o valoare. Pacienţii, cărora reuşisem să le câştig încrederea, s-ar fi simţit trădaţi. Ca atare, am fugit. În lift, m-a apucat un tremurat incontrolabil. Când am ajuns în holul de la parter, am intrat în bar şi m-am aşezat pe un scaun ca să-mi revin. După aceea, mi-am dat seama că am reacţionat aiurea. În doar câteva secunde, ajunsesem din nou în starea în care mă aflam pe vremea în care Bobby îmi controla viaţa. Acolo, în bar, mi-am venit în fire. Copila de altădată nu mai există, mi-am spus. Acum sunt respectată în comunitate şi admirată de colegii mei. De ce să mă tem? N-am făcut nimic rău. Dacă aş reuşi să conving pe cine trebuie că fratele meu vitreg încearcă din nou să mă exploateze, aş scăpa definitiv de el. Şi care era acest „cine trebuie"? Ce persoană putea fi mai indicată decât...

– Hammond Cross, unul dintre adjuncţii avocatului regional şef.

– Corect, spuse Alex, subliniindu-şi confirmarea printr-o înclinare a capului. Deci, m-am întors în apartamentul de la etajul al patrulea. Când am ajuns acolo, am constatat că uşa era întredeschisă. Mi-am lipit urechea de ea, dar n-am auzit nimic. Am împins-o şi m-am uitat înăuntru. Pettijohn zăcea pe podea, lângă măsuţa de cafea, cu faţa în jos.

– Ţi-ai dat seama că este mort?

– Nu era mort, spuse ea, şocându-i pe amândoi. Deşi simţeam o repulsie totală faţă de el, l-am pipăit. Avea puls, însă era inconştient. N-am vrut să fiu prinsă alături de el, mai ales că Bobby îl şantaja. Ca atare, am luat-o la fugă, de data asta pe scări. Probabil că de aceea nu ne-am întâlnit, îi spuse ea lui Hammond. Când am ajuns la parter, te-am zărit părăsind hotelul pe uşa principală.

– Mă cunoşteai?

– Te-am recunoscut de la televizor. Păreai supărat. Am crezut că...

– Că l-am atacat pe Pettijohn.

– Nu la un atac m-am gândit. Am crezut că aţi avut o discuţie în contradictoriu. Dacă întâlnirea voastră s-a derulat la fel ca cea de care avusesem eu parte, probabil că îşi merita soarta. Te-am urmărit. Dacă Pettijohn depunea ulterior o plângere împotriva mea şi a lui Bobby, dacă eram amândoi acuzaţi de şantaj sau de altă infracţiune, cine mă putea proteja mai bine decât avocatul regional adjunct care, la rândul lui, avusese o altercaţie cu el? Alex îşi coborî privirile, aţintindu-le asupra mâinilor. Sâmbătă seara, chinuită de mustrări de conştiinţă, am încercat să scap de tine de mai multe ori la rând.

După această ultimă frază, Alex se uită la Hammond. El aruncă o privire vinovată în sus, spre Frank. Frank voia, parcă, să-l ţintuiască în fotoliu, cu privirea lui dură.

– Duminică dimineaţa a ajuns să-mi fie atât de ruşine încât am plecat înainte ca Hammond să se trezească, zise Alex, adresându-i-se avocatului ei. Bobby a venit după bani în seara aceleiaşi zile. Bani pe care nu-i aveam, evident. Dar, spre stupefacţia mea, Bobby m-a felicitat pentru uciderea unicului martor.

– Până atunci n-ai ştiut că Pettijohn murise?

– Nu. La întoarcere, n-am ascultat radioul din maşină, iar acasă nu m-am uitat la televizor. Eram prea agitată. După o pauză scurtă,

tensionată, ea adăugă: în orice caz, atunci când am auzit că Pettijohn a fost ucis, nu m-am putut gândi decât la cea mai gravă posibilitate.

– Că eu aş fi făptaşul, spuse Hammond.

– Exact. Şi am continuat să cred chestia asta până când...

– Până când ai auzit că a fost împuşcat, o completă el. Ăsta-i motivul pentru care ai fost atât de şocată atunci când ai aflat cauza decesului.

Alex îl aprobă înclinând capul.

– Nu te-ai bătut cu el? întrebă apoi.

– Nu. N-am făcut decât să ies din apartament ca o furtună.

– Probabil că s-a prăbuşit pe podea din cauza accidentului vascular cerebral.

– Aşa bănuiesc şi eu, spuse Hammond. Tromboza cerebrală l-a făcut să leşine. Când a căzut, s-a lovit de masă. De acolo provine rana de la frunte.

– Rană pe care eu n-am avut posibilitatea s-o văd. Nici măcar n-am realizat în ce stare gravă se afla. Voi regreta tot restul vieţii faptul că n-am făcut nimic pentru el, spuse Alex cu sinceritate, vizibil frământată de remuşcări. Dacă aş fi cerut ajutor, probabil că i-aş fi salvat viaţa.

– Deci, în loc să fie salvat, a fost împuşcat de o persoană care, sosind acolo după tine, l-a găsit zăcând pe podea.

– Din nefericire, Frank, aşa-i, spuse Alex. Parţial, ăsta este şi motivul pentru care nu m-am folosit de alibiul pe care îl aveam.

– Iar, în ce mă priveşte, ăsta este motivul pentru care mă aflu aici, interveni Hammond.

Avocatul apărării îşi plimbă nedumerit privirile de la unul la altul.

– Ce-mi scapă?

Alex fu cea care îi dădu explicaţiile necesare.

– Mulţumită minuţiozităţii lui Smilow, iar acum a mass-mediei, toată lumea ştie că în după-amiaza zilei de sâmbătă am fost în apartamentul lui Pettijohn. Singura persoană care ştie că nu sunt o criminală este cea care l-a împuşcat.

– Persoană care aseară a atentat la viaţa clientei tale. Uluit, Frank ascultă cu gura căscată povestea lui Hammond, care îi vorbi despre atacul ale cărui ţinte fuseseră cu o seară în urmă.

– Alex a fost ţinta. Iar moticul atacului nu era jaful.

– Dar de unde ştii că era chiar omul care l-a ucis pe Pettijohn?

Hammond scutură capul.

– N-a fost el, ci un om tocmit de el. Şi nu un profesionist. Crima, în schimb, a fost săvârşită de un profesionist.

– Chiar eşti convins că ai elucidat misterul? întrebă Frank.

Hammond le expuse teoria lui timp de un sfert de oră, în care vorbi numai el, fără întrerupere. Frank păru şocat de cele auzite, dar Alex nu fu nici măcar surprinsă. Când Hammond tăcu, Frank expiră prelung.

– Ai vorbit deja cu personalul hotelului?

– Chiar înainte de a veni aici. Declaraţiile lor îmi susţin ipoteza.

– Pare plauzibil, Hammond. Dar, Dumnezeule...! Mai încurcat de atât nici că se putea, nu crezi?

– Nu, nu se putea, recunoscu Hammond.

– Te lansezi într-o aventură riscantă.

– Ştiu.

– Unde pleci de aici?

– Păi, înainte de toate, vreau să mă asigur că nu greşesc. Hammond se întoarse spre Alex. În afară de întâlnirea cu mine, Pettijohn ţi-a mai pomenit de vreo întâlnire? Ştiu că mai avea una, programată pentru ora şase, dar habar n-am cu cine.

– Nu. Mi-a spus doar de tine.

– Când te-ai îndreptat spre apartamentul lui, ai văzut pe cineva în lift sau pe hol?

– Doar pe tipul acela din Macon, care m-a identificat.

– Dar când ai coborât pe scară, nu ai zărit pe nimeni prin preajmă?

– Nu. Când văzu că Hammond o sfredeleşte cu privirea lui pătrunzătoare, Alex adăugă: Hammond, îţi pui cariera în joc pentru mine. Nu te mint.

– Te cred. Dar criminalul s-ar putea să nu te creadă. Dacă are cea mai vagă bănuială că l-ai zărit, nu mai contează care este adevărul.

– Pentru criminal, ea reprezintă o ameninţare.

– O ameninţare inacceptabilă. Nu uita că scena crimei a fost curăţată. Este o persoană foarte meticuloasă.

– Deci ce propui? întrebă Frank. Ca Alex să fie păzită în permanenţă?

– Nu, refuză ea, cu fermitate.

– Eu aş prefera să fii păzită, spuse Hammond. Dar, fără nici o tragere de inimă, mă văd nevoit să-ţi dau dreptate. În primul rând, Frank, o cunosc pe Alex suficient de bine pentru a-mi da seama că n-ar suporta să fie supravegheată, în al doilea rând, prezenţa gărzilor, sau a oricărui alt indiciu neobişnuit, ar pune criminalul în gardă.

– De cât timp ai nevoie, Hammond?

– Mi-e greu să spun.

– Asta nu mă linişteşte deloc, spuse Frank. Cât timp te vei ocupa de strângerea probelor, Alex se va afla într-o situaţie riscantă. Ar trebui să-ţi găseşti un ajutor...

– Da, sigur, spuse Hammond, intuind gândul nerostit al lui Frank. Ce ajutor să-mi găsesc? În momentul de faţă, în cine mai pot avea încredere? Şi cine m-ar crede dacă aş face o astfel de afirmaţie? Mai ales în cazul în care se va afla că sunt iubitul lui Alex.

– Că eşti? Vrei să zici că sâmbătă n-a fost doar o întâmplare? Aţi rămas împreună de atunci? Probabil că expresiile lor îi trădară, deoarece, gemând, Frank adăugă: Bine, lăsaţi-o baltă. Nu vreau să ştiu.

– După cum spuneam, continuă Hammond, trebuie să lucrez repede şi eficient, de unul singur. Apoi le explică în detaliu ce plan de acţiune îşi făcuse. Când termină de vorbit, i se adresă mai întâi lui Frank: eşti de acord?

Pentru a-şi cântări bine răspunsul, avocatului apărării îi trebui ceva timp.

– Îmi place să cred că oamenii îmi asociază numele cu integritatea. Cel puţin, pot afirma că m-am străduit în sensul ăsta. Dacă am reuşit sau nu să obţin ceea ce-am vrut, habar n-am. În orice caz, este pentru prima dată când mă abat de la principiile etice. Dacă faci o eroare care în final ne va duce la dezastru, probabil că eu mă voi alege doar cu o mustrare şi cu o pată pe reputaţia mea impecabilă. Dar, Hammond, tu îţi pui capul în joc. Îţi dai seama, nu?

– Bineînţeles.

– În plus, nu dau planului tău prea multe şanse de reuşită.

– De ce?

– Pentru că vei fi nevoit să-i faci confidenţe lui Stefanie Mundell.

– Da, mi-e teamă că ăsta este un rău necesar.

– Şi eu aş fi folosit exact acelaşi cuvânt. *Rău.* Pagerul lui Hammond piui. El se uită la mesaj.

– Nu recunosc numărul, spuse, după care, ignorând aparatul, se interesă dacă Frank mai are vreo nelămurire.

– Chiar ai vorbit serios până acum?

Această întrebare, pusă în glumă de avocatul apărării, îl făcu pe Hammond să zâmbească.

– Fă-ţi curaj. Ce contează dacă eşti spânzurat ca păcătos sau ca sfânt?

– Aş prefera să nu fiu spânzurat.

Hammond surâse, însă nu mai comentă nimic, ci i se adresă lui Alex:

– Tu ce părere ai?

– Ce pot face?

– Ce poţi face?

– Ca să te ajut.

– Nici vorbă de aşa ceva, se opuse el, cu hotărâre.

– Din cauza mea ai intrat în încurcătură.

– Pettijohn ar fi fost ucis sâmbătă chiar dacă nu te întâlneai cu el. După cum m-am aşteptat, moartea lui nu are nici o legătură cu tine.

– Chiar şi aşa, nu pot sta de pomană.

– Ba exact asta vei face. Nu trebuie să se observe că lucrăm împreună.

– Are dreptate, Alex, spuse Frank. Hammond trebuie să acţioneze din interior.

Privindu-l neliniştită, ea întrebă:

– Hammond, nu există altă soluţie? Rişti prea mult, chiar să-ţi pierzi slujba.

– Iar tu îţi poţi pierde viaţa. Or viaţa ta este mai importantă pentru mine decât cariera.

Hammond întinse braţul, pentru a o lua de mână. Alex o strânse drăgăstos. Se uitară unul în ochii celuilalt până când tăcerea deveni grea şi jenantă.

Frank îşi drese glasul.

– Alex, în noaptea asta vei rămâne aici. Nu admit nici un refuz.

– Sunt de acord, spuse Hammond.

– Iar tu te duci acasă, Hammond.

– Deşi aş prefera să nu, mă văd nevoit să fiu de acord şi cu asta.

– Camera noastră de oaspeţi este întotdeauna pregătită, Alex. La etaj, al doilea dormitor pe stânga.

– Îţi mulţumesc, Frank.

– Este târziu, iar eu trebuie să mă gândesc la o mulţime de probleme. Frank se îndreptă spre uşa biroului, dar, odată ajuns la ea, se opri şi se uită înapoi, spre cei doi. Vru să spună ceva, apoi se abţinu, pentru ca, în final, să zică: Era cât pe ce să vă întreb dacă a meritat să faceţi ce aţi făcut în seara zilei de sâmbătă. Dar răspunsul este evident. Noapte bună!

Când rămaseră singuri, tăcerea din încăpere deveni şi mai jenantă, iar tic-tacul ceasului de pe biroul lui Frank le dădu impresia că urmează un moment hotărâtor. Amândoi se simţeau încordaţi şi îngrijoraţi , cu gândul la ziua următoare.

Hammond fu primul care vorbi.

– Nu contează, Alex.

– Ba contează, Hammond. Când el încercă s-o atingă, Alex se feri de mâna lui. Se ridică în picioare şi traversă încăperea. Ne amăgim singuri.

– Adică?

– Chestia asta nu se va sfârşi cu bine. Nu are cum.

– De ce?

– Nu fi naiv.

– Trimble e doar un coşmar din trecut. Aseară, când ţi-am spus că te iubesc, ştiam deja totul. Hammond zâmbi. Nu m-am răzgândit, adăugă.

– Legătura noastră a început cu o farsă urâtă, jucată de mine.

– Farsă? Pentru mine, noaptea de sâmbătă n-a fost o farsă urâtă.

– Te-am minţit de la bun început. Înşelăciunea mea îţi va rămâne veşnic întipărită în memorie, Hammond. Niciodată nu vei avea încredere deplină în mine. Şi nu vreau să am legături cu un om care se îndoieşte în permanenţă de faptele şi de adevărul spuselor mele.

– Nu va fi aşa.

Pe faţa ei apăru un zâmbet trist.

– Atunci, înseamnă că nu vei avea un comportament normal. Emoţiile şi conduita umană fac parte din meseria mea. Ştiu că evenimentele grave ne marchează, iar efectele nu dispar în timp. Orice individ este afectat, uneori deliberat, alteori accidental, de persoanele din jurul lui. Văd care sunt rezultatele interacţiunii dintre oameni în fiecare zi, în timpul şedinţelor pe care le ţin cu pacienţii mei. Şi eu am avut de suferit din pricina acestor interacţiuni. Mi-au trebuit mulţi ani pentru a-mi vindeca sufletul, Hammond. M-am chinuit mult să scap de influenţa lui Bobby. Şi am reuşit. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reuşit. Tocmai de aceea sunt capabilă să te iubesc atât...

– Deci mă iubeşti?

Aparent inconştientă de gestul pe care îl făcea, Alex îşi ridică braţul pentru a-şi lipi palma de piept, în dreptul inimii.

– Atât de tare încât mă doare.

Pagerul piui din nou. Înjurând în gând, Hammond îl închise. Distanţa dintre ei i se părea uriaşă. Ştia că seara aceasta nu era potrivită pentru o încercare de apropiere. Totuşi, spuse:

– Vreau să te sărut.

Ea acceptă, printr-o înclinare a capului.

– Dar dacă te sărut, voi dori să facem dragoste.

Ea dădu din nou din cap. Urmă o pauză, în care schimbară o privire lungă, plină de subînţelesuri.

– Îmi place să fac dragoste cu tine, spuse el. Alex respiră profund.

– Din păcate, continuă el cu voce răguşită, mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme. Gândul acesta îl făcu să se încrunte atât de tare încât sprâncenele i se împreunară. Nu ştiu care va fi deznodământul, Alex. Vom ţine legătura. Te vei descurca singură?

– Mă voi descurca, spuse Alex, adresându-i un zâmbet liniştitor.

Încet, Hammond se îndreptă de-a-ndăratelea spre uşă.

– Somn uşor.

– Noapte bună, Hammond.

***

– Fir-ar să fie! Loretta Boothe se uită furioasă la telefonul public din faţa ei, dornică să-l audă ţârâind. Îi trimisese lui Hammond două mesaje pe pager după ce, în prealabil, îl sunase pe toate

numerele de telefon pe care le avea. Şi pe cel de acasă, şi pe celular. Dar toate se încăpăţânaseră să rămână mute.

Agitată, se uită la ceas. Era aproape ora două. Unde naiba putea fi Hammond?

Mai aşteptă un minut, apoi băgă încă o monedă în telefon şi formă iarăşi numărul lui de acasă.

– Ia ascultă, prostănacule. Nu ştiu de ce naiba umblu ca nebuna în toiul nopţii ca să-ţi acopăr fundul. Este pentru a mia oară când car după mine un martor extrem de valoros. Te rog să mă suni imediat. Tipul ăsta nu are stare. Nu pot să-l mai reţin, pentru că mi-am cam pierdut farmecele.

– Doamnă Boothe?

Punând receptorul în furcă, Loretta strigă către bărbatul pe care îl forţase să se urce în maşina ei:

– Vin!

Iniţial, el se entuziasmase că i se oferea ocazia să discute despre cazul Pettijohn şi despre eventuala arestare a doctoriţei Alex Ladd. Apoi, când Loretta îi spusese că ar putea fi chemat în instanţă ca martor, începuse să bată în retragere, susţinând că nu vrea să se implice. Dorea să fie un bun cetăţean, însă...

Lorettei îi trebuiseră câteva ore pentru a-l duce cu zăhărelul. Îşi folosise toată puterea de convingere ca să-l facă să coopereze. Dar, în orice moment, era posibil să se răzgândească şi s-o ia din loc sau să pretindă că toate amintirile evenimentelor petrecute sâmbăta trecută i se şterseseră din memorie.

– Doamnă Boothe?

După ce făcu un gest obscen cu degetul mijlociu către telefonul public, Loretta se întoarse la maşină.

– Nu ţi-am zis că mă cheamă Loretta? Mai vrei o bere?

– Păi, acum, după ce am avut timp să mă gândesc mai bine... Trăsăturile valorosului ei martor se schimbaseră total din cauza indeciziei. Efectiv, nu ştiu dacă vreau să mă bag în chestia asta. S-ar putea să mă înşel. Nu am văzut-o chiar atât de bine.

Loretta încercă din nou să-l liniştească, în timp ce se gândea: *Unde naiba eşti, Hammond?*

VINERI

Capitolul 35

Steffi tresări când, deschizând uşa biroului său, îl văzu pe Hammond.

– Eşti liberă un minut?

– Păi, nu prea. Tocmai...

– Am o problemă urgentă. Este importantă. Forţând-o să meargă de-a-ndăratelea spre centrul biroului, Hammond închise uşa în urma lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Aşază-te.

Ciudat, dar Steffi nu comentă nimic şi se supuse. Hammond începu să se plimbe cu paşi măsuraţi de-a latul biroului ei. Nu arăta mai bine ca în ziua precedentă. Braţul îi era încă atârnat de gât. Părul îi stătea dezordonat. Când se răsese, îşi zgâriase bărbia. Crusta roşiatică de sânge o duse pe Steffi cu gândul la raportul pe care îl primise de la laborator cu numai câteva minute în urmă.

– Pari epuizat, şi fizic, şi psihic. Câtă cafea ai băut în dimineaţa asta? întrebă ea.

– N-am băut deloc.

– Serios? După cum arăţi, aş zice că ţi s-a făcut perfuzie cu cofeină.

Hammond se opri pe neaşteptate, chiar în dreptul ei, de cealaltă parte a mesei de lucru.

– Steffi, între noi doi este o relaţie ceva mai deosebită, aşa-i?

– Pardon?

– O relaţie care depăşeşte graniţele normale dintre doi colegi de serviciu. În perioada în care am fost prieteni, ţi-am împărtăşit toate secretele mele. Altfel spus, intimitatea noastră din trecut ne ridică relaţia actuală pe un plan superior. Corect? Hammond

o privi cu atenţie timp de o clipă, apoi, înjurând, încercă în zadar să-şi netezească părul. Dumnezeule, ce stânjenitor poate fi!

– Hammond, ce ai?

– Înainte de a-ţi spune ce am, trebuie să clarificăm o altă problemă.

– Am trecut cu bine de hopul ăla, Hammond. Înţelegi? Nu vreau să am de-a face cu un bărbat care...

– Nu-i vorba despre asta. Nu despre noi doi, ci despre Harvey Knuckle.

Numele rostit de Hammond căzu ca un bolovan pe biroul ei. Steffi încercă să-şi ascundă surprinderea, însă expresia feţei o trăda. Sub privirea pătrunzătoare a lui Hammond, orice negare ar fi fost inutilă.

– Bine, deci ştii. L-am pus să-mi dea pe furiş nişte informaţii despre Pettijohn.

– De ce?

Steffi se jucă puţin cu o agrafă de prins hârtia, cântărind în gând avantajele şi dezavantajele pe care le avea dacă diseca cu Hammond acest subiect. În cele din urmă, spuse:

– Cu câteva luni în urmă, Pettijohn m-a abordat. Iniţial, pretenţiile lui mi s-au părut inofensive. Abia mai târziu mi-a vorbit pe şleau. Mi-a spus că amândoi am duce-o foarte bine dacă aş ocupa postul de avocat regional şef. Mi-a promis că mă ajuta să fiu aleasă.

– Dacă...?

– Dacă voi sta cu ochii larg deschişi şi cu urechile bine ciulite, ca să-i dau orice informaţie demnă de a fi luată în seamă. Mai exact, era interesat să afle dacă îşi vâră cineva nasul în afacerile lui. Dacă se fac investigaţii secrete, adică.

– Şi ce i-ai zis?

– Mi-e teamă că replica mea n-a fost cea a unei doamne. L-am refuzat, dar am fost curioasă să aflu ce are de ascuns. Trebuia să se fi băgat în ceva... Aşa că m-am dus la Harvey... Steffi strâmbă agrafa de birou, dându-i forma literei S. Am obţinut informaţiile pe care le căutam şi...

– Ai văzut că pe documentele de parteneriat este trecut numele tatălui meu.

– Da, Hammond, îi răspunse ea, cu gravitate.

– Însă ai tăcut din gură.

– Alea sunt infracţiunile lui, nu ale tale. Preston nu poate fi pedepsit fără ca asta să nu te afecteze. Şi n-am vrut să te văd suferind. În orice caz, ştii că mi-ar fi plăcut să devin şefa biroului. Nu ţi-am ascuns această dorinţă.

– Ţi-ar fi plăcut doar dacă, pentru a deveni şefă, n-ar fi trebuit să te bagi în pat cu Pettijohn. Steffi se cutremură.

– Sper că asta n-a fost decât o figură de stil.

– Da. Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

– Chiar sunt bucuroasă că s-a spart buba, deoarece, pentru mine, chestia asta a fost ca un furuncul plin de puroi. Steffi aruncă agrafa din mână. Ia zi, care-i problema?

Hammond se aşeză pe marginea scaunului aflat în faţa ei, de cealaltă parte a biroului, şi se aplecă spre ea.

– Ceea ce îţi voi spune acum trebuie să rămână între noi, zise el cu voce joasă. Pot avea încredere în tine?

– Se înţelege.

– Bine. Hammond inspiră adânc. Lute Pettijohn nu a fost ucis de Alex Ladd.

Asta era marea lui noutate? După preambulul serios, Steffi se aşteptase la o confesiune sfâşietoare, privitoare la relaţia pe care o avusese cu doctoriţa. Eventual, la rugăminţi fierbinţi de iertare. Dar Hammond nu voia decât să pledeze din nou pentru nevinovăţia amantei lui secrete.

Deşi se enervă, Steffi se sprijini de spătarul scaunului, pentru a lua o poziţie în aparenţă relaxată.

– Ieri ai fost nerăbdător să prezinţi cazul juraţilor. Ce-i cu schimbarea asta bruscă de opinie?

– Nu este bruscă. Şi n-am fost niciodată nerăbdător. Tot timpul am avut senzaţia că ne-am concentrat atenţia asupra altei persoane decât ar fi trebuit. Au fost prea multe indicii care nu s-au potrivit.

– Trimble...

– Trimble este un codoş.

– Iar ea a fost curviştina lui, îi replică Steffi. Şi, după cum se pare, mai este.

– Haide să nu intrăm din nou pe terenul ăsta minat, de acord?

– De acord. Discuţia asta este deja răsuflată. Sper că ai de gând să-mi propui un subiect mai interesant.

– Smilow l-a ucis.

Steffi rămase cu gura căscată.

– Asta-i o glumă, nu?

– Nu.

– Hammond, pentru numele lui Dumnezeu...

– Ascultă-mă un minut, spuse el, fluturându-şi mâna prin aer. Doar ascultă-mă. După aceea, dacă nu-mi dai dreptate, o să-ţi ascult punctul de vedere.

– Nu-ţi răci gura de pomană. Te asigur de pe acum că punctul meu de vedere va fi complet diferit de al tău.

– Te rog...

În seara zilei de sâmbătă, Steffi îl întrebase pe Smilow dacă nu cumva îşi ucisese fostul cumnat, însă o făcuse în glumă.

Fusese o glumă de prost gust, cu intenţia de a-l provoca. Hammond, în schimb, vorbea serios. Era clar că îl considera pe Smilow suspect.

– Bine, spuse ea, cedând insistenţelor lui cu o ridicare din umeri. Dă-i drumul.

– Gândeşte-te bine. Scena crimei a fost practic curată. Însuşi Smilow a făcut câteva referiri la asta. Cine crezi că şi-ar fi putut şterge urmele mai bine decât un detectiv criminolog, care îşi petrece viaţa culegând probe lăsate de asasini?

– Bine ţintit, Hammond, dar baţi câmpii.

Bătea câmpii pentru a-şi proteja noua iubită. Era de neconceput că putea să meargă atât de departe pentru a o apăra pe Alex Ladd. Toată vorbăria aia de la început despre intimitate, împărtăşirea secretelor, lămurirea lucrurilor şi relaţii deosebite nu fusese decât o retorică de şcolar, care ezită să treacă la subiect. Hammond încerca să se folosească de ea pentru a-şi scoate amanta basma curată.

Ar fi vrut să-l atenţioneze că era la curent cu relaţia lor inoportună, dar asta ar fi însemnat să se pripească. Deşi i-ar fi plăcut să-l umilească, prefera să-şi sacrifice satisfacţia de moment pentru un avantaj pe termen lung. Faptul că ştia de legătura lor secretă era un as în mânecă. Folofirea unei asemenea cărţi într-un moment nepotrivit i-ar fi redus eficacitatea. Până atunci, cu cât îl lăsa să vorbească mai mult, cu atât mai bine, fiindcă îi furniza singur muniţia pe care avea s-o folosească împotriva lui. Fără să vrea, el îi oferea pe tavă postul de avocat regional şef. Frumos ambalat,

ca un cadou. Lui Stefanie îi trebui multă stăpânire de sine pentru a nu-şi trăda agitaţia.

– Nădăjduiesc că-ţi bazezi ipoteza şi pe argumente mai serioase, nu doar pe lipsa probelor, spuse ea.

– Smilow l-a urât pe Pettijohn.

– La fel ca mulţi alţii.

– Dar nu în măsura în care l-a urât Smilow. De câteva ori, a jurat chiar că-l va ucide pentru viaţa nefericită pe care a dus-o Margaret alături de el. Mai mult decât atât, un martor demn de toată încrederea mi-a zis că odată a sărit la bătaie. Cică atunci l-ar fi omorât pe Lute dacă nu ar fi fost oprit.

– Cine ţi-a zis chestia asta?

Hammond continuă pe un ton sec:

– Nu contează. Deocamdată, vreau ca informaţiile astea să rămână confidenţiale.

– Hammond, eşti sigur că nu-ţi laşi judecata influenţată de conflictul strict personal dintre tine şi Smilow?

– E adevărat că mi-e antipatic, dar nu l-am ameninţat niciodată cu moartea, aşa cum a procedat el cu Lute Pettijohn.

– Când l-a ameninţat? într-un moment în care s-a încins prea tare? într-o izbucnire de furie? Haide, Hammond! Nimeni nu ia în serios genul ăsta de ameninţări.

– Smilow bea deseori în barul din holul complexului Charles Towne Plaza.

– La fel ca mulţi alţi oameni. Ca şi noi, de fapt.

– Şi îşi lustruieşte pantofii tot acolo.

– Oh, „îşi lustruieşte pantofii tot acolo!" exclamă Steffi, lovind cu palma biroul. La naiba, uite, ăsta da indiciu!

– Refuz să mă simt ofensat, Steffi. Ştii de ce? Pentru că următorul punct de pe lista mea este tocmai pistolul.

– Pistolul cu care a fost comisă crima?

– Smilow are acces la depozitul de armament. Probabil că jumătate din armele de acolo sunt neînregistrate. N-ai cum să le dai de urmă.

Aceasta fu prima idee pe care Steffi o tră tă cu o seriozitate. Zâmbetul ei ironic se şterse treptat. Spatele i se îndreptă.

– Te referi la pistoalele...

– Din evidența depozitului. Aproape toate sunt confiscate în timpul raziilor pe care le fac polițiștii prin locurile frecventate de morfinomani. Unele sunt luate de la infractori în momentul arestării, ca să fie păstrate până la proces. Altele zac în depozit așteptând să fie trimise la retopit sau la vânzare.

– Dar cei de acolo înregistrează obiectele aflate în custodie.

– Smilow ar ști cum să se fofileze. Putea să fi folosit un pistol luat din depozit, pe care, ulterior, să-l pună la loc sau să-l arunce. Nu s-ar observa niciodată lipsa unui obiect confiscat. Mai există o variantă: să se fi folosit de un pistol care n-a fost încă trimis la depozit. Sunt o mulțime de posibilități.

– Înțeleg, spuse Steffi gânditoare. Apoi își scutură capul. Bați câmpii, Hammond. Ca și în cazul doctoriței Alex Ladd, nu avem arma care să demonstreze că asasinatul a fost comis de Smilow.

El oftă, își coborî privirile spre podea, apoi o privi din nou pe Steffi.

– Mai e ceva. Un alt motiv, poate și mai serios decât dorința de a se răzbuna pentru sinuciderea surorii lui.

– Care?

– Nu pot vorbi despre el.

– De ce?

– Pentru că aș încălca regulamentul care prevede dreptul de păstrare a secretului și intimității. Este vorba de dreptul unei terțe persoane.

– Nu mi-ai ținut chiar tu, cu nici cinci minute în urmă, un discurs despre relația noastră superioară și despre încrederea reciprocă?

– N-am zis că nu am încredere în tine, Steffi. Dar, la rândul ei, persoana despre care îți vorbesc are încredere în mine. N-o pot trăda. N-o voi trăda decât în momentul în care bănuiala mea se va transforma într-un element de bază, pe care voi putea fundamenta cazul.

– Cazul? repetă Steffi în bătaie de joc. Nu există nici un caz.

– Ba eu cred că există.

– Chiar ai intenția să mergi pe firul ăsta?

– Știu că va fi greu. Smilow nu e simpatizat în Departamentul de Poliție, dar colegii se tem de el și îl respectă. Fără nici un dubiu, voi întâmpina o oarecare rezistență.

– Rezistență este puțin spus, Hammond. Dacă te apuci să-l investighezi pe unul de-ai lor, nu vei mai avea niciodată șansa să cooperezi cu polițiștii din orașul ăsta.

– Sunt conștient de riscuri. Îmi dau seama cât mă va costa nebunia asta, dar sunt hotărât să merg înainte. Chestia asta nu-ți spune nimic, Steffi? Ar trebui să-ți sugereze că sunt aproape ferm convins că am dreptate.

Sau că ești complet ametit de noua ta iubită, își spuse ea.

– Dar cu Alex Ladd și cu dosarul pe care l-am deschis împotriva ei ce faci? Nu poți să-l arunci. Nu-l poți face să dispară.

– Nu. Dacă l-aș face nevăzut, Smilow și-ar da seama imediat. Intenționez să duc dosarul mai departe. Chiar dacă jurații o declară pe doctorița Ladd inculpată, nu vom câștiga procesul. Nu vom putea, repetă el cu încăpățânare, când văzu că Steffi avea de gând să obiecteze. Trimble nu este decât un animator de bar, care știe să ți se strecoare pe sub piele. Dar jurații vor sesiza ce se ascunde sub masca lui de om manierat și vor ști că depune depoziția doar din interes propriu. Nu-l vor crede nici dacă, pe ici, pe colo, va spune adevărul. În afară de asta, doctorița Ladd a negat de nenumărate ori, cu vehemență, ultima lui afirmație, nu? Mă refer la cea privitoare la relațiile intime pe care le-ar fi avut cu bărbații păcăliți de el.

– Normal că va nega și în instanță. Toate neagă.

– Dar ea este altfel, bombăni Hammond.

Deși era la curent cu relația dintre el și psiholoagă, Steffi continua să se mire de ardoarea cu care o proteja și îi susținea cauza. Timp de o clipă, îl studie, fără a încerca să-și ascundă frustrarea.

– Asta a fost? întrebă în final. Mi-ai spus tot ce-ai avut de spus?

– Ca să fiu sincer, nu. Aseară am mai verificat niște chestii, însă n-am ajuns să obțin o probă solidă.

– Ce fel de chestii?

– Nu vreau să discut despre ele acum, Steffi. Voi deschide gura abia atunci când voi fi sigur că am dreptate. Mă aflu într-o situație precară.

– Ai al dracului de multă dreptate, este precară, spuse Steffi, furioasă. Dacă n-ai de gând să-mi spui tot, de ce-ai mai venit? Sau vrei ceva de la mine? Ia zi, ce vrei?

***

Ultima persoană la care Davee Pettijohn se aştepta să-i treacă pragul era femeia suspectată că o transformase în văduvă.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit.

Sarah Birch o condusese pe Alex Ladd în micuţa sufragerie neprotocolară, în care se retrăsese Davee pentru a-şi bea cafeaua. Chiar dacă menajera n-ar fi anunţat-o pe musafiră specificându-i numele, Davee ar fi recunoscut-o imediat. Fotografia ei apăruse pe prima pagină a ziarului de dimineaţă. În plus, cu o zi în urmă, înainte de întâlnirea aceea clandestină cu Smilow, care o tulburase atât de tare, Davee o văzuse la televizor, la ştirile de seară.

– Vă primesc mai mult din curiozitate decât din curtoazie, doamnă doctor Ladd, spuse ea cu sinceritate. Luaţi loc. Doriţi o cafea?

– Vă rog.

În aşteptarea menajerei, cele două femei rămaseră tăcute, studiindu-se reciproc. Camerele de filmat ale televiziunii şi aparatele foto ale jurnaliştilor nu fuseseră corecte cu Alex Ladd, îşi spuse Davee.

După ce-i mulţumi menajerei, Alex luă o gură din cafeaua care-i fusese adusă.

– Sâmbătă după-amiaza m-am întâlnit cu soţul dumneavoastră în apartamentul pe care-l ocupa la hotel, spuse ea. În articolele de astăzi, adăugă, se sugerează într-un mod foarte subtil că aş fi avut o relaţie intimă cu domnul Pettijohn.

Davee zâmbi strâmb.

– Soţul meu avea o anumită reputaţie, pe care trebuia să şi-o apere.

– În schimb, eu nu aveam. Insinuările lor sunt nefondate. Dar la proces, în cazul în care fratele meu vitreg va depune mărturie împotriva mea, va trebui să mă apăr.

– Am citit şi articolele despre el. Reiese că Bobby Trimble este un mare nemernic.

– Îl flataţi.

Davee râse, dar, studiind chipul celeilalte femei, realiză că subiectul discuţiei nu-i făcea nici o plăcere.

– Aţi avut mult de suferit în copilărie?

– Am trecut peste asta.

Davee dădu din cap, înțelegătoare.

– Cred că toți rămânem cu cicatrice din copilărie.

– Numai că unele sunt mai vizibile decât altele, spuse Alex, aprobându-i, într-un fel, punctul de vedere. Meseria pe care o practic m-a învățat că oamenii pot da dovadă de multă istețime atunci când vine vorba de ascunderea lor. Nici măcar ei nu le mai găsesc.

Davee vorbi după ce o studie puțin.

– Nu m-am așteptat să fiți un astfel de om. După portretele făcute de cei de la știri, aș fi crezut să sunteți mai... necizelată. Mai dură. Vicleană. Chiar rea. Gazda ei râse din nou. Aș fi crezut că-mi semănați ceva mai mult.

– Am și eu defectele mele. O mulțime, chiar. Dar vă jur că m-am întâlnit cu soțul dumneavoastră o singură dată. Sâmbătă trecută. Întâmplător, cu puțin timp înainte de a fi ucis. Dar nu l-am ucis eu. Și nici nu m-am dus la hotel ca să mă culc cu el. Pentru mine este important să știți acest lucru.

– Tind să vă cred, spuse Davee. Înainte de toate, nu câștigați nimic venind aici pentru a-mi face această mărturisire. Și, fără să vă jignesc, nu sunteți tipul de femeie preferat de răposat.

Exprimarea gazdei sale o făcu pe Alex să zâmbească.

– De ce nu sunt? întrebă cu sinceră curiozitate.

– Fizic, ați fi trecut examenul, însă – vă rog să nu vă simțiți ofensată nici de această afirmație – Lute trata urât orice femeie cu trup cald. Dar cine știe? S-ar fi putut ca uneori iubitele lui să nu fi fost supuse vreunei probe de calificare. Îi plăcea ca femeile să fie înnebunite după el. Să-l venereze. În general, să fie supuse și proaste. Și să nu le audă vocea decât cel mult în timpul orgasmului. Dumneavoastră nu l-ați fi atras, sunteți mult prea încrezătoare în propriile forțe și mult prea inteligentă.

Davee îi umplu ceașca cu cafea, puse două cuburi de zahăr, care începură imediat să se topească, ridicând în aer stropi fini de lichid.

– Pentru informarea dumneavoastră, doamnă doctor Ladd, trebuie să vă spun că unii dintre cei care vă acuză de asasinarea lui Lute nu sunt convinși că sunteți vinovată.

Făcând o figură surprinsă, Alex scăpă o întrebare neașteptată.

– Ați discutat cu Hammond?

– Nu. Nu-i vorba de... Mintea lui Davee se lumină brusc, făcând-o să se oprească în mijlocul propoziției. „Hammond"? Folosiți prenumele bărbatului care vrea să deschidă o acțiune judecătorească împotriva dumneavoastră?

Înroșindu-se vizibil, Alex își puse ceașca pe măsuța din fața ei.

– Sper că vizita mea nu v-a deranjat foarte mult, doamnă Pettijohn. Nici măcar n-am fost sigură că veți accepta să mă primiți. Vă mulțumesc pentru...

Davee îi opri pălăvrăgeala prostească întinzându-se spre ea pentru a-i atinge brațul. După o pauză, Alex își ridică fruntea, ațintindu-și privirile, tăcută și demnă, direct în ochii ei. Comunicarea dintre ele se schimbase simțitor. Nici una nu mai era în gardă. Erau două femei care vedeau, înțelegeau, acceptau.

Uitându-se cu atenție în ochii musafirei ei, Davee spuse încet:

– Tu ești cea cu care nu are doar o relație complicată, ci de-a dreptul imposibilă.

Alex își deschise gura vrând să spună ceva, însă Davee i-o luă înainte.

– Nu, nu-mi spune nimic. Dacă ai vorbi, aș avea senzația că citesc ultima pagină a unui roman siropos, dar nu vreau să ajung atât de repede la final. Întâi, abia aștept să aflu cum ați reușit să intrați într-un asemenea bucluc. Sper că detaliile poveștii sunt picante. Un exemplu desăvârșit de depravare. Hammond merită să aibă parte de așa ceva. Sărmanul Hammond, spuse apoi, zâmbind cu tristețe. Ce dilemă mizerabilă pentru el...

– Este, într-adevăr, o mare dilemă.

– Pot face ceva pentru voi?

– S-ar putea ca în curând el să aibă nevoie de prieteni. Să-i fii prietenă.

– Îi sunt.

– Așa mi-a spus și el. Alex își luă poșeta. Trebuie să plec.

Davee nu-și chemă menajera, ci o conduse ea însăși până la ieșire.

– Nu ai făcut nici un comentariu privitor la casa mea, observă, în timp ce traversau holul spațios de la parter. Majoritatea oamenilor fac astfel de comentarii când intră aici pentru prima dată. Deci, ce crezi?

Alex aruncă o privire în jur.

– Sincer?

– Normal.

– Aveţi câteva lucruri drăguţe. Dar, pentru gusturile mele, s-a făcut un exces de ornamentaţii.

– Glumeşti? întrebă Davee chicotind. Nu este vorba doar de un exces, ci de o stridenţă ostentativă. Acum, dacă Lute a murit, plănuiesc să-mi „devulgarizez" casa.

Cele două femei îşi zâmbiră. Pentru Davee, comportamentul acesta amical era neobişnuit. Cu sinceritatea ei caracteristică, spuse:

– Nu-mi pasă dacă te-ai culcat sau nu cu Lute. Te plac, Alex.

– Şi eu te plac.

Alex ajunsese deja pe la jumătatea aleii, când Davee o strigă din urmă.

– Te-ai întâlnit cu Lute cu puţin timp înainte de a fi omorât?

– Da.

– Hmm. Criminalul s-ar putea să creadă că ascunzi un secret. Că ai văzut sau ai auzit ceva. Are dreptate? se interesă Davee.

– N-ar trebui să lăsăm întrebările pe seama poliţiei?

Continuându-şi drumul, Alex ieşi pe poartă. Davee închise uşa, apoi se întoarse pe călcâie. Sarah Birch îşi făcu apariţia în spatele ei.

– Ce este, fetiţa mea? întinzând mâna, menajera îi mângâie fruntea încreţită de îngrijorare.

– Nimic, Sarah, murmură Davee, absentă. Nimic.

Capitolul 36

Dis-de-dimineaţă, înainte de a pleca la birou pentru a discuta cu Steffi, Hammond verifică mesajele lăsate pe robotul telefonului. Răspunse unei singure persoane.

„Loretta, Hammond la telefon. Ţi-am ascultat mesajele abia în dimineaţa asta. Scuză-mă că te-am enervat aseară. N-am recunoscut numărul de pe pager. Mi s-a părut greşit. Să ştii că îţi apreciez eforturile, dar nu vreau să-l implic în chestia asta pe tipul cu care ai discutat la bâlci. Nu în momentul ăsta, cel puţin. Am motivele mele, crede-mă. O să-ţi explic totul, ceva mai târziu. Deocamdată, păstrează-l pe tip ca rezervă. Dacă am nevoie de el, te anunţ. Dacă nu, atunci... cred că poţi... adică vreau să zic că eşti liberă să-ţi cauţi altă slujbă. Ţinem legătura pentru cazul în care doresc să mai apelez la tine. Îţi mulţumesc încă o dată pentru ceea ce-ai făcut. Eşti cea mai bună. La revedere. A, încă ceva. Îţi voi trimite un cec care să-ţi acopere cheltuielile de ieri. Inclusiv de azi-noapte. Am făcut o treabă bună împreună. Pa."

Bev Boothe ascultă mesajul de două ori, apoi, rămânând cu privirile aţintite la telefon, începu să bată uşor în el, cu vârfurile degetelor. Nu ştia ce să facă. Să lase sau să şteargă mesajul? Voia să-i spună domnului Cross ce să facă cu acel mesaj, dar din punct de vedere anatomic era pur şi simplu imposibil.

Se simţea obosită şi nervoasă. În timpul nopţii, cineva îi buşise maşina. Habar n-avea cine, pentru că o lăsase în parcarea personalului spitalului. În plus, ca în fiecare dimineaţă, după o tură de douăsprezece ore, o dureau şalele. Nu foarte tare, dar o dureau. Şi, mai presus decât orice, era îngrijorată din pricina mamei ei. Patul acesteia părea neatins! Unde naiba fusese toată noaptea? Unde se

afla acum? Bev își amintea că în seara anterioară, când plecase la spital, Loretta i se păruse preocupată și deprimată.

Mesajul pe care îl ascultase îi spunea că mama ei își ocupase, cel puțin o parte din noapte, cu treburile murdare ale avocatului. Normal, el nu voia să se ocupe de așa ceva. Și, pe deasupra, ticălosul părea că nu-i apreciază prea mult eforturile.

Plină de ciudă, Bev apăsă pe tasta numărul trei, pentru a șterge mesajul.

Cinci minute mai târziu, pe când ieșea de la duș, se auzi strigată de Loretta. Vocea venea dinspre camera acesteia.

– Bev, nu vreau decât să știi că m-am întors acasă. Înșfăcând în grabă un prosop, Bev și-l înfășură în jurul trupului. Lăsând pe hol urmele tălpilor ei ude, se duse în dormitorul mamei sale. Loretta stătea pe marginea patului. Tocmai își scotea sandalele, ale căror curele îi lăsaseră dungi vinețiu pe picioarele umflate.

– Mamă, am fost îngrijorată, spuse Bev pe un ton ridicat, încercând să nu pară nici surprinsă, nici ușurată că o vede pe mama sa trează. Uimitor, aceasta nu băuse, însă arăta istovită. Unde ai fost?

– E o poveste lungă, ți-o spun după ce ne odihnim amândouă. Sunt istovită. Ai verificat robotul când ai venit? Era vreun mesaj?

Bev nu ezită decât o fracțiune de secundă.

– Nu, mamă. N-am găsit nimic.

– Nu-mi vine să cred, bombăni Loretta de sub rochia pe care tocmai și-o trăgea peste cap. Eu îmi bat capul, iar Hammond o face pe mortul.

După ce se dezbrăcă, dădu la o parte cuvertura și se întinse în pat. Adormi imediat.

Bev se duse în camera ei, îmbrăcă o cămașă de noapte, puse ceasul să sune, reglă aparatul de aer condiționat la o temperatură mai scăzută și se băgă și ea în pat.

De data aceasta, Loretta se întorsese trează. Dar ce avea să se întâmple data viitoare? îi era atât de dificil să se abțină... între ea și băutură era un singur pas, care putea fi făcut oricând. Avea nevoie de încurajări continue. Trebuia să se simtă utilă, productivă.

Înainte de a aținea, lui Bev îi mai trecu prin minte un ultim gând: dacă domnul Cross voia s-o lase pe mama ei fără slujba aceasta, de care avea o nevoie disperată, atât pentru bunăstarea ei actuală,

cât şi pentru cea viitoare, ar trebui să i-o spună în faţă, nu prin intermediul scârbosului ăluia de robot.

***

– Ce-i asta?

Rory Smilow îşi ridică privirile de la plicul mare pe care Steffi tocmai i-l trântise pe masa din faţa lui. Imediat ce Hammond ieşise din biroul ei, Steffi se urcase în maşină şi se dusese la poliţie. Îl găsise pe detectiv într-o sală spaţioasă de interogatoriu.

Nu-i era deloc jenă să-l informeze pe Smilow ce noutate deţinea. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar trebui să-i fie loială fostului ei iubit. Nici măcar promisiunea că va păstra confidenţialitatea acelei discuţii n-o descuraja. De acum încolo, trebuia să joace dur.

– E raportul venit de la laborator, spuse, recuperându-şi plicul. Apoi, ţinându-l la piept, de parcă i-ar fi fost tare drag, întrebă: putem vorbi în biroul tău?

Smilow se ridică în picioare şi îi făcu semn cu capul în direcţia biroului. În timp ce-şi croiau drum printre mese, detectivul Mike Collins o salută pe Steffi cu un glas melodios:

– Bună dimineaţa, doamnă Mundell.

– A ta se pare că nu este doar bună, ci extraordinară, Collins. Ignorând râsetele şi şuşotelile celor din jur, ea îl urmă pe Smilow pe holul scurt care ducea spre biroul lui. Când uşa se închise în urma lor, detectivul o întrebă cu ce noutăţi venise.

– Îţi aduci aminte de petele de sânge de pe cearşaful doctoriţei Ladd?

– Şi-a zgâriat piciorul, când s-a ras.

– Nu şi l-a zgâriat. Sau şi l-a zgâriat, dar n-a pătat cearşaful.

Am verificat grupa sanguină şi am comparat-o cu alt specimen. Se potrivesc.

– Acest specimen fiind...?

– De la Hammond.

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Smilow părea complet luat prin surprindere. Nu se aşteptase să audă aşa ceva. Pur şi simplu, rămăsese mut.

– În seara în care a fost atacat de acel hoţ, îi explică ea, Hammond a sângerat. Foarte mult, presupun. În dimineaţa următoare,

la prima oră, m-am dus la el acasă ca să-i spun că Trimble e în arest. A avut un comportament ciudat. Am pus totul pe seama nopții grele de care avusese parte și a medicamentelor pe care le luase. Dar nu era vorba doar despre asta. Am simțit că mă minte, pentru a ascunde un secret rușinos. Ca atare, înainte de a pleca împreună de acolo, sub un impuls de moment, i-am luat din pragul băii, pe furiș, un prosop pătat de sânge.

– Nu înțeleg. Ce te-a determinat să faci așa ceva? Și, mai ales ce te-a determinat să-i compari sângele cu cel de pe cearșaful doamnei Ladd?

– Atitudinea pe care o are atunci când se află în preajma ei! strigă ea, nu prea tare, aruncându-și brațele în lături. Se comportă de parcă abia se poate stăpâni să n-o devoreze. Și tu ai simțit, Smilow. Știu c-ai simțit.

După ce-și frecă ceafa, Smilow spuse ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat Steffi să-l audă din gura lui.

– Iisuse, ce jenă îmi este!

– Jenă?

– Ar fi trebuit să ajung singur la concluzia asta. Cu mult timp înainte. Ai dreptate. Am simțit că între ei este ceva, numai că nu mi-am dat seama ce anume. Este incredibil... Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că poate fi vorba de atracție sexuală.

– Nu-ți mai face atâtea procese de conștiință, Smilow. Când se ivesc astfel de probleme, intuiția femeilor funcționează mai bine.

– Și ai mai avut un avantaj față de mine.

– Care?

– Eu nu m-am culcat niciodată cu Hammond. Smilow zâmbi strâmb, dar lui Steffi nu i se păru amuzant.

– Mă rog, nu contează cine a simțit, ce a simțit și când a simțit, sau cine a emis ideea legăturii dintre ei. Concluzia este că Hammond s-a urcat în patul doctoriței încă de când a primit sarcina de a se ocupa de acest caz, în care ea este principala suspectă. Steffi ridică plicul, de parcă ar fi avut în mână un scalp sau un alt trofeu câștigat într-o bătălie. Și o putem demonstra.

– Cu o probă obținută pe cale ilegală.

– N-are importanță, spuse ea, ridicând din umeri. Hai să aruncăm o privire de ansamblu asupra tabloului pe care îl avem. Hammond este băgat în rahat până peste cap. Îți aduci aminte de

minciuna aia şubredă despre spargerea broaştei de la uşa din spatele casei ei? Eu bănuiesc că Hammond i-a spart-o. A intrat pe furiş în casă...

– De ce? Să-i fure argintăria?

Steffi se încruntă văzând că nu-i ia în serios teoria.

– S-au cunoscut înainte. Înainte ca ea să devină suspectă, adică. Dar s-au prefăcut amândoi că nu se cunosc. În schimb, au fost nevoiţi să se întâlnească pentru a-şi pune declaraţiile de acord, aşa încât Hammond s-a dus s-o vadă... probabil marţi seara, după ce am prins-o cu mai multe minciuni. Cum nu se putea duce la uşa din faţă, ca să apese pe butonul soneriei, Hammond s-a furişat prin spate. Când a spart broasca, s-a tăiat la degetul mare. Din tăietura aceea a curs sânge pe cearşaful ei. Ţin minte că în ziua următoare l-am văzut cu un bandaj. În plus, cred că Ladd s-a aflat alături de el şi în seara în care a fost atacat de hoţ. Mi-a dat un răspuns evaziv atunci când l-am întrebat ce doctor l-a bandajat. Iar când m-am interesat de ce nu s-a dus la spital, a scornit nişte explicaţii trase de păr.

Detectivul continua s-o privească sceptic.

– Îl cunosc, Smilow, insistă ea. Practic, se poate spune că am trăit alături de el. Îi ştiu obiceiurile. Nu se apucă de treabă decât atunci când este forţat s-o facă. Dacă nu are de ce să se obosească, aşteaptă ca mizeria să fie curăţată de o femeie de serviciu, care vine o singură dată pe săptămână. Or, în dimineaţa zilei imediat următoare celei în care a fost atacat de hoţ, când se simţea mizerabil, ştii ce problemă l-a preocupat? Făcutul patului. Abia acum înţeleg de ce. N-a vrut să observ că n-a dormit singur.

– Nu ştiu ce să zic, Steffi, spuse Smilow, privind-o încruntat şi nesigur. Deşi mi-ar face plăcere să-i dau peste nas, nu pot crede că Hammond Cross ar fi în stare să facă nişte lucruri atât de compromiţătoare. Ai discutat cu el despre asta?

– Nu pe faţă. I-am aruncat câte un apropo, ca să văd dacă scapă vreo vorbă. Cu atenţie, în glumă... Abia în dimineaţa asta, când am primit raportul laboratorului, bănuielile mi s-au transformat în certitudine.

– Determinarea grupelor sanguine nu este concludentă.

– Dacă va trebui să-i demonstrăm vina, putem cere efectuarea unui test ADN.

– În cazul în care teoria ta este valabilă – în paranteză fie spus, mă văd nevoit să admit că o astfel de teorie are greutate –, îmi pot explica reacţia pe care a avut-o Hammond ieri, auzind declaraţiile lui Bobby Trimble.

– N-a suportat să audă că Alex Ladd este o stricată.

– Că a fost.

– Timpul verbului rămâne de discutat. În orice caz, de asta n-a fost de acord să ne folosim de depoziţia lui Trimble. Văzându-l pe Smilow că se încruntă din nou, Steffi întrebă: Ce-i?

– Din punctul ăsta de vedere, tind să-i dau dreptate. Argumentele aduse de Hammond mi se par logice. Trimble este un tip agresiv, care poate atrage juraţii de partea doctoriţei Ladd. Pe de o parte ea, un psiholog respectat, pe de alta el, un morfinoman, care are senzaţia că reprezintă un cadou deosebit oferit de Dumnezeu femeilor. Un martor de genul ăsta ne poate aduce mai multe dezavantaje decât avantaje, mai ales dacă o să ajungeţi cu el în faţa unui juriu în majoritate feminin. Poate că ar fi fost mai bine să nu fi apărut deloc în scenă.

– În cazul în care Hammond va fi lăsat să procedeze după cum îl taie capul, nu se va intenta acţiunea juridică. Sau, în orice caz, nu se va ajunge la proces.

– În privinţa asta, toate deciziile depind exclusiv de el. Plănuieşte cumva să...

– Să arunce cazul Pettijohn în cârca altcuiva.

– Ce?

– Smilow, cred că nu m-ai ascultat cu atenţie. Încerc să-ţi spun că este în stare să meargă până în pânzele albe pentru a o proteja pe femeia asta. A refuzat să-mi zică cum are de gând să procedeze, dar mi-a cerut să fiu cooperantă. Să-l ajut să deschidă un alt caz, împotriva altei persoane. O persoană care avea şi motivaţie şi oportunităţi. O persoană pe care ar băga-o la apă cu plăcere. Steffi savură momentul înainte de a adăuga: ghici la cine se gândeşte?

***

– Hammond, am încercat toată dimineaţa să dau de tine.

– Bună, Mason. Hammond aflase că este căutat de Mason, însă sperase că-l va putea evita. Nu avea timp de întâlniri, oricât

de scurte ar fi fost ele. Am fost îngrozitor de ocupat în dimineaţa asta. De fapt, chiar voiam să plec.

– Atunci, nu te reţin.

– Îţi mulţumesc, spuse Hammond, continuându-şi drumul spre uşa de ieşire. Te caut mai târziu.

– Vreau doar ca după-amiază, la ora cinci, să fii liber. Hammond se opri, apoi se roti pe călcâie.

– Ce se întâmplă la ora cinci?

– Este o conferinţă de presă. Va fi transmisă în direct de toate posturile locale.

– Astăzi? La cinci?

– La primărie. Am decis să-mi anunţ oficial retragerea. Te voi propune succesorul meu. Nu văd nici un motiv să mai amân chestia asta. Oricum, toată lumea ştie deja că mă pensionez. Voi veni la alegerile din noiembrie, cu numele tău pe buletinul de vot. Mason îi zâmbi din toată inima protejatului său.

Hammond se simţea de parcă ar fi plonjat în apă cu capul înainte.

– Eu... nu ştiu ce să spun, se bâlbâi el.

– Mie nu trebuie să-mi spui nimic, bubui vocea lui Mason. Păstrează-ţi cuvintele pentru după-amiază.

– Dar...

– L-am anunţat pe tatăl tău. Şi el, şi Amelia se gândesc să participe la conferinţă.

Hristoase!

– Mason, doar ştii că sunt ocupat până peste cap în cazul Pettijohn.

– Cu atât mai bine. Ar fi existat vreun moment mai potrivit decât ăsta, când te afli deja în centrul atenţiei publice? Ai o şansă imensă ca numele să-ţi ajungă pe buzele oricărui cetăţean.

Cuvintele lui Mason păreau ecoul unei foarte recente conversaţii. Hammond îşi închise ochii pentru o fracţiune de secundă şi îşi scutură capul.

– Tata te-a pus să faci chestia asta, nu-i aşa? Mason chicoti.

– Aseară, la clubul nostru, m-a cinstit de mai multe ori la rând. Nu trebuie să-ţi spun cât de convingător poate fi.

– Nu, nu trebuie să-mi spui, bombăni Hammond furios. Preston nu se baza niciodată pe noroc. Cu filantropia de care dăduse dovadă

față de locuitorii insulei Speckle, îl dezarmase pe Hammond, asigurându-l că nu va fi tras la răspundere pentru nici una dintre fărădelegile petrecute acolo. Dar, pentru cazul în care Hammond avea intenția să-și continue cercetările, Preston ridicase miza, supunându-l la presiuni mai mari.

– Mason, trebuie să plec. Am o zi plină.

– Bine. Dar să nu uiți de ora cinci.

– Nu. N-am să uit.

Capitolul 37

Loretta își mișcă picioarele în lighean, făcând apa rece să clipocească. Stătea așa de aproape o jumătate de oră, când o auzi pe Bev apropiindu-se. Fiica ei străbătea holul căscând și întinzându-se.

– Mamă? Te-ai trezit deja? N-ai dormit mult.

– Mă frământă prea multe gânduri, spuse Loretta, absentă. Apoi, ridicându-și privirile spre Bev, întrebă: Ești sigură că azi-dimineață, când te-ai întors acasă, ai verificat mesajele? Sper că nu ni s-a stricat robotul.

– N-are nimic, mamă. Apoi spuse cu o privire vinovată: Ai primit un mesaj, de la domnul Cross. Pur și simplu, n-am vrut să ți-l transmit.

– De ce? Ce a zis?

– Că nu-l interesează tipul de la bâlci. Loretta o studie neîncrezătoare.

– Ești sigură?

– Păi, da, cred că așa s-a exprimat: „de la bâlci".

– Nu, în privința celeilalte părți. Ești sigură că a zis că nu-l interesează?

– În privința asta sunt absolut sigură, pentru că m-a călcat pe nervi. După atâtea eforturi... Ai grijă, mamă, faci numai apă pe jos.

Dar Loretta era deja în picioare, cu mâinile înfipte în șolduri. *Tipul ăsta a înnebunit,* se gândi ea.

***

Bobby Trimble nu luase în calcul posibilitatea de a ajunge la închisoare. Închisoarea putea. Închisoarea era pentru cei slabi, nu pentru el, cel de acum.

Împărţea celula cu un beţivan care toată noaptea nu făcuse altceva decât să sforăie şi să se pârţâie. I se promisese că va fi eliberat în dimineaţa aceasta, la prima oră, imediat după încheierea formalităţilor. Asta fusese una dintre înţelegerile pe care le făcuse cu detectivul Smilow şi cu ticăloasa aia de la Biroul regional de avocatură: să stea doar o noapte la pârnaie, dar dimineaţa constatase că cei de la închisoare nu aveau de gând să se grăbească. În loc să facă hârtiile, îi aduseseră micul dejun. Mirosul mâncării îl determinase pe colegul lui de celulă să se rostogolească iute de pe patul de deasupra lui şi să se repeadă la toaleta din colţ. Ajunsese acolo la ţanc, pentru că începuse imediat să vomite. Nu se oprise decât cinci minute mai târziu. Apoi se căţărase din nou în patul de sus, cufundându-se instantaneu într-o stare de semiconştienţă. Problema era că, înainte de asta, se prăvălise peste Bobby, murdărindu-i hainele.

Evident, toate aceste neplăceri îl făcuseră să vocifereze. La un moment dat se apucase chiar să tune şi să fulgere, dar tot degeaba. Neobţinând nimic, se plimbase prin celulă, măsurând-o în lung şi-n lat. Trecuseră câteva ore şi începuse să-i fie frică. Pesimismul punea stăpânire pe el cu înverşunare.

De la moartea lui Pettijohn, toate afacerile îi mergeau prost. Din ce în ce mai prost. Dacă la început ele îi lăsaseră un gust plăcut, acum începeau să-l sâcâie. Or planurile lui nu prevăzuseră o asemenea evoluţie. Deşi nu era un sfânt, nu avea chef să fie învinuit de omucidere. Dacă putea scăpa făcându-i pe poliţişti să creadă că Alex este vinovată – şi poate că, în definitiv, era; cine putea şti? –, atunci aşa avea să procedeze. Dar, între timp, trebuia să accepte să joace cum i se cântă. Până la încheierea procesului intentat împotriva surorii lui vitrege, fundul lui aparţinea regiunii Charleston. Adio petreceri. Adio femei. Adio droguri. Adio distracţii.

Cel mai mult îl deranja faptul că nu reuşise să fie mai bogat cu o sută de mii de dolari, aşa cum se aşteptase. Nu intrase în posesia acelor bani pe care voise să-i obţină prin şantaj. Nici măcar nu reuşise să afle dacă Alex îi luase de la Pettijohn, dar chestiunea asta era lipsită de importanţă. Nu conta decât faptul că nu avea banii.

Viitorul îi apărea întunecat şi nesigur. Un singur lucru era cert: nu avea să ajungă nicăieri dacă rămânea închis aici.

Ridicându-se din pat, se lipi de gratii.

– De ce dracu' durează atât?

Întrebările îi erau ignorate. Pentru el, gardienii nu aveau nici ochi, nici urechi.

– Cred că n-ai înțeles. Nu sunt un pușcăriaș obișnuit, spuse el, adresându-se, de data aceasta, numai gardianului care tocmai trecea cu pași leneși prin dreptul celulei lui. Nici n-ar trebui să mă aflu aici.

– Da, da, toți spun asta, Bobby.

Bobby își întoarse brusc capul. Cel care i se adresase era un străin, însoțit de un alt gardian. Străinul era îmbrăcat într-un costum ușor, de vară. Avea cravată, era îngrijit, proaspăt ras, însă tot crea impresia de neglijență – probabil că din cauza benzii de pânză care îi susținea brațul drept. Când ajunse lângă el, străinul se prezentă. Îl chema Hammond Cross.

– Am auzit de dumneata. Ești de la Biroul de avocatură, corect?

– Avocat. Asistent special pentru regiunea Charleston.

– Sunt impresionat, spuse Bobby, modulându-și vocea. Sincer, dacă ați venit să mă scoateți de aici, puteți fi și depanator.

– Să te scot? Sigur. Doar asta a fost înțelegerea, nu? Cross era un tip al naibii de manierat. Bobby îl antipatiză imediat, tocmai din cauza comportamentului său rafinat.

Nou-venitul îi făcu semn gardianului să deschidă ușa celulei, numai că, după aceea, în loc să fie scos pe poarta închisorii, Bobby fu dus într-o încăpere rezervată discuțiilor pușcăriaș-avocat.

– Nu consider că asta poate fi numită eliberare, domnule Cross. Ieri am făcut o înțelegere. Sau ați uitat de ea?

– Știu de înțelegere, Bobby.

– A, perfect! Atunci, dați-i drumul. Faceți tot ceea ce trebuie ca să puneți rotițele în funcțiune.

– Până când nu discutăm, nu pun nimic în funcțiune.

– Discut doar în prezența unui avocat.

– Și eu sunt avocat.

– Dar dumneata...

– Bobby, stai jos și taci din gură.

Hammond Cross ăsta era bine făcut, dar nu prea vânjos.

– Cuvinte cam dure din partea unui om care stă cu brațul atârnat de gât.

În ochii lui Cross apărură niște sclipiri aproape la fel de reci ca cele din ochii lui Smilow. Ele nu-l înspăimântară pe Bobby, însă îl intimidară suficient pentru a-l determina să se așeze. De pe scaun, își ridică privirile furioase spre Cross.

– OK, m-am așezat. Care-i treaba?

– Habar n-ai cât de mult mi-ar plăcea să te pocnesc. Bobby îl privi cu gura căscată. Pur și simplu, rămăsese fără grai.

Cross rostise aceste cuvinte aproape fără să-și miște buzele. Vocea îi fusese calmă, însă ostilitatea care părea să se ascundă în spatele acestei declarații îl sperie pe Bobby. De fapt, nu era vorba doar de felul în care vorbise, ci și de felul în care arătase atunci când vorbise. Mușchii i se contractaseră la maximum, părând că vor să-i iasă prin piele.

– Uite ce-i, nu știu care-i oful dumitale, dar eu am făcut o înțelegere.

– Și eu am făcut o înțelegere, spuse Cross pe un ton blând, de om binevoitor. Cu unul dintre antreprenorii – a se înțelege cu un fost antreprenor – implicați în proiectul Insula Speckle. Hammond făcu o pauză, pentru a-l lăsa pe Bobby să înțeleagă posibilele implicații. Bobby se văzu nevoit să facă un efort serios pentru a nu se fâțâi pe scaun.

– Individul despre care îți vorbesc vrea să depună mărturie împotriva ta, pentru a se bucura de clemență. Avem o listă interminabilă de acuzații la adresa ta. Toate legate de activitatea pe care ai desfășurat-o pe insula Speckle. Ele nu au nici o legătură cu înțelegerea pe care ai făcut-o ieri. Probabil că te-aș plictisi dacă ți le-aș înșira pe toate, așa încât nu ți-o voi spune decât pe prima: incendiere. Este prima, în ordine alfabetică.

Palmele lui Bobby începuseră să transpire. Și le șterse de pantaloni.

– Ascultați-mă... Sunt dispus să vă spun orice doriți despre sora mea.

– Inutil, zise Cross, fluturându-și mâna prin aer. Nu ea l-a ucis pe Pettijohn.

– Dar chiar oamenii dumitale au...

– N-a făcut-o ea, repetă Hammond. Apoi zâmbi, dar nu prietenește. Ți s-a înfundat, Bobby. Ca să te tocmești trebuie să ai ceva la mână, or tu nu ai mai nimic. Vei mai rămâne prin închisorile

noastre o bucată de vreme. Când statul Carolina de Sud se va sătura să te găzduiască și să te hrănească, autoritățile din Florida vor fi nerăbdătoare să pună laba pe tine.

– Să-i ia naiba! Și să te ia naiba și pe tine, țipă Bobby, sărind de pe scaun. Vreau să discut cu avocatul meu.

Făcuse deja doi pași înainte în momentul în care Cross îl opri punându-i mâna stângă în piept și îl împinse înapoi, atât de tare încât fu cât pe ce să se răstoarne cu scaun cu tot. Apoi Cross se aplecă peste el. Văzând că fața îi coboară mult prea aproape de nasul lui, fu nevoit să-și dea capul pe spate până când mușchii gâtului i se întinseră la maximum.

Cross șopti:

– Încă un lucru, Bobby. Dacă te mai apropii vreodată de Alex, îți rup gâtul. Sau, mai bine, te desfigurez, ca să nu mai fii recunoscut. Gândește-te cum ar fi. Viața ta de donjuan s-ar sfârși. Femeile nu ți-ar mai arunca decât priviri pline de milă și repulsie.

Bobby înțepeni de uimire, dar asta numai câteva secunde. Apoi, datele problemei se legară în creierul lui – amenințările, insistența cu care avocatul susținuse nevinovăția celei pe care ar fi trebuit s-o acuze... Brusc izbucni în râs.

– M-am prins. Cocoșelul ți s-a cam pus în mișcare din cauza surioarei mele! În joacă, el îl lovi pe Hammond în piept. N-am dreptate? Lasă, nu contează, știu că am. Nu mi-e greu să-i citesc pe oameni. Știi ce, domnule asistent special sau cum naiba îți spune? Ori de câte ori ai chef să i-o tragi, treci pe la mine, îți fac eu aranjamentele. O ai cum vrei. Prin față, pe la spate, prin părți...

Picioarele scaunului pierdură contactul cu podeaua. Bobby zbură înapoi, odată cu el. O durere îngrozitoare îl săgetă când pumnul lui Cross îi atinse maxilarul. Iar coastele îi pârâiră atunci când fură izbite de un pumn a cărui forță putea fi comparată cu cea a unui piston.

– Domnule Cross!?

Bobby auzea pașii și vocile gardienilor care se apropiau în fugă. Sunetele din exterior ajungeau la el cu greu, plutind printr-un spațiu vast, gol și întunecat.

– S-a întâmplat ceva, domnule Cross?

– N-am pățit nimic, mulțumesc. Dar mi-e teamă că prizonierul vostru are nevoie de ajutor.

Capitolul 38

– Vrei să auzi ceva interesant?

Steffi își fixă receptorul între ureche și umăr.

– Hammond, tu ești? Unde te afli?

– Tocmai am ieșit din clădirea închisorii. Bobby Trimble va mai sta aici o perioadă.

– Ai încheiat cu el înțelegerea aia despre care am discutat?

– Am anulat-o din cauza infracțiunilor pe care le-a săvârșit pe insula Speckle. Îți explic mai târziu.

– Bine. Atunci, spune-mi ce-i atât de interesant.

– Basset, zise Hammond. Glenn Basset. Sergentul care supraveghează depozitul de probe, îl știi, nu?

– Da, da. Vag. Mustăcios?

– El e. Are o fiică de șaisprezece ani care a fost arestată anul trecut pentru posesie de droguri. Prima ei arestare. E un copil bun, dar s-a înhăitat cu cine nu trebuie. Colegii de școală au făcut presiuni, au marginalizat-o...

– Înțeleg. Dar ce legătură are chestia asta cu problemele noastre?

– Basset a apelat la sfatul și ajutorul lui Smilow. Smilow a intervenit pentru fată pe lângă biroul nostru. S-au făcut niște negocieri...

– Schimburi de favoruri.

– Așa bănuiesc, spuse Hammond.

– E doar o bănuială?

– Deocamdată, da. Nu se spune nimic clar. Doar zvonuri și aluzii. Mi-am vârât nasul pe unde am putut. Polițiștii nu prea sunt tentați să discute despre colegii lor, iar pe Basset nu l-am abordat încă.

– Aș vrea să fiu de față când vorbești cu el, Hammond. Ce vrei să faci acum?

– Mai trebuie să mă opresc undeva, apoi mă duc direct spre Charles Towne.

– De ce?

– Mai ţii minte halatele?

– Te referi la cele pe care le poartă turiştii când se duc la balneoterapie? La alea albe şi pufoase care îi fac pe toţi să arate ca nişte urşi polari?

– Da. Al lui Pettijohn unde o fi? întrebă Hammond.

– Ce? Eu nu sunt...

– La începutul acelei după-amieze, el a solicitat un masaj complet. După aceea a făcut duş la balneoterapie, dar nu s-a îmbrăcat. L-am întrebat pe maseur. A venit acolo în halat, şi tot în halat a plecat. Deci, în apartamentul lui ar fi trebuit să existe un halat folosit şi nişte papuci, tot folosiţi. Or printre probele colectate n-am găsit aşa ceva. De aceea, mai întreb o dată: unde or fi?

– Bună întrebare, spuse Steffi lent, cântărindu-şi, parcă, cuvintele.

– Mai am una, şi mai bună. Ştiai că Smilow îşi face manichiura la balneoterapie? Întotdeauna. Te-ai prins unde bat? Nimeni nu s-ar mira dacă l-ar vedea îmbrăcat într-unul din halatele alea. Mă duc să verific din nou apartamentul, ca să văd dacă nu ne-a scăpat ceva. Te-am sunat doar ca să ştii pe unde umblu. A, apropo de Smilow... Astăzi l-ai văzut?

– Pe Smilow? Steffi ezită, apoi spuse: Nu.

– Dacă îl vezi, ţine-l în loc, ca să pot cerceta în linişte.

– Sigur. Să mă anunţi ce descoperi.

– Vei fi prima care va afla.

***

– Îţi mulţumesc că ai venit, Hammond.

Hammond intră în separeu şi se aşează în faţa lui Davee.

– Ce s-a întâmplat? Mi-ai spus că este urgent.

– Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mulţumesc. Nu pot. Am o zi supraaglomerată. Un pahar cu apă minerală, îi spuse el ospătăriţei, care se retrase imediat pentru a-i aduce apa. Hammond îşi flutură mâna, ca să îndepărteze rotocoalele de fum. Când te-ai apucat din nou de fumat?

– Acum o oră.

– Ce se întâmplă, Davee? Pari agitată.

Ea luă o gură de băutură. Hammond presupunea, corect de altfel, că paharul nu-i fusese umplut pentru prima dată şi că lichidul incolor nu era apă. El venise aici ca urmare a unui mesaj pe care i-l lăsase pe pager. Fusese surprins că-i cere să se întâlnească într-un restaurant din centrul oraşului, dar, având în vedere că în acel moment tot se îndrepta într-acolo, răspunsese chemării ei.

– Aseară m-a sunat Rory. Am avut parte de un scurt rendez-vous. Nu romantic, ţinu ea să clarifice lucrurile.

– Atunci?

– Mi-a pus tot felul de întrebări. Unele privitoare la tine, altele care ţineau strict numai de investigarea morţii lui Lute. Davee aşteptă ca ospătăriţa să pună în faţa lui Hammond paharul cu apă, apoi continuă: Ştie că te-ai întâlnit cu Lute sâmbăta trecută, dar nu de la mine. Îţi jur că nu de la mine.

– Te cred.

– Mi-a zis că ai fost văzut în hotel. De fapt bănuieşte că te-ai întâlnit cu Lute, însă, după cum bine ştim, întotdeauna o brodeşte al naibii de bine.

– Asta-i o bănuială care nu poate avea urmări grave.

– Ba poate. Dar, ca să-ţi dai seama, ar trebui să mai ştii ceva. Mâna lui Davee tremură atunci când şi-o ridică pentru a-şi duce ţigara la buze. Hammond i-o luă dintre degete şi o stinse în scrumieră.

– Spune-mi.

– Am aflat de relaţia pe care o ai cu Alex Ladd. Hammond intenţiona s-o facă pe prostul, dar renunţă, realizând că dintre toţi oamenii de pe lumea asta, Davee ar fi fost prima care şi-ar fi dat seama că minte.

– Cum?

Davee îi vorbi de vizita pe care i-o făcuse Alex în acea dimineaţă. Hammond o ascultă cu atenţie.

– Nu sunt la curent cu amănunte de genul: cum, când şi unde v-aţi cunoscut, adăugă ea. Nu i-am cerut informaţii confidenţiale, iar ea nu s-a oferit să mi le dea din proprie iniţiativă... A, apropo, este minunată.

– Da, spuse el cu voce joasă. Este.

– Ştii, sunt convinsă, continuă Davee, că relaţia asta amoroasă este nepotrivită.

– Sunt conştient.

– Dintre toate femeile care ar vrea să te aibă, de ce...

– Davee, astăzi am un program foarte încărcat. Nu am timp de prelegeri. Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de Alex exact în săptămâna asta. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat. Şi, apropo, tocmai tu te-ai găsit să-mi ţii discursuri?

– Nu vreau decât să te avertizez că trebuie să ai grijă. N-am avut niciodată ocazia să mă aflu în aceeaşi încăpere cu amândoi – mă refer la tine şi la Alex, evident –, dar mi-a fost suficient s-o aud cum îţi rosteşte numele. S-a văzut clar că este îndrăgostită de tine. Deci, cu atât mai mult, oricine s-a aflat vreodată prin preajma voastră, a simţit că e ceva între voi... Până şi o persoană fără înclinaţii romantice, de genul lui Rory, trebuie să fi sesizat. De asta te-am chemat. Ochii lui Davee se umplură de lacrimi. Hammond se alarmă, fiindcă ea nu plângea niciodată. Mă tem pentru tine, Hammond. Şi pentru ea.

– De ce, Davee? Ce motive ai să te temi?

– Mi-e teamă că Lute a fost ucis de Rory şi că Rory, pentru a-şi ascunde fapta, ar fi în stare să mai ucidă pe cineva. Hammond o privi lung, apoi îi adresă un zâmbet dulce.

– Îţi mulţumesc, Davee.

– Pentru ce?

– Pentru că-ţi pasă de mine. De asta te iubesc. Iar acum te iubesc şi mai mult, pentru că-ţi pasă şi de Alex. Sper că va deveni cea mai bună prietenă a ta. Ridicându-se de pe băncuţa din faţa ei, Hammond se aplecă şi o sărută pe frunte. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

– Hammond! strigă ea, când îl văzu ieşind grăbit din separeu.

– Sunt stăpân pe situaţie, îi spuse el din mers. Ai încredere în mine.

De la restaurant până la maşină, Hammond aproape că alergă. În timp ce se îndrepta spre hotel, formă numărul de acasă al lui Alex.

***

Broasca uşii de la bucătărie rămăsese spartă. Ce dovadă de neglijenţă din partea ei să n-o repare până acum! Din câte îşi amintea el, bucătăria era plăcută şi curată, deşi unul dintre robinetele chiuvetei se defectase, iar apa se prelingea picătură cu picătură.

Când trecu pe lângă telefon, acesta sună, făcându-l să tresară. Alex răspunse din altă încăpere, la al doilea apel. Vocea ei ajunse până la el, din celălalt capăt al coridorului.

– Hammond, e totul OK?

Vorbea din birou, stând cu spatele la uşa care dădea în coridor. Apropiindu-se, el simţi mirosul portocalelor împănate cu cuişoare care se aflau în bolul de pe masa rabatabilă fixată în perete. Alex stătea într-un fotoliu. În capătul mesei, lângă cotul ei, se afla un teanc de hârtii – probabil fişele pacienţilor. În poală, ţinea un dosar deschis şi un casetofon mic. Razele soarelui intrau prin ferestrele înalte, parcă atrase de părul ei.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine, mersi... Ce-i cu sergentul Basset?... Deci ai avut dreptate. Într-un fel, îmi pare rău pentru el. Greu de spus la ce ameninţări o fi recurs pentru a-l determina să fie cooperant... Da, aşa voi face. Te rog, sună-mă cât de repede poţi.

Punând capăt convorbirii, ea lăsă telefonul pe masă. Acela fu momentul în care, observând cu coada ochiului o mişcare, se întoarse brusc. Dosarul îi alunecă din poală pe jos, iar foile se împrăştiară pe covorul oriental. Casetofonul îi ateriză lângă picioare, cu un pocnet surd.

Cu o voce gâtuită, ea spuse:

– Detectiv Smilow, m-aţi speriat.

***

Smitty avea un client pe scaun în momentul în care Hammond trecu pe lângă el, îndreptându-se spre lifturi.

– Bună, Smitty. L-ai văzut cumva astăzi pe detectivul Smilow?

– Nu, domnule Cross. Sigur nu.

Deşi era sociabil de obicei, Smitty nu-şi ridică privirile şi nu-şi întrerupse treaba, continuând să lustruiască pantofii clientului său. Hammond nu dădu atenţie atitudinii lui. Era prea preocupat să ajungă în apartamentul de la ultimul etaj.

De-a curmezişul uşii era încă X-ul format din cele două benzi galbene, puse de poliţişti. Cu o seară în urmă primise de la director o cheie, aşa că descuie şi se strecură pe sub benzi. Lăsă uşa întredeschisă.

Draperiile erau trase, aşa că în salon domnea semiîntunericul. Hammond făcu o verificare de rutină în această primă încăpere. Petele de sânge de pe mochetă păreau, în lumina slabă, aproape negre. Din câte înţelesese de la personalul de serviciu al hotelului, mocheta urma să fie înlocuită.

Privind de sus petele, el încercă să regrete moartea lui Pettijohn, însă nu reuşi. Omul acela fusese un ticălos. Până şi acum, după ce murise, continua să facă rău în jurul lui.

Din salon, se duse în dormitor. Se îndreptă direct spre dulap şi rămase cu privirile aţintite la halatul care atârna de umeraş, cu cordonul legat la mijloc. Acesta semăna cu cel pe care îl purtase Lute atunci când coborâse la balneoterapie. Lute îşi lăsase hainele în apartament, făcuse duş la batneoterapie, apoi, revenit în apartament, îşi schimbase halatul cu hainele sale.

– Nu cred că m-aş fi gândit vreodată la amănuntul acesta dacă nu mi-ai fi atras atenţia asupra lui, atunci când am stat împreună în barul de la parter, spuse el, după care se roti brusc pe călcâie, luând-o prin surprindere pe Steffi, care crezuse că se poate apropia pe nesimţite. Hammond se aşteptase ca ea să apară. Atunci ai pus o întrebare mai mult retorică, continuă el. Ai întrebat dacă mi l-aş putea imagina pe Lute plimbându-se prin hotel într-un halat ca ăsta. Nu mi l-am putut imagina. Nu mi l-am imaginat aşa până aseară. Iar atunci, m-am întrebat cum de-ai ştiut că în ziua aceea s-a plimbat prin hotel îmbrăcat în halat. Apoi mi-am continuat deducţiile, întrebându-mă unde a dispărut halatul folosit de el. Hammond o privi gânditor. Şi ştii ce idee mi-a venit? Că tu ai luat acel halat. Când ai ieşit din apartament, te-ai îmbrăcat cu el.

– Peste hainele cu care alergasem. Mi s-a părut o idee bună. Ce criminal se duce la victimă îmbrăcat în felul acesta? Dar halatul a fost mai bun decât îmbrăcămintea sport.

– A fost mai bun doar până la parter, pentru că l-ai lăsat la balneoterapie.

– Odată cu prosopul adus de Pettijohn, probabil, de acolo şi pe care mi l-am înfăşurat în jurul capului, ca un turban. Am purtat ochelari de soare. Practic, nu puteam fi identificată. Am lăsat şi halatul şi prosopul la balneoterapie – am întâlnit o mulţime de oameni care îşi aduceau halatele şi prosoapele, fie de la sala de gimnastică, fie de la piscină. Nimeni nu m-a luat în seamă. Apoi

am alergat câţiva kilometri. Când m-am întors, cadavrul fusese deja descoperit. Începuse chiar investigaţia.

– Foarte inteligent.

– Şi eu am crezut la fel, spuse Steffi, adresându-i un zâmbet impertinent.

Hammond arătă cu bărbia spre revolverul a cărui ţeava era îndreptată spre el.

– Ăsta este?

– Evident că nu. Crezi că aş fi atât de proastă încât să te împuşc cu aceeaşi armă? Când am înapoiat-o pe cea cu care l-am împuşcat pe Pettijohn, am şterpelit alta. Ştii, pentru orice eventualitate...

– Acum, în timp ce discutăm, Basset toarnă tot ce ştie. Are conştiinţa încărcată şi îşi regretă faptele.

– Cuvântul meu va atârna greu faţă de al lui. Nimeni nu va face legătura dintre mine şi aceste arme. N-am semnat în registru. De altfel nici el. Deci pot susţine că a inventat o poveste urâtă pe seama mea, ca să-mi facă rău.

– Smilow ţi-a cerut să nu fii dură cu fiica lui Basset.

– Iniţial, aşa am şi făcut. Nu-i vina mea că a fost arestată din nou. Audierea ei este programată peste câteva săptămâni.

– Ce i-ai promis lui Basset?

– Că recomandările pe care i le voi face judecătorului vor fi blânde.

– Iar dacă nu te ajută?

– Că dulcea Amanda se va alege cu pedeapsa maximă. Decizia rămânea la latitudinea lui.

– Grea decizie.

– Când sunt forţată, aşa procedez.

– Şi când l-ai ucis pe Pettijohn te-ai simţit forţată?

– N-a jucat cinstit cu mine! exclamă Steffi pe un ton piţigăiat, pe care Hammond nu i-l mai auzise. Părea că pierduse orice contact cu realitatea. M-am ocupat de activităţi de spionaj în favoarea lui, spuse ea. L-am consiliat în probleme juridice, ca să-şi prindă în cursă rivalii, fără să încalce legile. Pentru că nu le-a încălcat. Datorită mie, s-a aflat întotdeauna la graniţa dintre legalitate şi infracţiune. Mi-a zis că se va folosi de toate probele pe care le are împotriva lui Preston ca să vă distrugă pe amândoi. Voia să te scoată din biroul de avocatură şi să mă instaleze pe mine pe scaunul

şefului. Dar după aceea s-a răzgândit. În ochii ei apărură sclipiri necruţătoare. I-a venit ideea să se folosească de implicarea lui Preston în afacerea Speckle, pentru a te controla. I s-a părut mai avantajos. Ţi-ar fi forţat mâna, determinându-te să gândeşti ca el. Mie, mi-a mulţumit pentru timpul alocat şi pentru deranj, întrebându-mă de ce ar trebui să opteze pentru avocatul numărul doi din oraş, când cel mai bun, tu, poate fi convins să treacă de partea lui.

– Aşa că ai venit aici şi l-ai ucis.

– N-am avut altă soluţie, Hammond. Am jucat corect, după toate regulile jocului, dar ele mi-au adus doar dezavantaje. Am muncit din greu şi m-am zbătut cât am putut de când m-am angajat la birou. Cu toate astea, tu urma să obţii postul de şef, exact cum l-ai obţinut şi pe cel dinainte. Brusc, mi-a apărut în cale Pettijohn, cu propunerea lui convenabilă. Pentru prima dată aveam ocazia să fac eu regulile jocului. Ce compensaţie frumoasă pentru atâta muncă... Numai că exact atunci când premiul cel mare a apărut la orizont, m-am trezit că ticălosul se răzgândeşte. Am mai suferit dezamăgiri, însă nici una n-a fost atât de mare. Ori de câte ori l-aş fi privit, mi-aş fi amintit ce fraieră am fost. Probabil că şi Pettijohn mă considera o credulă, uşor de dus de nas. N-am putut tolera situaţia. N-am suportat să fiu vulnerabilă, să-l văd dându-şi aere în faţa mea... Parcă mi s-a rupt ceva înăuntru, în suflet, înţelegi... În orice caz, pur şi simplu nu l-am putut lăsa să-mi facă aşa ceva fără să fie pedepsit. Mi-a dat vestea la telefon, dar am insistat să ne întâlnim. Am venit cu câteva minute înainte de ora stabilită. Când l-am văzut întins pe jos, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că nu voi avea plăcerea să-l ucid cu mâna mea.

– Probabil că te-ai gândit că Alex l-a ucis.

– N-am ştiut de existenţa doctoriţei Alex Ladd. Am aflat de ea abia când ne-a fost descrisă de Daniels. La spital, în salonul în care ne-am întâlnit cu el, am tras o frică groaznică. Am crezut că individul ăla mă va descrie pe mine. Nu l-am văzut în hotel, dar nu puteam fi sigură că el nu mă văzuse. În orice caz, când pe hârtie a apărut chipul lui Ladd, nu mi-a venit să cred că am atâta noroc. Exista o suspectă. Când şi-a făcut apariţia şi Trimble, am început să cred că am un îngeri păzitor. Această ultimă frază fu urmată de un hohot de râs.

– Ai atentat la viaţa lui Alex.

– A fost o greşeală. N-ar fi trebuit să-i încredinţez altcuiva această sarcină.

– Cine este tipul la care ai apelat?

– Unul care a avut probleme cu justiţia acum câteva luni. Eu m-am ocupat de el. Acte de violenţă. Avocatul lui a reuşit să-l scoată din închisoare. M-am gândit să-l păstrez pe lângă mine, ca să-l folosesc la nevoie. Deci l-am lăsat pe avocat să-l scoată de la pârnaie, dar i-am luat urma. A fost dispus să o omoare pe doctoriţă pentru o sută de dolari. Însă a dat-o în bară şi a şters-o din oraş, cu avansul meu de cincizeci de dolari. Nici măcar n-a catadicsit să-mi dea raportul în acea seară. Steffi se lovi cu palma peste frunte. Tâmpită am mai fost. N-am făcut legătura dintre hoţul tău şi asasinul meu decât în momentul în care am descoperit că Alex Ladd este vie şi nevătămată.

– Ţi-a fost teamă că Alex te-a văzut sâmbătă după-amiaza în apartamentul lui Pettijohn.

– Era o probabilitate demnă de luat în seamă. Încă de la primul interogatoriu mi-am dat seama că femeia asta ascunde ceva şi m-am temut că, recunoscându-mă, aştepta un moment prielnic să-şi dezvăluie secretul. Trebuie să recunosc că am fost şocată când am aflat că tu erai, de fapt, marele ei secret. Când ai cunoscut-o?

Hammond refuză să-i răspundă.

– Ei, bine, spuse Steffi, scoţând un uşor suspin. Ai dreptate. Probabil că nu contează când v-aţi cunoscut, deşi nu mi-a picat bine să văd că te poţi muta atât de repede din patul meu în al ei. Oricum, înţeleg de ce ai reuşit s-o atragi. Nici unei femei nu-i este greu să se culce cu tine. Eu m-aş fi culcat chiar dacă Pettijohn nu mi-ar fi sugerat că discuţiile purtate cu capul pe pernă sunt cele mai bune surse de informaţii.

Ridicând revolverul, Steffi adăugă:

– Nu te urăsc, Hammond, deşi aş minţi să spun că nu sunt invidioasă pe realizările tale profesionale şi pe talentul cu care reuşeşti să te afirmi. Dar am ajuns prea departe pentru a mă împiedica de tine – ultimul obstacol care îmi stă în cale. Îmi pare rău.

– Steffi...

Revolverul se descărcă direct în pieptul lui.

***

Întorcându-se, Steffi traversă în fugă salonul, apoi trase cu forță de ușa apartamentului. De cealaltă parte a ei stătea detectivul Mike Collins și doi polițiști în uniformă, toți cu pistoalele scoase din tocuri.

– Predați arma, doamnă Mundell. De data aceasta, vocea lui era cât se poate de fermă. Făcând un pas înainte, unul dintre polițiști luă revolverul dintre degetele care îl țineau acum fără nici un pic de vlagă. N-ai pățit nimic, nu? întrebă Collins.

Steffi își întoarse capul. Hammond văzu că îl privește uluită, cu gura căscată. Fusese salvat de vesta antiglonț, dar se alesese cu siguranță cu o vânătaie zdravănă, ce se adăuga celorlalte răni cu care își încheia această săptămână.

– M-ai tras pe sfoară? întrebă Steffi.

Collins îi citea drepturile cu voce monotonă, de parcă ar fi spus o poezie, însă atenția îi era concentrată la Hammond.

– Am pus totul la cale azi-noapte, răspunse Hammond. Înainte de ivirea zorilor, am purtat o discuție cu Smilow. I-am spus tot. Absolut tot. Și am pus în scenă, împreună, chestia asta. M-am prefăcut că vreau să caut probe împotriva lui, dar, în realitate, am lucrat mână în mână. El mi-a sugerat că s-ar putea să intri în alertă dacă îți împărtășesc bănuielile mele – bănuieli care, în final, ar fi putut duce la tine, ca principala suspectă. Și tot el este cel care m-a îndemnat să am la mine un emițător și o vestă antiglonț. Îi sunt recunoscător pentru ambele. Mă bucur că l-am ascultat.

Ura îi schimonosi fața lui Steffi. Lui Hammond îi venea greu să creadă că fusese iubitul ei. Cu toate acestea, când vorbi, în vocea lui se deslușiseră triste țe.

– Știam că mă consideri rival, Steffi, însă nu mi-am închipuit că vei încerca să mă omori.

– Întotdeauna m-ai subestimat, Hammond. Mereu ai crezut că sunt mai puțin inteligentă decât tine.

– Păi, după cum se vede, ești.

– Ba am fost suficient de inteligentă pentru a-mi da seama că ai o legătură amoroasă cu Alex Ladd, țipă ea. Nu încerca să negi, pentru că am dovezi că ai trecut săptămâna asta prin patul ei!

Hammond îi făcu un semn scurt cu bărbia lui Collins, care o întoarse imediat pe Steffi cu fața spre ușă, împingând-o pe coridor. Întorcându-și capul, ea țipă peste umăr:

– Cu chestia asta am să te învinge în instanță, Hammond. Cu relația amoroasă pe care ai avut-o cu femeia aia. Și să mai zici că justiția nu are nici un strop de poezie!

***

Oarecum dezamăgită de propria-i reacție, Alex vorbi pe un ton ușor amuzat.

– Vă așteptam, domnule detectiv, însă nu v-am auzit intrând.

– Nu știm pe cine ar putea ataca Steffi și nici când ar putea-o face. Am verificat partea din spate a casei. Am intrat prin bucătărie. N-ați reparat broasca aceea. Ar fi trebuit s-o înlocuiți imediat.

– Săptămâna asta am avut probleme mult mai presante.

– Într-adevăr, afurisită săptămână.

– Puțin spus.

Smilow se lăsă pe un genunchi, pentru a o ajuta să adune hârtiile împrăștiate pe jos. Când le puse înapoi, în dosar, Alex îi mulțumi.

– Fără să vreau, am auzit conversația telefonică pe care ați purtat-o, spuse el. Hammond v-a vorbit despre Basset?

– Da.

– Inteligent Hammond ăsta, trebuie să recunosc. Și-a dat seama imediat ce se întâmplă...

– Nu cu mult înaintea dumneavoastră. Mi-a spus că în zori, când v-a împărtășit bănuielile lui, ați recunoscut că și dumneavoastră v-a trecut prin minte că Steffi ar putea fi implicată în această crimă.

– Mi-a trecut, dar nu am luat-o în seamă. Ca să fiu sincer, mintea mi-a fost tulburată de bucuria că-l văd pe Pettijohn mort. Smilow o privi direct în ochi. Doamnă doctor Ladd, n-am crezut nici o clipă cu adevărat ca sunteți o criminală. Îmi cer scuze pentru unele dintre întrebările pe care vi le-am pus.

Ea îi acceptă scuzele, dând ușor din cap.

– În general ne este greu să dăm înapoi după ce am făcut un pas. N-ați admis ideea că ați putea greși. În definitiv, aveați de ce să mă considerați suspectă.

– Nu mă deranjază că n-am admis ideea că aș putea greși, ci că n-am vrut sub nici o formă ca Hammond să aibă dreptate.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de celularul detectivului.

– Smilow, spuse el. Apoi ascultă. Fața îi rămase complet inexpresivă. Am pornit. Închise și i se adresă lui Alex: Steffi a tras în Hammond. N-a pățit nimic, se grăbi să adauge. A recunoscut că ea l-a ucis pe Pettijohn. Acum este arestată.

Alex nu-și dăduse seama cât de tensionată fusese. Relaxându-se brusc, căzu pe un scaun.

– Deci Hammond n-a pățit nimic?

– Absolut nimic.

– Deci... s-a terminat, mai spuse ea, cu voce slabă.

– Nu chiar. Mai trebuie să țină o conferință de presă, peste o jumătate de oră.

Capitolul 39

Clădirea în care se mutase temporar Biroul de avocatură era neîncăpătoare, aşa că Monroe Mason hotărâse să ţină conferinţa de presă în centrul oraşului, la primărie.

În ciuda faptului că era vineri, ora cinci după-amiază, o mulţime de localnici preferaseră ca, de data aceasta, să-şi amâne plecarea în weekend, din respect pentru avocatul care le servise atât de bine comunitatea, vreme îndelungată, şi să-i asculte anunţul oficial de retragere din activitate.

Pentru asta se strânseseră, dar li se oferi ocazia să mai audă ceva. Sacrificarea începutului de weekend li se păru şi mai puţin neplăcută când, printre ei, începură să circule zvonuri privitoare la evenimentele petrecute în hotel, în acelaşi apartament în care fusese descoperit cadavrul lui Pettijohn, cu mai puţin de o săptămână în urmă. Un subaltern de-al avocatului regional şef fusese arestat pentru crimă!

Sala era deja plină când îşi făcură apariţia, pe rând, toţi angajaţii Biroului de avocatură. În frunte, mergea Mason. În coadă, Hammond. Până şi avocatul adjunct Wallis era prezent. Cenuşiu la faţă, vizibil suferind din cauza chimioterapiei, el găsise, totuşi, forţa necesară pentru a veni. Numai Stefanie Mundell lipsea din şirul de avocaţi care se aliniară pe scaunele de pe platforma sălii.

La baza platformei, primul rând de scaune era ocupat de reporteri. Următoarele trei rânduri erau rezervate reprezentanţilor oraşului, ţinutului şi ai statului, câtorva clerici care primiseră invitaţii speciale şi altor demnitari.

În sală se aflau şi părinţii lui Hammond. El îşi salută mama printr-o înclinare a capului, la care ea îi răspunse fluturându-şi veselă

mâna. Apoi îl privi şi pe tatăl său, dar faţa lui Preston rămase imobilă ca figurile din piatră sculptate pe Muntele Rushmore.

Hammond îl sunase dimineaţă pe Preston pentru a-i propune să accepte târgul la care făcuse aluzie în timpul discuţiei pe care o purtase cu Bobby Trimble. Târgul era următorul: în cazul în care Preston era dispus să depună mărturie împotriva lui Trimble, el se angaja să-i recomande avocatului general să nu formuleze nici o acuzaţie la adresa tatălui său.

Asta presupunea ca Preston să recunoască faţă de sine însuşi că era la curent cu activităţile necurate care se desfăşuraseră pe insula Speckle. Or el se delimitase de ele – ce-i drept, prea târziu, pentru a nu fi vinovat.

– Ăsta-i târgul, tată. Ai de ales: îl accepţi sau nu.

– Nu-mi da ultimatumuri.

– Îţi recunoşti greşeala ori te duci la închisoare tăgăduind-o, spusese Hammond cu hotărâre. Acceptă târgul.

Îi dăduse tatălui său un răgaz de şaptezeci şi două de ore, pentru a-i studia propunerea pe toate feţele şi a o discuta cu avocatul lui. Era sigur că Preston îi va accepta condiţiile. Acum, văzând că îi evită privirea, fu şi mai convins că intuise corect.

Era naiv sperând că tatăl lui îşi va face mustrări de conştiinţă? Deşi ştia că între ei era o prăpastie de netrecut, nădăjduia, totuşi, într-o oarecare reconciliere. Ar fi vrut măcar să fie capabil să i se adreseze din nou folosind cuvântul „tată".

Şi Davee era prezentă la primărie. Arăta ca o stea de cinema. Ea îi trimise un sărut, dar, când fu abordată de un reporter, care îi băgă microfonul sub nas, cerându-i să facă comentarii, Hammond o văzu luându-l la rost. Îi putea ghici cu uşurinţă cuvintele, deşi Davee avea întipărit pe faţă un zâmbet dulce.

Când Smilow intră pe uşa din spate împreună cu Alex, ochii lui Hammond se întoarseră într-acolo. Privirile li se întâlniră şi se susţinură, devorându-se reciproc. Vorbiseră la telefon, în maşinile care îi aduceau aici, însă o discuţie nu putea echivala cu o revedere. Ce plăcut era să vezi, în sfârşit, că iubita ta este în deplină siguranţă! Că a scăpat de urmăriri judiciare, de Steffi, de Bobby...

Smilow o conduse la scaunul liber de lângă Frank Perkins. Avocatul ei se ridică în picioare şi o îmbrăţişă cu căldură. Smilow o lăsă în grija lui Perkins, apoi, luând-o de-a lungul pasajului lateral

de trecere, se apropie de platformă şi îi făcu semn lui Hammond să vină până la el. Nelămurit, Hammond răspunse imediat chemării, coborând de pe platforma improvizată.

– Bună treabă, îi spuse Smilow.

Conştient că detectivul îşi călca în picioare orgoliul pentru a-i face un asemenea compliment, Hammond zise:

– N-am făcut decât să-mi recunosc faptele şi să-ţi urmez sfaturile. Aici făcu o mică pauză. Tot nu-mi vine să cred că a venit după mine. M-aş fi aşteptat să se predea sau să-mi facă întâi o confesiune.

– Înseamnă că n-o cunoşti destul de bine.

– Din păcate, mi-am dat seama de asta cam târziu. Aproape prea târziu. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

– Cu plăcere. Aruncând o privire spre Davee, Smilow îi surprinse privirea. Dacă ochii nu-l înşelau, Hammond fu convins că îl văzu pe detectiv îmbujorându-se. Grăbit, acesta îşi îndreptă atenţia spre Hammond. Ăsta-i pentru tine, spuse el, întinzându-i un plic.

– Ce-i înăuntru?

– Un raport al laboratorului. L-am primit de la Steffi, azi-dimineaţă. Spune că sângele tău se potriveşte cu cel de pe cearşaful doamnei doctor Ladd. Buzele lui Hammond se întredeschiseră, dar Smilow îşi scutură capul cu fermitate. Nu trebuie să zici nimic. Ia-l şi distruge-l. Fără el, toate acuzaţiile formulate de Steffi la adresa ta vor fi neîntemeiate. Pentru că ea te va denunţa cu siguranţă. Dar ce contează că te-ai culcat cu o suspectă, dacă s-a demonstrat că doamna doctor Ladd nu este o delicventă?

Hammond se uită la plicul aparent inofensiv. Dacă accepta să-l ia, avea să fie la fel de culpabil cum fusese Smilow atunci când se ocupase de cazul *Statul vs. Vincent Anthony Barlow.* Deşi Barlow fusese vinovat, deoarece îşi ucisese prietena, o fată de şaptesprezece ani, curmând totodată şi viaţa fătului din pântecele ei, Smilow venise doar cu nişte probe care-l disculpau, pe care Hammond fusese nevoit, prin lege, să le prezinte în faţa instanţei.

Totuşi, obţinuse pentru Barlow o condamnare. Abia după aceea aflase de aşa-zisa eroare a lui Smilow, dar nu avusese cum să demonstreze că detectivul exclusese în mod deliberat probele incriminatoare, aşa încât acestuia nu-i fusese cercetată atitudinea reprobabilă. Barlow, condamnat la închisoare pe viaţă, făcuse

recurs, iar recursul îi fusese aprobat. Deci tânărul avea să se prezinte la un alt proces, la care avea dreptul indiferent cât de vinovat ar fi fost.

Asta nu însemna, însă, că Hammond îl iertase vreodată pe Smilow. Acesta îl determinase să-şi aducă aportul, fără să vrea, la o tentativă de inducere în eroare a justiţiei.

– N-o mai face pe cercetaşul model, îi spuse detectivul în şoaptă. N-ai câştigat toate medaliile pe care ţi le-ai dorit?

– Dar nu este corect să-l iau. Smilow îşi coborî şi mai mult vocea.

– Nici tu nu mă placi pe mine, nici eu nu te plac pe tine. Amândoi ştim de ce. Acţionăm diferit, dar ne aflăm în aceeaşi tabără. Am nevoie, în biroul avocatului regional şef, de un tip dur ca tine, nu de un politician exuberant ca Mason. Ai servi regiunea noastră mult mai bine dacă te-ai cocoţa pe scaunul lui, decât dacă ţi-ai mărturisi escapadele sexuale, de care, oricum, nimănui nu-i pasă. Gândeşte-te bine, Hammond.

– Hammond?

Era chemat pe platformă, pentru a putea începe conferinţa. Fără să se întoarcă, el spuse:

– Vin.

– Câteodată suntem nevoiţi să fentăm legile ca să facem o treabă mai bună, zise Smilow, sfredelindu-l cu privirea.

Argumentul acesta i se păru convingător. Hammond luă plicul.

***

Discursul lui Mason se apropia de sfârşit. Ochii reporterilor începuseră să se înceţoşeze. Câţiva cameramani îşi dăduseră camerele jos de pe umeri. Povestea privitoare la încercarea lui Stefanie de a-l ucide pe Hammond le captase atenţia, însă în partea aceasta finală a discursului lui Mason interesul lor scăzuse.

– Pe de o parte, sunt îndurerat că o angajată a biroului nostru se află în prezent în custodia poliţiei, aşteptând ca în curând să fie acuzată de o crimă gravă, însă pe de altă parte, sunt mândru că asistentul regional special Hammond Cross a jucat rolul esenţial în prinderea făptaşului. Astăzi, el a dat dovadă de un curaj extraordinar. Ăsta este numai unul dintre motivele pentru care propun să-mi urmeze în funcţie.

Întreaga sală vui de aplauze. Hammond rămase cu privirile ațintite la Mason, mentorul său, care continua să-i ridice în slăvi talentul, pasiunea și integritatea. Plicul cu raportul incriminator al laboratorului stătea pe genunchii lui. Hammond simțea cum îl arde.

– Nu vă voi mai plictisi, bubui Mason în stilul lui direct, prietenos, care îl făcuse să fie îndrăgit de reporteri. Vi-l prezint pe eroul zilei. Întorcându-se spre Hammond îi făcu semn să vină lângă el.

Cameramanii își repoziționară aparatele video pe umeri. Jurnaliștii își îndreptară spatele și apăsară aproape simultan pe capetele pixurilor.

Hammond puse plicul pe suprafața înclinată a pupitrului, apoi își drese glasul. După ce-i mulțumi lui Mason pentru laude, pentru organizarea conferinței și pentru recomandarea lui pentru postul de avocat regional șef, spuse:

– Am încheiat o săptămână remarcabilă. Dintr-o serie de motive, am senzația că de la moartea lui Lute Pettijohn s-a scurs mult mai mult timp. De fapt, nu mă consider un erou. Și nu mă bucur să știu că Steffi Mundell, colega mea, va fi acuzată de această crimă. Cred că probele strânse împotriva ei sunt prea grăitoare pentru a putea fi respinse.

***

Loretta Boothe intră grăbită în sală. Hammond își simți inima sărindu-i din piept. Glasul îi tremură, apoi i se stinse. Discursul se întrerupse.

Inițial, numai cei aflați în preajma ușii o observară pe nou-venită. Dar când Hammond tăcu, toate capetele se întoarseră pentru a vedea din cauza cui se întrerupsese discursul. Neținând cont de agitația pe care o crease, Loretta începu să facă semne frenetice, îndemnându-l pe Hammond să vină la ea.

Din cauza șirului de evenimente care se derulaseră cu atâta rapiditate pe parcursul acestei zile, el nu avusese timp s-o sune pentru a o anunța că Alex nu mai este suspectă și că, nemaifiind, nu mai conta pe unde umblase în seara zilei de sâmbătă.

Dar acum era prea târziu. Loretta venise aici, probabil cu unul dintre vânjoșii marinari de la bâlci, iar el nu avea cum s-o evite.

– Scuzați-mă o clipă.

În ciuda murmurelor care se ridicară din mulţimea derutată, coborî de pe platformă şi se îndreptă spre fundul sălii. Mergând, se gândi cine se va simţi cel mai stânjenit în următoarele momente. Monroe Mason, în primul rând. Apoi Smilow. Frank Perkins. El însuşi. Alex... Când trecu pe lângă Alex, îi aruncă o privire scurtă, cerându-şi scuze pentru ceea ce avea să se întâmple.

– Ai vrut să discuţi cu mine, Loretta? Ea nu încercă să-şi ascundă iritarea.

– De aproape douăzeci şi patru de ore vreau.

– Am fost ocupat.

– Păi să ştii că şi eu am fost ocupată. Trecând pragul uşii, ea i se adresă unui ins pe care îl lăsase pe hol. Intră.

Hammond aşteptă nerăbdător, întrebându-se ce explicaţii le va putea da celor din sală. Exact atunci în faţa lui apăru un ins care, după ce-l privi cu gura căscată, declară:

– El este! El a dansat cu Alex Ladd.

Numai că marinarul la care se aşteptase nu era unul dintre cei de la bâlci, ci un mulatru timid şi amărât, cu ochelari cu ramă metalică.

Uluit, Hammond scăpă un hohot scurt de râs.

– Smitty? exclamă el, realizând că nici măcar nu-i ştia numele întreg.

– Ce faceţi, domnule Cross? I-am zis doamnei că n-ar trebui să vă întrerupem, dar nu m-a luat în seamă.

Hammond îşi mută privirile de la lustragiu la Loretta.

– Am crezut că te-ai dus la bâlci, se trezi el spunând, prosteşte. Cel puţin, aşa am dedus din mesajele pe care mi le-ai lăsat.

– M-am dus. Şi acolo am dat peste Smitty. Asculta muzică în pavilion. Stătea singur-singurel. Ne-am apucat să pălăvrăgim. La un moment dat, trecând de la una la alta, am ajuns şi la cazul Pettijohn. Ştii, Smitty s-a mutat la Charles Towne Plaza.

– Ştiu, l-am văzut acolo chiar astăzi.

– Îmi cer scuze că n-am vorbit cu dumneavoastră, domnule Cross. Cred că mi-a fost ruşine.

– De ce?

– Pentru că nu ţi-a spus de mica schimbare de vestimentaţie pe care a suferit-o Steffi Mundell sâmbăta trecută, răspunse Loretta în locul lui Smitty. Întâi a văzut-o în echipament de alergare, apoi

într-unul dintre halatele hotelului, iar la sfârşit din nou în echipament de alergare. Este foarte ciudat.

– Nu i-am prea luat în seamă schimbările de toalete, domnule Cross. Abia ieri, când am văzut-o la televizor, mi-am amintit de ea.

– Smitty n-a vrut să bage pe nimeni la apă, aşa încât nu a scăpat nici o vorbă. Doar lui Smilow i-a spus.

– Lui Smilow?

Detectivul, care venise lângă Hammond, i se adresă lustragiului:

– Atunci când mi-ai vorbit de avocatul pe care l-ai văzut la televizor, am crezut că te referi la domnul Cross.

– Nu, domnule, la doamna avocat, spuse bătrânul. Îmi cer scuze dacă v-am creat neplăceri.

Hammond îşi puse mâna pe umărul lui Smitty.

– Îţi mulţumesc că te-ai decis să spui ce ştii. Îţi luăm o declaraţie mai târziu. Apoi, întorcându-se spre Loretta: Şi ţie îţi mulţumesc.

Încruntându-se, ea bombăni:

– Aţi pus mâna pe ea şi fără ajutorul meu, dar tot îmi rămâi dator cu un masaj la picioare şi cu o tărie. Dublă!

Hammond se întoarse în sală. Camerele video începură să zumzăie. Reflectoarele aproape îl orbiră în drum spre platformă. Îi venea să ţopăie de bucurie. Tensiunea care îi presase pieptul dispăruse, lăsându-l să respire normal.

Nimeni nu ştia de relaţia dintre el şi Alex. Nu avea să apară nici un martor surpriză, care să-l fi văzut în compania ei, sâmbăta trecută. Singurii care ştiau de legătura lor erau Frank Perkins, Rory Smilow şi Davee.

Deodată, nu mai simţi nevoia să ţopăie.

Când îşi reluă locul în spatele pupitrului, Monroe Mason îi făcu vesel cu ochiul şi îşi ridică degetele mari ale mâinilor. De la Mason, privirile i se întoarseră spre tatăl său. Preston binevoi, de data aceasta, să-l aprobe din toată inima, printr-o înclinare amplă a capului. Era tentat să-i dea dreptate lui Smilow. Lasă baltă chestia asta. Acceptă postul. Fă-ţi treaba bine şi greşeala îţi va fi justificată.

Era un candidat cu şanse mari. Avea să câştige alegerile detaşat. Probabil că nici nu va exista un contracandidat. Dar merita acel post – de fapt, orice post –, sacrificarea respectului faţă de sine însuşi?

Nu era mai bine să spună adevărul? Un asemenea gest l-ar fi costat scump, pentru că ar fi pierdut alegerile. În schimb, ar fi scăpat de secretul care-l apăsa. Cu cât era păstrat mai mult, acest secret devenea mai murdar. Or nu voia ca amintirea primei nopți pe care o petrecuse împreună cu Alex să fie întinată de un secret.

Privirile i se întâlniră cu cele ale lui Alex. Instantaneu își dădu seama, după expresia blândă a ochilor ei, că ea știa ce gânduri îl frământau. Ea era singura care știa ce se petrecea în capul lui și care putea înțelege de ce gândește în felul acesta. Alex îi adresă un zâmbet de încurajare.

În acel moment, o iubi mai mult decât crezuse vreodată că este în stare să iubească.

– Înainte de a continua... vreau să mă adresez unei persoane care în această săptămână a fost afectată în mod dramatic. Doamna doctor Alex Ladd a cooperat cu Departamentul de Poliție și cu biroul meu, sacrificându-și practica profesională, timpul și, înainte de toate, demnitatea. A fost pusă în situații extrem de jenante. Îi cer scuze în numele întregului departament. Totodată, sunt dator să-i cer scuze și în numele meu, personal, pentru că am știut de la început că nu ea l-a ucis pe Lute Pettijohn. A recunoscut că l-a văzut în acea după-amiază, dar cu destul de mult timp înainte de ora morții lui. Unele probe materiale ne-au spus că ar fi putut avea motiv să-l omoare. Dar eu am știut, chiar și pe parcursul umilitoarelor interogatorii la care a fost supusă, că era imposibil să-l fi omorât pe Lute Pettijohn. Asta, deoarece avea un alibi, o dovadă perfectă.

Nimeni nu știe. Sincer, este un amănunt nesemnificativ. De ce să te comporți ca un cercetaș? Vei face mult mai mult bine dacă... Oricum, nimănui nu-i pasă.

Hammond făcu o pauză și inspiră adânc, nu din cauza agitației, ci a ușurării.

– Eu am fost alibiul ei, dovada ei perfectă.